

Cevad İbrahim Mella

Kürt Devleti, Hayatta Kalma Mücadelesi

Birinci Baskı – 2025

Benim Mücadelem:

- Kürdistan'ı işgal eden devletlerin (Türkiye, Suriye, Irak, İran ve eski Sovyetler Birliği) Kürdistan topraklarından sürülmesi için.
- 24 Temmuz 1923'te sömürgeci Lozan Antlaşması'yla dayatılan ve yüz yıl sonra, 24 Temmuz 2023'te sona eren bu yapay sınırların parçalanması için. Bu sınırlar, Kürt halkının özgürlüğü ve Kürdistan'ın bağımsızlığını yok etme pahasına, tarihi bir ihmal anında ve asıl sahipleri olan Kürt halkının rızası alınmadan çizilmiştir.
- Kürdistan'ın birleşik ve özgür bir vatan olarak yeniden inşası için. Kutsal topraklarımız üzerinde Kürt devletimizi kurma mücadelesi, bir varoluş mücadelesidir. Bu mücadele, Kürt halkının ve Kürdistan'ın komşu halklarının refahı, istikrarı ve gelişimi için de bir mücadeledir.
- Kürtlerin görkem ve medeniyetini yeniden canlandırmak için.
- Mitanni, Hurri, Sümer, Med ve diğer Kürt imparatorlukları ve devletleri dönemlerinde yaptığımız gibi, insanlık medeniyetinin ilerlemesine yeniden katkı sunmak için.
- Rakipler ne kadar hor görse de, Kürt devleti hiç şüphesiz gelecek.

Yazar
Cevad İbrahim Mella

Cevad İbrahim Mella

Kürt Devleti, Hayatta Kalma Mücadelesi

Birinci Baskı – 2025

The Kurdish State, a Struggle for Survival

By: Jawad Ibrahim Mella

This book is translated from the original version in Arabic and available in Kurdish, Persian, Turkish, and English.

Copyright © 2025 by Jawad Ibrahim Mella

Jawad Mella: Face Book, Messenger and X

e-mail: editor3@myyahoo.com

Mobile: 0044 (0)7768 266 005

Barclays Bank

Bank Account: 70649104

Sort Code: 20 35 90

SWIFTBIC BUKBGB22

IBAN GB61 BUKB 2035 9070649104

Cover Design: Alan Miran

Technology Adviser: Hiwa Ahmad

Proofreading: Iskender Ararat

ISBN: 978-0-9957193-1-6

İçindekiler

İthaf	1
Giriş	2
Kürtlerin Tarihi: Antik Çağlardan Günümüze	5
Tüm Tarafların Perspektifinden Kürdistan Sorunu	19
Kürt Devleti Kurmanın Önündeki Dış Engeller	21
1. Kürt Halkının Maruz Kaldığı İşgal	21
2. Bir sonraki adımın atılması	24
3. Kürtlere Karşı Uluslararası Komplolar	33
Tahran Konferansı Kararları (1943)	33
Kürtlerin ve Dostlarının Altıncı Hissi:	
Komployu Sezmek	71
Kürt Devleti Kurmanın İç Engelleri	92
Kürt Partizan Liderlikleri	92
Casus Subaylar	188
Casus Subayların Yürüttüğü Psikolojik Savaş	210
Referandum Psikolojik Savaşın Bir Parçasıydı	214
Kürdistan'ın Bağımsızlık Meselesi	226
Büyük Kürdistan Cumhuriyeti'ni Kurma Mekanizmaları	241
1. Kürdistan'ın Bağımsızlığı İçin Alternatif Plan	243
2. Bir Ulusal Kurtuluş Stratejisi İnşa Etmek	253
3. Kürt Ulusal Bildirgesi	259
4. Sürgündeki Kürt Devleti	261
5. Cengiz Han Kürtler	264
Kürdistan'ın Bağımsızlığı İçin Mücadelem ve Milliyetçi Durumlarım	271
1. Kürdistan Bağımsızlık Derneği'nin Kuruluşu	271
2. Apo Osman Sabri ile Görüşmem, Kürdistan Demokrat Partisi'ne Katılımım ve Tutuklanmam	279
3. Profesör Cemal Nebez ile Görüşmem ve	

KAJYK Partisi'ne Katılımım	283
4. Kürdistan Öğrenci Konferansı'na Katılımım ve General Mustafa Barzani ile Görüşmem	285
5. Suriye Ordusunda Bana Yapılan Suikast Girişimleri	289
6. Güney Kürdistan'da Peşmerge Saflarına Katılımım ve Bana Yönelik Suikast Girişimleri	294
7. Uluslararası Alanda Mücadelem ve Milliyetçi Durumlarım:	299
• Mücadelem İçin Gerekli Örgütlerin Kurulması	300
• 8.000 Barzani Kürt'ünün Kaçırılması Davası	304
• Londra'daki ABD Büyükelçiliği Önünde Kürdistan Bayrağı İçin Verdiğim Mücadele	316
• İtalya'daki Halepçe-Marzabotto Konferansı	326
• Sir John Major'dan Gelen Tarihi Mektup	335
• Prof. Dr. Cemal Nebez'in Tarihi Mesajı	347
• Libya Lideri Muammer Kaddafi ile Görüşmem	352
• Trablus'taki Dostluk ve Barış Bahar Festivali	360
• El Cezire TV'de Kürdistan Bayrağını Dalgalandırdım	362
• Kerkük Şehri Üzerine Bir Seminer	378
• Dünya Ticaret Merkezi'ne Yapılan Terör Saldırısını Kınadım	380
• Katar Büyükelçiliği'nde Arap Siyasetçilerle Görüştüm	385
• Bir Hafta İçinde 3 Ülkede 5 Seminer Düzenledim	387
• Lord Nazır Ahmed ile Görüşmem	391
• Birleşmiş Milletler Temsilcisi ile Görüşmem	394
• Londra'daki Bir Protestoda "Kürdistan'ın Bağımsızlığı" Sloganı İçin Verdiğim Mücadele	402
• İngiltere Başbakanı Tony Blair ile Görüşmem	410
• Şansölye Charlie Trelogan: "Vatanınız Çalındı"	411

• ABD Kongresi'nde Düzenlenen Batı Kürdistan Konferansı	413
• Konferans: "Küresel Bir Medeniyet mi, Yoksa Çatışma mı?"	414
• İlk Uluslararası Soykırım Konferansı	424
• BM Kararının 50. Yılı Anma Toplantısı	429
• Kürt ve Suriye Muhalefeti Konferansı	434
• Lord Jeffrey Archer ile Görüşmem	437
• Ortadoğu Üzerine Yuvarlak Masa Sempozyumu	439
• Fransız Parlamentosu'ndaki Kürt Güçlerinin Ulusal Danışma Konferansı	451
• Dr. İsmail Beşikçi ile Görüşmem	460
• Ezidilerin Yok Edilmesini Durdurmak İçin Bir Mitinge Katıldım	469
• Bazı İrkçı ve Vahşi Suçların Listesi	487
• Mücadelem ve Kürt Devleti Kitabım	492
• Sonuç ve Var Olma Çağrım	506

Yukarıda bahsedilen durumlarımın yanı sıra, kitabın metninde indekste belirtmediğim yüzlerce durum daha var. "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı İçin Mücadelem" adlı kitabımda, yedi cilde yayılmış 5.000'den fazla büyük sayfada kaydettiğim on binlerce milliyetçi durumum bulunmaktadır.

İthaf

"Kürt Devleti: Hayatta Kalma Mücadelesi " adlı kitabımı,

Bağımsız bir devletten mahrum bırakılmış en büyük ulus olan altmış milyon Kürt ulusu uğruna hayatlarını milyonlarca kayıp vererek feda eden tüm şehitlere ithaf ediyorum.

Kitabımı ayrıca, bir Kürt devleti kurmak için çaba gösteren herkese de ithaf ediyorum.

Kürt halkı dünyanın en kadim ve özgün halklarından biri olsa da, bağımsız bir devlete sahip olmazlarsa yeryüzündeki varlıkları ve bekaları büyük tehlike altındadır.

Jawad İbrahim Mella

Londra, 24 Temmuz 2025

Giriş

Kürt Devleti: Hayatta Kalma Mücadelesi adlı bu kitabımı yayınlamanın en önemli nedenlerinden biri, Kürt halkına uygulanan ve etnik temizlik, soykırım, kimyasal, fosforlu, napalm bombaları ve diğer uluslararası yasaklı silahlarla saldırıları içeren vahşet ve trajedilere bir son vermektir.

Daha da kötüsü, dünyanın büyük güçleri, insanlığa karşı suçlar olarak sınıflandırılan bu suçlar karşısında suç ortaklığı içeren bir sessizlik sergilemiştir. Bu sessizlik, başta kadınlar ve çocuklar olmak üzere masum Kürt sivil halkına karşı aralıksız olarak işlenen bu sistematik vahşet eylemlerini gerçekleştiren, onları diri diri gömen veya kimyasal silahlarla bombalayan Kürdistan'ı işgal eden devletlerle olan komplocu sorumluluklarının açık bir kabulüdür. Çünkü bu, yavaş ve acılı bir ölümdü ve altı milyon Yahudi'nin Nazi gaz odalarındaki ölümünden daha beter bir kaderdi!

Daha da kötüsü, büyük güçler Sykes-Picot Anlaşması'ndan, Lozan Antlaşması'ndan, Tahran Konferansı'ndan bugüne kadar Kürt halkına karşı işledikleri suçlar için herhangi bir özür dilemeyi politikalarından tamamen çıkardıkları için hiçbir suçluluk hissetmediler.

Gerçekten de, bu vahşet eylemlerinin dehşeti üzerinde durup düşünmek acil bir ihtiyaçtır; çünkü bu eylemler, başta faşist büyük devletlerin başkentlerindeki gerçek efendilerin doğrudan emirleri olmasa bile gizli onayları

olmadan işlenemezdi. Bu güçler, Kürdistan'ı işgal eden devletlere, bu ölümcül silahların Kürt halkının her türlü kurtuluş hareketini bastırmak için kullanılacağını çok iyi bilerek, alenen kimyasal silah sattılar.

Böylece büyük güçler, silah satışlarından elde ettikleri çıkarların, insanlardan ve onların insan haklarından daha önemli olduğunu ve hala da öyle olduğunu kanıtlamış, Kürt halkının maruz kaldığı soykırım ve etnik temizliği kasıtlı olarak görmezden gelmişlerdir.

Büyük güçler ayrıca, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Nazi soykırımının asla tekrarlanmayacağına dair kendilerine verdikleri sözleri de görmezden geldiler. Öyle ki, Kürdistan'ın bağımsızlığı ve Kürt halkını günümüze kadar devam eden soykırımdan kurtarma konusu her gündeme geldiğinde, buna şiddetle ve korkunç bir kötü niyetle karşı çıkıyorlar. Örneğin:

1. 1963 yılında Moğolistan, Birleşmiş Milletler'de Kürt sorununu görüşmek üzere bir talep sundu, ancak Sovyetler Birliği Moğolistan'ı talebini geri çekmeye zorladı.
2. 2017 yılında, Güney Kürdistan'daki Kürt halkının çoğunluğu, Birleşmiş Milletler tüzük ve yasalarına uygun olarak yapılan popüler bir referandum yoluyla Kürdistan'ın bağımsızlığı için oy kullandı. Ancak Kürdistan'ı işgal eden devletler (Suriye, Türkiye, İran ve Irak), büyük güçlerin onayıyla, referandum sürecini baltalamak için Kürt halkını karadan ve havadan kuşattı (tüm havaalanları ve sınır kapıları kapatıldı, hatta hastaların geçişi bile engellendi). Ardından Irak ordusu, Amerikan tankları ve İran ile Türkiye'nin lojistik desteğiyle Kerkük şehrini işgal etti.

Bu nedenle, büyük güçler Taliban, El Kaide ve IŞİD gibi terör örgütlerine güveniyor ve onlara Afganistan, Suriye ve dünyadaki diğer ülkelerin yönetimini teslim ediyor. Bu eylemleri ne yeni ne de şaşırtıcı; aksine, Kürdistan'ı parçalayıp parçalarını, özellikle Kürt halkını son yüz yıldır terörize etmek için yapay olarak oluşturulmuş komşu terör devletlerine verme şeklindeki terör eylemlerini tamamlıyor. Ancak Kürt halkı onlara aynı şekilde davranmadı, çünkü Kürt halkının, onların Kürdistan'a yaptığı gibi başkalarının topraklarına saldırmasını veya işgal etmesini engelleyen kendi gelenekleri ve medeniyeti var. Yine de, eğer Kürt halkı bu yüksek insani geleneklerinden ve medeniyetinden vazgeçerse, büyük güçlerin, tıpkı Taliban, El Kaide ve IŞİD'de yaptığı gibi, kesinlikle onlara anavatanları Kürdistan'ı yönetmeleri için güveneceklerine inanıyorum.

Son olarak, Kürdistan'ın bağımsızlık meselesine yönelik küresel bir insani vicdan uyanışı ve büyük güçlerin geçen yüzyılın başından beri Kürt halkına karşı işledikleri adaletsizliği ve ihaneti düzeltmek, bir Kürt devleti kurmak için bir zaman çizelgesi oluşturmak ve Kürdistan'ı işgal eden devletlerin, Sovyetler Birliği'nin düzinelerce halkın bağımsızlığıyla kendi doğal boyutuna dönmesi gibi, kendi doğal boyutlarına dönmeleri için pratik adımlar atmalarını umut ediyorum.

Jawad İbrahim Mella

Kürtlerin Tarihi: Antik Çağlardan Günümüze

Tarihin şafağında beri Kürt halkı, Kürdistan topraklarında yaşamaktadır. Ancak bölgesel ve uluslararası güçler, Kürt tarihini silmeye veya çarpıtmaya çalışmış, Kürdistan medeniyetlerini kendilerine mal etmeye çalışmışlardır.

Kürtler hakkındaki tarihi kayıtların çoğu, onların düşmanları tarafından yazılmıştır. Bu kayıtlar, Kürt halkını yanıltmak, gerçekleri, kültürü ve tarihi tahrif etmek amacı taşımaktadır. Bu nedenle, Kürtlerin ve Kürdistan'ın düşmanlarının yazdığı tarih kitaplarını reddetmeli ve arkeolojik keşiflere—özellikle modern bilimsel yöntemlerle desteklenenlere—güvenmeliyiz.

Kürdistan: İnsanlık Medeniyetinin Beşiği

Antik arkeolojik bulgular, Kürdistan'ın insanlık medeniyetinin beşiği olduğunu göstermektedir. Amerikalı tarihçi Stephen Mansfield, “Kürtlerin Mucizesi” adlı kitabında, Şanidar Mağarası'nda bulunan bir cesetten bahseder. Bu ceset, her biri farklı renkte çiçek yapraklarıyla kaplı bir mezarda bulunmuştur ve kaya mezarlığı 56.000 yıl öncesine aittir.

Amerikalı arkeolog Prof. Robert John Braidwood, avcılıktan tarıma geçişin MÖ 6000-10.000 yıllarında Kuzey Kürdistan'da gerçekleştiğini belirtir. Kürt halkının tarım ve endüstride ilk gelişen topluluklardan biri olduğunu, mağaralardan çıkıp evlerde yaşamaya başladığını ve

gelişmiş ev aletleri kullandığını ekler. Kürdistan'da 12.000 yıl önce tarım yapılıyordu ve bugün bilinen birçok ürün—buğday, mısır, arpa gibi—Kürdistan kökenlidir.

Endüstri konusunda ise Prof. Braidwood, Kuzey Kürdistan'daki Çayönü arkeolojik alanının dünyanın en eski endüstriyel şehri olarak 6erdi edilebileceğini söyler. Burada bakır çıkarılıyordu (ve hâlâ çıkarılmaktadır). Ayrıca, Kürdistan'da bulunan 6erdi6l kayıtları ve tabletler, erken dönem ticaretinin kanıtlarıdır.

İngiliz şarkiyatçı Prof. Edward Granville Browne, Doğu Kürdistan'daki Susa (Şuş) şehrinde keşfedilen eserlerin 20.000 yıllık olduğunu belirtir. Susa'da kazılar devam ettikçe daha eski eserlerin ortaya çıkacağına şüphe olmadığını söyler. Bu durum, Kürdistan'ın Hz. Nuh'un Büyük Tufan'ından önce ve sonraki ilk ve ikinci insanlık medeniyetlerinin beşiği olduğunu kanıtlamaktadır.

Tarihçiler ve dini metinler, Nuh'un Gemisi'nin nereye indiği konusunda farklı görüşlere sahiptir: Kimisi Ağrı Dağı (Ararat), kimisi Cudi Dağı der. Ancak her iki dağ da Kürdistan'dadır.

Antik Kürt Şehirleri (MÖ 5000–20.000)

MÖ 5000–20.000 yılları arasında kurulan en eski Kürt şehirlerinden bazıları şunlardır:

Hewlêr (Erbil) – Güney Kürdistan

Susa (Sose) – Doğu Kürdistan
Amed (Diyarbakır) – Kuzey Kürdistan
Harran – Kuzey Kürdistan
Musul (Msil) – Güney Kürdistan
Wan (Van) – Kuzey Kürdistan
Hamedan – Doğu Kürdistan
Kerkük (Kirkk) – Güney Kürdistan
Urfa (Orfa) – Kuzey Kürdistan
Ser Kaniy (Ras al-Ain) – Batı Kürdistan

Hint-Avrupa Halklarının Kürt Kökenleri
Neolitik dönemin sonunda (M 9000–4500), birçok insan Karadeniz ve Hazar steplerinden (Kürdistan) Avrupa’ya göç etti ve yerli halklarla karıştı. Çoğu Avrupa’ya, hatta İngiltere’ye kadar ulaştı. DNA kanıtları, Stonehenge’l inşa edenlerin Kürt kökenli olduğunu doğrulamaktadır.

BBC Arapça’nın bir raporunda şöyle deniyor:
“Yeni bir araştırma, Stonehenge’l inşa edenlerin atalarının, Anadolu’dan (Kuzey Kürdistan) Akdeniz üzerinden batıya göç ederek İngiltere’ye ulaştığını gösteriyor. Neolitik halklar, Anadolu’dan (modern Türkiye) İber Yarımadası’na (İspanya ve Portekiz) göç etmiş, ardından kuzeye ilerleyerek M 4000 civarında İngiltere’ye varmışlardır.”

Bu çalışmanın detayları, Nature Ecology & Evolution dergisinde yayınlanmıştır.

Bu 8erdi dönemlerde, Zagros halkları—Kürt milletinin ataları—bölgede tek başlarına yaşıyorlardı. O dönemde bölgede Yunanlar, Persler, Araplar, Ermeniler veya Türkler yoktu.

Dolayısıyla, Kürdistan Hint-Avrupa dillerinin beşiğidir. Yani Hint-Avrupa dilleri Kürtçeden türemiştir—sanılanın aksine Kürtçe Hint-Avrupa dillerinden türememiştir.

Antik İmparatorluklarda Kürt Varlığı

Kürt tarihçiler Dr. Mehdi Kakai ve General Muhammed Emin Zeki şunları belirtir:

Persler, bugünkü İran topraklarına MÖ 9. Yüzyılın ortalarında geldi.

Ermeniler, Kafkaslara MÖ 8. Yüzyılda yerleşti.

Kürt halkı, Ortadoğu'da kadim ve özgün bir tarihi varlığa sahiptir. Krallıklar ve imparatorluklar kurmuş, tam teşekküllü medeniyetler inşa etmiş ve kendi dinlerini (Êzîdîlik, Zerdüştlük, Maniheizm, Kakailik, Yarsanizm) oluşturmuşlardır. Bu dinler hâlâ Kürtçe ritüellerini sürdürmektedir.

Kürt medeniyetleri—Hurriler, Mitanniler, Gutiler, Kassitler, Sümerler, Urartular, Subartular, Lulubiler ve Medler—tarihin en büyük medeniyetleriyle boy ölçüşmüştür.

Med İmparatorluğu: Son Büyük Kürt İmparatorluğu

Kürt Med İmparatorluğu, Kürt özgürlüğü ile esaret arasındaki dönüm noktasıdır. Başkent Hamedan, dünya

tarihinin en önemli şehirlerinden biriydi. Doğu Kürdistan’da (şu an İran işgali altında) bulunan Hamedan, 9erdi Kürt ihtişamının bir simgesidir.

Tarihçi I.M. Diakonoff’un “Medya” kitabı, Med İmparatorluğu hakkında arkeolojik ve tarihi kanıtlar sunan ilk detaylı kaynaktır. Kürt tarihçi Prof. Jamal Rashid Ahmed’in “Tarihte Kürtlerin Ortaya Çıkışı” adlı kitabı da 9erdi Kürt tarihi hakkında önemli bir belgesel kaynaktır.

Med İmparatorluğu’nun bölgesel başkentleri şunlardı:
Amed (Diyarbakır) – Kuzey Kürdistan
Amêdî (Amediye) – Güney Kürdistan
Amûdê (Amuda) – Batı Kürdistan
Bunların hepsi Kürtçede “Medlerin Şehri” anlamına gelmektedir.

Kürt Med İmparatorluğu Döneminde ve Sonrasında
Kürtlerin Mücadelesi

Kürt Med İmparatorluğu döneminde Kürtler, Orta Doğu’nun tüm unsurlarına hükmetti—ancak bu, silah zoruyla değil, insanlık ve medeniyet anlayışıyla oldu. Kürtlerin herkese sunduğu bu adil yaklaşım, zamanla bölgedeki diğer güçlerde bir korkuya yol açtı: Kürt Med İmparatorluğu’nun Orta Doğu’ya sonsuza dek hükmedebileceği endişesi...

Bu korku, Babil ve Perslerin kötülük ittifakını doğurdu. MÖ 550’de bu ittifak, Kürt Med İmparatorluğu’nu yıkmayı başardı. Tarihin farklı aşamalarında Kürtler, yeniden medeniyetlerini diriltmeye çalıştıkça, aynı ittifak tekrarlandı. Kürt halkının özgürlük ve bağımsızlığını bastırmak için her seferinde yeni komplolar kuruldu. Düşmanları, Kürtleri 10erdi10l edemediklerinde, komşu ve küresel güçlerden yardım istedi. Ancak bu güçler, onları müttefik olarak değil, sadece kukla olarak gördü. Sonunda, Kürt yönetimi her seferinde yıkıldı—bazen komplocuların kendisi de bu yıkımdan payını aldı.

Büyük İskender, Grekler, Romalılar, Selçuklular, Moğollar, Araplar, Türkler, Avrupalı sömürgeciler ve diğerleri, Kürt topraklarını işgal etti. Med İmparatorluğu’nun çöküşü, Kürt halkının özgürlük ve bağımsızlığının kaybı anlamına geliyordu. Tarih boyunca Kürt prensleri yerel özerkliklerini korudu, ancak Kürt devletlerinin ömrü genellikle kısa sürdü. En uzun ömürlü olan Eyyubi Hanedanı yaklaşık 81 yıl hüküm sürdü, ancak Eyyubi ailesi, 19. Yüzyılın sonuna kadar Kuzey Kürdistan’da Hasankeyf Emirliği gibi birçok bölgede varlığını sürdürdü.

İşgalcilerin Asimilasyon Politikaları

Kürtler, anavatanları Kürdistan’da aralıklı olarak hüküm sürdü. Ancak Pers, Türk ve Arap imparatorlukları, Kürdistan’ı yönettikleri dönemlerde sistematik olarak Araplaştırma, Türkleştirme ve Farslaştırma politikaları

uyguladı. Oysa Kürt devletleri, hükmettikleri topraklarda hiçbir zaman “Kürtleştirme” politikası gütmeydi. Çünkü Kürt medeniyeti ve ahlak anlayışı, böyle bir ırkçılığı reddeder.

Kürtlerin İşgale Karşı Mücadelesi

Med İmparatorluğu'nun yıkılışından sonra Persler ve Babilliler katliamlar yaptı; birçok Kürt, akrabaları olan Beluç, Sindhi, 11erdi11111s Tuareglere sığındı. Ancak bu döneme dair araştırmalar yapılamadı, çünkü Kürdistan işgal edildi ve işgalciler, Kürt medeniyetinin büyüklüğünü kanıtlayan belgeleri yok etti.

Arap, Fars ve Türk ırkçı güçleri, Kürt varlığını silme görevini sırayla üstlendi:

MÖ 550 – MS 750: Zerdüş Pers din adamları, Kürt Zerdüş rahiplerini baskı altına aldı. İslam'ın gelişiyle birlikte bu kez Arap ve Fars İslam alimleri, Kürt din adamlarını kendi çıkarları için kullandı.

Bağımsız politika izleyen Kürt alimler (İbn Teymiye, Ebu Müslim Horasani, Şeyh Abdüsselam Barzani, Şeyh Said Pirân, Şeyh Mahmut El-Hafid, Şeyh Meşûk El-Haznevî vb.) ya öldürüldü ya da sürgün edildi.

20. yüzyılda sosyalizm yayılınca, Arap, Türk ve Fars sosyalistleri, Kürt sosyalistlerini 11erdi111 altına almaya

çalıştı. Ancak Abdullah Öcalan'ın PKK'yı kurması ve Kerim Ahmed'in Irak Komünist Partisi'nden ayrılıp Kürdistan Komünist Partisi'ni kurması gibi bağımsız girişimler oldu.

1991'de Sovyetler'in çöküşüyle, demokrasi kavramı öne çıkarıldı. Ancak bu da bir aldatmacaydı. Çünkü demokratik devletler bile sömürgeci olabiliyordu: Roma, Britanya, Fransa ve ABD demokrasileri, aynı zamanda en büyük sömürgeci güçlerdi.

Kürdistan'ın Parçalanışı ve Katliamlar

Kürdistan ilk kez 1514'te Safavi İran ve Osmanlı arasında bölündü. I. Dünya Savaşı'ndan sonra ise Türkiye, Suriye, Irak ve Sovyetler Birliği tarafından paylaşıldı. Kürtler, bu işgallere karşı sürekli isyan etti ve bunun bedelini ağır ödedi:

İngiltere, Güney Kürdistan Kralı Şeyh Mahmut El-Hafid'ı (1919-1924) Hindistan'a sürgün etti. 1920'de Kürdistan kimyasal silahlarla saldırıya uğradı.

Fransa, Suriyeli Kürt lider Osman Sabri'yi 1936'da Madagaskar'a sürdü. Suriye, Prens Celadet Bedirhan'ı 1951'de suikastle öldürdü ve 1960'ta Amude'de 380 Kürt çocuğunu bir sinemada yakarak katletti.

1927-1928'de Türkiye, Darsim bölgesini kimyasal silahlarla bombaladı. Türkiye, 1915-1939 arasında 1,5

milyon Kürdü zorla göç ettirdi; yarısı soğuk ve açlıktan öldü. Şeyh Said (1925), Seyid Rıza (1937) gibi liderleri idam etti. Abdullah Öcalan'ı 1999'da kaçırdı ve hâlâ tutuyor.

İran, Simko Şikak'ı ve ailesini 1930'da öldürdü. Kürdistan Cumhuriyeti Başkanı Qazi Muhammed'ı 1946'da idam etti. Dr. Abdulrahman Qasimlo'yu 1989'da Viyana'da, Dr. Sadık Şerefkendi'yi 1992'de Berlin'de katletti.

Irak, 1980'de 5.000 Feyli Kürt'ü kaybetti, 1983'te 8.000 Barzani Kürt'ünü katletti, 1988'de Halepçe'de 5.000 kişiyi kimyasal silahlarla öldürdü, Enfal Operasyonu'nda 182.000 Kürdü canlı canlı gömdü.

Sovyet lider Stalin, Kızıl Kürdistan Cumhuriyeti'ni 1930'da yıktı, Kürtleri SSCB'nin dört bir yanına sürdü. Geriye kalanlar, Azerbaycan-Ermenistan savaşlarında (1990-1992, 2020) acı çekti.

Amerikan güçlerinin sahte demokrasi kisvesi altında Güney ve Batı Kürdistan'daki Kürt halkına sağladığı korumaya 13erdi13, Kürt halkı, vatanları Kürdistan'ın işgali altında büyük acılar çekmeye devam ediyor. Kimyasal ve fosforlu silahlarla imha edilmekte ve birçok Kürt bölgesinde (örneğin 2014'te Sinjar'daki Ezidiler, 2015'te Kobani, 2017'de Kerkük, 2018'de Afrin, 2019'da Serêkaniyê ve Gire Spî) zorla yerinden edilmektedirler.

Bugüne kadar Suriye, Türkiye, Irak ve İran, Kürt halkına karşı sırayla soykırım uygulamakta, liderlerini açıkça suikastlarla veya istihbarat örgütlerinin zindanlarında idam etmektedir. Ancak Kürdistan’l işgal eden güçler, tüm bu imha kampanyalarına 14erdi14 Kürt devrimlerinin ateşini söndürememiştir.

İşgalci güçler daha sonra Kürt ayaklanmalarını bastırmak için Sadabat Paktı, Bağdat Paktı ve CENTO gibi askeri ittifaklarla küresel güçlerden yardım istedi. Ancak bu ittifaklar da Kürt devrimlerini durduramadı.

Bu askeri paktların başarısızlığının ardından Batılı güçler, Sovyetler Birliği’ne Doğu Kürdistan’a girerek Mahabad Kürt Cumhuriyeti’ni kurdu. Amaç, Kürt halkının güvenini kazanırken, Sovyet ideolojisini yaymak ve Kürtleri sözde “demokrasi” ve “barış içinde bir arada yaşama” adı altında işgalci devletlere entegre etmektir. Bu, 1943 Tahran Sömürge Konferansı kararlarında belirtildiği gibi, Kürt halkının nesiller boyu asimile edilmesini hedefliyordu.

Öte yandan, Avrupa sömürgeciliği, İslam’ın Orta Doğu’nun yerli halkları arasında yayılmasını kullanarak Arapça’nın (Kur’an’ın dili) hakimiyetini sağladı. 1.400 yıl boyunca yerli halkların çoğu Araplaştırıldı. Sömürgeciler, Orta Doğu’ya

kaynakları yağmalamak için kukla rejimler yerleştirdi ve yerli işbirlikçilerine sadece “artıkları” bıraktı.

Geçen yüzyılın başında sömürgecilik, kendi çıkarları için yapay Arap devletleri yarattı ve yerli halkları siyasetten, ekonomiden ve kültürden dışladı. Dolayısıyla Orta Doğu’daki yönetimler, yerli halklarla gerçek bağı olmayan sömürge kuklalarıdır.

Avrupa sömürgeciliği ayrıca Pan-Arap, Türk, Fars ve Pakistan milliyetçiliğini destekleyerek yerli kimlikleri silmeye çalıştı. Reza Şah, Mustafa Kemal ve Muhammed Ali Cinnah gibi figürlerin liderliğinde uydurma ulus-devletler yaratıldı:

Pakistan: Beluçlar, Sindliler, Peştunlar ve Sihler pahasına çizilen yapay sınırlara sahip.

İran: Beluçlar, Azeriler, Kürtler ve Araplar üzerinde dayatılan Fars hakimiyeti.

Türk-faşist Türkiye: Kürtler, Lazlar, Ermeniler, Rumlar ve Araplar bastırılarak kuruldu.

Levant’ta (Suriye, Ürdün, Lübnan, Filistin) asıl yerli halklar Aramiler, Kürtler ve Yahudiler idi. Arap milliyetçileri Yahudileri ve Aramileri dini azınlıklara (Hristiyan/Yahudi) dönüştürdü, oysa bunlar etnik kimliklerdi. İncil Aramice

yazılmıştır, yani Aramiler Hristiyanlıktan önce de vardı. Hz. İsa bir İsrailoğluydu (Kur'an'da belirtildiği gibi), yani Yahudilik bir etnisitedir, sadece din değil.

Bugün Levant'ta Arapça konuşanların çoğu, aslında Araplaştırılmış Arami, Kürt veya Yahudi kökenlidir. Aynıısı Mısır'daki Kıptiler için de geçerlidir—onlar gerçek Mısırlılardır, dini azınlık değil. Mısır'ın tüm nüfusu aslen Kıpti idi; Araplaşma onları "Arap" yaptı. Eski Cumhurbaşkanı Muhammed Mursi ve şimdiki Cumhurbaşkanı Sisi bile muhtemelen Araplaşmış Kıpti atalara sahiptir.

Kuzey Afrika'daki Amazigler (Berberiler) de aynı şekilde köleleştirildi ve onlarca ülkeye bölündü. Kürt halkı da köleleştirildi ve Kürdistan, beş devlet (Suriye, Türkiye, İran, Irak 16erdi16l SSCB) arasında paylaşıldı. Beluç halkı da aynı kaderi paylaştı; Belucistan İran, Pakistan, Afganistan ve Umman arasında bölündü.

Fransız sömürgeciliği, Cezayir'de 132 yıllık işgal sonucunda Fransızca'yı Arapça'dan daha baskın hale getirdi. Bunun nedeni, Cezayirliilerin etnik olarak Arap olmamasıdır; Arapça dayatıldı ve tıpkı Fransızca gibi değiştirilebilir.

Kürt halkı, Med İmparatorluğu'nun yıkılışından (MÖ 550) beri devletsiz bırakıldı ve sistematik olarak

Araplaştırılmaya, Farslaştırılmaya ve Türkleştirilmeye maruz kaldı. Ancak Kürtçe, resmi okullar veya dini kurumlar olmadan da hayatta kaldı çünkü köklü bir uygarlığın dilidir.

2025'in başında, Kürt halkının gerçek tarihi ve medeniyeti, DNA ve 17erdi171 çalışmalarıyla bilimsel olarak ortaya çıkarıldı. Böylece Kürt tarihinin çarpıtılması dönemi sona erdi. Bilim, Kürt ulusunun kökenini tartışmasız bir şekilde kanıtladı: Kürtler, tarih öncesi çağlardan beri Orta Doğu'nun yerli halkıdır—Mısır ve Yunan medeniyetlerinden binlerce yıl önce.

Bu, Kürt medeniyetini insanlık medeniyetlerinin kökü yapar, çünkü Kürtler tarımı ve at evcilleştirmeyi on binlerce yıl önce başlattı. Bu keşfin arkeolojik kanıtları arasında Batı Kürdistan'daki Tell Halaf (Cezire bölgesi) ve Güney Kürdistan'daki Şanidar Mağarası (Barzan bölgesi) bulunmaktadır.

Bu, Kürtlerin Suriye ve Irak'ın yerli halkı olduğunun kesin kanıtıdır—Arap ırkçılarının iddia ettiği gibi "göçmen" değildir. Suriye ve Irak Kürtleri, bu toprakların on binlerce yıllık meşru sakinleridir. Tüm Arap, Türk ve Fars unsurlar, Kürdistan'ı işgal eden ve Kürt tarihini çalan istilacı güçlerdir.

En önemlisi, Kürt halkının 18erdi18l soyu (bilimsel olarak J2 haplogrubu) bugüne kadar özgünlüğünü korumuştur ve sonsuza kadar koruyacaktır. Bu, Kürt halkının kendi kaderini tayin mücadelesinde zafer kazanacağı anlamına gelir.

Bu nedenle, Kürdistan'ın, bilimsel ve ulusal haklarıyla kendi devletine kavuşacağına dair umudumu koruyorum.

İşte kanıtlar:

Güney Kürdistan'daki Şanidar Mağarası: YouTube Linki

Batı Kürdistan'daki Tell Halaf: YouTube Linki

https://www.youtube.com/watch?v=yIruMTcd_c8

<https://www.youtube.com/watch?v=zgkXoiVrm5M>

Tüm Tarafların Perspektifinden Kürdistan Sorunu

1. Kürt Halkının Perspektifinden Kürdistan
Kürt halkı, Batılı ve Doğulu devletlerin kendilerine özgürlüklerini ve anavatanları Kürdistan'ın bağımsızlığını iade etmesini talep ediyor. Bu devletler, 1916 Sykes-Picot Anlaşması'nı, 1923 Lozan Antlaşması'nı ve 1943 Tahran Konferansı'nı düzenleyerek Kürt topraklarını – kendilerine ait olmayan bu toprakları – başkalarına teslim ettiler.

2. İşgalci Devletlerin Perspektifinden Kürdistan
Kürdistan'ı sömürgeci Sykes-Picot Anlaşması (1916), Lozan Antlaşması (1923) ve Tahran Konferansı (1943) yoluyla miras alan işgalci devletler, Kürt halkına karşı soykırım, etnik temizlik ve terör uyguluyor. Kitlesel katliamlar, zorunlu göç, hapishanelerde işkence, Kürt mallarının yağmalanması ve Kürtlerin yaşamlarına ve onurlarına saldırılar gibi acımasız uygulamalarla, Kürdistan'ı asıl sahipleri olan Kürtlerden arındırmak için ırkçı politikalar yürütüyorlar.

3. Uluslararası Politika Perspektifinden Kürdistan

1916 Sykes-Picot Anlaşması, 1923 Lozan Antlaşması ve 1943 Tahran Konferansı sömürgeci nitelikteydi. Büyük güçler bunları yalnızca kendi çıkarlarını güvence altına alma girişimleri olarak görse de, aslında başkalarının topraklarını yağmalamayı amaçlayan sömürgeci çıkarlardı. Uluslararası siyaset, Kürt halkının varlığını ve

bağımsızlık hakkını da inkâr etti. Kürdistan'ın verildiği ülkelere her türlü silah gönderildi ve Kürt kurtuluş hareketini bastırmak için Sykes-Picot Anlaşması'nı tamamlayıcı anlaşmalar ve antlaşmalar imzalandı. Örnekler arasında Irak, Türkiye, İran ve Afganistan arasında imzalanan 1937 Sadabad Paktı ve Irak, Türkiye, İran, Pakistan, İngiltere ve diğerleri arasında imzalanan 1955 Bağdat Paktı yer almaktadır.

Kürdistan Zaten karmaşık olan Kürt sorununu daha da karmaşık hale getiren şey, Amerika Birleşik Devletleri'nin uluslararası siyasete girmesiydi. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra Kürdistan'ın ikinci kez bölünmesinden bu yana, yani bir asır önce, dünya da ikiye bölündü: Bir kısım Amerika'yla, diğeri ona karşı. Amerika'ya karşı çıkanlar arasında Nazizm, Komünizm, Bin Ladin, Saddam Hüseyin ve diğerleri vardı. Aynı zamanda, Kürdistan'ı işgal eden yapılar da bölündü; bir veya daha fazlası Amerika'yla ittifak kurarken, geri kalanı ona düşman oldu. Sonuç olarak, Kürt halkının başına korkunç bir kader geldi. Amerika ile müttefik olan Kürdistan'ı işgal eden yapılardan birine karşı çıkan her Kürt kurtuluş hareketi, ABD tarafından terörist bir hareket olarak değerlendirildi. Tersine, Amerika'ya düşman olan Kürdistan'ı işgal eden yapılardan birine karşı çıkan her Kürt kurtuluş hareketi, ABD tarafından dost, terörist olmayan bir hareket olarak değerlendirildi. Dolayısıyla, PKK'nın Kuzey Kürdistan'da ilan ettiği devrim, müttefiki Türkiye ile savaştığı için ABD

tarafından terörist bir hareket olarak değerlendirildi. Güney Kürdistan'daki devrim... Amerika, Saddam Hüseyin yönetimindeki Irak'ın Amerika'ya düşman olması nedeniyle, bunu kendi dostu bir hareket olarak görüyordu... Amerika'nın dostları Türkiye'deki Kürtleri bir terörist hareket olarak görüyordu ve Amerika'nın düşmanları Irak'taki Kürtleri Amerika ve Batı'nın casusu olarak görüyordu... Gerçekte Kürtler ne bir terörist hareket ne de Amerika'nın casusuydu; ancak Kürdistan'ın kötü niyetli bir şekilde bölünmesi Kürt halkını çıkış yolu olmayan bir köşeye sıkıştırdı... ve Kürt halkı, ister Amerika'nın dostlarından ister düşmanlarından olsun, uluslararası desteğini kaybetti.

Kürt Devleti Kurmanın Önündeki Dış Engeller

1. Kürt Halkının Maruz Kaldığı İşgal

Dünya çeşitli sömürgecilik biçimlerine tanık oldu. Keşke Kürdistan sadece bir tanesine maruz kalsaydı – çünkü sömürgecilik eninde sonunda çekilir ve sömürülen halklar bağımsızlığını kazanır. Bazı sömürgecilik türleri:

Yerleşimci Sömürgecilik: Güney Afrika ve Namibya'daki beyaz işgali gibi.

Askeri Sömürgecilik: İngilizlerin Mısır ve Hindistan'ı; Fransızların Cezayir'i işgali.

Ekonomik Sömürgecilik: Avrupalıların Güneydoğu Asya'daki; ABD'nin küresel hegemonyası (İngilizce, 22erdi22l, Hollywood, ekonomik hakimiyet – kot pantolon, McDonald's, Coca-Cola, Pepsi, hatta açık mutfak mimarisi gibi).

Kültürel & Entelektüel Sömürgecilik: En tehlikelisi – toplumları içten dönüştürerek işgalcinin ideolojisini benimsetmek (örneğin Sovyet Marksizmi, Arap/Türk/Fars İslamlaştırması).

Tarihteki İşgal Örnekleri:

İngiltere, Hindistan'ı 89 yıl,

Fransa, Cezayir'ı 132 yıl,

İngiltere, Amerika'yı 176 yıl,

Haçlılar, Orta Doğu'yu 200 yıl işgal etti.

Polonya, Rus/Alman/Macar işgaline 150+ yıl dayandı ama sonunda birleşti.

Norveç, İsveç sömürgeciliğinden 20. Yüzyıl başında kurtuldu.

Özetle, işgal, tecavüz ve sömürgecilik, insanlık tarihinin en iğrenç ilişkileridir – en “gelişmiş” devletler bile bunu uyguladı. Peki ya işgalci medeniyet, demokrasi ve insanlıktan yoksunsa? Suriye, Irak, Türkiye ve İran gibi dünyanın en aşağılık rejimleri, Kürdistan'ı Sykes-Picot'tan beri işgal ediyor.

Kürdistan'ı işgal eden devletler, kendi Arap, Türk ve Fars halklarının bile insan haklarını tanımayan barbar rejimlerdir. Peki Kürtler, bu devletler içinde nasıl ulusal haklarını talep edebilir? Bu bir hayal ve yanılsamadır.

Kürdistan, her türlü işgale maruz kaldı:
Yerleşimci sömürgecilik (Batı Kürdistan'daki Arap Kuşağı projesi),
Askeri işgal (Kürdistan'ın tüm bölgelerinde),
Kültürel asimilasyon (Araplaştırma, Türkleştirme, Farslaştırma),
Ekonomik sömürü (Petrol başta olmak üzere Kürt kaynaklarının yağmalanması).

Ancak diğer sömürgecilik biçimleriyle Kürdistan'ın işgali arasındaki fark şudur: İşgalciler, Kürdistan'ın Kürtlerin anavatanı olduğunu çok iyi biliyor – ancak bu gerçeği 23erdi etmiyorlar. “Kürdistan” kelimesini bile kendi ülkelerinin bir bölgesi olarak telaffuz ediyorlar.

Bazı durumlarda işgalci rejimler, Kürtleri (ne Arap, ne Fars, ne Türk olan bu halkı) ve Kürdistan'ı tanıyor – ancak bu tanıma, etnik temizlik, ırkçı ayrımcılık ve sadece Kürdistan'a özgü baskıcı yasalar şeklinde geliyor.

“Suriye Baas Partisi'nin Batı Kürdistan'daki Sömürge Politikası” kitabını yazdığımda, bazıları “sömürgecilik” ifadesinin ağır olduğunu söyledi. Cevabım şuydu:

“Haklısınız – aslında buna ‘kölelik politikası’ demeliydim, çünkü sömürgecilik kölelikten daha ileri bir aşamadır. Köleler en azından çocuklarına istedikleri ismi verebilirdi, oysa Kürtlerin çocuklarına Kürtçe isim verme hakkı bile yok.”

Avrupa’daki Kürtler bile bu baskıyı yaşıyor: Bir Kürt, Türk konsolosluğuna gidip yeni doğan çocuğunu kaydettirmek istediğinde, yalnızca Türkçe isimler içeren bir liste veriliyor ve bu listeden seçim yapmaya zorlanıyor – böylece hiçbir Kürtçe isim seçilemiyor.

2. Bir sonraki adımın atılması

En iyi ödeme yöntemleri arasında şunlar yer alıyor:

1. Babil ile Pers arasındaki çatışma, MÖ 550’de Med Kürt İmparatorluğu’nun topraklarının paylaşılmasıyla sonuçlandı.
2. Roma ile Pers İmparatorlukları arasındaki yapay çatışma, tüm savaşlarını Kürtlerin gücünü tüketmek ve Kürdistan’ın zenginliklerini yağmalamak için Kürdistan topraklarında yürüttü. Bu durum, Arap-İslam işgaline kadar yedi yüzyıl sürdü.
3. Araplar ile Persler ve sonrasında Türkler ile Araplar arasındaki yapay çatışmalar hiçbir zaman kendi topraklarında değil, daima Kürdistan’da yaşandı. Bu süreçte Kürt halkı askeri, siyasi, ekonomik ve sosyal baskılara maruz kaldı.

4. Mustafa Kemal liderliğindeki Türk milliyetçi devleti ile Şah Rıza Pehlevi liderliğindeki Pers devleti arasındaki yapay çatışma, Sykes-Picot Anlaşması (1916) ve Lozan Antlaşması (1923) ile Kürdistan'ın ikinci kez bölünerek Suriye, Türkiye ve Irak arasında paylaşılmasını amaçlıyordu.
5. Dünya Savaşı sonrası dönemde, Kürtler uluslararası platformlarda Kürdistan'ın bağımsızlığı için aktif mücadele etti. Şerif Paşa, 1919 Paris Barış Konferansı'nda müttefikleri ikna ederek Sevr Antlaşması'nın (1920) 62-64. Maddelerinde Kürt ulusal haklarını tanıttı ve bir Kürt devleti kurulmasını sağladı. Ancak büyük güçler bunu Kürtleri oyalamak için bir tiyatro olarak kullandı. Lozan Antlaşması (1923) ile Sevr'i geçersiz kılıp Mustafa Kemal'in yeni Türk devletini desteklediler. Kemal, Kürtlerin dini duygularını sömürerek onları Hristiyanlara (Rumlar, Ermeniler, İngilizler) karşı savaştırdı, ancak daha sonra Türkiye'nin kuruluşunda emeği geçen Kürtleri acımasızca bastırdı. Dünya güçlerinin, Kemal'in ve Şah Rıza'nın ihaneti insanlık tarihinin bir lekesidir.
6. Sèvres Antlaşması, Batı'nın Kürt halkına karşı son derece sinsi ve alçakça kullandığı bir aldatmacaydı. 1919'da Kürtler, Büyük Kürdistan'ın bağımsızlığını ilan etmek üzereydiler... Şeyh Mahmut Berzenci Güney Kürdistan'ın kralıydı ve Mir Celadet Bedirhan, kardeşi Mir Kamiran ve Ekrem Cemil Paşa, Kuzey Kürdistan'ı kurtarmak için oradaki Kürt güçlerini topluyorlardı.

Ancak İngiliz subayı “Binbaşı Noel”, Mir Celadet’in peşine düştü ve ona Büyük Britanya’nın Kürdistan’ın bağımsızlığı için 26erdi26l26st olarak çalıştığını, bu nedenle Kürt güçlerini dağıtmaları gerektiğini, çünkü Kürdistan’ın bağımsızlığının aylar içinde onaylanacağını ilettiler. Binbaşı Noel, onlardan askeri güç toplamadan, bunun Müttefiklerin 26erdi26l26st çabalarını olumsuz etkileyebileceğini söyleyerek, Kürt halkının görüşlerini öğrenmek için birlikte Kürdistan’ı dolaşmayı teklif etti. Mir Celadet, Binbaşı Noel gibi büyük bir İngiliz subayının ve Büyük Britanya İmparatorluğu’nun Orta Doğu’daki temsilcisinin bir yalancı ve ikiyüzlü olabileceğine inanmamıştı. Oysa “Binbaşı Noel”, 1975’te General Mustafa Barzani’ye yalan söyleyen Amerikalı yalancı Henry Kissinger gibi büyük bir yalancıydı... Ona çekilmesini ve Kürt devrimini durdurmasını söylemiş, Amerika’nın onu, İran Şah’ını Dr. Muhammed Musaddık’ın sosyalist hükümet darbesinden sonra geri getirdiği gibi geri getireceğine söz vermişti. General Barzani, Amerika gibi büyük bir devletin dışişleri bakanının bir yalancı ve ikiyüzlü olabileceğine inanmadığı için ona inandı.

7. Saddam Hüseyin’in Irak’ı ile Şah’ın İran’ı arasındaki hayali çatışma, 1975’te General Mustafa Barzani önderliğindeki Kürt halkı ve devrimi aleyhineydi ve ancak Kürt devriminin sona ermesiyle sona erdi.
8. Saddam Hüseyin’in Irak’ı ile Humeyni yönetimindeki İran arasındaki hayali çatışma, İran ve Irak arasındaki

Kürt liderlerinin (Şehit İdris Barzani, Abdulrahman Kasımlı vb.) suikastlarla öldürülmesiyle sonuçlandı. En önemlisi, bu hayali çatışmadaki savaşın sonu, Doğu ve Güney Kürdistan'daki Kürt devriminin ortadan kaldırılması, Kürt halkına karşı Enfal operasyonlarında soykırım eylemlerinin ve Halepçe'nin kimyasal silahlarla vurulmasının gerçekleştirilmesi oldu.

9. Türkiye ile Suriye arasındaki 1958 hayali çatışması, 1958'de geçici olarak Suriye-Mısır birliğinin ilan edilmesiyle sonuçlandı. Amaç, Suriye'deki çok güçlü Kürt varlığını ortadan kaldırmaktı. Bu varlık Türkiye'yi korkutmuştu ve Suriye tek başına Kürt varlığını tasfiye edemeyecek durumdaydı. Mısır gibi güçlü bir devletle birleşmek, Kürt varlığını Suriye'de yaşamın her alanında tasfiye edebildi. Bunların en önemlisi Suriye ordusundaki Kürt varlığıydı. Onlarca Kürt subayı Suriye ordusundan tard edildi; Tümgeneral Mahmut Şevket Ar-Rişi, Suriye Genelkurmay Başkanı Tümgeneral Tefvik Nizameddin, Şam Mühimmat Komutanı Albay Fuad Melatli, Albay Bekri Kutruş, Albay İbrahim Biram, Albay Mahmut Kutruş, Albay İsa Ke'kerli, Albay Bekri Zaza, Albay Muhammed Zelfo ve diğerleri. Oysa dönemin Suriye istihbarat şefi Abdülhamid Serrac'ın eşi, Albay Muhammed Zelfo'nun (Şamlı Kürt liderlerinden Ali Ağa Zelfo'nun kızı) amcasının kızıydı.
10. Türkiye ile Suriye arasındaki ikinci hayali çatışma, 1998'de Adana Anlaşması ile sonuçlandı ve böylece

“PKK” lideri Abdullah Öcalan 1999’da Türkiye’ye teslim edildi.

11. Türkiye ile Suriye arasındaki üçüncü hayali çatışma, Suriye’deki Özerk Yönetimi ortadan kaldırmak amacıyla, Suriye rejimi ile Suriye muhalefeti arasında Türkiye’nin arabuluculuğu ile sona erdi.
12. Partizan Kürt liderlikleri arasındaki, Kürt-Kürt iç çatışmasındaki hayali çatışma, Kürtlerin ve Kürdistan’ın düşmanlarının hayali çatışmalarının önemli bir parçasıydı ve amacı Kürt halkını zayıflatmaktı.
13. Despotik rejimler ile 28erdi28l Bahar Devrimleri arasındaki hayali çatışma, asla despotizmi ortadan kaldıramadı, ancak siyasi haritadan haksızca ve zorla silinmiş olan yerli halkların kurtuluş hareketlerini son derece ustaca ortadan kaldırmayı başardı... Tamamen 28erdi28l28 rejimler veya yurtdışındaki 28erdi28l28 rejimlerin efendileri tarafından yönetilen 28erdi28l Bahar Devrimleri, yerli halkları kandırarak onları kurtaracak ve özgürleştirecek olanın bu devrimler olduğu yanılsamasına kapılmalarını sağladı. Oysa 28erdi28l Bahar Devrimleri, kurtuluş hareketlerini ortadan kaldırmak veya Kürtler, Beluçlar, Amazigler ve diğerleri gibi yerli halkların vatanlarının işgalini uzatmak için yapılan o hayali çatışmalardan biriydi.
14. Tüm devletler ile başlangıçta tüm bölgesel ve uluslararası devletler tarafından üretilen IŞİD arasındaki hayali çatışma, aynı zamanda Kürtlerin ve

Kürdistan'ın düşmanlarının çatışmalarının bir parçasıydı. Amaç, Kürt halkının ve diğer yerli halkların güçlerini tasfiye etmeyi ve hiçbir cezai ve yasal sorumluluk da üstlenilmedi. IŞİD savaşlarının Suriye ve Irak'taki sonuçlarından biri, Suriye ve Irak'taki Kürt güçlerinin, Kürt halkının özgürlüğüyle hiçbir ilgisi olmayan bu savaşta binlerce savaşçısını feda etmesi oldu. Ayrıca on binlerce Kürt sivil, özellikle de Êzîdî Kürtler kurban edildi... Buna ek olarak, IŞİD Arap bölgelerine yöneldiğinde, Kürdistan IŞİD'den kaçan ve insani motivasyonlarla Kürtler tarafından 29erdi edilen Arap mültecilerle doldu, ancak Kürtler, IŞİD çatışmasının simsarları tarafından yapay olarak yaratılan Arap göçü nedeniyle birçok Kürt bölgesinde azınlık haline geldi. İşte Kürdistan'ı işgal eden kuruluşların tam da amaçladığı da buydu: Kürtlerin Kürdistan'da azınlık haline gelmesi.

15. Partizan Kürt liderlikleri arasındaki hayali çatışma, bazılarının Kürt zamanını ve kaynaklarını, Kürdistan'ın kurtarılmasıyla hiçbir ilgisi olmayan önemsiz meselelere harcamak için birbirleriyle çatışmaya vardırı. Örneğin 2022'de Irak Cumhurbaşkanlığı makamı için yapılan hayali çatışma: Kürdistan Demokratik Partisi Hoşyar Zibari ve Rebur Ahmed'İ, Kürdistan Yurtseverler Birliği ise Berham Salih'İ aday gösterdi. Bu, kelimenin tam anlamıyla hayali bir çatışmaydı ve amaç hiçbirisinin bu makamı elde etmesi değildi. Asıl gerçek, parti üyelerini ve

tarafklarlarını, Irak'ı vatanları olarak 30erdi etmeye ve onun için mücadele etmeye razı etmekte. KDP ve KYB, bu hayali çatışmaya tüm maddi ve manevi imkanlarını seferber ettiler; partilerinin adaylarını destekleme adı altında, Kürtlerin ve Kürdistan'ın düşmanlarını güçlendirmek için Sünni ve Şii Irak liderlerine milyonlarca dolar ödediler... Partizan Kürt liderliklerinin bakış açısından ise bu, Kürt halkını, Kürt adayın Irak Cumhurbaşkanı olarak göreve başlarken Irak Anayasası'nda belirtildiği gibi ("Cumhurbaşkanı devletin başı ve vatanın birliğinin sembolüdür, ülkenin egemenliğini temsil eder, anayasaya bağlılığın garantörlüğünü yapar, Irak'ın bağımsızlığını, egemenliğini, birliğini ve 30erdi30 bütünlüğünü korur") 30erdi etmeye zorlayacak bir çatışmaydı. Diğer yandan, partizan Kürt liderlikleri arasındaki çatışma, Kürt halkını, sınırlarını, egemenliğini ve bağımsızlığını Kürt halkının özgürlüğü ve Kürdistan'ın bağımsızlığı pahasına inşa etmiş olan Irak devletine entegre olmayı 30erdi etmeye razı etmeyi amaçlayan hayali bir çatışmaydı.

16. Güney Kürdistan'daki partizan Kürt liderlikleri ile Irak devleti arasındaki hayali çatışma, Kürt halkına kuşatıldığını, tehdit altında olduğunu, Kürt'ün ekmeğiyle savaşıldığını, ekonomisinin vurulduğunu, maaşlarının kesildiğini vb. Öğretmeye çalışıyor... Tüm bunlar, yukarıda bahsedilen korkutma ve uysallaştırma operasyonlarını pekiştirmek ve

derinleştirmek içindir. Gerçek şu ki, partizan Kürt liderlikleri, Kürdistan'ın onlarca yıllık maaşlarını karşılayacak milyarlarca dolara sahipler. Ancak partizan Kürt liderlikleri, Kürt halkını, işgalci Irak'tan dilenmeye alıştırmak için Irak hükümetleriyle bu çatışmayı yapay olarak yaratıyorlar. Bu, Kürt halkını, yaşamsal ihtiyaçları için Irak devleti içinde kalmayı 31erdi etmeye yönelik bir beyin yıkama operasyonudur. Oysa Irak, Kürdistan'ı işgal eden ve yaşamsal ihtiyaçlarını Kürdistan'ın zenginliklerinden karşılayandır.

17. Tüm Kürdistan bölgelerindeki partizan Kürt liderlikleri ile Kürt alimler, filozoflar ve aydınları arasındaki hayali çatışma, sadece ve sadece Kürt zamanını ve kaynaklarını heba etmek içindir.
18. Kürdistan'ı işgal eden kuruluşlar ile partizan Kürt liderlikleri ve onlarla birlikte İslami kardeşliği, enternasyonal sınıf mücadelesini, bir arada yaşamayı, demokrasiyi, insanlığı vb. Savunan çeşitli örgütler arasındaki hayali atışma... Gerçekte bunlar, Kürdistan'ı işgal eden kuruluşların bedavaya çalışan uçakları ve ajanlarıdır. Bazıları, Kürt halkına uygulanan zulme yanlışlıkla destek olduklarını ve zulmü, İslami, sınıfsal, bir arada yaşam, demokratik ve sahte insani kavramlar uğruna verilen hayali bir çatışmanın varlığıyla haklı çıkardıklarını bile fark etmezler.

Sonuç:

1400 yıl önce Araplar, Hüseyin bin Ali'yi öldürdüler. Daha sonra bedeni Şam'da, başı ise Kahire'de bulundu. Kendi Peygamberlerinin torununa böyle bir vahşeti reva görenler... Eğer kendi dillerini konuşan, kendi ailelerinden olan birine karşı bu kadar acımasız davrandılarsa, dillerini konuşmayan, kıyafetlerini giymeyen ve çöllerde yaşamayan Kürt halkına ve bölgenin diğer halklarına karşı ne kadar daha barbarca davranırlar?

İşte çatışma bu şekilde başladı—Kürtlerin medeniyeti ve insanlığı ile işgal, katliam ve haraç (cizye) dayatmasından başka bir şey anlamayan barbar çöl işgalcileri arasında. Böyleleriyle “birlikte yaşam” arayışında olan her Kürt'ün adı, tarihin en karanlık sayfalarında, utanç ve rezalet defterine yazılacaktır.

İşgal er ya da geç yok olacaktır—tıpkı Hindistan, Mısır, Cezayir, Amerika, Polonya ve Norveç işgallerinin bittiği gibi. Kürdistan devleti yükselecek, isteyen istemeyen herkes bunu görecek.

Bu yüzden Kürt halkı, bir Kürt devleti kurmak için mücadele etmeli ve bu aşağılık işgale son vermelidir. Ne olursa olsun, Kürdistan tarihsel, medeniyet ve insani bir gerçekliktir—tarafsız hiçbir gözlemci bunu inkar edemez. Bir gün mutlaka bağımsız bir Kürt devleti olacaktır.

Her milletin kendi kaderini tayin hakkı vardır. Ne İlahi ne de dünyevi hiçbir yasa, halklara—özellikle de ezilenlere ve tarih tarafından ihanete uğrayanlara—karşı değildir.

Bu zor görevden kaçanlar, bunu “hayalperestlik” diye küçümseyenler şunu hatırlasın: Eğer haklı olsalardı,

Polonya ve Norveç bugün hâlâ işgal altında olurdu. Hatta yamyam kabileler bile şimdi kendi devletlerine sahipler. Bizler Med, Sümer, Hurri, Mitanni, Zerdüş, Êzidî ve Yarsanî medeniyetlerinin torunlarıyız—ki hepsi Tanrı'nın birliğini ilan etmişlerdir. Ancak Kürt parti liderlerinin zihinleri bu gerçeği görmezden geliyor. Bir Kürt devletinin kurulması kaçınılmazdır, er ya da geç.

Kürtlere Karşı Uluslararası Komplolar

Kürt Halkına Karşı En Önemli Uluslararası Komplolar: 1916 Sykes-Picot Anlaşması, 1923 Lozan Antlaşması ve diğer açık/gizli anlaşmalardır. Ancak bunların en karanlık ve iğrenç olanı, 1943 Tahran Konferansı'nın büyük komplosudur.

Tahran Konferansı Kararları (1943):

Daha önce bahsettiğim gibi, 1984 sonunda İngiltere'ye geldiğimden beri Kürt özgürlük hareketindeki eksik halkayı ve kusurları ortaya çıkarmak için çalışıyordum. İngiliz Ulusal Kütüphanesi ve Birleşik Krallık Ulusal Arşivleri'nde Kürtler hakkında bulabildiğim her şeyi taradım. Ancak devasa bilgi yığınının 33erdi33 aradığımın çok azını bulabildim.

Ardından, büyük güçlerin Londra'daki büyükelçiliklerine yöneldim. Belki 33erdi33I sürçmesi ya da Kürdistan'ın bağımsızlığı sorusundaki eksik parçaya götürecek bir ipucu yakalayabilirdim. Ama yine bir şey bulamadım.

İngiliz politikacılarına, hükümet yetkililerine ve parlamenterlerine ulaştım; birçoğuyla görüşüm, yine de aradığımı bulamadım.

Ancak, 10 Mart 2014’te tarihi ve mucizevi bir günde, Kürt özgürlük hareketinin tökezlemesinin ardındaki en kritik nedenlerden biri olan eksik halkayı keşfettim. Aslında bu bir tesadüf değildi, çünkü yıllardır bu kayıp parçayı arıyor, İngiliz arşivlerinin unutulmuş köşelerini didik didik ediyor ve düzenli olarak Batılı ve Doğulu büyükelçiliklere gidiyordum.

Bu günden önceki yazılarımda bu eksik halkadan çeşitli şekillerde bahsetmişim—bazen Kürt liderliğinin uluslararası politikayı anlayamamasına bağlıyordum, bazen de gizli bir kusurdan şüpheleniyordum. Ama o gün, nihayet aradığımı buldum.

10 Mart 2014’te, Londra’daki Rus Büyükelçiliği’nin Uluslararası Politika Bölüm Başkanı Bay Ivan Volodin’i ziyaret ederek, Batı Kürdistan’daki (Rojava) Kürt halkıyla ilgili Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin’e bir muhtıra sunacaktım. Erken vardığım için resepsiyon odasında beklemem söylendi.

Diğer misafirler arasında, yaşça bana yakın—belki daha büyük ya da küçük—ama heybetli duruşuyla daha yaşlı

gösteren bir adam vardı. Selamlaştıktan ve Londra'nın soğuk havası (ilkbahar olmasına 35erdi35) hakkında kısa bir sohbet ettikten sonra, Rus kökenli olduğunu fark ettim. Moskova'nın daha soğuk olması gerektiğini söyledim, o da onayladı. Memleketimdeki havayı sordu, bölgeye göre değiştiğini söyledim.

Sonra nereli olduğumu sordu. "Kürdistan" deyince derin bir nefes aldı ve Kürt politikasıyla ilgilenip ilgilenmediğimi sordu. İlgilendiğimi, Rus Büyükelçiliği'nde olma nedenimin Kürt davasına duyduğum özlem olduğunu açıkladım.

Kendini Mikhail olarak tanıttı ve bana kartvizitini uzattı. Üzerinde şunlar yazıyordu:
"Mikhail Ivanovich – Rus İstihbarat Bürosu"
Bir de telefon numarası vardı.

Beni aramamı söyledi, Kürt halkıyla ilgili önemli bir şeyi olduğunu belirtti. Kabul ettim, ancak kartımı vermeye fırsat bulamadan Ivan Volodin içeri girdi ve gecikme için özür diledi. Hızlıca Mikhail'le vedalaşıp toplantıya geçtim.

Volodin'le görüşmemde, muhtırayı kendisine teslim ettim ve Suriye'deki Kürt sorununu anlattım. Sadece Ruslarla değil, tüm uluslarla—Doğulu ve Batılı—çelişkilerine 35erdi35 iletişim halinde olduğumu belirttim. Benim için önemli olan, Kürt halkının özgürlüğü ve bağımsızlığıydı.

Ayrıca, Rusya'nın Suriye rejimini açıkça destekleme konusundaki dürüstlüğüne saygı duyduğumu, diğer ülkelerin ise halka karşı çıkıp gizlice desteklediğini ekledim. Volodin gülümsedi ve mesajımı Rus Dışişleri Bakanlığı'na iletceğini, oradan da Putin'e ulaştırılacağını söyledi.

Toplantıdan sonra beni büyükelçiliğin ana kapısına kadar geçirdi—tüm ziyaretlerimde bir ilkti bu—sanki bekletme odasına dönüp Mikhail'le konuşmamı istemiyordu. Ama zaten Mikhail'in numarasını almıştım ve Volodin'in davranışından onun önemini anlamıştım.

Birkaç gün sonra Mikhail Ivanovich'ı aradım, kendimi yeniden tanıttım ve Londra'da bir kafede buluşmak üzere sözleştik.

Kendisine Kürdistan Ulusal Kongresi'nin başkanı olduğumu söyleyip Kürt davasıyla ilgili İngilizce materyaller verdiğimde, doğrudan konuya girdi:

Sovyet istihbaratında—KGB değil, Sovyet Devlet Başkanlığı İstihbarat Servisi'nde—arşivci olarak çalıştığını açıkladı.

1991'de SSCB dağıldığında kaos yaşanmıştı. Cumhuriyetler bağımsızlıklarını kazanmış, eski istihbarat personelinin çoğu görevden alınmıştı. Mikhail, emekli

olmadan önce “1943 Tahran Konferansı’nın tutanakları” da dahil olmak üzere çok gizli dosyaların fotoğraflarını çekmişti. Bu belgelerde Kürtlerle ilgili kritik kararlar vardı.

Bir gün Sovyetler’in geri döneceğini ummuş, böylece bu belgeleri koruduğu için 37erdi37I37 ilan edilecekti. Ancak yıllar geçtikçe SSCB’nin dirilmeyeceğini anladı.

Sonra bir tomar Rusça belge çıkardı—Kürtlerle ilgili Tahran Konferansı kayıtları. Rusça bilmememe 37erdi37, altındaki imzaları tanıdım:

ABD Başkanı Franklin D. Roosevelt

İngiltere Başbakanı Winston Churchill

Sovyet lideri Joseph Stalin

Kendisinden bir kopya istedim, ancak reddetti—belgelerin sızdırılması halinde hayatını kaybedeceğini söyleyerek, “Bu çok tehlikeli” dedi.

Para teklif ettim, ancak hiçbir miktarın bu riski karşılayamayacağını söyledi.

Son olarak, belgelerin Kürtlerle ilgili bölümlerini çevirmeyi önerdim. Kabul etti, ancak ilk teklifimin on katını 37erdi37I37st.

Benim için büyük bir miktardı, ancak 37erdi ettim. Çünkü bu bilgi paha biçilemezdi—dünya liderlerinin imzaladığı,

Kürtlere karşı on yıllardır süren bir komplo ortaya çıkıyordu.

Haftalarca her gün kafelerde buluştuk. O Rusçadan İngilizceye çevirdi, ben de her şeyi kaydettim.

Bir ara, bu belgeleri başka Kürtlerle paylaşıp paylaşmadığını sordum. Onayladı, ancak isim vermedi—tıpkı benim bu çevirilere ulaştığımı asla açıklamayacağı gibi.

Daha sonra, Kürdistan Ulusal Kongresi danışmanı olan hocam Dr. Jemal Nebez'e danıştım. Bu belgeleri "devasa bir keşif" olarak nitelendirdi, ancak gizli tutmam konusunda uyardı. Eğer yazacaksam, sadece 1943 Tahran Konferansı'na atıfta bulunmalı, onun vahşetini Lozan Antlaşması'na benzetmeli, ancak detay vermemeliydim—doğru zaman gelene kadar.

Dr. Nebez, Mikhail'in uyarısını hatırlattı: "Kürt dosyası açığa çıkarsa hayatım tehlikeye girer." Bunlar Sovyetler Birliği Cumhurbaşkanlığı İstihbaratı'na ait sırlardı, muhtemelen KGB veya Dışişleri arşivlerinde bile yoktu.

Dr. Nebez vefat ettikten sonra, Otobiyografimi yazarken, artık Tahran Konferansı'nın Kürt Dosyası'nı açıklamanın zamanı geldiğine karar verdim. Belki başkaları da 38erdi38l38 Rusça veya İngilizce kopyalara ulaşmış, ancak ifşa etmemişti.

Sonuçta, Tanrı beni tutuklanmalardan, kovuşturmalardan, savaşlardan ve suikast girişimlerinden korudu ki, zamanım gelmeden önce bu komployu ortaya çıkarayım.

Mikhail Ivanovich'e tekrar ulaşmaya çalıştım—çevirileri yayınlama kararımı bildirmek veya 39erdi39I39 belgelerin Rusya tarafından artık gizli olup olmadığını öğrenmek için. Ancak telefonu kapatılmıştı. Rus Büyükelçiliği onu tanımadıklarını söyledi—belki tehlikeli bir isimdi ya da farklı bir kimlikle biliniyordu.

Ne olursa olsun, çeviriyi ve onun adını yayınlamaya karar verdim. Belki bu sayede 39erdi39I39 belgelere ulaşabilir ve Otobiyografim'e ekleyebilirdim.

1943 Tahran Konferansı'na ait Kürt Dosyası'nın Çevirisi

1943 Tahran Konferansı'ndan Kürt Dosyasının Çevirisi

Sovyet istihbarat subayı Mihail İvanoviç tarafından aktarıldığı şekliyle, dünya liderlerinin imzalarını taşıyan belge:

1943 Tahran Konferansı'na katılan ve imza atanlar:

ABD Başkanı Franklin D. Roosevelt

İngiltere Başbakanı Winston Churchill

Sovyet lideri Joseph Stalin

Berberlerinde istihbarat ekipleri ve siyasi danışmanları da bulunuyordu.

Konferansta, başta Nazi Almanyası'nın Avrupa, Kuzey Afrika, Rusya ve Kafkasya'daki ilerleyişine direnmek olmak üzere küresel meseleler ele alındı.

Ayrıca, devletsiz milletler—Kürtler, Amazigh (Berberiler), Tamiller, Sabah, Sarawak, Beluçlar, Sindhler, Nubyalılar, Kurdfan halkı ve işgale direnip bağımsızlık mücadelesi veren diğer topluluklar—gündeme geldi.

İngiliz ve Fransız imparatorlukları, bu halkları kasıtlı olarak göz ardı ederek, kukla yöneticiler aracılığıyla topraklarını sömürüyordu. Örneğin:

Amazighler, 10 Kuzey Afrika ülkesine bölündü.

Kürdistan, beş ülke arasında paylaştırıldı.

Beluçlar, İran, Afganistan ve Pakistan arasında bölünecekti—Pakistan'ın Hindistan'dan İslami bir devlet olarak ayrılması, yerli Beluç, Sindh, Sih ve Peştun halklarının aleyhine oldu.

Ancak bu devletsiz milletler, işgale direnmeye devam etti. Tahran Konferansı'nın misyonu, Sykes-Picot (1916) ve Lozan (1923) anlaşmalarıyla parçalanmış bu halkların gücünü kırmaktı.

“Fareler Üzerinden Fareleri Yok Etme Planı”

“Tahran Konferansı’nda halkların devrimlerini yok etmek için öne sürdükleri fikir, 1665’te Londra’da veba salgınını yok etme fikrine benziyordu. O dönemde, farelerin yaydığı hastalıkla mücadele ettiler ve fareleri yok etmeye çalıştılar. Ancak başarısız oldular. Ta ki bir grup bilim insanı çözüm bulana kadar: Fareleri, farelerle mücadele ederek yok etmek. Bazı fareleri aç bıraktılar, öyle ki vahşileşip diğer fareleri yemeye başladılar.”

Aynı şekilde, her devletsiz milletin içindeki grupları, sömürge sınırları içinde “sınırlı haklar” için savaşımaya yönlendirerek, birleşme ve özgürlük mücadelesinden uzaklaştırdılar.

Bu fikri şu şekilde uyguladılar:

Her milletten bir grup, Sykes-Picot ve Lozan’la çizilen sınırlar içinde “ulusal haklar” için mücadele edecek, ancak bu haklar asla siyasi sınırları aşmayacaktı.

Daha net ifadeyle, halklar uluslararası anlaşmalarla belirlenen siyasi sınırlar içinde mücadele ederken, farkında olmadan vatanlarının birleşmesi ve özgürleşmesi fikrine karşı savaşıyorlardı.

Kürt Meselesine Odaklanış

1943 Tahran Konferansı kararları çerçevesinde Kürt meselesini ele alacağım—benzer komplolara maruz kalan diğer milletlere örnek teşkil etmesi için:

II. Dünya Savaşı'nda Müttefiklerin İran'a Girişi
Müttefiklerin İran'a girmesinin amacı, Alman güçlerinin İran petrol sahalarını ele geçirmesini engellemek ve Sovyet birliklerine ikmal hatlarını açık tutmaktı. Şah Rıza Pehlevi'nin tarafsızlık ilanına 42erdi42 Almanya'yla yakın işbirliği, İngiliz ve Sovyet güçlerini harekete geçirdi. Şah Rıza tahttan indirildi, yerine oğlu Muhammed Rıza Pehlevi getirildi.

Tahran Konferansı (28 Kasım – 1 Aralık 1943)

Bu konferansta, siyasi haritadan silinen milletler—özellikle Kürtler—masaya yatırıldı. Bağımsızlıkları büyük bir tehdit olarak görülüyordu.

Winston Churchill'in Konuşması:

“I. Dünya Savaşı sonrasında imzalanan Lozan Antlaşması (24 Temmuz 1923), Ortadoğu devletlerinin sınırlarını çizdi ama Kürtlere bir devlet vermedi. Kürdistan bölündü ve bölge ülkelerine ilhak edildi. Bu sınırların değişmesi, istemediğimiz sorunlar doğurur.”

“Sykes-Picot Anlaşması'nın kazanımlarını korumalıyız. Bu anlaşma, kağıt üzerindeki çizgileri toprakta sınırları olan gerçek devletlere dönüştürdü. Bugünkü konferansımızın

amacı, Sykes-Picot ve Lozan'la elde ettiğimizi korumak için gerekli temelleri atmaktır. Kararlarımız mutlak gizlilik içinde kalmalıdır.”

Kürt Liderlerini Kandırma Stratejisi

“Kürt liderlerini tatlı sözlerle veya bir gülümsemeyle kandırmak kolaydır. Örneğin, I. Dünya Savaşı sonrasında Kürt prens Celadet Bedirxan'ın bir Kürt devleti ilan etmek için aşiretlerden silahlı güç topladığını görünce, İngiliz istihbarat subayı Binbaşı Noel'i ona gönderdik. Noel, İngiltere'nin selamlarını ve saygılarını ilettiler, 'Kürdistan'ın bağımsızlığını destekliyoruz, ancak 43erdi43l43st yollarla' dedi. Kürt silahlı güçlerinin dağıtılmasını 43erdi43l43st, aksi halde İngiltere'nin barışçıl çabalarının 43erdi göreceğini söyledi. Sadece bu sözlerle Kürt prens, silahlı hazırlığı durdurdu.”

Kürt İsyanları ve Bastırılması

“I. Dünya Savaşı'ndan 43erdi43l, Kürdistan'ın bağımsızlığı için Kürt isyanları hiç durmadı. Bir bölgedeki isyanı bastırdığımızda, bir diğeri patlak 43erdi:”

Mahmut Berzenci İsyanı (1919–1924): Güney Kürdistan Krallığı'nı ilan etti. Yaralı halde yakalanıp Hindistan'a sürgün edildi.

Şeyh Said İsyanı (1925): Diyarbakır'da 46 Kürt lideriyle birlikte idam edildi.

Ihsan Nuri (Ağrı İsyanı, 1927–1930): Yedi ordu (Türkiye, Irak, İran, Suriye, SSCB, İngiliz ve Fransız güçleri) tarafından kuşatıldı. İran’a sığınmak zorunda kaldı.

Ahmed Barzani İsyanı (1933–1943)

Rıza Dersimi İsyanı (1937–1938)

Alınan Önlemler:

Irak, Suriye, Türkiye ve İran’a ekonomik, askeri ve istihbarat desteği sağlandı—ama Kürt direnişi sürdü.

1937 Sadabat Paktı kuruldu—fakat yine sonuç alınamadı.

Bölge ülkelerine, “hükümete bağlı Kürt aşiretlerden silahlı birlikler” oluşturma tavsiyesi verildi—ancak bu bile Kürt direnişini bastıramadı.

Nihai Çözüm: “Büyük Kürdistan’ın önlenmesi ve uluslararası anlaşmalarla çizilen sınırların korunması için kapsamlı bir plan gerekiyor.”

Ertesi gün, Sovyet lideri Joseph Stalin, İngiliz Başbakanı Winston Churchill’in Kürtlerle ilgili ortaya attığı konular üzerine tartışmayı sürdürdü... Şunları söyledi:

“Uzun zamandır, Kürtleri ayrı bir halk olarak varlığını ortadan kaldırmak için kapsamlı bir plan uyguluyorum.

Öncelikle, Lenin’in 1921’de onlar için kurduğu ‘Kürdistan Özerk Cumhuriyeti’ni’ 1930’da yok ettim. Ardından, onları

Sovyetler Birliği'nin çeşitli bölgelerine dağıttım. Bay Winston Churchill'in bahsettiği gibi, geriye kalan Kürtlerin yaşadığı bölgeler için de bir çözümüm var... ve bu plan şu şekilde işleyecek:

Irak, Suriye, Türkiye ve İran, Kürdistan'ın varlığını reddetmeye devam etmeli, Kürtleri yok etmek, topraklarından sürmek ve yerlerine başkalarını yerleştirmek için çalışmalıdır.

Kürt bağımsızlığına karşı savaşan bir Kürt gücü oluşturmalıyız. Bunu, bölgesel bir Kürt partisi kurarak yapabiliriz. Bu partinin asıl görevi, Kürt bağımsızlığını talep eden herkesi ortadan kaldırmak ve Kürt milliyetçiliği fikrinin yayılmasını engellemek olacaktır. Parti, Kürt haklarını savunuyor gibi görünmeli—bayramlarını kutlamak, kültürel taleplerde bulunmak gibi—ancak yalnızca Irak, Suriye, Türkiye ve İran'ın siyasi sınırları içinde. Zamanla, 'Büyük Kürdistan' çağırısı yapan milliyetçi ruhları köreltecektir.

Bölgesel Kürt partisi, Kürdistan'ın bağımsızlığını isteyen her Kürt figürü veya hareketi bastırmalıdır.

Genellikle bir halk devrimi, başarılarını ezmek için bir karşı-devrimle takip edilir. Ancak Kürt sorununda bu teoriyi tersine çevirmeliyiz: karşı-devrim, Kürt kurtuluş hareketinden önce gelmelidir. Bu karşı-devrimi, daha önce bahsettiğim bölgesel Kürt partisi şeklinde

yaratacağız—Kürt halkı için savaştığını iddia eden ancak bölgesel çerçeveler içinde hareket eden bir parti. Böylece Kürtlerin kendisi, bağımsız bir Kürdistan fikrini sonlandıracaktır.

Bu bölgesel Kürt partisini, karşı-devrimi gerçekleştirmekle görevlendireceğiz. Parti, Kürtlerin sesi gibi görünürken, gerçek bir bağımsızlık hareketini şüphe çekmeden ezecektir. Böylece, büyük güçlerin hedefleri (Kürdistan'ı reddeden uluslararası anlaşmalarda belirtildiği gibi) korunacak, ancak bu kararları Kürtlerin kendisi uygulayacaktır.

Başlangıçta, bölgesel Kürt partisi Kürt bağımsızlığı için savaştığını iddia ederek Kürtleri kandırarak ve kitle desteği kazanacaktır. Sonra, taleplerini yavaş yavaş bağımsızlıktan kültürel, sosyal ve siyasi haklara kaydıracaktır—Kürdistan'ı işgal eden devletlerin sınırları içinde kaldığı sürece her şey olabilir. Bu 'bölgesel Kürt mücadelesi' sayesinde, birleşik ve özgür bir Kürdistan fikri silinecektir. Parti, zaman zaman bağımsızlık lafları ederek kalan devrimci duyguları çekecek, ancak zamanla onları eritecektir.”

Sovyet Lideri Joseph Stalin'in Planını Uygulamak İçin Pratik Adımlar:

Birinci Adım:

Kürtler bir Kürt devleti için çabılıyor, öyleyse birkaç ay sürececek bir Kürt devleti kuralım ki Kürt liderler bize

güvensin ve tavsiyelerimizi dinlesin. Kürt liderleri kandırarak, tüm Kürtleri sonsuza dek sürü gibi güdebiliriz—çünkü Kürtler liderlerine derinden bağlıdır ve körü körüne emirlerini yerine getirirler. Bu adım kolayca uygulanabilir, çünkü Sovyet orduları şu anda İran'daki Kürt bölgelerini 47erdi47l ediyor.

İkinci Adım:

Bir Kürt partisi kurup adına “Demokratik” kelimesini ekleyelim—sadece bir etiket olarak—pratikte ise Sovyetler Birliği'ndeki örgütler gibi diktatörlükle yönetilsin (örneğin, Demokratik Gençlik Birliği, Demokratik Öğrenci Birliği gibi). Bu tür “demokratik” örgütler kurmada geniş deneyimimiz var.

Önerdiğim “Kürt Demokratik Partisi”, bölgesel bir parti olacak ve Kürtlerin Irak, Suriye, Türkiye ve İran toplumlarına entegrasyonunu yücelten fikirleri savunacak—ancak bugün destek bulmayacağı için açıkça “entegrasyon” demeyeceğiz. Bunun yerine, “demokrasi”, “birlikte yaşam” ve “kardeşlik” gibi terimler kullanarak Kürtlerin kalplerine düşmanlarına karşı sevgi ekeceğiz. Böylece asla zafer kazanamayacaklar, çünkü bir savaşı kazanmak için düşmana nefret ve onu ezme arzusu şarttır. Kürdistan'ın parçalarını işgal eden devletleri Kürtlerin “kardeşi” olarak görmek, Kürtlerin bu ulusların siyasi sınırları içinde erimesinin ve sessizce Irak, Suriye, Türkiye ve İran toplumlarına karışmasının başlangıcı olacaktır.

Üçüncü Adım:

Kürtlerin komşu ülkelerin vatanlarına entegrasyonu, on yıllar veya nesiller boyunca sürmeli ve bu süreçte Kürtlerin yaşadığı devletlerin zorunlu göç, Araplaştırma, Türkleştirme ve Farslaştırma politikaları uygulanmalıdır. Kürtlerin yerine başkaları yerleştirilmelidir.

Dördüncü Adım:

İran, Irak, Türkiye ve Suriye'deki komünist partilerin Kürt üyelerini "Kürt Demokratik Partisi"ne katılmaya ikna edeceğim ki tüm operasyon kontrolümüz altında kalsın.

Beşinci Adım:

Kürtler arasına nifak sokup bölünmelerini teşvik edeceğiz. Aynı bölgede birbirine rakip birden fazla Kürt liderliği destekleyeceğiz. Onlara Kürtlerin yaşadığı devletler aracılığıyla para ve silah sağlayacağız. Kürt liderlerini birbirine düşürerek, Kürt güçlerini bölgesel ve birbirleriyle savaşan fraksiyonlara böleceğiz—tıpkı topraklarının önceki uluslararası anlaşmalarda bölündüğü gibi.

Altıncı Adım:

Kürtleri bölgesel olarak parçaladıktan sonra, her bölgedeki Kürtleri de kendi içinde böleceğiz. Her partiye kendi örgütlerini—öğrenci birlikleri, gençlik dernekleri, işçi ve

köylü birlikleri, öğretmenler ve aydınlar grupları—kurmasını emredeceğiz. Bu gruplar da rakip partilerin örgütleriyle çatışacaktır.

Yedinci Adım:

Önerdiğim bir diğer bölünme yöntemi, Kürt Demokratik Partilerinden bağımsız örgütler kurmaktır (çeşitli nedenlerle Kürt partilerine katılmayanları çekmek için). Bu örgütler, kimsenin karşı çıkamayacağı yüce insani sloganlar atacaktır—demokrasi, insan hakları, hayvan hakları, kendi kaderini tayin, çocuk ve kadın hakları, engelli hakları, yaşlı bakımı, çevrecilik gibi.

Tüm bu bölünmeler, Kürt halkını bu örgütlerle meşgul edecek, enerjilerini bizim ektiğimiz ideolojik çatışmalarda harcayacaklar—Kürdistan'ın bağımsızlığı veya birliğiyle ilgili her şeyden uzaklaşacaklar.

Sekizinci Adım:

Sovyetler Birliği, Kürt Demokratik Partisi'ne hizmet etmek için örgütsel kaynaklarını seferber edecek, partinin gündemini ve temel ilkelerini yazacaktır. Ayrıca, partinin liderlerini Moskova'daki Sovyet destekli küresel konferans ve festivallere davet ederek, Kürt siyasetini bölgeselleştirme ve halklarını bölme çabalarını sürdürmeleri için teşvik edeceğim. Ek olarak, Kürt Demokratik Partisi üyelerine her yıl düzinelerce Sovyet üniversitesinde burs sağlanacaktır.

Dokuzuncu Adım:

Eğer Kürtler herhangi bir bölgede ayaklanırsa, Kürt Demokratik Partisi'ndeki ajanlarımız, isyanlarını tek bir Kürt bölgesinin dağlarıyla sınırlı tutacaktır—Türk, İran, Suriye ve Irak şehirlerinden uzak. Kürtler doğal olarak dağ direnişine yatkın olduğundan, bu ayaklanmalar, söz konusu ülkelerin ordularına Kürt köylerini yıkma, bazılarını öldürme ve geri kalanını sürme gerekçesi verecektir. Zamanla, Kürdistan yavaş yavaş Kürtlerden boşalacak ve yerlerine başkaları yerleşecektir—Kürdistan, yeni isyanlar başlatacak bir sahipsiz 50erdi50 haline gelecektir.

Onuncu Adım:

Bu aşamada, Kürtlerin yaşadığı ülkeler, son derece yetenekli ve sadık Kürt ajanlarını—profesyonelce eğitilmiş ve “Kürt filozoflarından daha Kürt” görünen—Kürt partilerine sızmaları için göndermelidir. Bu ajanlar, partilerin içinde bizim komünist unsurlarla işbirliği yapacak ve partileri daireler çizdirerek zamanla devrimci ruhlarını kaybetmelerini sağlayacaktır.

En kritik nokta, Kürtlerin yaşadıkları ülkelerin şehirlerinde asla örgütlenmemeleridir. Böylece, egemen ulusların şehirleri refah içinde gelişirken, Kürt kasaba ve köyleri harap ve geri kalmış olacaktır—hepsi uzun vadeli

stratejimiz doğrultusunda. En önemlisi, bu ülkeler Kürtleri marjinalize etmeye devam etmeli, Kürt partilerindeki ajanlarımız ise Kürdistan'ın bağımsızlığını gerçekten isteyenleri kenara itip komünist unsurlarımızı ve devlete sadık Kürtleri üst pozisyonlara getirmelidir.

On Birinci Adım:

Sovyetler Birliği, bu operasyonun tamamını kolektif çıkarlarımız doğrultusunda yönetecektir. Ancak böyle bir operasyon büyük bir bütçe gerektirir, bu yüzden mali desteğinizi talep ediyorum.”

ABD Başkanı Franklin Roosevelt ve İngiltere Başbakanı Winston Churchill, Joseph Stalin'in ortaya attığı tüm noktaları -maddi destek dahil- 51erdi ettiler. Ona şunu söylediler:

“Kürt devletinin kurulmasını Hitler'le savaş bitene kadar erteleyelim, yoksa Kürtler savaşın getirdiği kaostan faydalanıp devletlerini sağlamlaştırarak kontrolümüzden çıkabilirler.”

Stalin yanıt 51erdi:

“Elbette, Hitler'le savaş halindeyken bir Kürt devleti kurmayacağım.”

Böylece, Stalin'in planının İkinci Dünya Savaşı sonrasında uygulanmasına birlikte karar verdiler.

Nitekim, Sovyet lideri Stalin'in önerdiği ve ABD Başkanı Roosevelt ile İngiltere Başbakanı Churchill tarafından onaylanan bu adımlar hayata geçirildi.

Önemle belirtmek gerekir ki, 1943 Tahran Konferansı'nda alınan ve Stalin, Roosevelt ve Churchill tarafından imzalanan bu kararlar, Alman ordusunun güçlü saldırıları karşısında zayıf ve dağınık durumda oldukları bir dönemde alınmıştır. O sırada Almanya, Avrupa'nın büyük kısmını ve Sovyetler Birliği'nin önemli bir bölümünü işgal etmiş, İngiltere ise Alman hava saldırılarıyla (Barbican gibi Londra'nın bazı bölgeleri yerle bir edilmişti) sarsılıyordu. Ancak, bu zayıflıklarına rağmen, Kürt halkının varlığına ve haklarına karşı iğrenç bir tutum sergilediler. Eğer bu durum bir şey gösteriyorsa, o da demokrasi ve ulusların kendi kaderini tayin hakkı gibi yalanlar söyleyerek, Nazizm'den bile daha büyük bir ikiyüzlülük ve aldatmaca ustası olduklarıdır. Kürtler, hiçbir zaman başka toprakları işgal etmemiş olan Kürtler gibi barışçıl halklara karşı en acımasız diktatörlük yöntemlerini uyguladılar. Görünen o ki, sadece Kürtlere değil, birçok ezilen halka karşı komplo kurdular. Onların güvenini kazanmak için kısa ömürlü devletler kurdular, sonra da bu halkların kaderiyle oynadılar. Bu komplo, günümüze kadar devam etti. Örneğin:

1. Mahabad Cumhuriyeti (1946)

Kürtler, sadece 11 ay ayakta kalabilen Mahabad Kürt Cumhuriyeti ile aldatıldı. Müttefikler, 16 Eylül 1941'de Şah Rıza Pehlevi'nin oğlu Muhammed Rıza Pehlevi'yi yeniden tahta çıkardığında, Doğu Kürdistan'daki Kürt aşiretleri (Hama Reşid Han önderliğinde) Sine, Bane ve Merîwan

gibi bölgeleri özgürleştirdi. Şikak aşiretinin lideri Ömer Han Őerifi, Kuzey Kürdistan'ı Sovyet sınırına kadar 53erdi53l altına alarak bağımsızlığını ilan etti.

Sovyet ordusu, İran birliklerinin Kürt bölgelerine girmesini engelledi, ancak aynı zamanda Kürt bağımsızlığını da kısıtladı. Kürt egemenliğini zayıflatmak için, 25 Kasım 1941'de Sovyetler, Kürt aşiret liderlerinden oluşan bir heyetin Bakü'ye gelmesini istedi. Azerbaycan lideri Cafer Bağırov, onlara şunu söyledi:

“Sovyet hükümeti, İran'daki etnik azınlıkların bağımsızlığını destekliyor, ancak Kürdistan'ın bağımsızlığı için 'zaman uygun değil'.”

Bu, Stalin'in 1943 Tahran Konferansı'nda planladığı ve uyguladığı stratejinin ta kendisiydi.

2. Sovyet Manipölasyonu

Mahabad Cumhuriyeti ile aynı dönemde, Sovyetler bir Azerbaycan hükümetini ve Azerbaycan Demokrat Partisi'ni (Kürt Demokrat Partisi gibi) destekledi. Ancak ne Azerbaycan'a ne de Kürtlere, İran'a karşı direnebilecek silah verdiler. Bu, komplonun bir parçasıydı.

9 Mayıs 1946'da Sovyet birlikleri çekildi ve İran, hem Azerbaycan'ı hem de Kürdistan'ı yeniden işgal etmek için zaman kazanmak amacıyla görüşmeler yaptı. Sovyetler, Kürt ve Azeri liderlere “direniş göstermemelerini” ve “kendilerini korumak için SSCB'ye kaçmalarını” söyledi.

Kaçanlar, daha sonra Sovyet propagandacıları olarak kullanılacaktı.

Azeri liderlerin çoğu İran'a kaçarken, Mahabad Cumhuriyeti'nin Cumhurbaşkanı Qazi Muhammed teslim oldu ve kukla olmayı reddettiği için idam edildi. SSCB, göstermelik bir protesto yayınladı, ancak gerçek bir adım atmadı.

3. Belucistan'ın Kısa Süren Bağımsızlığı (1947)

Belucistan, 11 Ağustos 1947'de bağımsızlığını ilan etti, ancak sadece 217 gün sürdü. Birkaç ay sonra, İngiltere'nin desteğini alan Pakistan tarafından işgal edildi. Bu, Sovyetlerin Kürdistan ve Azerbaycan'dan çekilmesiyle aynı senaryoydu.

4. Malezya'daki Sabah ve Sarawak Halkları

Bu halklar da sadece 15 gün süren bir devletle aldatıldı. Bu, 1943 Tahran Konferansı kararlarının, Hitler'in yenilgisinden sonra uygulanmasının bir sonucuydu.

Bu komplo, kendi devletleri olmayan birçok ezilen ulusa karşı uygulandı. Batılı güçler, onları 54erdi54l etmek için kukla rejimler kurdular, Sovyetler Birliği ise kârlı 54erdi54l anlaşmaları karşılığında bu planlara razı oldu.

1943 Tahran Konferansı'nın Kürt Halkıyla İlgili Kararları Ne Anlama Geliyor?

Bu kararlar, Kürt özgürlüğü ve bağımsızlığına duyulan korkunun boyutlarını gösteriyor. Tahran Konferansı, uzun vadeli psikolojik manipölasyon, dolaylı beyin yıkama ve Kürtlerin (ve diğer işgal edilmiş halkların) bilinçli olarak cahil bırakılması politikalarıyla komplolarını kolayca uygulayabildi.

Bilinçli cahilleştirme konusunda, bilim insanları korkunç deneyler ve çalışmalar yapmıştır. İşte onlardan biri: Maymun Deneyi (Koşullanmış Davranış Üzerine Korkunç Bir Deney).

Bir kafese ortasına bir merdiven 55erdi üstüne muzlar konularak beş 55erdi55 yerleştirildi.

Ne zaman bir 55erdi55 merdiveni tırmansa, diğerlerine soğuk su sıkılıyordu.

Kısa süre sonra, bir 55erdi55 merdivene çıkmaya çalıştığında, diğerleri suyun gelmesini önlemek için ona saldırmaya başladı.

Hatta tüm 55erdi55i55 maymunlar yenileriyle değiştirildikten sonra bile, yeni maymunlar hiçbir sebep bilmeden merdivene çıkanlara saldırmaya devam etti.

Eğer maymunlara neden merdivene çıkana vurduklarını sorsaydık, muhtemelen cevap şöyle olurdu: “Bilmiyoruz, ama atalarımızı ve dedelerimizi böyle yaparken gördük.”

Pratikte, Kürt halkının günlük yaşamında ve eylemlerinde uygulanan da budur. Değişimden korkarlar ve zamanla biriken, giderek büyüyen bir “aptallık” hapishanesinin

mahkûmudurlar. Hatta bu aldatıldıkları “aptallıkla” övünürler—özerklik, 56erdi56l56st, demokrasi ve diğer saçma taleplerde bulunurlar... Kürdistan’ın bağımsızlığı için mücadele etmekten değil, sadece “bağımsızlık” kelimesini telaffuz etmekten bile korkarlar.

Stalin, iktidara geldiğinden beri Kürt halkına ve diğer yok sayılan milletlere karşı komplolar kuruyordu. Ezilen bu halklar, ihanete uğramış hissettikleri için siyasi, ekonomik ve sosyal olarak marjinalleştirildiler ve komünist ideolojinin ve Sovyetler Birliği’nin destekçileri için verimli bir 56erdi haline geldiler. Sovyetler Birliği’nin onların savunucusu olduğuna inandılar, oysa ki SSCB sadece onları sömürüyordu.

Bu komplo, Sovyetler için bedava propaganda niteliğindeydi çünkü Stalin, büyük ülkelerden milyonlarca dolar burs fonu topluyordu. Benzer şekilde, Kürdistan Demokrat Partisi’nin ve diğer partilerin kuruluşu da hiçbir maliyet gerektirmedi; Suriye, Irak, İran ve Türkiye komünist partilerindeki Kürt kadrolar tarafından organize edildi. Bu kişiler, Stalin ve haleflerinin emriyle komünist partilerden Kürdistan Demokrat Partisi’ne geçtiler.

Özellikle, İran Komünist Partisi’ndeki (Tudeh) Azeri unsurlar, bireysel olarak Azerbaycan Demokrat Partisi’ne katılmadı. Bunun yerine Stalin, İran Komünist Partisi’nin

Azeri kanadının ayrılarak liderliği ve üyeleriyle birlikte Azerbaycan Demokrat Partisi'ne katılmasını emretti.

Komünist partilerden Kürt partilerine geçenler arasında şunlar vardı:

Abdul Rahman Ghassemlou, Hamza Abdullah, Ghani Blourian, Sami Abdul Rahman, Rashid Hamo, Muhammed Ali Hoca, Abdullah Öcalan... ve Ortadoğu ülkelerindeki komünist partilerin üyesi olan daha birçok isim.

Bu arada Sovyetler Birliği, işgalci ülkelerle milyar dolarlık silah anlaşmaları yapıyor, onlara bu ezilen halkların devrimlerini bastırmaları için ileri teknoloji silahlar ve savaş uçakları satıyordu. Ezilen halklara ise SSCB'nin sattığı tek şey boş laflardı—kırmızı kapaklı broşürlerde özgürlük, eşitlik ve adalet vaaz ediliyordu; hepsi onları kandırmak ve sürü gibi gütmek için yalanlardı.

Örnek:

Irak Krallığı döneminde, Hamza Abdullah, Kürdistan Demokrat Partisi'nin (KDP) sekreteriydi ve 1943 Tahran Konferansı'nın direktifleri ile Stalin'in doğrudan emirlerine uyan bir komünist sızmıştı. KDP içinde Kürt bölgeciliğini ve partizanlığını titizlikle uygularken, gizli periyodik toplantılarla Irak Komünist Partisi liderliğiyle görüşerek KDP'nin faaliyetlerini zayıflatıyor, Kürt milliyetçi düşüncesinden uzaklaştırıyor, Kürt ulusal güvenlik fikriyle alay ediyor ve onu, parlamentoya ve hükümete katılmak

isteyen Arap Irak partileri gibi bir partiye dönüştürüyordu. Bunu şu şekilde yaptı:

1. Hamza Abdullah, sadece Kürtlerin 58erdi edildiği Kürdistan Demokrat Partisi'nin adını, Kürdistan'da yaşayan Arapların ve Türkmenlerin de katılabileceği şekilde değiştirdi. Kürt olmayanların katılımıyla, Kürtlerin milliyetçi kararlar alması engellendi ve böyle kararları savunanlar aşırılıkla suçlandı.
2. Hamza Abdullah döneminde KDP'nin halk örgütleri yoktu—gençlik, kadınlar, öğrenciler, köylüler, işçiler, avukatlar, doktorlar vb. İçin dernekler kurulmamıştı. Çünkü Irak Komünist Partisi böyle emretmişti; zaten kendilerinin bu örgütleri vardı ve KDP'de ayınlarının olmasını gereksiz görüyorlardı.
3. General Mustafa Barzani, Sovyetler'den sürgünden döndüğünde, KDP liderliğinin çoğunu—Hamza Abdullah, Salih El-Heydari, Hasrow Tefvik, Necd Ahmet, Hamit Osman, Salih Raşdi ve diğerlerini—partiden attı. Ancak Hamza, Sovyet Komünist Partisi'nin istihbaratı sayesinde Barzani'nin—12 yıl SSCB'de geçirmesine 58erdi58—komünizmi benimsemediğini ve değişmediğini biliyordu. Barzani ile çatışmayı bekleyen Hamza (ki Barzani'nin muhalefete tahammülü olmadığını biliyordu), yeğeni Klawiz'l İbrahim Ahmed'le evlendirerek onun sadakatini sağladı. Kendisinin atılmasından sonra KDP'yi yönetecek bir grup oluşturdu. Barzani'yi

kandırmak için ona bir mektup yazdı ve İbrahim Ahmed grubunu uyardı: “Onlar sağcıdır ve sadakatsizdir. Size içten bir dost olarak bu tavsiyeyi veriyorum.” Bu mektup, Barzani’yi İbrahim Ahmed’in Hamza’ya muhalif olduğuna inandırdı. Oysa İbrahim, Hamza’dan daha bölgeciydi. Barzani’nin yetkisiyle Hamza atıldı ve İbrahim Ahmed KDP sekreteri oldu. İbrahim’in yaptığı tek değişiklik, partinin programındaki “partiyi Marksist-Leninist fikirlerle yönetmek” ifadesini “Marksist-Leninist fikirlerden faydalanmak” şeklinde hafifçe değiştirmek oldu.

4. İbrahim Ahmed’in grubu—Celal Talabani liderliğinde—Hamza Abdullah’ın gündemini sürdürdü. General Barzani, Eylül 1961’de Kürt devrimini başlattığında, İbrahim’in grubu önce buna karşı çıktı ve dört ay sonra isteksizce katıldı. 1963’teki Baasçı darbe görüşmelerinde Talabani, Barzani’nin emrine karşı gelerek Mısır Devlet Başkanı Cemal Abdül Nasır’la görüşmek için Kahire’ye gitti. 1964’te İbrahim Ahmed ve Talabani, Mawt köyünde bir KDP konferansı düzenleyerek Barzani’yi partiden attılar. Barzani’nin güçleri onları takip etti ve İran’a kaçmak zorunda kaldılar. Kürt devrimine İran’dan karşı savaşma girişimleri başarısız olunca, Barzani’den af dilediler, devrime yeniden katıldılar ve sonra yine terk ettiler—tıpkı Hamza Abdullah’ın yaptığı gibi—KDP liderliğini yeniden şekillendirmek için.

1966'ya gelindiğinde, İbrahim Ahmed ve Talabani, Kürt devrimini ve KDP'yi terk ederek benzer düşünceli bir lidere devrettiler. Bugüne kadar KDP, 1943 Tahran Konferansı kararlarından bir milim bile sapmadı.

Barzani, Hamza Abdullah'ı 1959'da partiden atsa da, İbrahim Ahmed ve Talabani grubu, Hamza'nın sürgündeki grubuyla bağlarını korudu. Aşağıda 1964'teki fotoğrafları görülüyor:

Ön Sıra (sağdan sola): Nuri Şavvış, Fuad Aref, İbrahim Ahmed

Arka Sıra (sağdan sola): Hama Aza, Hamza Abdullah, Celal Talabani, Ömer Dababa.

Sovyetler Birliği 1991’de yıkılmış olsa da, Kürdistan Demokrat Partisi (KDP) ve diğer sözde “demokratik” baskı altındaki ulus partileri, Stalin’in çizdiği plana sadık kalarak komünist unsurlara dayanmaya devam ediyor. Örneğin, Kürdistan Bölgesi Irak’ta federal statü kazandıktan sonra, KDP, Stalin, Kruşev ve diğer Sovyet liderlerinin gönderdiği eski komünist kadrolara ek olarak yeni komünist unsurları da federal kurumları inşa etmek için devşirdi. Kürdistan’ın en kritik kurumlarını bu komünistlere—daha doğrusu, Kürt milliyetçiliğine düşman olan herkese—teslim ettiler.

Örneğin, Kürt parti liderlikleri, Süleymaniye’deki Asiacell mobil ağını, Kürdistan TV’yi, Hewlr’deki (Erbil) Araz Matbaacılık ve Yayıncılık gibi 61erdi ve teknoloji kurumlarını en başından itibaren komünist unsurlara devrettiler ve bu kurumlar hâlâ onların kontrolünde. Çünkü KDP, bu unsurların asla Kürdistan’ın bağımsızlığı için çalışmayacağına tamamen güveniyor—zira inandıkları enternasyonalist komünist ilkeler, ulusal kimliği reddeder. Onlar için sermayenin Hewlr, Bağdat ya da Moskova’da olması fark etmez. İşte KDP, ondan kopan fraksiyonlar ve aynı blgeselci gündemi takip eden yeni partiler tam da bunu istiyor.

Komünistler, Kürdistan Yönetiminin Ayrılmaz Parçası
1943 Tahran Konferansı’ndan bugüne kadar komünist unsurlar, Kürt partizan liderliğinin ayrılmaz bir parçası olagelmıştir. İronik olan, Kürdistan Bölgesel

Yönetimi'ndeki (KRG) komünistlerin, hâlâ KRG'nin en üst kademelerini işgal eden fırsatçılar, kariyeristler, çeteciler ve eski Baas rejimi artıklarından daha iyi olmasıdır.

Büyük Güçlerin Tahran Konferansı'ndaki Utanmaz Gururu
Büyük güçler, Tahran Konferansı'yla açıkça ve utanmazca övünüyorlar. 11 Ağustos 2021'de Rusya'nın Tahran Büyükelçiliği, Rus Büyükelçi Levan Dzhagaryan ve İngiliz meslektaşı Simon Shercliff'in aynı tarihi merdivenlerde oturduğu bir fotoğraf paylaştı ve şu açıklamayı yaptı:

“1943 Tahran Konferansı'nda Müttefik liderler—Sovyet lideri Joseph Stalin, ABD Başkanı Franklin Roosevelt ve İngiltere Başbakanı Winston Churchill—bu merdivenlerde bir araya gelmişti.”

Bu “tarihi merdivenler” fotoğrafı, İranlı üst düzey yetkilileri öfkелendirdi. Cavad Zarif tweet atarak:

“Bugünkü son derece uygunsuz fotoğrafı gördüm... 2021 Ağustos'unun, ne 1941 Ağustos'u (Rıza Şah'ın devrildiği ay) ne de 1943 Aralık'ı (Tahran Konferansı'nın yapıldığı ay) olduğunu hatırlatmama gerek var mı?”

İran Meclisi Başkanı Muhammed Bakır Kalibaf, Dışişleri Bakanlığı'na iki büyükelçiden resmi özür talep etmesi çağrısında bulundu ve aksi takdirde “sert bir 62erdi62l62st yanıt” verileceği uyarısında bulundu. Zarif'in yerine aday olan Hüseyin Emir

63erdi63l63st63le63se büyükelçilerin hareketini “İran halkına hakaret” olarak nitelendirdi.

İran’ın öfkesinin nedeni, 1941’de Rus ve İngiliz güçlerinin İran’ı işgal ederek (Nazi Almanyası’na sempati duyan) Rıza Şah Pehlevi’yi devirip yerine oğlu Muhammed Rıza Pehlevi’yi şah ilan etmesidir. İslam Cumhuriyeti her iki Pehlevi yönetimine de karşı olsa da, Fars milliyetçiliğini savunuyor ve Rus-İngiliz işgal dönemini reddediyor.

Ancak, 1943 Tahran Konferansı’na (Sykes-Picot ve Lozan Antlaşması kadar Kürtler ve Kürdistan’a düşman olan bir konferans) en çok öfkelenmesi gereken Kürtler sessiz kaldı. Neden? Çünkü Kürt partizan liderliği, hâlâ Sykes-Picot ve Lozan’ı tamamlayan 1943 Tahran Konferansı kararlarını uygulamak için mücadele ediyor.

Bu fotoğrafın tekrarı, 1943 Tahran Konferansı’nın Sykes-Picot ve Lozan’la haritadan silinen halkları bastırmadaki büyük zaferinin açık bir kanıtıdır. Stalin, Roosevelt ve Churchill’in torunları, aynı noktada oturup ortadaki sandalyeyi (ABD’yi simgeleyen) boş bıraktı. Eğer sadece iki kişiler, neden ortaya boş bir sandalye koydular? Bu, Tahran Konferansı’yla övünmelerinin ve Truva atı partileriyle Orta Doğu halklarını uyuşturup bağımsızlık düşmanı haline getirmelerinin kasıtlı bir teyidiydi.

Soldan Sağa (1943 Tahran Konferansı): Sovyet lideri Joseph Stalin, ABD Başkanı Franklin Roosevelt, İngiltere Başbakanı Winston Churchill.

Soldan Sağa (2021): Rus Büyükelçi Levan Dzhagaryan, İngiliz Büyükelçi Simon Shercliff, ortadaki sandalyeyi (ABD) boş bırakarak 1943 fotoğrafına sayęı duruşunda bulundu.

Kürdistan'ı işgal eden büyük güçler ve yapılar, aralarındaki anlaşmazlıklara 65erdi65, Kürt halkını ve vatanları Kürdistan'ı parçalamak için Sykes-Picot Anlaşması, Lozan Antlaşması ve 1943 Tahran Konferansı'nı uygulamaya devam ediyor.

Not edilmesi gereken bir diğer nokta, Tahran Konferansı'nın 28 Kasım – 1 Aralık 1943 arasında yapılmış olmasıdır. Konferans biter bitmez katılımcılar—Sovyet lideri Joseph Stalin, ABD Başkanı Franklin Roosevelt ve İngiltere Başbakanı Winston Churchill—Kürdistan'ı (Kürt halkının ve diğer ulusların topraklarını) işgal eden yapay yapıları, konferansın sonuçlarından haberdar etmek için acele ettiler. Bunu, Tahran Konferansı kararlarının onların lehine ve ezilen halklar—zellikle Kürtler—aleyhine olduğuna dair güvence vermek için yaptılar.

İkinci Kahire Konferansı ve Türkiye'ye Bildirim

En önemli takip toplantılarından biri, Kürdistan'ın en büyük kısmını işgal eden Türkiye'ye, Tahran Konferansı'nın Kürt sorununu ortadan kaldırma, Kürtleri asimile etme ve bağımsızlık arayan her türlü Kürt hareketini bastırma kararı aldığını bildirmek için düzenlenen İkinci Kahire Konferansı'ydı. Böylece, ABD

Başkanı Franklin Roosevelt ve İngiltere Başbakanı Winston Churchill, Tahran Konferansından sadece üç gün sonra, 4-6 Aralık 1943'te Türkiye Cumhurbaşkanı İsmet İnönü ile İkinci Kahire Konferansı'nı düzenledi.

Sağdan Sola: İngiltere Başbakanı Winston Churchill, Türkiye Cumhurbaşkanı İsmet İnönü ve ABD Başkanı Franklin Roosevelt, İkinci Kahire Konferansı'nda.

Tahran Konferansı Komplosu Bugüne Kadar Devam Ediyor:

Bu bağlamda, Aralık 2022’de Suriye, Türkiye ve Rusya’nın istihbarat şefleri ile savunma bakanları Moskova’da bir araya geldi. Ayrıca, 14-15 Mart 2023’te Rusya, Türkiye, İran ve Suriye dışişleri bakan yardımcıları, daha sonra yapılacak olan dışişleri bakanları ve devlet başkanları toplantısı öncesinde ön görüşmeler yaptı. Amaç, Kürt halkının bağımsızlık taleplerini bastırmak ve onları işgalci devletlerin toplumlarına entegre etme sürecini daha da normalleştirmektir.

Türkiye, İran, Suriye ve Irak’ın katıldığı toplantılar her zaman Kürt halkının ve Kürdistan’ın aleyhine oldu. İster Rusya ister ABD himayesinde olsun, amaç aynıdır: İşgalci güçlerin çıkarlarını Kürtlerin pahasına güvence altına almak.

Kürt Siyasi Liderliğinin Normalleşmedeki Rolü

Arap ülkeleri 2021’de Birleşik Arap Emirlikleri’nin İsrail’le normalleşmesine karşı ayaklanırken, Kürt halkı 1946’dan beri işgalcileriyle zorla normalleşmeye tabi tutuluyor— tam da bölgesel Kürt partilerinin (Kürt-İrak, Kürt-Türk, Kürt-Suriye ve Kürt-İran) kurulduğu dönemde. Bu partiler tek bir doktrini takip eder: normalleşme, birlikte yaşam, asimilasyon ve Kürt kimliğinin Kürdistan’ı işgal eden yapay devletler içinde eritilmesi—tıpkı 1943 Tahran Konferansı kararlarında öngörüldüğü gibi.

Dolayısıyla, Kürt siyasi liderliği hiçbir zaman Tahran Konferansı'na karşı çıkmamıştır çünkü gerçekte onlar bu konferansın uygulayıcılarıdır. Bir Truva atı ve karşı-devrimci güç olarak hareket ederler, bağımsızlık için gerçek bir Kürt hareketini bastırırken Kürt kitlelerini milliyetçi söylemlerle aldatırlar.

Kürt Liderliği: Kürtlerin Düşmanlarıyla Normalleşmenin Başlıca Aracıları

Kürt parti liderleri, tıpkı sömürgeciliğe ve Siyonizm'e karşı olduğunu iddia ederken kendi halklarını ezen Arap rejimleri gibi, Kürtlerin ve Kürdistan'ın düşmanlarıyla ilişkilerin normalleşmesinde başlıca arabulucu rolünü oynuyorlar. Arap Baharı onların gerçek yüzünü ortaya çıkardı: uzun zamandır sömürgecilik, Siyonizm ve gerici güçlerin müttefiki olan bu rejimler, halklarına “savaş çabaları” adı altında vergi yüklerken aslında sadece kendi halklarına savaş açtılar.

1943 Tahran Konferansı, Kürt siyasi liderliğine “Kürdistan'daki karşı-devrim” rolünü vererek, bağımsızlık için gerçek bir Kürt devrimini ezme görevini üstlendirdi. Bu konudaki keşim, Karl Marx'ın kapitalistlerin lehine işçilerden çalınan “artı değer” teorisine benzer niteliktedir.

Artık şu teorimi açıklayabilirim: Kürt halkından çalınan “artı değer”, işgalci devletler ve onların efendileri—

Tahran Konferansı anlaşmalarını imzalayan büyük güçler—lehine kullanılmıştır, Kürt siyasi liderliği de bunun uygulayıcısı olmuştur.

1943 Tahran Konferansı'nın Dünyayı Nüfuz Alanlarına Bölme Kararları:

1. Tahran Konferansı katılımcıları, Amerika Birleşik Devletleri'ni küresel hiyerarşinin en üstünde 69erdi etti.
2. Avrupa ülkeleri, ABD'nin dünyayı yönetmedeki kilit müttetikleri olarak görüldü.
3. Sovyetler Birliği, Avrupa ve ABD ile eşit düzeyde bir ortak olarak 69erdi edildi ve sosyalist ilkelerini yayma hakkı tanındı—ki bu ilkeler ABD ve Avrupa'nın 69erdi69l69st sistemine karşıydı.
4. Dünyadaki diğer tüm uluslar, ABD ve Avrupa'nın liderliğindeki 69erdi69l69st sisteme ya da Sovyetler Birliği'nin sosyalist sistemine tabi olacaktı.
5. Hitler'in savaşının ardından Sovyetler Birliği'ne Doğu ve Orta Avrupa ile Doğu ve Güneydoğu Asya'da bir sosyalist blok kurma izni verildi, geri kalan dünya 69erdi69l69st nüfuz alanına bırakıldı.
6. Tahran Konferansı kararlarını uygulamakta tereddüt eden uluslar, uluslararası antlaşmalarla sağlanan korumadan mahrum bırakılacaktı.

7. Uluslararası antlaşmalarla kurulan devletler, henüz kendi devletlerine kavuşmamış halkları 70erdi70l etmek için işbirliği yapacaktı.
8. Siyah Afrikalıların gelecekte bağımsızlık kazanmasına yardım edilmesi konusunda mutabık kalındı.
9. Hayvanların hakları ve korunması, türlerinin devamı, çevrenin ve istikrarın korunması 70erdi edildi.
10. Tahran Konferansı'na katılanlar, yeni kurulan devletlerdeki halkların bağımsızlığını, aşılması gereken bir kırmızı çizgi olarak değerlendirdiler. Bu halkların, bu devletlerin toplumlarına asimile olmalarını kolaylaştırmak için milliyetlerini belirten kimlikler taşımalarına izin verilmedi... Böylece küresel egemenlik ve tam 70erdi70l piramidi tamamlanmış oldu.

Tahran Konferansı'nın Kürt halkına karşı kurduğu kötü niyetli komployu öğrendiğimde, Doğu'nun ve Batı'nın ezilen ve barışçıl Kürt halkına duyduğu nefretin derinliğini anladım. Ayrıca, Doğu ve Batı'nın onlarca olayda Kürtlere karşı anlaşmalar yapmasının arkasındaki nedenleri de kavradım. Bunların en çarpıcı örneği, 1975'te İran Şahı ile Saddam Hüseyin arasında imzalanan Cezayir Anlaşması'ydı. Bu anlaşma, Güney Kürdistan'daki Kürt devriminin çöküşüne yol açtı. Ardından Saddam Hüseyin'in Humeyni ile anlaşması geldi ve bu, Doğu ile

Batı'nın yeşil ışığıyla Irak'ın Kürt halkına karşı gerçekleştirdiği Enfal katliamlarına ve Halepçe'deki kimyasal saldırıya 71erdi hazırladı. Bu yeşil ışık sadece sessiz kalmakla kalmadı, aynı zamanda Saddam'a Kürt halkını yok etmesi için gereken fonları ve silahları sağlamak şeklinde tezahür etti.

Kürtlerin ve Dostlarının Altıncı Hissi: Komployu Sezmek

1943 Tahran Konferansı kararlarının varlığına işaret eden yüzlerce makale ve çalışma yazdım—o zamanlar bu kararlardan haberdar bile değildim. İşte bir örnek:

“Siyonist hareketin kurucusu Theodor Herzl, 1898'de İsviçre'nin Basel kentinde ilk konferansını düzenledi... Herzl, konferansta İngiltere'nin Yahudilere Uganda'da bir devlet kurmaları için 71erdi71 verdiğini ve bu devlet güçlendikten sonra Filistin'e taşınacaklarını söyledi... Konferanstaki yaşlı bir kadın ayağa kalkıp Herzl'e, 'Bu İngiliz projesini 71erdi ederseniz, hainsiniz!' dedi. Bu, Herzl'i aynı konferanda İngiliz teklifini reddetmek zorunda bıraktı.”

Peki, bir asırdan fazla zaman geçmişken, Kürt parti üyeleri arasında bir parti liderine “Yanıyorsunuz, Sayın Başkan!” diyecek biri var mı? Oysa bazı Kürt partileri, parti mensubu olmadıkları gerekçesiyle Kürt aktivistleri tasfiye etmek için Kürdistan'daki işgalci güçlerin istihbarat servisleriyle güvenlik koordinasyonu yapmak gibi yüksek ihanet sayılabilecek eylemlerde bulundular.

İşte bu yüzden birkaç milyon Yahudi kendi devletine sahipken, milyarlarca Müslüman ve yüz milyonlarca Arap buna engel olamadı. Yahudiler dünyanın dört bir yanındaki diasporalarını bir araya getirdi, ama biz Kürtler, kendi toprağımız Kürdistan'da yaşamamıza 72erdi72 kendi devletimizi kuramıyoruz. Çünkü doğruyu söyleme cesaretimiz yok—haklı olanı ödüllendirme ve haksız olanı hesaba çekme yerine, Kürt parti liderleri tam tersini yapıyor: vatanseverleri cezalandırıyor, hainlere en yüksek makamları veriyor.

Bir zamanlar Einstein'ın aptallık tanımının Kürt parti liderleri için yazıldığını düşünürdüm—her seferinde aynı hataları aynı şekilde tekrarlayıp farklı sonuç bekliyorlar... Ancak Tahran Konferansı kararlarını öğrendikten sonra anladım ki bu liderler hiç de aptal değil.

Bu durumun milyonlarca örneği var, ama hiçbir Kürt parti lideri bunlardan ders alıp tekrarlamaktan kaçınmıyor. Aksine, bu hataları sürekli tekrarlıyor ve kendilerine hatırlatanlara saldırıyorlar—çünkü bunları bilinçli olarak yapıyorlar. İşte bazı örnekler:

Güney Kürdistan devrimi, Irak'a karşı savaşmak için İran Şahı'na güvendi.

Doğu Kürdistan devrimi, Humeyni'ye karşı savaşmak için Irak'a güvendi.

Kuzey Kürdistan devrimi, Türkiye'ye karşı savaşmak için Suriye'ye güvendi.

Üçü de Kürdistan'ın bir işgalcisine, diğerine karşı güvendi ve sonuç hepsinin çöküşü oldu. Bugün hala aynı politikayı sürdürüyorlar—hatta bazıları Kürdistan'ın tüm işgalci güçlerine güveniyor. Einstein yaşasaydı onlara şunu derdi: “Matematiksel prensiplere göre, bir işgalciye güvenen çöker, tüm işgalcilere güvenen ise katlanarak çöker.”

Kürt parti liderleri ayrıca Irak muhalefet gruplarını—Irak Baas Partisi dahil—Kürdistan dağlarında korudu ve eğitti. Kürt devrimi, Baas yönetimine 1963 ve 1968 darbelerinde iki kez yardım etti. Sonrasında Baas Partisi Kürt halkına karşı kimyasal silah kullandı. Yine de bazıları hala Baas'la anlaşmalar yapıyor ve üyelerini açıkça koruyor.

Bu aptallık (ya da Tahran Konferansı kararlarını öğrendikten sonra anladığım gibi, işbirlikçilik), sadece Kürtlerin düşmanlarını desteklemekle sınırlı değil—Kürdistan'a sadık olanları sistematik olarak ihanetle suçlamaya kadar uzanıyor.

Sanki Tanrı Aryan genlerini böyle yaratmış... Almanlar zeki bir halk, bilim adamları, filozofları ve düşünürleri dünyanın en iyileri arasında—ama siyasette sıfır çekiyorlar. Yunanistan bugün AB'nin en zayıf üyesi, ama siyaset ve diplomasisiyle Almanya'yı manipüle ediyor, milyarlarca

euro sızdırıyor ve AB'den çıkma tehdidiyle—en güçlü üye olmasına 74erdi74—Alman liderleri aciz duruma düşürüyor.

Benzer şekilde, Kürtler de siyasi felç yaşıyor... Başkan Mesud ve Mam Celal'in mücadele yıllarıyla kıyaslandığında Maliki hiçbir şeydi. Saddam döneminde diğer Irak liderleriyle Kürdistan'a geldiklerinde, kendilerini koruyacak tek bir askerleri bile yoktu—onları Peşmerge korudu.

Kürt parti liderleri, Kürtlerin tehlikelerle çevrili olduğu yanlışlığına kapılmış. Oysa gerçekte, Kürdistan'ın işgalci güçleri Kürtlerin korkusundan uyuyamıyor. 60 milyon Kürt'ün lideri, yürüdüğünde düşmanlarının ayaklarının altındaki toprağı titretmeli.

Kürt parti liderleri, deneyimlerle kanıtlanmış başarısız bir politika izliyor. Çünkü hiçbir zaman bize dayatılan savaşlara ve gizli/açık uluslararası anlaşmalara karşı bir karşı kampanya denemediler.

Bizim imparatorluklarımızın sınırları bir zamanlar İstanbul'dan Hindistan'a, oradan Kuzey Afrika'ya kadar uzanıyordu... Evet, Kürtlerin böyle bir medeniyeti vardı. Arap, Türk ve Farslar ise bugün çocuklarımıza okullarda Kürtçe öğrenme hakkı bile tanımıyor, dillerini dayatıyor.

Bunların hepsi, Kürt parti liderlerinin tarihi veya siyasi pusulayı okuyup ulusal bir strateji oluşturmaya çalışmamasından kaynaklanıyor.

Kürtlere Karşı Komplonun Aşamaları

Birinci Aşama: Kürdistan ve Kürt halkını, Doğu İmparatorluğumuzun sınır bekçilerinden (bugün Sindhi, Beluç ve Peştun halkları) ve Batı İmparatorluğumuzun sınır bekçilerinden (bugün Amazigh, Tuareg ve Azawad halkları) ayırmak.

İkinci Aşama: 1514'te Kürdistan'ı Pers ve Osmanlı İmparatorlukları arasında bölmek.

Üçüncü Aşama: Kürt aşiretleri arasında aşiretçiliği, feodalizmi ve iç çatışmaları körükleyerek Kürt halkını yüzyıllarca yıpratmak.

Dördüncü Aşama: Sykes-Picot Anlaşması (1916) ve Lozan Konferansı (1923) ile Kürdistan'ı daha da bölmek.

Beşinci Aşama: Tahran Konferansı (1943) ile Kürt bağımsızlık mücadelesini, işgalci devletlerin sınırları içinde bir bölgesel meseleye dönüştürmek ve bağımsız Kürdistan için savaşları bastırmak.

Aşiretçilik Kürt mücadelesini yönetemeyecek durumdayken, bölgesel partiler öne çıkarıldı—ama

onların iç çatışmaları aşiret kavgalarından farksızdı. Marksizm, İslam, demokrasi, self-determinasyon ve insan hakları gibi yüksek sesli sloganlar benimsediler—hatta yetimler ve ezilen kadınlar için duygu sömürüsü yaparak Kürtleri bağımsızlık hedefinden saptırdılar.

Kürt parti liderleri halkı demokrasi, 76erdi76l76st veya özerklik gibi sloganlarla ne kadar kandırırsa kandırsın, hiçbiri Kürdistan'ın bağımsızlığı ve bir Kürt devleti fikrinin yerini tutamaz.

Kürdistan'ı Beluç ve Amazigh kardeşlerinden ayırdıktan sonra, Kürdistan'ın kendisi yapay devletlere bölündü. Sonunda Kürt halkı, yüzlerce siyasi partiyle kendi içinde bölündü—her biri kendini tek doğru yol ilan edip diğerlerini hainlikle suçluyor. Böylece bu yüz parti, birbirine ihanet ederek Kürt halkını yüz parçaya böldü.

Sonuç olarak, Kürdistan'ın işgalci güçleri istediklerini yapıyor, onları durduracak kimse yok.

Milyonlarca Kürt'ün fedakarlığı, doğru hedefe—bağımsızlığa—yönelik değilse anlamsızdır. Enfal'de katledilen 182.000 Kürt'ün sadece %10'u bile Kürdistan'ın bağımsızlığı uğruna feda edilseydi, Kürtler Med İmparatorluğu'nu yeniden kurabilirdi.

Kürt özgürlük hareketindeki kusuru tespit etmek için onlarca kitap yazdım, yüzlerce seminer verdim ve sayısız makale yayınladım—büyük fedakarlıklar yapıldı ama özgürlük kazanılamadı.

Eminim ki Kürt özgürlük hareketinde bir kusur var. Hayatım boyunca bunu aradım—bazen Kürt liderlere aptal, bazen hain, bazen de siyasetten anlamaz dedim.

Araştırdıklarım:

Eski ve modern Kürt tarihi

Kürt-Kürt ilişkileri

Tanıştığım Kürt liderlerin görüşleri

Kürtlerin komşu halklarla ilişkileri

Kürtlerin dünya güçleriyle ilişkileri

Okuduğum eserlerden ve tanıştığım Kürt liderlerin ve Kürt halkının dostlarının deneyim ve görüşlerinden derlediğim bu bilgiler, hafızama kazınmıştır ve bir Kürdistan devletinin kurulmasını engelleyen sebepleri anlamak için beni diğer alanlarda gerçeği aramaya motive etmiştir. İşte seçilmiş bazı örnekler:

1. 1967 yılında Suriye istihbaratı beni serbest bıraktıktan sonra, şehit babam İbrahim Molla bana şunları söylemişti: “Sabırlı olmamı ve işleri aceleye getirmememi çünkü Kürt halkına karşı Doğulu ve Batılı büyük devletlerin himaye ettiği büyük bir komplo olduğunu ve bu komplonun gücümüzü aştığını... Bu

yüzden sana biraz sabretmeni ve bu durumun sürmeyeceğini söylüyorum...” Babamın bana söylediği bir başka şey de şuydu: “Prens Celadet Bedirhan bana ve Hoybun’dan diğer unsurlara, onları etkilemek için Ruslara ve Amerikalılara bağlı örgütlere katılmamızı emretti ve biz ömrümüzü büyük devletlere hizmet ederek geçirdik ancak onlar Kürtleri 78erdi78İ78, bir halk ve bir vatan olarak hiç umursamadılar... Yardımları bazı Kürtlere kendi üniversitelerinde burs vermekten öteye geçmedi.” Ve bugün babamın bu sözlerini hatırlıyorum, ki bunlar 1943 Tahran Konferansı kararlarının bir yansımasıydı. Babamın 1967’de bahsettiği ve altıncı hissiyle sezdiği o büyük komplonun ta kendisi.

2. 1972 yılında General Mustafa Barzani ile Kandil dağlarında bulduğumuzda, sohbetimiz sırasında ona Batı Kürdistan’daki kendilerine solcu ve sağcı diyen Kürt partilerini sordum. Başkan Barzani şu yanıtı 78erdi: “Solcu da sağcı da kayıtsız şartsız haindir.” Başkan Barzani’nin bu sözü, tüm demokratik partilerden şüphe duyduğu ve hiçbirini, solundan sağına kadar, istisna tutmadığı anlamına geliyordu. Başkan Barzani’nin sözleri azdı ama her bir kelimesi bir okyanus kadar derindi ve onun demokratik partilere karşı -yine altıncı hissiyle sezdiği- şüphelerini anlamamı sağladı.
3. 1961-1981 yılları arasında amcam Osman Sabri ile yaptığım günlük görüşmelerde, o bana her defasında

Kürtlerin özgürlüğü, Kürdistan'ın bağımsızlığı ve Kürt devletinin ilanı meselesinden bahsetmeden edemezdi. Partili Kürt liderlerinin Kürdistan'ın bağımsızlığı için mücadele edeceklerine dair umudu kesikti ve bana her zaman şu hikayeyi tekrarlardı: Kürt parti ve örgütlerinin liderleri bir Kürt devleti kurmak istemiyorlar, ama bir gün büyük bir devlet gelip Kürt'ün kafasına sopayla vuracak ve ona "Terês (yani vicdansız, duygusuz) / Haydi, devletini ilan et!" diyecek. Bunu büyük bir şiddet ve coşkuyla söylerdi. Ve o'larca yıl sonra, 2003'te Amerikan v" ingiliz ordularının Peşmerge ile birlikte Irak ve Kürdistan'ı Saddam Hüseyin'den kurtarmasından beri, Allah'a her dua edişimde amcam Osman Sabri'yi rüyamda göreyim ve ona "Amca, Kürtlerin kendi devletlerini kurmak istemediklerinde, hatta sopayla dövülseler bile, haklıydın" diyeyim istedim. Bu, onun partili Kürt liderlerine olan şüphelerinin açık bir ifadesiydi.

4. Büyük Kürt milli düşünürü ve lideri Profesör Dr. Cemal Nebez ile 1969-2018 yılları arasındaki tanışıklığım ve mücadelem boyunca, o her zaman özgürlüğün bölünmez olduğunu, her eksik özgürlüğün bir kölelik olduğunu vurgulardı... Dr. Cemal Nebez'in bu sözleri beni, Kürdistan Demokrat Partisi veya Kürt partisi ya da Kürt devletinden daha azını talep eden, köleliği talep eden partilerin tarihini araştırmaya itti; çünkü özgürlük bölünmezdi... Profesör Cemal Nebez, partili Kürt liderlerini yarım yüzyıldan fazla bir süre boyunca

onlarca kitap, yüzlerce makale ve çalışmayla eleştirdi, ancak partili Kürt liderleri, Kürt halkını trajedilere ve felaketlere sürükleyen başarısız ve aptalca politikalarını değiştirmediler... Allah rahmet eylesin, hayatının son yıllarında, 2014'ten sonra, ona Tahran Konferansı kararlarını gösterdiğimde, onunla başarısız parti politikaları hakkında konuştuğumda bana şu cevabı verirdi: "Ben onlardan elimi yıkadım, onlardan bahsetmek bile istemiyorum çünkü yaptıkları beni midemi bulandırıyor." Evet, partili Kürt liderlerinin politikaları her onurlu Kürdü midesi bulan an hisssettirebilir, ancak gerçek şu ki, onlar 1943 Tahran Konferansı'nın kendileri için çizdiği programı tam da olduğu gibi, akıllıca ve ustalıkla uyguluyorlar.

5. Kürt halkının yaşadığı hayal kırıklıkları, şüpheler, yenilgiler, trajediler ve Tahran Konferansı komplosunun varlığına dair hissimle ilgili mücadelem ve yazılarımda, defalarca Kürt mücadelesinde eksik bir halka olduğundan bahsettim ve bu konuda onlarca makale ve çalışma yazdım. Bunlardan biri "Kürt Halkının Bir Kürt Perestroykasına İhtiyacı Var" başlıklı çalışmamdı ve bu konudaki diğer çalışmalarım... Bu nedenle, uzun zaman önce Kürt özgürlük hareketi olarak adlandırmaktan vazgeçtim, çünkü böyle bir şeyin var olmadığına, sadece Kürt özgürlük hareketi sıfatını yalan ve iftira ile gasp eden partili Kürt liderlerinin olduğuna kesinlikle inanıyorum.

6. Ayrıca, Tahran Konferansı komplosunun varlığını hisseden, ancak onun hakkında hiçbir şey bilmeyen çok sayıda özgür vatansever de vardı. Belki de değerli Werya Qeredaxî de bu özgür vatanseverlerden biriydi. Benimle iletişime geçer, partili Kürt liderlerinde bir bozukluk ve ihanet olduğuna dair şüphelerini dile getirirdi, ancak bu şüphelerinin kaynağını bilmezdi. Ortak kaygılarımız hakkında, içinde dikkat çeken birçok önemli nokta bulunan konuşmalar yapardı: 16.06.1986 tarihli mektubunun tarihine otobiyografimin üçüncü bölümünde bakın, şöyle diyor:

“...Halkımızın birçok lideri, ülkemiz Kürdistan’daki egemen koşullardan yararlanan parazit aydınlardır ve onlar da kendileri için çizilmiş görevlerini yerine getirerek zavallı halkımızı felaketlere sürüklüyorlar...”
“Kendileri için çizilmiş görevlerini yerine getiriyorlar” ifadesi, değerli “Werya”nın, 1943 Tahran Konferansı kararlarından haberdar olmuş ve partili liderleri aracılığıyla Kürt halkını tuzağa düşürmek için planı çizenin o olduğunu biliyormuş gibi hissettirdi bana.

7. 29.08.1988’de Dr. Nureddin Zaza’dan Kürtçe yazılmış mektuplarından birini aldım. Şöyle diyordu: “Kürt halkımız dağınık ve güçlü bir birlik ve doğru bir strateji kuramadı, bu yüzden mücadelesi boşa gidiyor, öldürülüyor, vatani parçalanıyor ve onu duyan yok. Bu durum yetmiş yıldan fazla bir süredir devam ediyor ve değişmiyor. Örneğin Irak ve İran’daki Kürtlerin

mücadelesine bakın: Irak ve İran devletlerinin heyetleri Cenevre’de BM Genel 82erdi82l82st82le bir araya geldiler ve yine Kürtlerin pahasına anlaşmak istiyorlar, ancak Irak ve İran Kürtleri BM Genel 82erdi82l82st82le görüşmek için kimseyi göndermediler.

Göndereceklerini söyleyenler var, ama ne zaman?” Dr. Nureddin Zaza, partili Kürt liderlerinin Kürdistan’ın bağımsızlığı için mücadele edeceklerine dair umudunu kesmekle kalmamış, aynı zamanda onların Kürt halkı için hiçbir hayır üretmeyeceklerine de kesin olarak inanıyordu, üstelik Tahran Konferansı kararlarını da bilmiyordu.

Çünkü partili Kürt liderleri, birliklerini ve stratejilerini Kürdistan’ı işgal eden devletlerle (ki Irak ve İran heyetleri onların gerçek temsilcisi olarak 82erdi ediliyor) kurdular. Kürt halkının mücadelesinin boşa gitmesi, öldürülmesi, vatanının parçalanması ve kimsenin onu duymamasını amaçlayan bir strateji bu.

8. 1997 yılında Libya lideri Muammer Kaddafi ile görüştüğümde, bana ezilen halklara karşı büyük devletlerin yönettiği kötü bir komplo olduğunu söyledi. Ve bu komplonun tüm Orta Doğu devletlerinden ve halklarından çok daha büyük olduğunu belirtti. 2014 yılında 1943 Tahran Konferansı kararlarını incelediğimde, Albay Muammer’in Kürt halkına ve diğer aldatılmış halklara

karşı kötü bir komplonun varlığından ne kastettiğini anlamadım.

9. 10.09.2008'de Türk 83erdi83l83s İsmail Beşikçi "Kürtlere özgü özgün bir düşünce var mı?" başlıklı bir makale yazdı. Dr. İsmail bu makalesinde bozukluk ve komplo varlığına dair şüphelerini de ifade etti.

İşte Dr. İsmail'in makalesinde dile getirdiği bazı noktalar:

"Kürtlere özgü özgün bir düşünce olmalı. Orta Doğu'da olup nüfusun 60 milyon olması, ancak herhangi bir uluslararası örgütte yerinizin olmaması, sadece 'terör' meselesini araştırırken adınızın anılması."

Makalenin bir başka noktasında Kürt milletinin dostu Profesör İsmail şöyle diyor:

"Bu temel çelişkileri anlayabilmek için Kürtlere özgü özgün bir düşünceye acilen ihtiyaç var. 'Tarihte çok meşhur olduğumuz için, bizden daha büyüğü yoktu' olduğu için değil, 'bu kalabalık nüfusumuz ve geniş toprağımıza 83erdi83 nasıl hiçbir şey haline geldik' olduğu için. Ayrıca, 'neden en küçük siyasi 83erdi83l83 sahibi bile olmadık' olduğu için. Bu sorular ve bu şeyleri sorgulamak için Kürtlere özgü özgün bir düşünceye ihtiyaç var."

Makalenin başka bir yerinde:

"Kürtlere özgü özgün bir düşünceye ihtiyaç var. Bu çok çelişkili duygu ve düşüncelere 83erdi83, 'kardeşlik' teriminin, 'Türk ve Kürt kardeşliği'nin de

tekrarlandığını görüyoruz. Bu garip çelişkiler ışığında soralım: Bu kavram nasıl yaratıldı acaba? Ve işlevi nedir?”

Dr. İsmail bir başka yerde şunları söylüyor:

“Kürt solu, Türk solunun savunduğu aynı sloganları savunmaya devam etti. Bu tutum, Kürdî düşüncenin /Kürt milli düşüncesinin/ gelişiminin önünü tıkadı. Kürt ve Kürdistan meselelerine ilişkin sağlıklı bir kavram, Türk düşüncesi aracılığıyla veya Türk solunun sloganları kullanılarak oluşturulamaz. Bu konuda Kürtler kendi kendilerine düşünmeli, Kürtler kendi başlarına ve kendi fikirleriyle Kürtlerin ve Kürdistan’ın durumunu açıklamalıdır. Bu nedenle, bahsedilen tüm bu meseleler ve konular için Kürtler ve Kürdistan’a özgü özgün bir düşünceye acilen ihtiyaç var.” Dr. İsmail’in sorgulamalarını sürdürmesi, eğer bir şeye işaret ediyorsa, o da Kürt milletini hedef alan ve mücadelesini sulandıran kötü bir komplo olduğuna dair şüpheleridir.

10. 1972’de Güney Kürdistan’dan döndükten ve Süleymaniye kentindeki Kürdistan Öğrenci Konferansı’na katıldıktan ve General Mustafa Barzani ile Kandil dağlarında Dîleman’da görüştüğten sonra, değerli İzzet Ağa Dirki bana, Şam’daki Ekrem Cemil Paşa ve Beyrut’ta ikamet eden Ziyaeddin Şerefhan Bedlîsî’nin General Mustafa Barzani’yi ziyaret etmek istediklerini söyledi. Benim onlarla iyi bir ilişkim vardı ve mücadelelerini biliyordum. Üçü’e de Türk

mahkemeleri tarafından idam cezası verilmişti. Ayrıca İzzet Ağa Dirki aşiretinin liderlerindendi, Ziyaeddin ünlü Kürt tarihçisi Şerefxan Bedlîsî'nin soyundandı ve Ekrem Bey, vatanseverliğiyle ünlü Diyarbakırlı Cemil Paşa ailesindendi... Ona “Neden Suriye’deki Kürt Demokrat Partisi ile iletişime geçmiyorsunuz? Onların Irak’taki Kürdistan Demokrat Partisi ile iyi ilişkileri var, ziyareti ayarlarlar” dedim. Bana şu cevabı 85erdi: “Ben, Ekrem Bey ve Ziyaeddin partilere güvenmiyoruz. Hatta Kürt demokratik partileri, General Barzani ile bir ilişkimiz olmasını istemiyorlar...” Bunun üzerine ben de “Sizin çektiğiniz acıların, Kürt halkının özgürlük ve bağımsızlık hedefinin aksine mücadele eden demokratik partilerle olan acım gibi olduğunu anladım. Bu nedenle, size yardım etmeye hazırım. General Barzani’yi ziyarete gitmeye karar verdiğinizde, bunu sizin için ayarlarım” dedim. Süleymaniye’deyken, 1959’da Süleymaniye kentinde Kağık (KDP-Geçici) partisini kuran yedi büyüklerden biri olan yoldaş “Fereydun Elî Emîn” bana, General Barzani ile iyi ilişkileri olduğunu ve General’in onu Kağık örgütünün temsilcisi olarak 85erdi ettiğini söyledi... Ayrıca, General Barzani ile olan sağlam ilişkisinin gizli tutulması gerektiğini, çünkü düşmanların ve casuslarının çok olduğunu söyledi. Daha sonra İzzet Ağa benimle iletişime geçti ve seyahate hazır olduklarını söyledi. Ben de ona yoldaş Kamil Zêr’in adını verdim. Örgütümüzün Güney

Kürdistan'daki birçok üyesini tanımama 86erdi86, yoldaş Kamil Zêr örgütsel olarak birinci sorumluydu. Bu yüzden İzzet Ağa'ya, yoldaş Kamil Zêr ile iletişime geçmesini, onun da General Barzani'ye yapılacak ziyareti ayarlayacağını söyledim.

Sadece İzzet Ağa Dirki, Ekrem Cemil Paşa ve Ziyaeddin Şerefxan değil, mücadeleci Kürt şahsiyetlerinin çoğu da herhangi bir Kürt demokratik partisine güvenmiyor.

Aşağıda General Mustafa Barzani ile olan fotoğrafları bulunuyor.

Soldan Sağa: Fereyduñ Ali Amin, Lider Mustafa Barzani, Dara Attar, Akram Jamil Paşa ve İzzat Ağa Derki (1972). Ziya şerafan, kişisel nedenlerle fotoğrafta yoktur.

Solcu Kürt sanatçı Yılmaz Güney'in çeşitli 87erdi röportajlarında anlattığı olaylar, genç yaşta Türkiye'deki Komünist Parti'yi bularak ye olmaya çalıştığını gösterir. Ancak Türkiye'deki Komünist Parti son derece gizliydi ve Güney onu bulamadı. Güney, uzun süre sonra partiyi bulduğunu ancak fikrini değiştirip katılmadığını söylemişti—yine de ölümüne kadar Marksist ve solcu kaldı. Bana kalırsa, Yılmaz Güney Sovyetler Birliği'nin şüpheli tutumunu sezmiş ya da Stalin'in Kürt zgrlk hareketini bastırmak için Batılı 87erdi87l87st devletlerle işbirliği yaptığı Tahran Konferansı kararlarını öğrenmişti.

Kürt halkının ve müttefiklerinin, Tahran Konferansı'ndan kaynaklanan bir komployu sezdiğine dair pek çok örnek vardır. Bu komplo, somut kanıt olmasa da, Kürt parti liderlerini kendi uygulayıcıları haline getirdi. Nakşibendi tarikatı da bu şüphelerin bir başka örneğidir:

Nakşibendi tarikatı, Mevlana Halid-ı Nakşibendi tarafından Kürtleri 87erdi87l çekmek ve onları Araplar, Türkler ve Farslardan ayrı bir millet olarak koruyacak bir Kürt mezhebi yaratmak amacıyla kuruldu—tıpkı şii Farsların kimliklerini Sünni Müslüman toplumlarda erimekten koruması gibi. Farslar başardı çünkü

mezhepleri 1400 yıl önce kurulmuştu, oysa Nakşibendi tarikatı çok geç kaldı ve Kürtler için bir devlet kuramadı. Nehri şeyhliği, Şeyh Said Pirân, Barzani şeyhliği gibi isimler bu tarikata katıldı.

Barzani şeyhliği, Kürt özgürlük hareketine katıldı, Türk işgaline karşı savaştı ve Bileh Savaşları'nda (Birinci ve İkinci) Türkleri yendi. Türkler, 1914'te Şeyh Abdüsselam Barzani'yi Musul Hapishanesi'nde idam etti.

Şeyh Abdüsselam'ın şehadetinden sonra Şeyh Ahmed Barzani ve kardeşi Mella Mustafa Barzani, 1930'larda ve 1940'larda Irak işgaline karşı birçok isyan başlattı. Mahabad Cumhuriyeti'ne de katıldılar. Ancak Barzani şeyhliği, Kürdistan Demokrat Partisi'nin (KDP) kurulmasıyla Kürt özgürlük hareketinden çekildi—çünkü KDP, Kürtlerin işgalci yapay devletler içinde asimile olmasını savunuyordu. Irak rejimlerinin asıl hedefi de Barzani şeyhliğini dağıtmaktı.

Şeyh Ahmed Barzani, 1961'deki Kürt devrimi ile Irak hükümeti arasında tarafsız kaldı. Barzan bölgesi de tarafsızdı çünkü hem Irak hükümetinin hem de KDP'nin Kürtleri eritmek istediğine inanıyordu—biri sert, diğeri yumuşak yöntemlerle.

Şeyh Ahmed'in ölümünden sonra oğlu Şeyh Osman Barzani lider oldu ve tarafsızlığı sürdürdü. Ancak KDP

baskısıyla Bağdat'a sığındı ve Irak hükümeti tarafından suikastle öldürüldü.

Şeyh Osman'ın şehadetinden sonra kardeşi Şeyh Muhammed Halid Barzani liderliği devraldı. O da KDP'nin asimilasyon politikalarını reddetti ve "Hizbullah" (Tanrı'nın Partisi) adlı bir oluşum kurdu.

1992'de KDP, uluslararası koruma döneminde Barzan'ı 89erdi89I altına aldı ve Barzani şeyhliğinin artık bir lideri olmamasına karar 89erdi. Bugün hâlâ öyle—çünkü KDP, şeyhliğin politikalarını reddedeceğini biliyor. Şeyh Adham (Şeyh Ahmed'in torunu) veya Şeyh Cihad Barzani (şehit Şeyh Abdüsselam'ın torunu) gibi layık halefler var ama tanınmıyorlar.

General Mustafa Barzani (Allah rahmet eylesin) KDP'nin lideriydi ama partinin ideolojisinden şüphe duyuyordu. Asla açıkça söylemedi ama yüzlerce kez ima etti. Örneğin, KDP'nin siyasi bürosuyla dalga geçer, gazeteleri Khabat'ı "çocuk işi" diye nitelendirirdi.

General Barzani, KDP'nin 1961 devrimine dört ay sonra gönülsüzce katılmasını asla unutmadı.

1982-1984 arasında merhum İdris Barzani ile İran'ın Karaj kentinde onlarca kez görüştüm. O da KDP ideolojisine güvenmiyordu—açıkça söylemezdi ama belli ederdi.

Örneğin, Badinan’da Peşmerge ofisleri açmayı planladığımı söylediğimde, Barzanlıları örgütlememi yasakladı—çünkü KDP’nin orada örgütlenmesine de izin vermiyordu.

Sami Abdurrahman (KDP genel sekreter vekili), İdris Barzani’yi liderlikten uzaklaştırmak için genç kardeşi Mesut’u destekledi. İdris, Sami’nin planlarını bozmak için Mesut’u takip etmek zorunda kaldı. Sonunda Mesut, Sami’yi alt etti ve onu genç Neçirvan’ın (İdris’in oğlu) yardımcısı yaptı.

Gerçek şu ki, Barzan ve Barzani şeyhliği—tıpkı Nehri (Hakkari) ve Şeyh Said gibi Nakşibendi şeyhlikleri gibi—Kürdistan’ın bağımsızlığı için savaştı. KDP’nin işgalci devletlerle bütünleşme politikalarına karşı çıktı. Bu şeyhlerin veya General Mustafa Barzani’nin 1943 Tahran Konferansı kararlarını bilip bilmediğini kesin söyleyemem—belki sadece sezgileriyle hareket ettiler.

Kişisel deneyimlerim ve altıncı hissım bana şunu söylüyor: Eğer Qazi Muhammed, General Mustafa Barzani, Komutan Osman Sabri, Dr. Nureddin Zaza ve Sait Elçi bugün hayatta olsaydı ve Tahran Konferansı’nın detaylarını bilselerdi, ihanetin simgesi Kürdistan Demokrat Partisi’ne tükürürlerdi.

KDP'nin yolunu düzeltmeye çalışan bu liderlerin tasfiye edilmesi de teorimi destekliyor:

General Mustafa Barzani, 1964'te Mao Konferansı'nda partiden atıldı.

Dr. Nureddin Zaza, 1961'de atıldı.

Osman Sabri, 1969'da atılmadan önce istifa etti.

Sait Elçi ve Dr. Şivan, 1972'de suikaste kurban gitti.

Qazi Muhammed'in cumhurbaşkanlığı tasfiye için çok kısa sürdü.

Tahran Konferansı'nın Kürt halkına karşı komplocu kararlarını öğrendikten sonra, şüphelerim—ve Kürt halkının şüpheleri—kesinliğe dönüştü. 1943 Tahran Konferansı'nın Kürtlere yönelik komplosu, tarihin gördüğü en büyük entrikaydı. Bu kadar büyük bir komplo, büyük liderleri bile kandırmayı gerektirdi. Büyük güçler, Kürtlerin, Beluçların, Amaziglerin ve diğer yok sayılan halkların farkına varmadan bu komployu sessizce uygulamasını sağladı.

Kürt Devleti Kurmanın İç Engelleri

1. Kürt Partizan Liderlikleri

1943 Tahran Konferansı'nın kararlarını inceledikten sonra, Kürt Partizan Liderliklerinin ulusalcı olmayan politikaları karşısındaki şaşkınlığım ve hayal kırıklığım tamamen yok oldu. Onlara dair tüm umudumu kaybettim, ancak Kürt halkına ve Kürdistan'ın bağımsızlığına olan inancım kalbimde ve zihnimde daha da güçlendi. Büyük güçlerin Kürt halkına ve vatanları Kürdistan'a karşı süregelen komplolarını fark ettikçe bu inancım daha da derinleşti.

Milyonlarca Kürdün, Kürt Partizan Liderliklerinin bu aptalca ve başarısız politikalarının nedenlerini anlamadığı için hissettiği kafa karışıklığının da zamanla yok olacağına inanıyorum. Bu liderler on yıllardır aynı hataları tekrarlıyor. Milyonlarca Kürt, onları korkak, cahil, vicdansız, akıl ve izan yoksunu olarak nitelendirdi. İkiyüzlü, kaçak ve fırsatçı olarak adlandırıldılar; Kürt özgürlüğü ve Kürdistan'ın bağımsızlığı pahasına düşmanlarının sofralarından artıklarla beslenenler.

Yüzlerce Kürt siyasi partisi var, ancak hepsi ideolojik ve doktriner birlik içinde. Aralarındaki çatışmalar, sadece Kürt halkının gücünü tüketmeye ve zamanla kaynakları bilinçli olarak heba etmeye yarıyor. Bu aldatmaca, Kürt kitlelerine her partinin diğerleriyle savaşmakta haklı olduğu inancını aşıyor.

Düşmana taviz verme politikası güdüyorlar, ilkelerden vazgeçiyorlar ve Kürtleri korku içinde tutarak onları aşığılanma ve kölelik durumuna sürüklüyorlar.

Kürdistan'ın tüm parçalarındaki Kürt Partizan Liderlikleri, belirli görevlerde anlaşıyor. Bu görevler, en ufak bir akli ve vicdanı olan herkese aptalca, mantıksız ve saçma gelecektir. Ancak gerçekte bunlar zekice, başarılı, rasyonel ve mantıklı çünkü 1943 Tahran Konferansı'nın sömürgeci kararlarını harfiyen uyguluyorlar—Kürtlerin ve Kürdistan'ın çıkarlarına aykırı şekilde. Böylece, Kürt halkının kimliğini, onurunu ve direncini yok etmede eş görülmemiş bir başarı elde ettiler.

Kürt Partizan Liderliklerinin görevlerini şöyle özetleyebilirim:

1. Kürdistan'ı işgal eden devletleri Kürt halkının "kardeşleri" olarak nitelendirirler. Katillerle birliği savunurlar veya işgalci devletlerin istihbarat çevrelerinden uydurulmuş "halkların demokratik birliği" gibi sloganlar yayarlar. Tarihte, sömürgecilerini "kardeş" olarak adlandıran başka bir halk yoktur. Sonuç olarak, politik pratikleri hep aynıdır: Bir işgalci güce dayanıp diğeriyle savaşırlar, ancak bu sözde savaşlar Kürt gücünü tüketmekten başka bir işe yaramaz.

2. Kürt halkını ulusal kurtuluş düşüncesinden uzaklaştırdılar. Yarım yüzyıldan fazla partizan, aşiret ve bölgesel siyaseti derinleştirerek Kürt gençliğindeki milliyetçi düşünceyi öldürdüler. Örneğin, Suriye'deki Kürt aktivistler General Mustafa Tlass'ı tanır ama 1920'ye kadar Osmanlı generali ve Mustafa Kemal Atatürk'ü idama mahkum eden Osmanlı Yüksek Mahkemesi başkanı Kürt General Mustafa Paşa Yamulki'yi hiç duymamışlardır.
3. Kürt toplumunda yaratıcılığı bastırdılar. Her alanda entelektüellerimiz var: doktorlar, mühendisler, avukatlar, yazarlar, profesörler, düşünürler, filozoflar ve yetenekli uzmanlar. Kürt güçlerinin kendi kendine yeterliliği sağlamasının, özellikle silah üretiminde, zamanı geldiğine inanıyorum. Tek düşünmemiz gereken, silahları nasıl bağımsız üreteceğimizdir. Kendimizi kendimizin savunma zamanı geldi. Artık halkımızı insanlık, demokrasi ve esnek "kendi kaderini tayin" sloganlarıyla kandırma dönemi bitti. Gösteriler, protesto mektupları ve şehit mezarlarında yas tutma zamanı sona erdi—bunlar saldırıları püskürtmede işe yaramadı. Bunlar ninelerin işidir, 60 milyondan fazla nüfusu olan bir ulusun değil. Biliyor musunuz?
1826'da Soran Emirliği'nde Kürtler top döktüler.
1842'de Prens Bedirhan, Botan'da bir tüfek fabrikası, mühimmat tesisi kurdu ve Kürt parası bastırdı.

Şeyh Mahmud Berzenci, İngiliz hava saldırıları altında Güney Kürdistan Krallığı'nı ilan etti (1919-1924).

İsmail Ağa Şikak, 1912'de sadece 40 Şikak süvarisiyle Prens Abdurrazzak Bedirhan'ı Türk esaretinden kurtardı.

General Şerif Paşa tek başına dünyayı ikna ederek 1920'de Kürt devletini tanıttı ve Sevr Antlaşması'nı imzalattı.

Peki ya bugün Avrupa'daki milyonlarca Kürt nerede? Çeyrek asırdır İngiliz ve Amerikan hava koruması altında Kürt yönetimindeki Kürdistan hükümeti nerede? Atalarımızın yüzyıllar önce İngiliz bombardımanı altında yaptıklarına yakın bir şey başarabildiler mi?

4. Güney Kürdistan'da Peşmergeyken (1982-1984), çeşitli Kürt partilerine bağlı yaklaşık 2000 Peşmerge vardı. Oysa Irak rejiminin emrinde yarım milyondan fazla silahlı Kürt bulunuyordu. Aslında bu Kürtler Irak rejimi ajanı değildi; sadece Kürt liderliğinin ihanet politikalarından kaçmak için bu iğrenç duruma düşmüşlerdi. Bir yıl veya daha fazla Irak rejimiyle savaşmışlar, sonra müzakerelerle halkı ve devrimi rejime teslim ediyor, karşılığında Bağdat'ta ayrıcalıklar ve parlamento sandalyeleri alıyorlardı.

Ayrıcalık ve makam meselesi, Kürdistan'ın bağımsızlığıyla ilgisizdir. Kürt halkı daha önce devrim olmadan da bu tür ayrıcalıklar elde etti—en net örnek Sultan Selahaddin Eyyubi'dir. O bir Kürt'tü ve kraldı;

Irak, İnan, Suriye veya Türkiye'nin değil, tüm Müslümanların ve Arapların kralıydı. Ancak bu, Kürdistan'ın bağımsızlığını bir milim bile ileri götürmedi.

Eğer Kürtler Kürdistan'ın bağımsızlığı için savaşsaydı, Kürt hainlerin ve işbirlikçilerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi—kesinlikle yarım milyon olmazdı.

5. Çoğu Kürt partizan lideri, Kürdistan'ın bağımsızlığına karşı çalışır. İşgalci devletleri yırtıcı canavarlar olarak görmezler; aksine, Kürt halkını bu canavarlarla aynı kafeste yaşamaya çağırırlar.
6. Kürdistan'ın işgalcileriyle stratejik anlaşmalar ararken, bir Kürdistan Ulusal Kongresi düzenlemeyi veya bağımsızlık için kendi aralarında ve Kürt halkıyla stratejik ittifaklar kurmayı ihmal ederler.
7. Gizlice işgalcilerle siyasi ve güvenlik anlaşmaları yaparlar, saf Kürt kitlelerini kandırmak için yalandan "mücadele" ediyormuş gibi yaparlar.
8. Çelişkili taleplerde bulunurlar ve bedelini Kürt halkı der. Kendi güvenliklerini ezilen Kürt halkının pahasına sağlarlar. Otoritelerini korumak için Kürt halkını işgal altında tutmaya çalışırlar.
9. Kürdistan'ın işgalci başkentlerinde askeri operasyonları yasaklarlar. Kürdistan'ın Araplaştırılmış, Trkleştirilmış ve Farslaştırılmış bölgelerindeki Kürt faaliyetlerini bastırırlar—1943 Tahran Konferansı kararlarını uygulamak için.

10. Askeri ve istihbarat güçleriyle övünürler, ancak bunu sadece birbirlerine karşı kullanırlar. Kürt halkını parçalara bölmüşlerdir; her parça kendini ayrı bir ulus sanıyor.
11. Kürt halkının işgal ve tehdit altında kalmasına engel olamadılar.
12. Özgürlük korkusu yayar, aşağılık kompleksi aşılarlar ve Kürt bilincini katlederler.
13. Sıradan vatandaşların sorularına cevapları yoktur— cevapları silah namlularından gelir.
14. Erbil ve Süleymaniye'de yüzlerce Irak kurumu (örneğin Irak Stratejik Enstitüsü) kurarken, Prof. Dr. Jamal Rashid Ahmed'in Güney Kürdistan Bölgesel Yönetimi'ne önerdiği Kürdistan Stratejik Enstitüsü'nü reddettiler.
15. İşgalcilere karşı herhangi bir Kürt halk hareketini bastırırlar.
16. Saddam Hüseyin'i uluslararası mahkemeye çıkarmaktan kaçındılar. Oysa Nazi soykırımı davaları Yahudiler için kutsal oldu. Kürtlerin de Enfal ve Halepçe katliamlarının tekrarlanmaması için böyle davalara ihtiyacı vardı.
17. Uluslararası mahkemelerde işgalcileri Kürt halkına karşı işledikleri açık ve gizli suçlardan (Amuda'da çocuk yakma, Halepçe ve Serêkaniyê'ye kimyasal saldırılar, savaş suçları ve soykırım) dolayı takip etmezler.

18. Kürt liderlerinin (Abdulrahman Qasimlo, Sadiq Sharafkandi, Mohammed Mashouq Khaznawi vb.) suikastlerine dava açmazlar.
19. Özgürlüğümüzün kendi ellerimizde olduğunu ve Kürt aklını aldatmanın işgalden daha tehlikeli olduğunu fark etmezler.
20. Güney Kürdistan Bölgesel Yönetimi ve Batı Kürdistan'daki Özerk Yönetim, güneyde Kerkük'ün Araplaştırılmasına veya batıda Arap Kuşağı'na direnmez. Bu, Süleymaniye, Erbil, Duhok, Şengal ve Kobani'nin Araplaştırılmasının yolunu açıyor.
21. Hatalarını kabul etmeyi ve Kürt halkına karşı dürüst olmayı reddediyorlar.
22. Bu akılsız politikanın yıkıcı sonuçlarını görmelerine rağmen (Eylül Devrimi'nin çöküşü [1975], Abdul Rahman Kasimlo'nun suikastı [1989], Abdullah Öcalan'ın kaçırılması [1999]), bir işgalciyle diğerine karşı işbirliğini sürdürüyorlar. Kuşkusuz, Kürdistan'ı işgal eden güçlerin tümü, istisnasız, Kürtlerin ve Kürdistan'ın düşmanıdır.
23. J.K, KAJYK, PASOK, Kürdistan Ulusal Kongresi gibi tüm Kürt milliyetçi örgütlerine karşı savaştılar. Başka bir yerde kronolojik olarak detaylandığımla komplolarla bu örgütlerin büyümesini engellediler.
24. Güney Kürdistan'da, tüm ürünleri gümrüksüz ithal ederek Kürt toplumunu tüketim toplumuna dönüştürmeyi amaçlıyorlar. Böylece Kürt sanayisinin rekabet etmesini engelliyorlar.

25. Kadrolarını, eleştirenlerden değil, dalkavuklardan, alkışçılardan ve davulculardan seçiyorlar. Oysa eleştirenler, dalkavuklardan daha vatansever ve sadıktır. Eleştirenler gerçek sadıklardır; dalkavuklarsa milleti satan ve en yüksek teklifi verenin yanında duranlardır.
26. Afrin'in Türk işgalinden kurtarılmasını talep ediyorlar—ancak Suriye işgali altına geri dönmesi için. Kimileri Türk mallarını boycot edip İran, Suriye ve Irak mallarını teşvik ediyor.
- Ancak:
- Kürt partizan liderliğini eleştiren herkes özgür bir vatansever değildir.
 - Afrin'in kurtarılmasını talep eden herkes Kürdistan'ın bağımsızlığını savunmuyor.
 - Türk mallarını boycot eden herkes Kürt ekonomisini inşa etmeyi amaçlamıyor.
 - Tarihi Kürt devrimci isimlerini alan herkes özgür bir vatansever değildir—bazıları bu isimleri, Kürdistan'ın bağımsızlığı için mücadele edenlere karşı savaşmak için kullanıyor.
27. Kürdistan'ın ekonomisini ve ticaretini kontrol eden işgalci güçlerin mallarını boycot etmiyorlar. Yazıklar olsun, başkalarının aklıyla düşünen, dokumadığını giyen, ekmediğini yiyen bir millete—tüm onurlu milletlerin uyardığı gibi.
28. İşgalci güçlerin çıkarlarını koruyorlar. Sünnileri ve Şiileri birleştirmek için onlarca toplantı ve konferans

- düzenliyorlar—oysa her Sünni-Şii anlaşması Kürdistan'ın yıkımıyla sonuçlandı:
- Şah-Saddam anlaşması, Eylül Devrimi'ni (1975) çökertti.
 - Humeyni-Saddam anlaşması (1988), Enfal operasyonlarına, 182.000 Kürt'ün katledilip Güney Irak çöllerine gömülmesine, İdris Barzani, Abdul Rahman Kasımlo ve diğerlerinin suikastına yol açtı.
29. İşgalci güçler arasındaki çelişkileri kullanmıyorlar.
30. İşgalci devletlerin yaşamın her alanına katılarak düşmanı güçlendiriyorlar.
31. Kürdistan'ın işgaline ve bölünmesine yol açan uluslararası hukuku veya sömürge anlaşmalarını incelemiyorlar—çünkü Kürdistan'ın işgal edildiğini kabul etmiyorlar. Özellikle Sykes-Picot (1916) ve Lozan (1923) gibi yüz yıllık anlaşmalar uluslararası hukuka göre geçersizdir. Kürdistan'ın bağımsızlığı şehitlerinin fonladığı burslarla binlerce Kürt öğrenciyi yurtdışına gönderiyorlar—ancak bu öğrencileri Kürdistan'ın bağımsızlığına hizmet edecek şekilde yönlendirmiyorlar.
32. Mustafa Kemal Atatürk, Humeyni, Hafız Esad ve Saddam Hüseyin gibi Kürt halkının katillerinin mezarlarına çiçek koyuyorlar. Oysa hiçbir işgalci lider, Kürt şehitlerinin mezarlarına çiçek koymadı.
33. Karar alma sürecinde korkunç bir diktatörlük uyguluyorlar. Çoğunlukla yanlış ve ölümcül kararlar

- alıyor, işgalcileri memnun etmek için hainlere güvenip sadıkları görmezden geliyorlar.
34. Güney Kürdistan'da, diğer bölgelerdeki Kürt partizan liderliklerini fonlayarak milliyetçi görünüyorlar—ancak bu paralar lüks tüketime gidiyor, Kürt halkına faydası yok. Eğer gerçekten milliyetçi olsalardı, Güney Kürdistan ile diğer parçalar arasında lojistik bir köprü kurarlardı—ekonomik, kültürel ve sosyal destek sağlardı. Çünkü bu bölgeler, Güney Kürdistan'ın stratejik derinliğidir. Kürdistan'ın parçalarını işgal eden devletler, Güney Kürdistan'daki Kürt yönetimine köprü kurulsa da kurulmasa da karşıdır.
35. Kürt halkını sömürüyorlar—çünkü çoğu Kürt, ne kadar kötü durumda olduğunun farkında değil veya bilmek istemiyor; hayallere tutunarak kenarda yaşıyor.
36. Bazı işgalcilere güvenip diğerleriyle savaşıyorlar. İşgalcilerin çıkarları garanti altına alınınca Kürt halkını satıyorlar. Örneğin:
37. Doğu Kürdistan Devrimi'nde (1979-1989) Irak'a güvenip İran'la savaştılar—sonuç Dr. Abdul Rahman Kasımlı'nun ihanetle suikastı oldu.
38. Kuzey Kürdistan Devrimi'nde (1984-1999) Suriye'ye güvenip Türkiye'ye karşı savaştılar—sonuç Abdullah Öcalan'ın Türklere teslim edilmesi oldu.
39. Kürdistan Cumhuriyeti'ni (1946) kurmak için Rusya'ya güvendiler, ancak Rusya petrol anlaşmalarını garantileyince Kürtleri her zamanki gibi sattı.

40. Güney Kürdistan'da ABD'ye güvendiler. ABD çıkarlarını (Türkiye'yi, 7 Türkî Sovyet devletini, Irak'ı, 22 Arap devletini ve İran'ı memnun ederek nüfuzunu genişletmek) garanti edince 2017'de referandum yapan Kürtleri bir kez daha sattı:
- Düşmanlara Güney Kürdistan'ı karadan ve havadan kuşatma, Ezidileri Şengal'den sürme (2014) ve Kerkük'ü işgal etme (2017) izni verildi. Büyük güçlerin dostluğa değil, sadece işgalcilerle bağlantılı çıkarlara değer verdiğini anlamıyorlar.
41. Batı Kürdistan'da Rusya ve ABD'ye güvendiler—ancak 2017-2018'de ihanete uğradılar: Afrin'in işgaline ve Serekaniye'ye fosfor bombaları atılmasına yeşil ışık yakıldı.
42. Ne zaman bir işgalciye veya küresel güce güvenseler sonuç aynı oldu: Binlerce Kürt köyü yok edildi, Kürtler vahşice katledildi. Öldürülenler, Enfal kurbanları, Barzaniler ve Feyliler sadece erkeklerdi—bu, Kürt halkının soyunu kesmeyi amaçlayan bir etnik temizlik ve ırkçılık politikasıydı. Tarihin en korkunç insanlık düşmanlarının bile aşamadığı bir vahşetti.
43. 1960-70'lerde Kürt devriminin zaferine güvendiler—Irak Baas'ı (Sovyet yanlısı) ile İran Şahı (Batı yanlısı) anlaşamaz sanıyorlardı. Ancak anlaşma oldu ve Kürtler Eylül Devrimi'nin çöküşü (1975) ve 150.000 Peşmerge'nin yerinden edilmesiyle bedel ödedi.

44. 1980'lerde yine Kürt devriminin zaferine güvendiler— Sünni Irak Baas'ı ile Şii İran rejiminin anlaşamayacağını sandılar. Ancak anlaşma oldu ve Kürtler devrimin çöküşü, Enfal soykırımı, Halepçe kimyasal saldırısı (1988), 4.000 köyün yıkımı, demografik değişim ve sürgünle ağır bedel ödedi.
45. 1990'larda Kürt devriminin zaferine ve Kürdistan Parlamentosu'nun kalıcılığına güvendiler—Batı'nın Kürdistan'da sonsuza dek kalacağını sandılar. Yıllarca mektuplar, makaleler ve röportajlarla uyardım: "Batı bir gün çekilecek." Bazı partizan liderler, "Batı giderse eşimizden boşanalım" diye yemin etti. Amerikalılarla ciddi bir şekilde konuşmamız gerektiğini savundum:
- Kürtler federalizmi kabul etti, ancak müttefikler çekilip Irak federalizmi reddederse, Kürtlerin devlet ilan etme hakkı yok muydu? Ancak partizan liderliği her zamanki gibi iğrenç diktatörlüğünde ısrar etti. Siyasette her şeyin mümkün olduğunu çocuklar bile bilir—ama Kürt Partizan Liderlikleri bilmez. Amerikalılar çekildi, Irak hâlâ oyalıyor—ordularını Kerkük, Hanekin ve Şengal'e soktu, Duhok'un Batı Kürdistan sınırındaki bölgelerde bile Peşmerge'yi yasaklıyor. Mahkemeleri Kürt taleplerine karşı kararlar veriyor:
 - Bağımsızlık referandumunu iptal etti,

- Irak 2014'ten beri Kürdistan'ın bütçe payını kesince, Kürdistan'ın petrol çıkarma ve satma hakkını yasakladı.
Irak'ın Kürt halkına yönelik ırkçılığı değişmedi, Kürt Partizan Liderliklerinin diktatörlüğü de. Ama her seferinde farklı sonuç bekliyorlar—Einstein'ın aptallık teorisine uygun davranıyorlar.
46. Eylül 1961'de patlak veren Kürt devrimine karşı savaştılar. Bugün bile Kürt halkı, Hewlêr (Erbil) ve Silêmanî (Süleymaniye) yönetimleri arasında bölünmüş durumda—ulusal bir hazine, birleşik ordu veya güvenlik aygıtı yok.
 47. Mahabad Kürdistan Cumhuriyeti'nin kuruluşuna karşı savaştılar ve onu yıktılar. Sonra Qazi Muhammed'in oğlu Aziz Ali Qazi'yi 1980'lerde tutuklayıp Irak rejimine teslim ettiler—yıllarca Kürt partizan ve Irak hapishanelerinde çürüdü.
 48. Kuzey Kürdistan'da Şeyh Said Piran, Seyid Rıza, İhsan Nuri ve Bedirxan ailesi gibi Kürt liderlerinin torunlarına karşı savaştılar. Onlara "gerici" diyerek karalama propagandası yaptılar.
 49. Batı Kürdistan'da Apo Osman Sabri, Dr. Nureddin Zaza, Şeyh Meşûq Xaznewî, Cewad Mella gibi Kürt liderlerine karşı savaştılar—siyasetten uzaklaştırdılar.
 50. Bölgesel mücadelede ısrar ederek Kürtleri sonsuza dek Irak, Türkiye, İran ve Suriye kafeslerinde tutmayı hedefliyorlar.

51. Partizan çatışmalarını derinleştirerek silahlı çatışmaya dönüştürürler ve Kürt potansiyelini heba ederler.

52. Şu an Irak Kürdistan Parlamentosu'nda oturan Kürt-Kürt savaş ağalarını peşine düşürüp, öldürdükleri Kürtler için yargılamaz ve idam etmezler. Katilleri onurlandırmak, daha fazla cinayeti teşvik eder. Bu politikayı ihanet ve hainliğe özendirmekten başka bir şey olarak görmüyorum.

53. Kürtler arası çatışmaların arkasındakileri yargılamadılar, yani hepsi işgalci güçlerle işbirliği içinde Kürt halkını bastırmaya, enerjisini tüketmeye ve direnişi kırmaya ortaktır.

54. İşgalci güçlerin çatışmalarına yardım ederek Kürdistan'ın işgalinin ve tecavüzünün uzamasını sağlarlar.

55. Kürdistan'ın bağımsızlığını isteyen hiçbir Kürt örgütüne izin vermezler, oysa özgürlük, bağımsızlık ve bir Kürt devletinin ayrılmaz olduğunu bilirler. Başka felsefeler veya sloganlar bunların yerini tutamaz.

Bir Kürt devleti, Kürt devleti demektir — başka bir isim, Kürt halkını aldatmak için bir komplodur.

yüzyılın ortalarında Alman filozof Ernst Cassirer, devletin gelişmenin üç unsurundan biri olduğunu belirtti: birey, toplum ve devlet. Devletsiz bir Kürt halkı, doğal gelişiminden mahrum bırakılır ve Kürt bireyini ve toplumunu reddeden devletlere sahte bir bağımlılık içinde zorlanır.

Böylece, Kürt halkı diğer milletlerin bir parçası olarak evrilir ve zamanla silinir — Kerkük, Hanekin, Mendeli, Şengal, Kobani, Afrin ve Serêkaniyê'de Kürt grupların birbirine ihanet edip halkımızı yerinden etmesinde görüldüğü gibi.

İhanet edenler parmaklarını kıpırdatmaz — Kürt kardeşlerinin vurulmasını keyifle izlerler.

Ahmedê Xanî, Kamêl Cîr, Profesör Cemal Nebez ve Profesör Jamal Rashid Ahmed gibi dünya çapında filozoflara sahip olmalarına rağmen — ki bu isimler Kürt özgürlüğü ve bağımsızlığını etkileyici bir şekilde savundular — Kürt halkı kültüründen soyulmuş, yabancı diller ve kültürlerle kuşatılmıştır.

Artık Kürt olmayan her şeye inanmaya başladılar, büyük düşünürlerine güvenlerini kaybettiler — bu, sahte gelişmenin başlangıcıdır.

56. Kürt stratejik çalışmaları için hiçbir bilimsel kuruma izin vermezler. Örneğin, 1990'lardan beri Prof. Dr. Jamal Rashid Ahmed'in evinde Prof. Cemal Nebez ve Mühendis Bruska İbrahim ile birlikte Kürdistan Stratejik Araştırmalar Enstitüsü kurulması için birçok toplantı yapıldı.

Prof. Jamal projeyi hazırladı ve onlarca yıl boyunca Güney Kürdistan hükümetine bizzat takip etti — sonuç alamadı.

Hükümetin yanıtı: "Komşularımız böyle bir enstitüyü kabul etmez."

Her yenileme talebi reddedildi. Bazen, imkansız şartlarla onay verildi — mesela enstitünün tabela olmadan kabul edilmesi gibi.

Prof. Jamal için bir Peşmerge koruması atandı, ancak hiçbir şey gerçekleşmedi — korumanın maaşı ödendi, sanki profesörü ve projeyi koruyormuş gibi.

Oysa, Irak Stratejik Araştırmalar Enstitüsü 1992'den beri Erbil'de faaliyette, binaları, arabaları, personeli ve Güney Kürdistan'daki herhangi bir bakanlıkla eşit bütçesi var — ne yazık ki.

57. Güney Kürdistan'daki Kürt Partizan Liderlikleri, ulusal eğitimi ve Büyük Kürdistan'a aidiyeti ihmal ediyor, bu da yaşamın tüm alanlarını ve diğer bölgelerdeki Kürt özgürlük mücadelesini olumsuz etkiliyor.

58. Medya ve eğitim için birleşik bir Kürt dil konseyi kurmazlar — bunun yerine bir lehçeyi diğerlerine tercih ederler.

Lehçelerin ölemeyeceğini bilirler, ancak bir devlet dili tüm Kürt lehçelerinden (sadece Güney Kürdistan'inkinden değil) uygun bir alfabeye türetilebilir.

Bugün, Güney Kürdistan'da milyonlarca kitap, dergi ve gazete eski Doğu Kürdistan alfabesiyle basılıyor, ki Kuzey, Batı ve Kızıl Kürdistan'daki Kürtlerin yarısından fazlası bunu okuyamıyor. Çoğu Kürt için anlaşılmasız olan bu kitle baskısının ne faydası var?

59. Kürt birliği ve ulusal konferans çağrısı yaparlar — ancak partizan, bölgesel ve aşiret temelinde.

Bir Kürdistan Ulusal Kongresi, bağımsızlıktan başka bir şey talep etmemeli ve hiçbir partinin kontrolünde olmamalıdır — özellikle de birbirleriyle kan davası olanların. Özgür, bağımsız vatanseverler tarafından yönetilmelidir.

60. Kadınlar, öğrenciler, gençler, işçiler, köylüler, yazarlar ve aydınlar için her partiye ayrı örgütler kurarlar — bölünmeyi kalıcı hale getirirler.

61. Tarihi Kürt mücadelelerini anlatan Kürt filmlerini bastırırlar. İronik olarak, eylemsizlikleri iyidir — yoksa bu filmler Şeyh Mahmud'u "Federal Güney Kürdistan'ın Kralı" (1919–1924) ve Qazi Muhammed'i "Kürdistan Özerk Cumhuriyeti'nin Başkanı" (1946) olarak yanlış bir şekilde gösterecek, onların aldatıcı politikalarına hizmet edecekti.

62. Kürtlerin küresel hareketine karşı çıkarlar. 26/11/2002'de BM'ye, Kürtlerin BM gözlemci statüsü için

2.000'den fazla küresel figürün (lordlar, İngiliz ve Avrupa milletvekilleri) imzaladığı bir başvuru sundum — işgalci devletler aracılığıyla değil, doğrudan Kürtler hakkında bilgi sağlamak için.

Kürt Partizan Liderlikleri BM'ye ulaşıp kendilerini "Iraklı" olarak tanıttılar ve Irak'ın BM temsilcisi tarafından temsil edildiklerini söylediler.

63. Kürt halkını ve dünyadaki dostlarını gerçeklerden uzak tutarak bağımsızlık ve özgürlük umutlarını kırıyorlar.

64. Kürtlere yaptıkları gibi işgalci toplumları sabote etmez veya onların yeteneklerini parçalamazlar — Kürdistan'ın bağımsızlığını engellemek için.

65. İşgalci güçlere, Kürt toplumunu içeriden sabote etmelerine yardım ederler — yanlış insanları kilit pozisyonlara yerleştirerek toplumu parçalarlar, işgalcilerin komplolarını kolaylaştırırlar. Örnekler:

Kürt Hristiyanları 2.000 yıl boyunca beyin yıkamaya maruz kaldı. 2009'da Kerkük'teki Keldani Kilisesi'ni ziyaret ettiğimde, Dr. Louis Sako (Keldani Başpiskoposu) bizi sıcak karşıladı. Ona dedim ki: "Kilise misyonerleri Afrika ve Asya'nın en ücra köşelerine ulaştı — peki Kürt Kilisesi nerede?"

Bir katılımcı, "Musul'da bir tane var" dedi. Başpiskopos hemen, "O yenidir" diyerek örtük bir şekilde bunun Kürt Kilisesi olduğunu kabul etti. Ekledi: "Hepimiz Zerdüşt'tük... Siz Müslüman oldunuz, biz Hristiyan."

Bu, Asurilerin, Süryanilerin ve Keldanilerin aslında Kürt Kilisesi olduğunu tam bir itirafıydı — yok olmuş halkların isimleriyle kuşatılmış.

Saddam Hüseyin aynı politikayı Ezidi Kürtlere uyguladı. 20 yıldan az bir sürede (2.000 değil), birçok Ezidi'yi Yezid bin Muaviye'nin (Emevi Halifesi) soyundan geldiklerine inandırdı — oysa Yezidilik, Muaviye ve Yezid'den bin yıl önce vardı.

Beyin yıkama, Kürt dini, aşiret ve lehçe azınlıklarını hedef alarak onları Kürt halkından ayırır — Kürt varlığını zayıflatıp parçalar.

Sri Lanka'dan Tamil Müslüman liderlerle tanıştım, İslam'ın milliyetleri olduğunda ısrar ettiler — oysa İslam bir din, etnik köken değil! Benzer şekilde, bazı Ezidiler Yezidiliği milliyetleri olarak görüyor — oysa en eski Kürt dinlerinden biridir.

66. Kürtleri, Arap, Türk ve İran ırkçı zihniyetlerini Kürtçeye çevirmeye şartlandırır.

67. Kürdistan'ın birleşmesi ve kurtuluşunu, işgalci devletlerin sınırları içinde sulandırılmış "Kürt hakları" ile değiştirirler.

68. Kürt partizan liderleri, Kürdistan'ı işgal eden devletler için demokrasi sloganını sadece bir cephe olarak yükselttiler — boyun eğmenin güzelleştirilmesi... Dünyadaki büyük sömürge imparatorluklarının (Roma, Makedon-Yunan'dan Britanya'ya kadar) aynı zamanda dünyanın en büyük demokrasileri olduğunu not etmek gerekir. Bu, bir sömürgecinin aynı zamanda demokrat olabileceğini kanıtlıyor... Peki, Kürtler arasında bu gerçekleri fark eden var mı? Arap, Türk ve İran ırkçılığının getirdiği bu trajediyi çözmek için — ki bu trajedi, savaş ve siyaset tüccarı Kürt partizan liderleri tarafından uygulanıyor ve bölge halklarına Kıyamet Günü'ne kadar felaketler getirecek.

69. Gerçek bir Kürt kurtuluş hareketine karşı çıkarlar, özgür vatanseverleri her yolla bastırırlar.

Xoybun, J.K, KAJYK, PASOK gibi örgütler ya tasfiye edildi ya da içlerine çekildi. Kürdistan Ulusal Kongresi, Kürdistan Stratejik Araştırmalar Enstitüsü gibi ulusal kurumlara lisans vermezler.

70. Kendilerine ulusal lider derler ama Kürt milliyetçiliğiyle bağları yoktur — milliyetçiliği sadece kitleleri aldatmak

için kullanırlar. Kürt toplumunu parçalarken nasıl milliyetçi olabilirler? İşgalci istihbaratla güvenlik koordinasyonu yaparken nasıl milliyetçi olabilirler?

Özgür vatanseverlere kayıtsızlıkları o kadar absürt ki, bir partizan lideri bana sordu: "Ne istiyorsun?" Cevap verdim: "Sadece Kürdistan'ın özgür vatanseverleri hakkında yalan yaymayı bırakın." Dedi ki: "Ben de tam olarak bunu istiyorum." — oysa Kürdistan Ulusal Kongresi için lisans taleplerimiz defalarca reddedilmişti. Onun çürümüş zihnini damgalamak için şöyle cevap verdim:

"Hainlere verdiğiniz desteği ve saygıyı, özgür vatanseverlere de gösterin."

Saddam'ın işbirlikçileri ve mirasçıları bugün Kürdistan Parlamentosu'nda oturuyor. Her hain lidere, ihanetlerinin "teşekkürü" olarak ayda 150.000\$ ödeniyor — ama şükürler olsun ki bana yardım etmediler, yoksa onların ortağı olurum.

71. Kürdistan'ın bağımsızlığını savunanları bastırıyorlar — yüzlerce örnek var, kişisel deneyimlerim de dahil:

- 1967'de hapisten çıktıktan sonra, Apo Osman Sabri beni Suriye Kürt Demokrat Partisi Merkez Komitesi'ne aday gösterdi. Politbüro, Osman'a "*Cevad'ın görüşleri aşırı*" diyerek beni reddetti. Kastettikleri, partinin hedefleri ve Tahran Konferansı kararlarına (benim ve

Osman'ın haberi olmadan) aykırı şekilde Kürdistan'ın bağımsızlığını talep etmemdi. Politbüro, Suriye istihbaratının emriyle hareket etti.

- 2005'te Dr. Cemal Nebez (Apo Osman Sabri Ödül Komitesi başkanı), Osman'la yıllarımı ve onun anılarını yazmam nedeniyle beni komiteye önerdi. Komite, "*bağımsızlık için savaştı*" diyemediği için reddetti — oysa Dr. Cemal de bağımsızlık yanlısıydı. Onun adını, tıpkı KDP-Irak'ın Barzani'nin adını sömürdüğü gibi kullandılar. Güney Kürdistan'da tanıştığım bir komite üyesi, Osman'la hiçbir faaliyeti olmadığını, hatta onu hiç görmediğini itiraf etti. Partizan liderlik, özgür vatanseverleri kenara iterek büyük Kürt figürlerinin mirasını sömürüyor.

72. Kürdistan'ın bağımsızlığına karşı çıkıyorlar. Çoğu Kürt partisi, örgütü ve meclisi "*Kürt sorununa çözüm*" talep ediyor — ancak sorun her gün daha da karmaşıklaşıyor.

Şengal ve Kobani'deki halkımız, federal ve özerk yönetimler döneminde de soykırımla yüz yüze. Gerçekte, işgalcilerin perspektifiyle Kürt sorununu çözmeye çalışıyorlar — kurtarmaya değil.

73. Çoğu, Kürtler ve Kürdistan için özgürlük sloganları atıyor — ancak zihinleri, duyguları ve gözleri Tahran, Şam, Bağdat ve Ankara'nın onayında. Efrîn, Kerkük, Ezidi soykırımı, Halepçe ve Serêkaniyê'deki kimyasal saldırılara rağmen, işgalci

başkentlerle "*kardeşlik ve birlikte yaşam*" naraları atıyorlar.

Katilleri "*demokrat*" olarak tanıyarak işgalci parlamentolarına katılıyorlar. Çoğu, Kürt birliğini ve bağımsızlığını parçalayan bu mücadeleyi gururla savunuyor.

Bazıları saf Kürtler; diğerleri ne yaptıklarını çok iyi biliyor — her Kürt trajedisinde madalyalarla ödüllendirilen kurnazlar.

74. Kürdistan Ulusal Kongresi, Kurtuluş Cephesi, bağımsızlık stratejisi veya Kürt egemenliği ve güvenliği tartışmasını bile yasaklıyorlar — Kürtlerin fikirlerine, özlemlerine ve kutsallarına saygı göstererek(!).
75. Birbirleriyle savaştılar ve hâlâ savaşıyorlar — Kürtlerin "*iç çatışmayı durdurun*" çağrılarını görmezden gelerek. 1 Mayıs 1994'te, dünya çapında 103 Kürt aydınının imzasıyla Kürt liderlere (milliyetçi, dindar, laik) "*iç savaşı durdurun*" çağrısı yapan çok dilli bir bildiri yayınladım. Savaşan liderlere ve küresel medyaya gönderildi. Ancak Bağdat, Irak parlamentosu için "*birleşik Kürt listesi*" talep edince durdular.
76. Kürt potansiyelini ideolojik, mezhepsel ve bölgesel gerekçelerle heba ediyorlar — bağımsızlık dışındaki her şeyle uğraşarak. Tüm Kürt partilerinin kuruluş amacı olan bu asil hedef kenara itilince, Kürt sorunu kısır döngüde: milli birlik parçalanıyor, enerji boşa harcanıyor. Kürt iç çatışmaları — işgalciler ve onların partizan işbirlikçileri tarafından kurgulanmış — vicdan

- ve hesap vermeden sürüyor. Alman filozof Hegel, *"Bir halk, topraklarını kolektif savunmayla korumadıkça devleti hak etmez"* der. Hegel'in teorisine göre Kürtler devleti hak etmiyor: geçmişte aşiretler, şimdi partizan liderler savaşıyor.
77. İşgalci güçler, partizan liderlere para ve silah sağlıyor — dünya tarihinde benzeri yok. Fransa Cezayir'e silah verdi mi? ABD Vietnam'a? Hayır! Dolayısıyla bu liderlik, Kürt kurtuluşunu değil, *"gerçek Kürt devrimini bastıran karşı-devrimi"* temsil ediyor.
78. 1991'de ABD, dünyanın en güçlüsü olarak Kürdistan'a geldi ve partizan liderlere yardım etti, sanki Tanrı Kürtlere büyük ödülü vermişti. Oysa 1991 öncesinde Kürtler sahte kimlikler taşıyordu; sonrasında da öyle — Kürt kimliği silindi. 1972'de General Barzani bana *"Lübnan kadar bir devlet desteğimiz olsaydı, amacımıza ulaşırdık"* demişti.
79. Kitleleri, KDP'ye karşı PUK ve PKK için (ya da tersi) kinle kışkırtıyorlar — Kürt devleti mücadelesine alan bırakmadan. Aslında KDP, PUK ve PKK aynı çizgide: Irak, Suriye, Türkiye ve İran kafesinde *"Kürt hakları"* peşindeler. Çabaları, işgalcilerin asıl hedefiyle örtüşüyor: sınırlarını korumak.
80. Kürt iç çatışmasını planlıyorlar — milliyetçi düşünceyi bastırmak için. Ne kadar bölünürlerse bölünsünler, asıl hedefleri işgal sınırları içinde mücadeledir. Oysa milliyetçi düşünce, Kürtleri bağımsız düşünmeye ve Kürdistan'ı kurtarmaya yönlendirir.

81. Yarım yüzyıldır sürdürdükleri politika iğrenç, bayağı ve bayat — özellikle Halepçe, Şengal, Kerkük, Efrîn ve Serêkaniyê'de Kürtleri katleden aşırılıkçılarla "*kardeşlik ve birlikte yaşam*" sloganları. Ezenle ezilen, cellatla kurban arasında birlik:
- Adaletsiz, zoraki, barbar ve ırkçı bir birlik.
 - İmkânsız bir birlik — özgürlük, eşitlik veya adalet olmadan sürdürülemez.
 - Sonsuz çatışma ve savaş birliği.
 - Zoraki ve patlamaya hazır bir birlik.
82. Bir işgalci aşırılıkçıyla, diğerinin hesabına savaşmak — "*mücadele*" dedikleri daha da iğrenç.
83. Kürt soykırımına tepkileri, şehit mezarlarına çelenk, saygı duruşu, Kur'an okuma, nutuk, mum yakma veya "*oldu, dua edelim*" açıklamalarını aşmıyor. Kimse "*soykırım, ırkçı katliam veya insanlık suçu*" demiyor. Yarım milyon Kürt'ü katleden diktatör, Duceyl'de birkaç Şii'yi öldürdüğü için yargılandı — Kürt soykırımından bahis yok. Partizan liderlik, Irak'tan soykırım tanınması veya özür dilemesini talep etmedi — aksine, katillerin mirasçılarını Kürdistan'a davet edip "*uzlaşma*" anlaşmaları imzaladı.
84. *Golan, Arabistan, Kudüs, Ege adaları ve Tunb'sun "kurtarılması" için mücadele ediyorlar(!)** — törenlerde işgalci bayraklarını dalgalandırıyor, Kürt millî marşı "*Ey Reqîb*"i değiştirmeye veya Kürdistan bayrağını tahrif etmeye çalışıyorlar. Amaç, Kürt kimliğini parçalayıp iç çatışmayı körüklemek.

85. Özgür vatanseverleri yalanlarla itibarsızlaştırıyorlar. Efsanevi lider General Barzani'yi "*İngiliz veya İsrail ajanı*" diye karalıyorlar. Oysa İngiliz Ulusal Arşivi'nde, 1930-32'de Barzani isyanını bastıran İngiliz subayların madalya aldığını gösteren belgeler gördüm. Barzani, İngiliz işgaline karşı savaştı — partizan liderlerin yalanlarının aksine.
86. Kürtleri bağımsızlık ilan etmekten korkutuyorlar — oysa devlet olmak en temel haktır. En korkak, cahil ve geri halkların bile devleti var. Kürtlerin tüm devlet bileşenleri mevcut — Peşmerge ve gerillalar en cesur askerler. Neden bağımsızlık ertelenip halk "*özerklik ve federalizm*" oyalamacalarıyla avutuluyor? Bağımsızlık dışındaki her şey, Kürt halkını aldatmaktır. Kürt davasını ve şehit kanını "*hak*" maskesiyle takas etmektense, ticarete veya çiftçiliğe dönmek daha asilcedir.
87. Güney Kürdistan'da Sünni ve Şii İslami hareketlere milyonlar akıtıyorlar — bakanlık, dokunulmazlık ve nüfuz vererek. Öyle ki, bazı Kürt milletvekilleri Kürt milli marşına ayağa kalkmayı reddediyor. Ayrıca komünist, Baasçı, Türkmen, Asuri ve Keldani grupları destekleyerek Kürt kimliğini aşındırıyorlar.
88. Kürt bağımsızlığı için savaşanlara karşı çıkıyor, federalizm ve özerklik savunucularını destekliyorlar — böylece toplumu bölüyor ve milli kurtuluş yerine parti, lider, aşiret ve şehir sadakatini öne çıkarıyorlar.

89. Partizan liderler, yüzlerce TV kanalı, gazete ve kültür kurumuyla Kürt medyasını finanse ediyor — ancak her kanal kendini "*tek doğru yol*" ilan edip diğerlerini "*hain*" ilan ederek toplumu bölüyor. Bu kanalların %80'i dans ve müzikle (otantik Kürt folkloruna saygıyla) vakit geçirirken, geri kalanı partileri övmekle geçiyor. Oysa Kürtlerin hiçbir hakkı olmadığı bu dönemde, şehitlerin kanı pahasına milyonların eğlenceye harcanması utanç verici. Şivan Perwer'in vatansever şarkıları, Kürtçe bilmeyen Araplaştırılmış Kürt çocuklarının dilindeydi — gerçek sanatın gücü buydu. Ancak bugün Kürt TV'leri, "*Hawler'den Arap Sesleri*" gibi kanallar açıyor — sanki Arapların binlerce kanalı yokmuş gibi!
90. Kürt kimliğini aşındırıyorlar — Suriyeli-Kürt, Iraklı-Kürt, İranlı-Kürt, Türkiyeli-Kürt ikilemi yaratarak. Kürtler, artık "*hareket eden insan kabuklarına*" dönüştü: ağırlığı, iradesi ve etkisi olmayan bir topluluk. Mikro uluslar bile seslerini duyururken... Bazıları, "*Kürt partizan liderler terörle savaşta büyük güçlere yardım ediyor*" diyor. Yanıtım: Eğer bu liderler, terörle savaş sonrası "*Kürt bağımsızlığını garanti eden*" uluslararası bir belge alamazlarsa, tarih onları sadece "*paralı askerler*" olarak yazacak.
91. Kürt siyasi parti liderlerinin isimleri "demokrasi" kelimesiyle süslenir ya da parti içi tüzüklerinde demokrasi merkezi bir rol oynar... Gece gündüz, Suriye, Türkiye, Irak ve İran rejimlerinin ve muhalefetlerinin demokratik

olmasını talep ederler, ancak kendi pratikleri diktatörlüktür—ister kendi üyelerine, ister birbirlerine, isterse de Kürt halkının bütününe karşı olsun.

92. 1943 Tahran Konferansı'nın kararlarını uygulamanın yanı sıra, Kürt parti liderleri Saddam Hüseyin'in işbirlikçilerine ve Kürdistan'ı işgal eden diğer yapay oluşumlara dayanmışlardır... Bu konuda, Kürdistan Demokrat Partisi siyasi büro üyesi Şeyh Adham Barzani şöyle demiştir: "*Kürdistan Parlamentosu'na girmekten utanıyorum, çünkü üyelerinin çoğunun ellerinin Kürt halkının kanıyla lekeli olduğunu görüyorum—Irak rejiminin Enfal operasyonlarına katılanlar.*" (Bkz. Kürdistan Ulusal Demokratik Birliği'nin yayın organı Media gazetesi, 5 Şubat 2003).

93. Her iç çatışmadan sonra, Kürt parti liderleri barışır, birbirlerine sarılır ve Kürt kaynaklarını heba edenlerle şehit kanı dökenleri hesaba çekmezler—aksine, aralarında para ve makam paylaşırlar... Böylece Kürt toplumunda yozlaşma, çürüme ve ahlaki çöküş yaymışlardır. Toplum, en lüks araba modellerine ve diğer gösterişli eşyalara takıntılı hale gelmiştir, sanki her şey yolundaymış gibi—oysa Kürt halkı dış tehdit ve iç çöküş altındadır.

94. Kürt parti liderleri görevlerini aşamalara bölmüşlerdir: önce Kürdistan'ın bağımsızlığını talep etmişler, sonra bölgesel hedeflere yönelmişlerdir:

- 1946'da Doğu Kürdistan'da ilk Kürt Demokrat Partisi.
- Güney Kürdistan'da Noshirwan Mustafa'nın Komala Partisi.

- Kuzey Kürdistan'da Abdullah Öcalan'ın PKK'sı. Başlangıçta bağımsızlık için kuruldu, ancak kitle desteği kazandıktan sonra hedeflerini bölgesel, "demokratik" ve Kürdistan'ı işgal eden güçlerle "kardeşçe işbirliği"ne çevirdiler. Bu arada birbirleriyle savaşarak Kürt gücünü tükettiler, Kürt toplumundaki kurtuluş ve milliyetçi ruhu kırdılar ve onları işgalci güçlerle bütünleşmeye hazırladılar.

95. Kürt parti liderleri sadece Kürt halkını bölgeselcilikle kandırmakla kalmadılar—Kürt halkının büyük liderlerini de yanılttılar: Qazi Muhammed, Apo Osman Sabri, Dr. Nureddin Zaza, General Mustafa Barzani ve oğulları İdris ile Mesud Barzani gibi isimler... Bunun nedeni, Kürt halkına karşı düzenlenen komponun küresel güçler ve Kürdistan'ı işgal eden devletler tarafından desteklenmesidir.

96. Kürt parti liderleri, Kürdistan'ı işgal eden devletlerin başkentlerinde **hiçbir** direniş eylemi yapılmasına kesinlikle karşı çıkarlar—böylece kimyasal ve fosfor bombaları emreden bu başkentleri korurlar.

97. Kürt parti liderleri "savunma" politikası izleyerek Kürdistan'ın yıkılmasına, halkın öldürülmesine ve yerlerine yabancıların yerleştirilmesine yol açmışlardır. Bu, işgalci güçlerin ve 1943 Tahran Konferansı'nın arkasındaki büyük devletlerin tam da istediği şeydir. Oysa en iyi savunma saldırıdır.

98. Kürt parti liderleri, Kürdistan'ı işgal eden devletlerin sistemlerine katılarak bölgesel siyasette rol kapmaya

çalışırlar. Bu yüzden partileri "Irakçı", "Suriyeli", "İranlı" ve "Türk" olarak anılır... Kendilerini ve Kürt halkını, bu katılımın işgalcileri "sömürme" çabası olduğuna inandırırılar... Oysa halk deyiimiyle "sömürme", "yutma" demektir—ve küçük balık büyük balığı yutamaz. Gerçek şu ki, büyük balık (işgalci devletler ve küresel destekçileri) küçük balığı (Kürtleri ve Kürdistan'ı) yutmaktadır.

99. Kürt parti liderleri, Kürt halkını ulusal kimlikten çıkarıp "vatandaşlık" kavramına hapsedmişlerdir. Artık Kürtler için "anavatan" Suriye, Irak, Türkiye veya İran'dır—Kürdistan değil.

100. Kürtler arasında Stalinist-Marksist enternasyonalizm ve İslamcı enternasyonalizm fikirlerini yaymışlardır—son yıllarda buna "demokrasi" de eklenmiştir. Amaç, Kürt halkını işgalci toplumlara asimile etmektir. Mahatma Gandhi ve Nelson Mandela gibi liderlerin savunduğu özgürlük, bağımsızlık ve onur idealleri Kürtlere unutturulmuştur.

101. Kürt parti liderleri, politikaları yüzünden Kürt halkının yaşadığı felaketler, trajediler ve soykırımlar için hiç istifa etmemiş veya özür dilememişlerdir. Aslında pişmanlık duymazlar—onlar, Kürdistan'ın bağımsızlık mücadelesini sabote etmekle görevlidirler. Bu ihanetlerinden gurur duyarlar.

102. Kürt parti liderleri, Kürdistan'ın özgürlükçü yurtseverlerine hayattayken savaş açarlar, öldükten sonra ise ağıt yakıp miraslarından nemalanırlar. General Mustafa Barzani, Apo Osman Sabri, Dr. Nureddin Zaza,

Profesör Jamal Nebez gibi tüm kahramanlara bunu yaptılar... Bu büyük liderlerin, parti yöneticilerine duyduğu tiksintiyi bizzat gördüm. Ölümünden sonra ise aynı yöneticilerin, buğulu gözlerle cenazelerinde renk değiştiren bukalemunlar gibi ağladıklarına şahit oldum— hiç utanmadan.

103. Kürt parti liderliklerindeki istihbarat ajanları, her alana sızar ve örgütleri içten çökertmek için çalışır. Avukat İbrahim Ahmed örneğini ele alalım:

- 1943'te Doğu Kürdistan'daki Özgür Kürdistan Hareketi, J.K Partisi'ni (Jêkaf: Kürt Rönesansı) kurdu. İbrahim Ahmed, büyük bir hevesle katıldı ancak 1946'da partiyi dağıtmak ve Stalin'in talimatıyla KDP'ye katılmak için en büyük rolü oynadı.
- Mahabad Cumhuriyeti'nin çöküşünden birkaç ay önce, Güney Kürdistan'ın Kralı Şeyh Mahmud el-Hafid, Cumhurbaşkanı Qazi Muhammed'den bir mektup aldı: *"Bize destek sözü vermiştiniz, ama hiçbir şey gelmedi..."* Şeyh Mahmud, İbrahim Ahmed'i sorguladı. Ahmed, *"Sınırdaki çatışma çıktı, geri dönmek zorunda kaldık"* diyerek 70.000 dinarın akıbetini gizledi. (Bu bilgiyi Şeyh Mahmud'un ailesinden edindim.)
- 1991 ayaklanmasında, İbrahim Ahmed ve Celal Talabani'nin grubu, Şeyh Mahmud'un evine baskın yapıp Qazi Muhammed'in mektubunu çaldı. Bu, ihanetin kanıtıydı.

- 1961 Eylül Devrimi'ne dört ay sonra katıldı ve Irak istihbaratıyla işbirliği yaparak General Barzani'yi "gerici" diye karaladı.
- 1964'te Barzani'yi partiden attı, ancak Barzani'nin güçleri onları İran'a kaçırmaya zorladı. İran Şahı, sınırdan uzak tutunca Irak istihbaratına geri dönmelerini emretti. Barzani affetti, ancak 1966'da büyük bir ihanetle partiyi ikiye böldüler.
- 1975'te Kürt devriminin çöküşündeki rolünü tamamlayınca Avrupa'ya gitti. Londra'daki Kürt Kültür Merkezi'ni PUK lehine ele geçirdi.
- 1999'da Abdullah Öcalan'ın Kenya'ya gitmesinde ve yakalanmasında kilit rol oynadı.
- 2000'de öldüğünde, Süleymaniye halkı günde birkaç saat elektrik alırken, mezarına 24 saat elektrik verildi—yıkım mirası böyle sürdü.

104. Kürtlerin tüm düşmanlarına Araplaştırma, Türkleştirme ve Farslaştırma süreçlerinde yardım ettiler.

105. Kürt partizan liderlikleri, eğitim müfredatlarında Kızıl Kürdistan'ın varlığını görmezden geldiler... 1930'da General İhsan Nuri önderliğinde Kuzey Kürdistan'daki Kürt devriminin başarısızlığa uğramasından sonra, Türkiye, Sovyet diktatör Stalin'den Lenin'in 1921'de kurduğu özerk Kızıl Kürdistan Cumhuriyeti'ni ortadan kaldırmasını talep etti. Stalin, Türk talebine uyararak Kızıl Kürdistan Cumhuriyeti'ni haritadan sildi ve topraklarını Azerbaycan ile Ermenistan cumhuriyetlerine ilhak etti. Ardından Kürt

nüfusunu Gürcistan'dan Kazakistan'a, hatta Sibirya'ya kadar Sovyetler'in çeşitli bölgelerine sürgün etti.

O günden bugüne, Kürt partizan liderlikleri tek bir parmak kaldırmadı ve literatürlerinde—sadece Kızıl Kürdistan Cumhuriyeti'nden değil—o Kürdistan parçasından tamamen bahsetmezler. Kürt partizan liderleri Kürdistan'ın parçalarından söz ederken yalnızca dört parçayı sayar, beşini değil.

106. Kürt Partizan Liderlikleri, 1943 Tahran Konferansı'na ve Kürt varlığını hedef alan sömürgeci kararlarına dair her şeyi literatürlerinden silmiştir.

107. Kürt Partizan Liderlikleri, Araplaştırılan Musul, Badra, Cissan ve Zurbatiya gibi Güney Kürdistan'daki tüm Kürt şehirlerini ve bölgelerini, ayrıca El-Cezire ile Kobani, Kobani ile Afrin ve Afrin ile Lazkiye kırsalındaki Kürt Dağı arasındaki Batı Kürdistan'daki Kürt bölgelerini terk etmiştir. Bu durum, Kuzey ve Doğu Kürdistan'daki diğer Kürt şehirleri için de geçerlidir—halbuki buralarda Kürtler nüfusun önemli bir kısmını oluşturmaktadır.

108. Kürt Partizan Liderlikleri, Kürdistan'ı işgal eden devletlerin talimatıyla Kürt halkının hedeflerini, kanını, malını, onurunu ve Kürdistan'ın bağımsızlığını—hepsini—partizan ve bölgesel çıkarlarını korumak ve Kürdistan'ı gasp eden devletlerin başkentlerine erişmek için feda etmeyi başarmıştır. Sahte parlamentolarına ve kukla

demokrasilerine katılımları nedeniyle onlara "iyi hal belgeleri" verilmiştir... Tüm bunlar, alçakların masalarından kalan kırıntıları almak içindir—ki bunların Kürdistan'ın bağımsızlığıyla ne doğrudan ne de dolaylı bir alakası vardır.

109. Kürt Partizan Liderlikleri, Kürdistan'ı işgal eden devletlerin ajan ve casuslarına da sırf "Yaşasın lider!" dedikleri veya partilerine kaydoldukları için "iyi hal belgeleri" vermiştir... Böylece bu ajanlar, Kürt partilerinin tüm kaynaklarını ve sözcülerini düşmana hizmet etmek için kullanmayı başarmış, yalan propagandalar yayarak Kürdistan'ın en asil özgürlük savaşçılarına iftira atmışlardır.

110. Kürt halkının her yenilgisi ve trajedisinden sonra, Kürt Partizan Liderlikleri televizyonlarında dans programlarını ve kutlamaları artırır—sanki Kürt halkına zafer kazanmış gibi övünmeyi ve gurur duymayı öğretiyorlarmış gibi. Bu korkunç manzara bir şey ifade ediyorsa, o da Kürdistan'ın işgalci devletlerinden aldıkları madalya ve ödüllerdendir: Kürt halkını aldatıp çıkmaz sokaklara sürükledikleri için... Oysa gerçek kazananlar Kürdistan'ın düşmanlarıdır... Gizlice gülerler, çünkü Kürdistan'ı altın tepside kendilerine sunan liderler seçtirmişlerdir.

111. Kürt partizan liderleri, Kürt halkını demokrasi ve federalizm sloganlarıyla uyuşturmak için Kürdistan'ı işgal

eden devletlerden milyarlarca dolar aldılar. Bu yüzden kesinlikle inanıyorum ki, Kürt halkı bir lider seçecekse, bu lider Suriye lirası, Türk lirası, Irak dinarı veya İran riyalini görmemiş biri olmalıdır... Bu paralardan milyarlar alanlar asla Kürdistan'ın bağımsızlığını talep edemezler, çünkü bağımsızlık talebi onların kapasitesinin ötesindedir. Ancak düşmana karşı dimdik durabilen, topraklarımızı işgalden kurtaran ve Kürt halkını özgürlük, güven ve huzur dünyasına taşıyacak biri lider olabilir—düşmanla hiçbir şekilde teması olmayan biri. Kürdistan'ın bağımsızlığı, ancak Kürtlerin bunun için savaştan bir lider seçmesine bağlıdır.

112. Kürt partizan liderleri, Kürt halkının gerçek düşmanını (işgalci devletleri) ve gerçek hedefini (Kürdistan'ın bağımsızlığını) görmesini engellemek için bilinçli olarak vizyonlarını kararttılar.

113. Bu liderler, Kürt halkına yönelik baskıyı normalleştiren politikalar izleyerek zulmü günlük bir gerçek haline getirdiler. Uzun süren kölelik durumu, bazılarının adaletsizliği ve işgali felsefi olarak meşrulaştırmasına yol açtı.

114. Kürt Partizan Liderlikleri, "Kürdistan'ın bağımsızlığı" veya "Kürt devleti kurulması" sözlerini duymaktan hoşlanmaz. Kürt halkını federalizm veya özerkliğin özgürlüğün zirvesi olduğuna inandırarak aldatırlar, çünkü

kronik bir kölelik aşamasına gelmişlerdir. Hatta bazıları Kürdistan'ı işgal eden devletlerin esareti altında yaşamaktan zevk alır hale gelmiştir—tıpkı bir gün kafesinin kapısı açıldığında çıkmayı reddeden bir kuş gibi... Köleler, efendilerinden dayak yemedikleri sabahlara lanet edebilirler. Evet, köleler efendilerinin dayağından ve aşağılanmasından zevk alacak noktaya gelebilirler, ama dayak başka bir köleden veya kardeşlerinden gelirse vahşi bir boğa gibi öfkelenirler. Örnekler çoktur: Eğer Dr. Abdul Rahman Kasımlo bir Kürt tarafından suikaste uğrasaydı, Eğer Abdullah Öcalan bir Kürt partisi tarafından yakalansaydı, Eğer Muhammed Maşuk Haznevi şehit edilseydi, Eğer Halepçe'ye kimyasal silahlarla saldıran Kürtler olsaydı, Eğer Şanlı Ayaklanma şehitlerini öldüren Kürtler olsaydı... Dünya tersine döner ve sonsuza dek isyan ederlerdi. Oysa Kürdistan'ı işgal eden devletler—Kürt Partizan Liderliklerinin efendileri—bu katliamları yapınca, tepkileri bir basın açıklamasıyla sınırlı kalır veya en fazla bir protesto gösterisi düzenlerler... Katilleri deşifre etmek için değil, etraflarında dönen saf insanları kandırmaya devam etmek için.

115. Kürt Partizan Liderlikleri, diğer Kürt güçlerini yok ederek her şeyi tekeline almak ister—aşırı bir bencillikle

halkın gücünü, ulusal güvenliği ve performansını heba eder.

Bir insanın maddi ve manevi gücünü inşa etmeye çalışması asil bir hedeftir. Ancak kardeşlerinin varlığını silmeye, babalarının mirasını tekelleştirmeye çalışmak aşırı bencilliktir ve ailenin çöküşüne yol açar... Aynı şekilde, her millet, parti ve birey kendini sevmeli ve çıkarlarını gözetmelidir. Ama bu sevgi sınırları aştığında, toplumsal ve siyasi bir kansere dönüşür: bencillik ve aşırı egoizm. Bağımsızlık için mücadele eden bir halk asil bir hedefe sahiptir, ama başkalarının topraklarını işgal etmeye çalışmak aşırı bencillik ve şovenizme varan ırkçılıktır. Bu konuda, 1865'te köleliği kaldıran ve Amerika'yı "Tüm insanlar özgürdür" ve "Birinin özgürlüğü diğerinin özgürlüğünün başladığı yerde biter" sloganlarıyla birleştiren 16. ABD Başkanı avukat Abraham Lincoln...

116. Kürt Partizan Liderlikleri, bağımsızlık kazanan milletlerin tarihini ve hatta bizzat tanık oldukları yakın Kürt tarihini görmezden gelir. Bilinçli olarak yenilgilere, katliamlara ve trajedilere yol açan tüm hataları tekrarlamakta ısrar ederler.

117. Kürt Partizan Liderlikleri, Kürtlerin kendi kendine yetmesini sağlamakta başarısız olmakla kalmamış, Kürtler arasında en önemsiz nedenlerle çatışmaları körüklemiştir.

118. Kürt Partizan Liderlikleri, Kürdistan'ı ırkçı, diktatör ve gerici işgalci devletlerin kontrolünde tutmaya çalışır—ki bu devletler, I. Dünya Savaşı sonrası sömürgecilerin çizdiği yapay sınırlarla coğrafyayı çarpıttıktan sonra, Kürt kültürel mirasını yok etmek ve tarihi tahrif etmek için açıkça çalışmaktadır.

Milletler, işgalci devletler dünyanın en gelişmişleri olsa bile özgürlük ister. Özgürlük, bir halkın yaşamının temelidir—özgürlük olmadan yaşam olmaz.

119. Kürt Partizan Liderlikleri, Kürdistan'ı işgal eden devletlerin rejimlerinin etrafında döner—ki bu devletler siyasi, askeri ve istihbari komplolarla Kürt halkını yok etmeyi hedefler. İşte Suriye devleti örneği (diğer işgalci devletler de benzerini yapar):

- Suriye rejimi, ırkçı Arap Kuşağı projesini hayata geçirdi, Kürtlerin Suriye vatandaşlığını iptal etti ve Batı Kürdistan'daki Kürt halkına karşı sıkıyönetim ve ırkçı olağanüstü yasalar uyguladı.
- 1963'te Suriye rejimi, ordusunu Irak ordusuna Güney Kürdistan'daki Kürt halkına karşı savaşması için gönderdi.
- 1993'te Suriye rejimi, Hizbullah içindeki ajanlarıyla Kürdistan Demokrat Partisi lideri Dr. Sadık Şerafkandi'yi suikastle öldürttü.
- Suriye Devlet Başkanı Hafız Esad, 1998'de Tahran'daki İslam Konferansı'nda şunu söyledi: "Eğer benim çabam olmasaydı, şimdi Irak'ta bir Kürt devleti olurdu."

- 1999'da Suriye rejimi, Kuzey Kürdistan'daki halkımıza ağır bir darbe vurarak liderleri Abdullah Öcalan'ı sınır dışı etti, onu karadan Kandil'e gitmesine izin vermedi ve Kenya'da tuzağa düşürülmesine yol açan bir uçakla Suriye'den ayrılmaya zorladı. Suriye rejimi, onun tutuklanması komplosunun temel taşıydı.

Yine de çoğu Kürt partizan lideri bu suç rejiminin—Kürt milletinin birinci düşmanının—etrafında dönmeye devam ediyor. Buna rağmen Suriye rejimi bu Kürt liderlerini ağırlıyor, onlar için konferanslar düzenliyor ve onlara para ve silah sağlıyor!!!! Yani Suriye rejimi, Kürt halkını bastırmak için planlarını uygulayan Kürt liderlerini destekliyor—Kürtçe konuşan bireyleri kullanarak.

Diğer işgalci devletlerin rejimlerinin de Kürtlere ve Kürdistan'a karşı daha az alçak ve düşman olmadığını, hatta bazen daha ırkçı ve vahşi olduklarını belirtmek gerekir.

120. Kürt Partizan Liderlikleri'nin, işgal altındaki Batı Kürdistan konusunda Suriye rejimine direnmek için bir planı yoktur. Batı Kürdistan halkını savunduklarını iddia ederler ama kendi üyelerini bile koruyamazlar—Suriye rejiminin trafik kazaları süsüvererek şehit ettiği (örneğin şehit Kamal Ahmed ve yoldaşları, şehit Raşit Hamo, Dr. Hamid Sino vb.). Literatürlerinde Batı Kürdistan'dan bahsetmeye bile cesaret edemezler, faşist Suriye rejimini kızdırmamak için. Daha kötüsü, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki Kürt Partizan Liderlikleri de Batı Kürdistan'ı

görmezden gelir—tıpkı Kızıl Kürdistan'da olduğu gibi, Batı Kürdistan halkının hakları ve varlığı pahasına kendi örgütlerini güçlendirmek için... Bu, Suriye rejiminin tüm komplolarını kolayca uygulamasını sağlamıştır.

121. Kürt tarihi, Kürdistan'ı işgal eden devletler tarafından tamamen tahrif edilmiştir... Tek çarpıtamadıkları şey Kürt halkının kolektif hafızasıdır... Bu yüzden, Kürt Partizan Liderlikleri içindeki istihbarat subayları, Kürt tarihi figürlerinin resimlerini bildirimlerinde, web sitelerinde ve Facebook sayfalarında kullanarak onların parlak isimlerinden faydalanır—amaçları kolektif hafızayı çarpıtarak işgalci devletlerin başaramadığı şeyi başarmaktır: Kürt tarih bilincini silmek.

Örneğin: Suriye vatandaşlığı peşinde koşan, Irak/Türkiye/İran/Suriye parlamentolarında yer alan ve geçen yüzyıldan beri Kürt milliyetçiliğine (Qazi Muhammed tarafından kurulan milliyetçiliğe) karşı çıkan hiç kimsenin beni Qazi Muhammed'le ilişkilendirmesine izin vermem. Suriye vatandaşlığının yarısını bile geri alamadılar... Kürdistan Cumhuriyeti'ni savunmalarına nasıl izin verebilirim ki, Kürt bağımsızlığının en amansız düşmanları onlarsa?

122. Kürt Partizan Liderlikleri, Kürt kimliğini bastırmak için işgalci devletlere tavsiyelerde bulunur—bu onların güvenlik koordinasyonunun bir parçasıdır. Odaklandıkları konulardan biri Newroz'dur (Kürt Yeni Yılı), Kürt mirasının

ayakta kalan son sembollerinden biri. İşte bazı "tavsiyeleri":

- Türkiye'de Kürtlerin Newroz'u kutlamasını engellemek için Türk parlamentosu bunu bir "Türk bayramı" ilan etti.
- Suriye'de 20 Mart'ı Öğretmenler Günü, 21 Mart'ı da (aslında 13 Mayıs olan) Anneler Günü yaparak resmi tatil ilan ettiler—okulları ve işyerlerini kapattılar, kutlamaları minimize etmek için.
- Irak'ta Newroz'u "Ağaç Bayramı" olarak adlandırdılar.
- İran Kürdistanı'nda Newroz kutlamalarını "İslami bir bayram değil" gerekçesiyle yasaklamaya çalışıyorlar.

123. Kürt Partizan Liderlikleri, Kürt mirasını korumaya yönelik ciddi çabaları (sergiler, müzeler gibi—ki çoğu kişisel çabalarla kurulmuştur) bilinçli olarak ihmal eder ve bunlarla mücadele eder. Örnekler:

- Londra'daki Kürt Müzesi: Kuruluş fikrinden (Eylül 2007) açılışına (Mart 2008) kadar diaspora tarafından 500'den fazla Kürt eseri bağışlandı. Açılışa 100'den fazla siyasi ve akademik figür katıldı; Londra Belediye Başkanı Ken Livingstone'un tarihi bir kutlama mektubu da vardı. Partizan liderler başarısını görünce ilk kez Kurdistan TV'yi gönderdiler, ancak sonradan müzenin Batı Kürdistan Derneği'nin (başkanlığını yaptığım) projesi olduğu halde kendilerinin dahil olduğu izlenimi yaratan sahte görüntüler yayınladılar.
- New York'taki Kürt Müzesi: Kurucusu Dr. Vera Saeedpour, 2010'da bana yaşlandığını ve

hastalandığını, müzeyi sürdüremeyeceğini yazdı. Koleksiyonunu Kürdistan Bölgesel Yönetimi'ne (KBY) devretmek istediğini ilettim—ancak hiç yanıt alamadık. Ölümünden sonra müze kapandı.

- Sahte kültür örgütleri (Toros, Zakros, Kawa, Rostam, Zahrab gibi) kurarak yazılarına meşruiyet kazandırmaya ve Kürt mirasını çarpıtmaya çalışırlar.
- Kürt tarihini sansürlediler:
- Prens Celadet Bedirhan'ın Şam'da Fransız mandası altında yayınlanan *Hawar* dergisinin orijinalinde Kürdistan bayrağı belirgindi. Avrupa'da basılan yeniden basımlarda bayrağı silip yerine Celadet'in tam sayfa fotoğrafını koyarak okuyucuları aldattılar.
- Saygın bir Kürt figürü olan Osman Sabri'nin anılarını tahrif ederek, 1927'de Şeyh Mahmut Berzenci ve Şeyh Ahmed Barzani ile birleşik bir Kürt isyanı organize etme görüşmeleri gibi kritik tarihi misyonları çıkardılar.
- Muhammed Emin Zeki'nin nadir bir tarihi kaynak olan *Kürtler ve Kürdistan* kitabını tahrif ederek, içeriğine saldıran kötü niyetli bir önsöz eklediler.
- Enfal soykırımının tarihini tahrif ettiler (2013): KAJYK örgütünün kuruluş tarihi olan 14 Nisan'ı Enfal'le ilişkilendirerek yas gününü, KAJYK'in bağımsızlık ideallerine nefrete dönüştürmek istediler. Oysa Enfal operasyonlarının aşamaları:
- 1. Aşama: 22 Şubat 1988
- 2. Aşama: 16 Mart 1988

- 3. Aşama: 7 Nisan 1988 (Baas Partisi'nin kuruluş tarihi—lanetlerden kaçınmak için gizlendi)
- 4. Aşama: 2 Mayıs 1988
- (1988 sonuna kadar 8. Aşamaya kadar devam etti) Yukarıdaki tarihlerden hiçbiri 14 Nisan 1988 değildir. Bu tarih, Kürt partizan liderliklerindeki ajan subaylar tarafından uydurulmuştur. Gerçekte 3. Aşama, Baas Partisi'nin kuruluş yıldönümü olan 7 Nisan 1947'ye denk gelir. KBY ve parlamentosundaki Baas işbirlikçileri, partilerinin doğum gününün Kürt halkına karşı soykırımla çakışmasından rahatsızdı, çünkü bu kutlamaları bölecek ve Enfal kurbanlarının ailelerinin lanetlerine yol açacaktı... Bu yüzden, partizan liderliklerindeki Baasçılar, KAJYK'in kuruluş tarihi olan 14 Nisan'ı Enfal kurbanları için yas günü ilan ederek lanetleri KAJYK'in bağımsızlık taleplerine yönlendirdiler—oysa Enfal'in gerçek faili Baas Partisi'dir ve lanetleri hak eder.

Ancak düşman asıl tehlikenin nerede olduğunu bilir ve oklarını artık var olmasa da KAJYK örgütüne yöneltir, çünkü onun Kürt milliyetçi-kurtuluşçu ideolojisi hâlâ Kürdistan'ın özgürlük savaşçılarına ışık tutmaktadır.

Not: Kürt partizan liderlikleri, Enfal operasyonlarını kınamak için çok sayıda etkinlik düzenledi. Katıldığım bazı örnekler:

- 20 Mart 2000: İngiltere Parlamentosu'nda Halepçe ve Enfal üzerine bir toplantıya katıldım. Dr. Latif Rashid

(Celal Talabani'nin kayınbiraderi, şimdiki Irak Cumhurbaşkanı) başkanlık etti.

- 16 Mart 2008: Londra'da "Kürt Halkına Karşı Enfel ve Halepçe Soykırımı" konferansına katıldım.
- 22 Haziran 2012: Qala Dizeh'in yıkımı ve Kürt soykırımı seminerinde konuşmacılar arasında KRG'li Bakan Aram ve Bayan Sami Abdul Rahman vardı. Hiçbiri 14 Nisan 1988'den bahsetmedi.
- 2008'de Hewler'de düzenlenen Enfel konferansları da dahil, 2013'e kadar hiçbir belge, makale veya açıklamada 14 Nisan referans gösterilmedi. Çünkü bu tarihin Enfel'le hiçbir bağlantısı yoktur. Aksine, 14 Nisan KAJYK'in kuruluşudur, ancak partizan liderlikleri bu tarihi bir lanet gününe dönüştürdü... İşgal güçlerinin bile yapamayacağı kadar millî değerleri çarpıtmak, onların rolüdür.

124. 17 Aralık Sahte Bayrak Günü:

11/11/1999'da Kürdistan Parlamentosu, ortasında güneş olan bayrağı resmî bayrak ilan etti ve her yıl 17 Aralık'ı "Kürdistan Millî Bayrak Günü" yaptı. Oysa gerçek Bayrak Günü, Qazi Muhammed'in 22 Ocak 1946'da Çwar Çira Meydanı'nda Kürdistan Cumhuriyeti'ni ilan edip bayrağı dalgalandırdığı gün olmalıydı.

17 Aralık'ın Kürt tarihinde hiçbir önemi yoktur—eski veya modern. Bu tarihin seçilmesinin tek nedeni, Suriye'nin Baasçı eski Devlet Başkanı Emin el-Hafız'ın ölüm yıldönümüne denk gelmesidir (Saddam Hüseyin'in yakınıydı). Kürdistan bayrağının gününü bir Baas liderinin

ölümüyle birleştirmek, bayrağa karşı uğursuz bir işarettir—ve bu, Kürt partizan liderliklerindeki ajan subayların Kürt mirasındaki tüm güzellikleri çarpıtma amacının bir parçasıdır.

125. Kürt Kıyafetlerinin Yasaklanması:

Saddam Hüseyin bile Süleymaniye'de Kürt kıyafetlerini yasaklayamadı. Ancak Süleymaniye Üniversitesi yönetimi, KBY ve partizan liderlerinin talimatıyla öğrencilere Kürt kıyafeti giymeyi yasakladı—İslami ve diğer kıyafetlere izin verirken.

126. Millî Marş ve Bayrak Renklerinin Değiştirilme Çabası: Güney Kürdistan'daki partizan liderliklerindeki ajan subaylar, Kürt millî marşı Ey Reqîb'i ve bayrağın renklerini değiştirerek toplumda yeni bölünmeler yaratmayı hedefliyor—eski ve yeni semboller arasında kutuplaşma çıkararak.

Ey Reqîb Çevirisi:

"Ah tarih (Ey tarih), Kürtler dili ve milletiyle ebediyen yaşayacak. Zamanın topları onları ne yenecek ne de silecek.

Biz kızılın, devrimin çocuklarıyız.

Kanla yazılı geçmişimize bak.

Medlerin ve Keyhüsrev'in torunlarıyız.

Dinimiz, imanımız vatandır.

Kürt gençliği aslanlar gibi ayaklandı,

Yaşamın tacını kanlarıyla yazdı.

Devrimlerin ve kızıl kanın çocuklarıyız—tarihimize bak. Kürt gençliği her zaman canını feda etmeye hazırdır. 'Kürtler yok olacak' diyenlere inanma—Kürtler daimdir. Dalgalanan, yüce bayrağımız gibi sonsuza dek kalacağız."

127. Kürt partizan liderliği, Kürt liderlerine atfedilen birçok sahte mektup yayınlamıştır. Bunlar arasında:

Ihsan Nuri Paşa (Ağrı Dağı Kürt isyanının lideri, 1927-1930, Hoybun Partisi tarafından başlatılan) adına uydurulmuş bir mektup.

Qazi Muhammed (1946 Mahabad Kürdistan Cumhuriyeti'nin başkanı) adına uydurulmuş bir mektup.

Ne General Ihsan ne de Qazi Muhammed böyle mektuplar yazmıştır—bu belgeler yakın zamanda üretilmiştir. Kürt meselelerini yakından takip eden biri olarak, Qazi Muhammed'e atfedilen mektubun Mahabad Kürdistan Cumhuriyeti'nin basınında, gazetelerinde veya Qazi Muhammed'in lideri olduğu KDP-İ yayınlarında hiçbir izine rastlamadım. Eğer böyle bir mektup yazılmış olsaydı, mutlaka kendi cumhuriyetinin ve partisinin medyasında yayınlanırdı.

Babam Hoybun Partisi üyesiydi ve partinin yayınlarını, lideri Celadet Bedir Han'ın çıkardığı Hawar ve Ronahi gazetelerini saklamıştı. Ancak, Ağrı Dağı'ndaki Hoybun

isyanının lideri Ihsan Nuri Paşa'ya ait bir mektubun izine bile rastlamadım.

Bu, söz konusu mektupların yakın zamanda uydurulduğu anlamına geliyor. İçeriklerinin Kürt davası lehine veya aleyhine olması önemli değil—sahtecilik sahteciliktir.

128. Kürt partizan liderliğindeki istihbaratçı subaylar, Kakailerin Şii olduğunu ve Musa el-Kazım'ın soyundan geldiğini iddia ediyor. Oysa aynı liderler, Saddam döneminde Yarsani reformcu San Sahaq'ın bir Barzani olduğunu ve Kakailerin Kureyş kabilesine dayandığını, dolayısıyla Sünni olduğunu savunuyordu.

Gerçek şu ki, Kakailer (Yarsaniler), Sünni veya Şii İslam'la bağlantısı olmayan kadim bir Kürt dinine inanır. Kürt partizan liderliğindeki bu istihbaratçıların amacı, Kürt toplumundaki ayrılıkları derinleştirmektir.

129. Kürt partizan liderliği, Kürdistan Parlamentosu üyesi Ali Bapir'in, Kürt milli marşı Ey Reqîb okunurken ayağa kalkmayarak marşa ve meclisin kutsallığına saygısızlık etmesini görmezden geldi. Bapir, bu alçakça davranışına rağmen, parlamentodaki diğerlerinden daha onurlu olduğunu düşünüyordu...

Çünkü Kürdistan Parlamentosu'nun çoğunluğu şunlardan oluşuyor:

Peşmerge öldürenler.

Peşmergenin öldürülmesine yol açan eylemlerde bulunanlar.

Peşmerge katillerini bilip de gizleyenler.

Yukarıdakilerden herhangi birini kucaklayanlar.

130. Kürt partizan liderliği, Kürdistan'ı işgal eden devletlere değil, Kürt halkına karşı bir korku politikası izledi. Soykırım ve kimyasal silah tehdidini, Kürt devletini ilan etmek ve Kürtleri işgalcilerden ayırmak için kullanmak yerine, Kürdistan'ın Lozan (1923) ve Tahran (1943) konferanslarıyla çizilen sömürge sınırları içinde kalmasını kabul ettiler.

131. Kürt partizan liderliği, yanlış zamanlarda (2005 ve 2017'de) bağımsızlık referandumları düzenledi—Kürdistan'ı kurtarmak için değil, halka korku salmak için. "Referandum" kelimesini "kuşatma" ile eş anlamlı hale getirdiler. Eğer gerçekten bağımsızlık isteselerdi, bir saatliğine bile olsa ilan ederlerdi.

132. Kürt partizan liderliği, Kürdistan'ın özgürlüğü için değil, devlet kurma fırsatı doğduğunda birbirleriyle savaşmak için birleşir. Fırsat kaçınca da "Kürt cephesi" ilan ederler.

Örneğin: İran-İrak Savaşı (1980-1988) sırasında, her iki işgalci güç zayıf düşmüşken, Kürt gruplar bağımsızlık ilan etmek yerine birbirleriyle savaştı. Savaş 1988'de bittikten

sonra, 1989'da "Kürdistan Cephesi"ni kurdular—artık çok geçti.

133. Kürt partizan liderliği, bağımsızlık fırsatları doğduğunda kendi aralarında savaşır, ancak fırsat yokken birleşir—böylece Kürt halkının işgalci devletlere boyun eğmesini ve asimile olmasını kolaylaştırır.

134. Kürt parti liderleri, saf insanları kandırmak için bilerek birbirlerine muhalefet ediyor gibi görünürler. Ama gerçekte, Kürdistan'ın kurtuluşunu sabote etmek için tam bir uyum içinde çalışıyorlar.

135. Kürtlere yönelik soykırımlar karşısında sessiz kaldılar. Diğer ezilen halkların aksine, Kürtler için intikam alacak bir örgüt kurmadılar. Oysa işgalci güçler, El-Kaide, Hizbullah ve IŞİD gibi grupları kurup Kürtlere saldırdı—hiçbir bedel ödemedi.

136. Kürt Partizan Liderlikleri, Birleşmiş Milletler'in halkların özgürlüğü ve vatanlarının bağımsızlığı çağrısı yapan kararlarına karşı hiçbir adım atmadı... 1960'ta BM'nin 1514 sayılı Dekolonizasyon Kararı, dünyadaki sömürge halklarını kurtarmayı hedefliyordu. İlginçtir ki, 1514 sayısı, Kürdistan'ın ilk kez bölündüğü 1514 yılıyla aynıdır—sanki bu karar Kürtlere bir mesajdı. Ancak Kürt Partizan Liderlikleri pasif kaldı, çünkü Kürt halkını sömürge altında görmüyorlar. Onlara göre, Kürdistan'ı işgal eden

devletler Kürtlerin "kardeşi"dir ve onlarla bütünleşmek en büyük hedeftir... BM'nin müdahalesini engellemek için her türlü güçleriyle savaşırlar!

137. Kürt Partizan Liderlikleri, Kürt halkını işgalci devletlerden korkutma politikası izledi. Kürt kitlelerini korkuyla boyun eğdirerek, onları "kardeş" işgalcilerle bütünleşmeye razı ettiler.

138. Kürt Partizan Liderlikleri, Kerkük, Hanekin, Şengal, Kobani, Afrin ve Serêkaniyê'deki Kürtlerin sürgün edilmesinin intikamını almak için hiçbir şey yapmıyor. Kürt halkını sürekli korku içinde, boyun eğmiş ve kaderine razı bir hale getiriyorlar—böylece onları yok etmek isteyen düşmanla bütünleşmeyi kolaylaştırıyorlar.

139. Kürt Partizan Liderlikleri, Kürt halkını "yalnızca biz kurtarabiliriz" diyerek kendilerine bağımlı hale getirdi. Kürt devleti fikrini savunanlara karşı kin beslettiler... Çünkü eğer bir Kürt devleti kurulsaydı, korku biter ve liderlikleri sona ererdi.

140. Kürt Partizan Liderlikleri, Kürt halkını susturup zincire vurdu ve onları işgalci devletlere kolay av olarak sundu. İşgalciler, kendi politikalarına karşı çıkanları öldürdü, sürdürdü, tutukladı ve işkence etti. Bazen, işgalci istihbaratla işbirliği yaptığı ortaya çıkan parti figürleri bile kısa süreliğine tutuklandı—sonra aklanıp halka geri

sunuldular, bu kez daha acımasızca Kürtleri bastırmaya devam ettiler.

141. Kürt Partizan Liderlikleri, Kürt birliği meselesini görmezden geldi. Kürtlerin öldürülmesi, sürülmesi, tutuklanması ve işkence görmesi, Kürt yaşamının bir parçası haline geldi—sanki bu ilahi bir kaderdi. Kürt halkından koyun gibi boyun eğmesi bekleniyor... Liderliğin tek tepkisi, kınama açıklamaları yapmak, protesto düzenlemek veya Enfal Soykırımı gibi suçları ifşa eden mektuplar yazmaktan ibaret kaldı. Oysa Türkiye ve İran, Kürtlere farklı biçimlerde soykırım uygulamaya devam ediyor.

142. Kürt Partizan Liderlikleri, ancak kınama açıklamaları yapmak, protesto düzenlemek ve mektup yazmak için tamamen birleşebildiler. Bu yüzden, onların tepkisini tamamen önemsiz buluyorum. Bu tutum, işgalci devletlerin Kürdistan'ı Araplaştırma, Türkleştirme ve Farslaştırma politikalarını sürdürmesine izin verdi. Liderlik bu politikayı sürdürüyor, çünkü tehdit altındaki bir insan uyumayı, yemeyi, içmeyi unuttur—Kürt birliğini nasıl unutmasın?

143. Pratik cevabın yokluğundan daha kötüsü, Kürt Partizan Liderliklerinin Kürtlere yönelik soykırımı örtbas etmesidir. Örneğin Suriye istihbaratının suikastlarını ele alalım: Prens Celadet Bedirhan, İbrahim Mella, babam

Hamid Sino, Raşit Hamo, Kemal Ahmed, Darwiş Molla Süleyman Ömer ve daha nicelerinin öldürülmesi — hepsi "doğal ölümler" olarak gösterildi, oysa bunlar istihbarat operasyonlarıydı.

144. Kürt Partizan Liderlikleri, stratejik misyon olarak Kürdistan'ı işgal eden devletlerin parlamentolarına ve hükümetlerine katılmayı seçti. Böylece, Kürdistan'ın bağımsızlığı pahasına inşa edilen işgalcilerin sınırlarına ve egemenliğine bağlılık pekiştirildi.

145. Kürt Partizan Liderlikleri, Kürt-Kürt anlaşmalarını kenara iterken, düşmanla yapılan anlaşmaları "stratejik" olarak gördü. 1997'de Londra'da, Güney Kürdistan'daki iç çatışmaları durdurma kampanyası sırasında PYK Politbüro üyesi Dr. Fuad Masum ile görüştüm. Bana şunu söyledi: "KDP liderleriyle yaptığımız uzun görüşmeler — 2.000 saati aşkın — bir anlaşma sağlayamadı." Ancak Bağdat, Irak parlamentosu için birleşik bir Kürt listesi talep ettiğinde, Kürt liderler sadece beş dakikada anlaştı.

146. Kürt Partizan Liderlikleri, Kürdistan'ın bağımsızlığı için fırsat doğduğunda hep aptalca davrandı. Mayıs 1991 ortasında Birleşmiş Milletler, 36. paraleldeki Kürt halkını korumak için 688 sayılı kararı çıkardı... İngiltere Başbakanı John Major, İskoçya'daki partisinin konferansında şu açıklamayı yaptı: "Kürdistan'ın bağımsızlığını 'Özgür Bölge' adı altında sağladık." Ancak Kürt partizan liderleri ona

ulaşıp "Özgür Kürdistan" ifadesini kullanmamasını istedi, çünkü bölge devletleri "özgürlük" kelimesine hassastı; "özerklik" daha uygun bir talep olurdu... John Major boyun eğdi ve bu kez "Güvenli Bölge" terimini kullandı. Yine Kürt partizan liderleri itiraz etti, bu sefer belirsiz bir ifade olan "Uçuşa Yasak Bölge" dayatıldı.

Bu terminolojinin giderek sulandırılması, Kürt Partizan Liderliklerinin korkaklığının sonucuuydu. Peşmergeler Amerikan ordusuyla yan yana savaşmasına rağmen, bu liderler 1970'te Saddam Hüseyin'in özerk bölgeye verdiği sınırların ötesine geçip tek bir köyü bile geri almaya çalışmadı.

2003'te ABD öncülüğündeki Orta Doğu savaşından (35 ülkenin katıldığı) önce de Kürtler Irak vatandaşıydı. Savaştan sonra da Irak vatandaşı kaldılar — kimlikleri ve pasaportları, tıpkı diktatörlük döneminde olduğu gibi, onları hâlâ Iraklı olarak tanımlıyor.

Dünya liderleriyle, İngiltere Başbakanı John Major da dahil, yazıştım. Kürdistan'ın bağımsızlığını ilan etmeleri ve İngiltere ile Fransa'nın Kürt topraklarını Irak ve Suriye'ye zorla katmasının tarihsel haksızlığını düzeltmeleri için Kürt Partizan Liderliklerine baskı yapmalarını istedim. 1 Mayıs 1992'de (Hewlêr'de Kürdistan Parlamentosu'nun kuruluşuyla aynı tarih), John Major "Biz özerklik istiyoruz — bağımsızlık değil... çünkü Kürt liderler bize bunu

istediklerini söyledi" diye yanıt verdi. Bunu okuyan herkes, John Major'un Kürt Partizan Liderliklerini memnun etmek için Kürdistan'ın bağımsızlığını reddetmek zorunda kaldığını anlar.

İngiltere, Kürdistan'ın işgal altında kalmasından gizlice memnun olabilir, ancak John Major hükümetinin tutumunu Kürt liderleri suçlayarak savundu — oysa bu mazeretleri vermek yerine sessiz kalabilirlerdi. Gerçek şu ki, büyük güçlerin desteği Kürt bağımsızlığı sevgisinden değil, Irak, İran ve Suriye'nin onlara düşman olmasından kaynaklanıyordu. Türkiye ise yardım konusunda tereddütlüydü. Kürt bağımsızlığı, bu devletlere karşı bir misilleme aracıydı — ancak Kürt Partizan Liderlikleri bu fırsatı değerlendiremedi, çünkü onlar da bağımsızlığa karşı çıktı.

147. Kürt Partizan Liderlikleri, ancak Kürdistan'ı işgal eden yapay devletler talep ettiğinde birleşir ve aynı masaya oturur. 1991'de Kürt halkı büyük bir göçle kaçtığında, tarihte görülmemiş bir küresel sempati kazandı. O dönemde, Kürtlere karşı çıkan herhangi bir Avrupa veya Amerikan hükümeti halk tepkisiyle karşılaşır. Ancak Kürt liderler bu altın fırsatı değerlendirmek yerine, Kürtlerin celladı Saddam Hüseyin'in en ufak işaretiyle Bağdat'a koştu, hatta onunla görüşmeden önce elini öptü — böylece dünya sempatisini anında yok ettiler.

1990'larda Kürt partizan grupları birbirleriyle amansızca savaştı, ta ki 1998'de ABD Dışişleri Bakanı Madeleine Albright araya girinceye kadar. Kürt halkının birlik çağrılarını görmezden geldiler, ancak Irak talep edince hemen birleştiler.

Daha kötüsü, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki Kürt liderler de bu dersi iyi öğrendi ve aynı yolu izledi. Batı Kürdistan'da (Rojava), partizan liderler bir araya gelmeyi ve uzlaşmayı reddetti — ta ki Suriye istihbaratı çağırınca kadar. Aşağıda, 1995'te Kürt partilerinin Efrîn'deki bir toplantısının belgesi var: Yerel istihbarat şefi onları çağırıldı ve hemen katıldılar, o yılın Newroz kutlamalarını iptal etmek için (her biri imzalayarak) taahhütte bulundular — çünkü Beşar Esad'ın bir akrabası ölmüştü. Esad ailesinden biri öldüğünde, Kürt halkı festivallerini ve mirasını unutmalıydı. İşte işgalci devletler, Kürt Partizan Liderliklerini Kürt halkını kontrol etmenin temel taşı olarak görüyor. Diğer Kürt bölgelerinde de benzer taahhütler var.

Kürt birliği, ancak anlamsız olduğunda sağlanır — yani partizan liderler, işgalcilerin taleplerine göre birleşir veya bölünür. Başka bir deyişle, onların birliği ve ayrılığı, Kürdistan'ın işgalini uzatmak ve kaynaklarını yağmalamak için işbirliği yapan hırsızlara benzetilebilir.

تقریر

خبره بلو مقیمه اذناجة عند انحراف الكرد من الجاهل الى العلم
في الكورميه والمتر اهد به على كوكب من ربيتم كضربه لؤلؤة ولعبة النعائم
والكسوف الذي يحضره صدر المنظمة بالتراما بالسفلى من انشادها
من المنظمة ورواياتها لعمارة المنيرة والمنظمة وعم قامة
المنصات والمكبرات والقواعد الموسيقية وعم اتصال
اشهر صبا... اتصال بعد اليه وزيرها...
وتتبعها لما لعمرينا بالالات... ذلك...
(على اثره الجردون... المنصة والديانة... المظلمة...)

محمد صديق
رفعت عثمان
عزت عثمان
شفيق عثمان
...
محمد عبد ربهما
محمد عبد ربهما
...
محمد عبد ربهما
محمد عبد ربهما
...

148. Kürt partizan liderlikleri, Kürdistan'ın bağımsızlığını savunan bir örgüt ortaya çıktığında da birleşirler. Dışarıya uzlaşmacı görünürler, ancak gizlice Kürt toplumundaki rolünü zayıflatmaya çalışırlar. Örnekler arasında 1959'da KAJYK, 1975'te Pasok, 1985'te Kürdistan Ulusal Kongresi ve diğerleri vardır.

Kürt partizan liderlikleri, milliyetçi hedeflerine (özellikle Kürdistan'ın bağımsızlığına) bağlı kalan KAJYK ve Pasok üyelerini takip etti. Bazılarını suikastle öldürdüler, fiziken yok edemediklerine karşı ise yalan propagandalarla itibarlarını zedelemeye çalıştılar.

General Mustafa Barzani hayattayken, partizan liderlikleri bu isimleri ortadan kaldıramadı çünkü Eylül Devrimi'nin kilit figürleriydi ve General onlara güveniyordu. Ancak onun ölümünden sonra, KAJYK üyelerini sistematik şekilde tasfiye ettiler. En önemli suikastlerden bazıları:

- Şehit Şeyh Muhammed Harsini: 1975'te devrim çökene kadar Kürt devriminin baş mali sorumlusuydu. KDP geçici liderlik sekreteri Sami Abdul Rahman'ın emriyle bir grup Peşmerge tarafından General Barzani'nin 40. ölüm yıldönümü anmasından alındı ve bir daha görülmedi.
- Şehit Fettah Ağa (Fettah Muhammed Emin): General Barzani döneminde 6.000'den fazla Peşmergeye sahip Hezb-e Khobat'ın komutanıydı. Devrim çökünce Tahran'a yerleşti ve hukuk okudu. 1981'de Sami Abdul Rahman, onu Güney Kürdistan'da bir operasyon yönetmeye ikna etti. Fettah Ağa sınıra varmadan arkadan vurularak öldürüldü. Yanındaki Peşmerge Barzan, suikastin asıl amacını bana doğruladı.

Bu fiziksel tasfiye, KAJYK üyesi olmayanlara ve hatta üyelerin çocuklarına da "İŞİD'le savaş" bahanesiyle uzandı.

Örnekler:

- Şehit Ata bin Muhammed Hacı Mahmud (26/11/2014)

- Şehit Tuğgeneral Şirko bin Fettih Şvani (31/1/2015)
- Şehit Tuğgeneral Dr. Rizkar Ağa (29/5/2016)

Eski bir KAJYK ve Pasok lideri olarak, 1984'te İran ve Kürdistan'da Azad Mustafa grubunun suikast girişimlerinden kurtuldum. Karaj'daki bir saldırıdan sonra Şehit İdris Barzani, Dr. Şukat Bamerni'yi yaralarımı tedavi etmesi için gönderdi. İran istihbaratı beni "ölü ya da diri" istediği halde, İdris sayesinde Avrupa'ya ulaşabildim. Ruhu şad olsun.

149.19/5/1992'de Kürdistan Parlamentosu ilk oturumunu Erbil'de yaptı. Ancak milletvekilleri, Irak bayrağının varlığı ve Kürt bayrağının yokluğunu protesto ederek oturmayı reddetti. Partizan liderlikleri gece boyu toplandı ve tüm bayrakları kaldırmaya karar verdi—Kürt birliğine ölümcül bir darbe indirdiler. Amerikalılar müdahale edene kadar parlamento Kürt bayrağı olmadan kaldı.

150. 1992'de ABD Başkanı George Bush ve İngiltere Başbakanı John Major'ın emriyle Lord Jeffrey Archer, Kürtlerin taleplerini değerlendirmek için Güney Kürdistan'a gönderildi. Erbil'deki bir konuşmasında şu açıklamayı yaptı:

"30 milyon nüfusunuz var—bağımsızlığı hak ediyorsunuz." Partizan bir liderlik tercümanı, Archer'ın "yanlış ifade ettiğini" ve aslında 3 milyon kişinin özerklik aradığını kastettiğini iddia ederek sözünü kesti. Archer, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde acı bir gülümsemeyle karşılık

verdi. Önemli bir nokta, bir İngiltere Muhafazakar Parti lideri olarak onun sözleri, Balfour Deklarasyonu'ndan bile daha güçlüydü—ancak Siyonist hareket bu beyanla bir devlet inşa ederken, Kürt partizan liderliği kendi "Balfour"larını susturdu.

Archer, Kürtleri ve Kürdistan'ı çok seviyordu. Londra'daki evini ziyaret ettiğimde, devasa bir duvarı kaplayan yağlı boya bir Kürt bayrağı gördüm. 1980'lerin sonlarında, İngiltere Parlamentosu'nda şunları söylemişti:

"Umuyorum ki hayattayken bir Kürt devleti görürüm."

151.Partizan liderliklerinin bölücü politikaları her gün görülüyor:

- Güney Kürdistan'ı Süleymaniye ve Erbil yönetimleri olarak böldüler.
- Araplaştırma politikalarıyla Süleymaniye'de 500.000'den fazla Arap yaşıyor.
- Petrol satışlarında Irak'a yardım edip gelirin sadece %12'sini alıyorlar.

152.Kürt şehirlerinde Araplara saygın bir hayat sunarken, Kürdistan'ın diğer bölgelerinden gelen Kürtleri kamplara hapsediyorlar.

153.Partizan medya, Kürdistan'ın bağımsızlığı hakkında programlar yapsa da her seferinde "ama" diyerek uluslararası koşulların uygun olmadığını ekliyor. Tarihi figürlerden (Şeyh Abdulselam Barzani, General Mustafa Paşa Yamulki gibi) bahsetmekten kaçınıyorlar.

154.Kürt partizan liderleri, Kürt halkının uluslaşmasını sağlayacak projelere (demiryolu ağı gibi) karşı çıkıyor. İşgalciler, Kürt şehirlerini birbirine bağlamak yerine kaynaklarını yağmalamak için hatlar inşa etti.

155.Partizan liderleri aslında derinden birleşikler ama taraftarlarını yanıltmak için düşmanmış gibi davranıyorlar. Parti programlarından bağımsızlık maddelerini çıkarıp sadece "bölgesel haklar" talep ediyorlar. Ancak bu talepler, işgalcilerin kırmızı çizgilerini asla aşmıyor.

156. Filistin Devlet Başkanı Mahmud Abbas, ABD Başkanı Donald Trump'ı karşılarken yalnızca Filistin ve Amerikan bayrakları dalgalanıyordu—İsrail bayrağı asılı değildi. Buna karşılık, Kürt partizan liderleri yabancı devlet adamlarını ağırlarken yalnızca Irak bayrağını asmakla kalmaz, aynı zamanda Kürdistan Parlamentosu da dahil olmak üzere tüm Kürt kurumlarında bu bayrağı sürekli olarak göndere çekerler. Bu, Kürtleri Irak'ı ve onun bayrağını kabullenmeye zorlayan psikolojik bir koşullandırmadır.

157. Kürdistan'ın işgalcilerinin ırkçılığı ve Kürt partizan liderlerinin işbirlikçiliği, Kürdistan'ın işgalini sürdüren ikiz sütunlardır. Örneğin, Irak'ın sistematik ırkçılığı 2003'ten önce de açtı: Saddam Hüseyin, Kürt nüfusunu azaltmak ve özellikle petrol zengini bölgelerde Araplaştırmayı kolaylaştırmak için Kerkük, Musul ve Diyala'dan onlarca Kürt ilçesini kopardı. Saddam'ın düşüşünden sonra bile Kürt liderler (Irak cumhurbaşkanlığını elinde tutmalarına

rağmen) bu ırkçı kararlameleri iptal etmedi ve bu kararlameler bugün hala yürürlüktedir.

158. Yarım yüzyıldan fazla bir süredir, Kürt partizan liderleri Kürt milliyetçiliğinin öncülerini marjinalleştirmek, görmezden gelmek ve kenara itmek için çalıştı... Aynı zamanda, bu liderler, Kürt milliyetçi düşüncesinin düşmanı olan kişileri Kürt Ulusal Kongresi'ni düzenlemekle görevlendirdi—sadece onu içeriden çökertmeleri için. Bu görev, ünlü "Yasin Görevi"nden farksızdır:

1513'te Portekiz donanması, Yemen'in güneyindeki Aden şehrine saldırdı... Eşitsiz bir savaşın ardından şehir işgal edildi, halkın bir kısmı kaçtı, bir kısmı ise organize bir direniş olmamasına rağmen kahramanca savaşarak işgalcilere ağır kayıplar verdiler. Direniş güçlendikçe, Portekizliler onu ezmek için yenilikçi bir plan yaptı: Abdul Raouf Efendi adında tanınmayan bir adamı öne çıkararak ona "Yasin" adını verdiler. Aden halkı bu Yasin'i tanımıyordu, ancak Portekizliler ona gizlice fon ve silah sağlayarak onu Yemen halkına bir "ulusal kahraman" olarak tanıttı... Yasin, Aden'in kurtarılması için cihat çağrısı yaptı ve halk onu takip etti. İşgalcilerle koordineli bir şekilde düzenlenen birkaç sahne savaşın ardından Yasin'in ünü yayıldı ve herkes ona "Lider" diye hitap etmeye başladı.

Her zamanki gibi, Avrupa acil bir uluslararası barış konferansı düzenledi ve "Mücahit Lider Yasin"i "Cesurların Barışı"na davet etti—o da kabul etti! Portekiz başta reddetti, sonra istemeyerek razı olduğunu ima etti ve her şey planlandığı gibi ilerledi... Yasin kendi yerel yönetimini ilan etti ve Aden üzerinde Portekiz'in haklarını tanıyarak şehri ikiye böldü: Bir tarafı işbirlikçi Yasin yönetecek (mülteciler ve yoksullar onu takip etti), diğer tarafı ise toprakların ve zenginliğin çoğunu kontrol eden Portekizli işgalciler...

Bu hikâyenin her gün tekrarlandığına inanıyorum—sadece zaman, mekân ve karakterler değişiyor. Senaryo ve aldatmaca aynı: Tuzak hala tuzak, ihanet hala ihanet ve ne yazık ki sonuç her zaman aynı!

Her yerde pek çok "Yasin" var, aynı amaç için aynı yöntemlerle üretilip konuşlandırılıyor: milletleri kandırmak ve yanıltmak. Kürt partileri başlangıçta bağımsız bir Kürdistan hedefiyle kurulmuş olsa da, partizan liderleri taraftarlarını partiye, liderliğe ve bölgeye tapınacak şekilde beyin yıkadı. Zamanla çıkarları diğer bölgeler, liderler ve partilerle çatışır hale geldi.

Kürt partizan liderlerinin demokrasi, vatandaşlık hakları, kültürel ve siyasi haklar, özerklik ve federalizm talepleri, Kürdistan'ı işgal eden devletler içinde baloncukların daha uzun süre dayanmasını istemek gibidir. Bu, kesinlikle Kürt

halkının hedefleriyle çelişir—onlar kanlarını, mallarını ve onurlarını koruyacak bir Kürt devleti istiyor... Demokrasi ve federalizm konusunda ise Kürt halkı, Kürt bölgeleri (Kurmanç, Soran, Badinan, Şeyhan, Zaza, Horaman, Lur, Bahtiyari, Yarsan vb.) arasında demokratik bir federal devlet arzular.

Kürt halkı, boş talepler uğruna baloncukların peşinden koşmayı ve tekrarlanan savaşların ateşine sürüklenmeyi kesinlikle reddeder.

159. Kürt partizan liderleri, 1943 Tahran Konferansı'nın "Kürtlerin asla devlet sahibi olmamasını sağlama ve bunu talep eden her Kürtle savaşma" ilkelerine sıkı sıkıya bağlı kaldı. Küresel dengeler değişse bile politikalarının değişmemesinin sırrı budur:

Alman Nazizmi ve İtalyan Faşizminin yükselişinden çöküşüne kadar uluslararası politika kökten değişti.

Sovyet ve Amerikan nüfuz alanlarına bölünen dünya ile uluslararası politika kökten değişti.

Komünist ve kapitalist bloklar arasındaki Soğuk Savaş'tan komünizmin çöküşüne ve uluslararası anlaşmalara geçişle politika değişti.

İsrail'in kuruluşu ve Arap devletlerinin onunla normalleşmesi (bazıları açık, çoğu gizli) politika değiştirdi.

1948'de İsrail'in yükselişi ve 1967'de genişlemesi sonrası Batı yanlısı Şah'ın devrilmesiyle 1979'da Şii İran İmparatorluğu'nun yükselişi (Irak, Suriye, Lübnan, Yemen'e uzanan etkisi) ve Sünni-Şii savaşının başlaması politika değiştirdi.

1958'de Irak monarşisinin çöküşü (Bağdat Paketi'nin temel taşı) ve 2003'te Irak devletinin tamamen yıkılması politika değiştirdi.

Dolayısıyla, Kürt partizan liderlerinin bazılarının sandığı gibi aptal olmadıklarını—aksine son derece zeki olduklarını ve 1943 Tahran Konferansı'nın belirlediği politikaları terk etmeyi reddettiklerini vurguluyorum. Bu yüzden Kürdistan'ın trajik gerçekliği değişmelidir. Bu bağlamda, Kürt halkına şu hikâyeyi hatırlatmak isterim:

Alabama'daki Enterprise kasabası halkı, kasaba meydanına son derece yıkıcı bir tarım zararlısı olan "pamuk kurdu" için bir anıt dikti. Hikâye şöyle: Bir yıl, bu böcek pamuk tarlalarını mahvetti—onların temel geçim kaynağını. Bunun üzerine yerfıstığı ekmeye karar verdiler ve beklenmedik bir şekilde yerfıstığından elde ettikleri kâr, pamuğu katladı. Kasaba daha sonra "Dünyanın Yerfıstığı Başkenti" olarak anıldı. Pamuk kurdu, kasabanın refahına

istemeden de olsa katkıda bulunduğu için onun anısına bir anıt dikildi—böylece herkes şunu hatırlasın: Bu zararlı olmasaydı, yerfistığı ekme fikri asla akıllarına gelmeyecekti...

Ders: Değişim ve ilerleme şarttır. Biz de Büyük Kürdistan'ın başkentindeki en ünlü meydana sabotajcıların, işbirlikçilerin ve hainlerin heykellerini dikeceğiz—çünkü onlar Kürt halkının acı çekmesine neden oldu ve boyunduruktan kurtuluşun ve bağımsızlığın tetikleyicisi haline geldi.

160. Kürt partizan liderleri, Kürt birliği için yapılan tüm çabaları reddeder. 20 Mayıs 2014'te Dr. Muhammed Yusuf ile birlikte PYD lideri Salih Müslim'e, Kürdistan'ın tüm bölgelerinden bir uzlaşma komitesi kurarak partiler arasındaki krizi çözmek ve propaganda savaşını durdurmak için hazır olduğumuzu ilettik. Ancak Salih Müslim, "konuyu liderlikle görüşeceğini" söyledi—halbuki kendisi zaten liderdi.

161. Kürt partizan liderleri, Kürdistan'ı işgal eden devletlerin istihbarat servisleriyle güvenlik koordinasyonu yapar ve bu devletlerin başkentlerinde resmi ofisler bulundurur.

162. Bu liderler, Kürt halkına zulmeden ve ırkçılık yapan kişilere saygı gösterir. Örneğin, yarım milyon Kürt'ü

katleden Saddam Hüseyin'i öpmeleri gibi yüzlerce örnek mevcut.

163. Kürt halkı için çalışanları görmezden gelir, onlara iftira atar ve yalan propagandalar yayar. Yarım asırlık tecrübemde yüzlerce böyle vaka gördüm.

164. Kürdistan'ı işgal eden devletler, Kürt halkını ezmek için aralarında anlaşır—çünkü Kürt davasının tek olduğunu bilirler. Ancak Kürt partizan liderleri bunu kabul etmek bir yana, on yıllardır birbirleriyle savaşıyor: Bazen silahlı, bazen medyada güler tokalaşırken gizlice birbirlerine komplo kuruyorlar.

Sykes-Picot Anlaşması Kürdistan topraklarını beşe böldü, ancak 1943 Tahran Konferansı kararları ve partizan liderler Kürt halkını yüz parçaya böldü—her grup kendisini "Kürdistan'ın tek temsilcisi" ilan ederken diğerlerine "hain" diyor.

165. Diğer milletler (hatta yamyamlar bile) devletlerini kurup NATO'ya katılırken veya nükleer silah elde ederken, Kürt halkı yerinde sayıyor—hatta geriliyor. Çünkü partizan liderleri, işgalcilere yaranmak için benzersiz bir yarış içinde.

166. Bu liderler, Kürt halkına "Irak'ın birliğine sadık kalın" çağrısı yapmayı sürdürüyor—halbuki aynı anayasa,

Kerkük'ün işgaline, Kürdistan'ın kuşatılmasına ve petrol gelirlerinin kesilmesine izin verdi.

167. Kobani, Afrin ve Şengal'deki yenilgileri görmezden gelerek işgalci devletlerin anayasalarını övmeye devam ediyorlar—belki de bu yenilgileri "zafer" olarak görüyorlar.

168. Kürt parti liderleri en iğrenç eylemleri gerçekleştiriyor ve aynı zamanda eylemlerinin çirkinliği konusunda benimle ve Kürdistan'ın özgür halkıyla mücadele ediyorlar. İşte bunlardan bazıları:

- Abdullah Öcalan'ı Kenya'ya gönderenler ben değilim, yoldaşlarıdır...
- Dr. Abdurrahman Kasımlı'yu Viyana'ya gönderenler ben değilim, yoldaşlarıdır...
- Bunların büyük bir kısmının Kürtleri öldüren veya İranlıların ve Türklerin Kasımlı'yu öldürmesine ve Öcalan'ı yakalamasına yardım edenler olduğundan eminim ve ben kesinlikle ben değilim.
- Gerçeği gizleyemem, çünkü gerçeği gizleyenler ben değilim, Kürdistan'ı işgal eden kurumların ajanları ve Kürt halkına ihanet edenlerdir.
- Eylemlerinin çirkinliğinden bahsettiğimde, Kürt halkını öldürenlere veya liderlerini yakalayıp öldürenlere saldırmaktan çok daha fazla bana saldırıyor ve bana karşı yalan propaganda yapıyorlar. • Üzülenler üzülün, çünkü gerçeği gizleyemem, çünkü Kürdistan'ı

işgal eden güçlerin ajanları ve Kürt halkına ihanet edenler gerçeği saklıyor, ben değil.

- Yarım asırdan fazla bir süre önce, Kürt parti liderleri kendi aralarındaki kavgalarda 100.000'den fazla Kürt'ü öldürdüler, ben değil.
- Kuruluşlarından bugüne kadar, Kürt parti liderlerinin resmi ofisleri Kürdistan'ı işgal eden güçlerin başkentlerindeydi, ben değil.
- Kürt parti liderleri, Kürdistan'ı işgal eden güçlerin hükümetlerinde bakan ve parlamentolarında üyedir, ben değil.
- Kürt parti liderleri, 1991'de Güney Kürdistan'da ve 2004'te Batı Kürdistan'da halk ayaklanmalarını bastırdı, ben değil.
- Kürt parti liderleri, Kürdistan'ın bağımsızlığı için tüm fırsatları yok etti, ben değil.
- Kürt parti liderleri, Kürdistan'ın bağımsızlığı ve Kürt devleti meselesini müfredatlarından sildi, ben değil.

169. Bu liderler bağımsızlık değil, bağış artırmak için Kürt davasını satıyor. Kürdistan ne kadar istikrarsızsa, bağışlar o kadar artıyor.

170. Sistematik bir uyuşukluk içindeler—Kerkük ve Afrin'i kaybettiklerinde bile televizyonlarda şarkı söyleyip dans ediyorlardı.

171. Kürt Partizan Liderlikleri, Kürt halkını ehlileştirmek, normalleştirmek ve işgalci devletlerle (Kürdistan'ı işgal

edenlerle) birlikte yaşamayı kabullenmelerini sağlamakla meşguller. Belli ki kimsenin umurunda değil; bu yüzden bu Kürt partizan liderleri, katillerle birlikte yaşamayı talep ediyor ve Kürdistan'ın bağımsızlığını gündemlerinden çıkardılar. Bu durum, Kürt partizan liderliklerinin ırkçı Araplar, Türkler ve Farslarla ortak olduğu izlenimini veriyor. Kürtlerin kanını, malını ve onurunu korumanın tek bir yolu vardır – hiç şüphesiz, o da Kürdistan'ın bağımsızlığı ve bir Kürt devletinin kurulmasıdır.

Kürt halkı herkesi, hatta düşmanlarını bile sever ve diğerleriyle birlikte yaşamayı derinden benimser. Ancak sorun şu ki, Kürdistan'ı işgal edenler onlardan nefret ediyor ve birlikte yaşamayı reddediyor, haklarını tanımıyor. Hatta varlıklarını bile kabul etmek istemiyorlar, çünkü Kürtlerin anavatanları Kürdistan'ı geri alacağından korkuyorlar. Kürtleri tanıdığını söyleyen ikiyüzlüler ise, onları sadece koyunları ve sürüleri kadar tanıyor – sömürmek için.

Kürtlerin %99'undan fazlası Kürdistan'ın bağımsızlığına inanıyor, ancak ne yazık ki bu inanç sadece sözler ve sloganlarla sınırlı. Eyleme gelince, farklı bir trene biniyorlar – Kürdistan'ın bağımsızlığına karşı olanların liderlik ettiği bir trene.

Bu yüzden, özgürlük bayrağını yükselten veya çocuklarına "Azad" (Özgür) adını veren kahramanların, sözlerini tutup Kürdistan'ın bağımsızlık trenine binmelerini bekliyorum. Ancak o zaman Kürt devleti gerçekleşecek.

Kürt halkı, kültürel haklar, özerklik, federalizm veya konfederalizm için mücadele ediyor ve bedel ödüyor – ki bunlar "yumuşak kölelik" biçimlerinden başka bir şey değil. Katiller ve suçlularla birlikte yaşamak için verdikleri mücadele ve özverinin, Kürtlerin özgürlüğü veya Kürdistan'ın bağımsızlığıyla hiçbir bağlantısı yoktur.

172. Kürt Partizan Liderlikleri, stratejilerini Suriyeliler, Iraklılar, Türkler ve İranlılarla birlikte yaşamak üzerine kurmuşlardır. Böylece Kürt hareketi, Kürdistan'ı işgal eden devletler içinde bir Kürt'ü başkanlık pozisyonuna getirerek bölge siyasetinde rol oynayabilecek. Selahaddin Eyyubi, tüm Arapların ve Müslümanların sultanı oldu – peki bu Kürt halkına ve Kürdistan'a ne fayda sağladı? Gerçekte hiçbir şey – özellikle de Kürt halkının Arap ve Müslüman topraklarını kurtarmak için verdiği büyük fedakarlıklarla karşılaştırıldığında. Selahaddin, Kürtçe tek bir on kelimelik cümle bile yazamadı, oysa Kürtçeyi Arap ve Müslüman dünyasının resmi dili yapabilirdi.

Bugün Kürt hareketinin stratejisinin kaderi, Selahaddin'in politikalarından daha iyi olmayacak. Onun ölümünden sonra oğulları ve halefleri idam edildi. Dolayısıyla, Kürt hareketinin Kürdistan'ı işgal edenlerle uyum sağlaması ve birlikte yaşamakta ısrar etmesi, koyunların kurtlarla birlikte yaşamak istemesi gibidir.

Kürt hareketi, mücadelesini doğru cephede – haritadan silinmiş, haksızlığa, inkara ve marjinalleştirmeye uğrayan ezilen halkların cephesinde – vermelidir. Bunların başında Beluçlar, Amazighler, Peştunlar, Sindhiler, Tamiller, Sihler,

Sabah, Sarawak ve diğeri gelir. Bu halkların bağımsızlık mücadelesinin, Kürdistan'ın kurtuluşunun temel taşı olduğuna inanıyorum.

Bu halklar, böl ve yönet politikalarıyla birbirinden ayrıldı, sonra her biri birden fazla devlete bölündü. Bu işgalci devletler içinde kabilecilik, bölgeselcilik ve partizan zihniyetleri beslenerek her grubun çıkarları birbiriyle çatıştırıldı. Sayısız şehit verildi, ama asla bağımsızlık için değil.

Kürdistan'ın bağımsızlığına karşı çıkan ve bölgeselciliği kabul eden herkes, şüphesiz Kürt Partizan Liderliklerinin gündemine hizmet ediyordur.

173. 1964'ten beri Kürt Partizan Liderlikleri, Kürt enerjisini tüketmek ve Kürt birliğini parçalamak için iç savaşlar yürüttü – Kürt'e karşı Kürt. Her seferinde katilleri madalya, para ve yüksek mevkilerle ödüllendirerek ihaneti teşvik ettiler ve Kürt toplumundaki onurlu Kürtlerin değerini hiçe saydılar.

174. Kürt Partizan Liderlikleri, 1943 Tahran Konferansı'nda kendilerine verilen görevleri yerine getiriyor: Kürt halkını ehlileştirmek, normalleştirmek ve Kürdistan'ı işgal eden devletlerle birlikte yaşamaya razı etmek. Her parti, sadece kendi partisini ve bölgesini savunmak için uluslararası lobiler kurdu, Kürt halkını ve onların ana davasını – özgürlük ve Kürdistan'ın bağımsızlığını – tamamen görmezden geldi.

Örneğin, Kuzey Kürdistan'daki Kürt partizan liderliklerine bakalım:

2 Kasım 2021'de, İngiltere Parlamentosu'nda "İngiliz Tüm Partili Parlamento Grubu (APPG)" tarafından düzenlenen bir toplantıya katıldım. "APPG Oturumunda Kürt Sorunu" başlıklı bir rapor yayınladılar.

Oturum Başkanı: Bayan Angela Eagle Tartışma Özeti:

- İnsan hakları
- Eşitlik
- Kürt siyasi temsiline yönelik baskılar (özellikle HDP ve destekçileri)
- Terör tanımı – PKK'nın terör listesinden çıkarılması
- Türkiye'deki Kürt siyasi davalarının izlenmesi ve tutukluların serbest bırakılması
- Türkiye'de demokrasinin desteklenmesi
- Barışçıl bir arada yaşamın teşviki
- Basın özgürlüğü – toplumsal cinsiyet eşitliği
- NATO üyesi Türkiye'nin demokrasiye uyması için baskı
- Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin tutuklu milletvekillerinin serbest bırakılması kararı (Türkiye uymadı)
- Seçilmiş 59 belediye başkanının kayyumlarla değiştirilmesi
- 56 sayfalık rapor ve 32 tavsiye: "Bölgede şiddetin tırmanmasından endişeliyiz."
- Dil ve kültüre dayalı ayrımcılık
- Kadınların düşük siyasi temsili

- Türkiye Cumhurbaşkanı'nın İngiltere Başbakanı ile NATO ve G20'de turizm ve COVID aşılıarını konuşması
- Kendi kaderini tayin hakkı ve Kürt özerkliği gündeme geldi, ancak karar olarak benimsenmedi.
- Selahattin Demirtaş, Abdullah Öcalan ve Osman Kavala'nın serbest bırakılması çağrılıarı
- Türkiye'nin İstanbul Sözleşmesi'nden çekilmesinin kınanması

Sadece İskoç Ulusal Partisi'nden Alistair Smith şunu söyledi: *"Bağımsız bir Kürdistan'ın olmayışı tarihsel bir kazadır."* Sanki eski bir masal anlatıyordu. Ne bağımsız Kürdistan'ın yokluğunu kınadı, ne de kurulmasını talep etti.

Görüldüğü gibi, Kürt Partizan Liderlikleri, Kürt halkını işgalcilere boyun eğdirdikten sonra bu zehri küresel siyasetçilere de yaydı – bağımsız Kürdistan fikrinden vazgeçmelerini, Kürt ulusal haklarını küçültmelerini ve Kürt mücadelesini işgalci devletlerin sınırları içindeki parçalı taleplere indirgemelerini sağladılar.

Bu yüzden İngiliz partileri, Kürt tutukluların serbest bırakılması gibi önemsiz taleplere odaklandı. Peki serbest bırakılırsalar bile, ertesi gün yeniden tutuklanmayacaklarının garantisi var mı? Bu mücadele, Kürt halkını ehliileştirmek ve uluslararası siyaseti Tahran Konferansı kararlarına uydurmaktan başka bir şey değil.

(APPG raporu için bkz.:

<http://nlka.net/pdf/20411618681636527807.pdf>)

Bu nedenle, Kürt Partizan Liderliklerinin, Kürt halkını işgalci devletlerin yapay toplumlarına entegre edip eritme görevini üstlendiğini düşünüyorum. Her yenilgi, teslimiyet ve soykırımdan sonra onları alkışlayanlar, aslında utanç verici bir durumu alkışlıyor.

175. 1943 Tahran Konferansı'nın devletleri, zaman zaman bir araya gelerek büyük zaferlerini kutluyor ve kararlarının uygulanmasını takip ediyor – gerektiğinde yeni maddeler ekliyor veya değiştiriyorlar. Ancak Kürt Partizan Liderlikleri, sadakatle Tahran Konferansı kararlarını uyguladıkları için bu konuda asla konuşmuyorlar.

176. Kürt Partizan Liderlikleri, 2014'te Êzidî Kürtlerini Şengal'de terk etti ve onları IŞİD katillerinin insafına bıraktı. Êzidîlere soykırım yapıldı, kadınları köleleştirildi ve binlercesi hâlâ kayıp.

177. Kürt Partizan Liderlikleri, 1988'de Halepçe'yi kimyasal bombalayan Iraklı pilot Tarık Muhammed Ramazan'ı serbest bıraktı. 2003'te Amerikalılar geldiğinde Süleymaniye'deydi ve Kürt liderlikleri onu Avrupa'ya kaçırmaya yardım etti. Kürt halkının tüm düşmanlarını serbest bıraktılar.

178. Kürt Partizan Liderlikleri, Danimarka hükümetinden Enfal operasyonlarının sorumlusu Irak Genelkurmay Başkanı Nizar el-Hazracı'nın serbest bırakılmasını talep etti. Danimarkalı yetkililere "Kürtlerin dostu" diye mektuplar gönderdiler. Eğer 182.000 Kürt'ün katili

"Kürtlerin dostu" ise, Kürtlerin düşmana ihtiyacı yok demektir. Ne yazık ki Danimarka, Kürt liderliklerinin mektuplarına güvenerek onu serbest bıraktı – oysa ben ve diğer özgür vatanseverler, yargılanması için sayısız mektup göndermiştik.

Kürt Partizan Liderlikleri, Kürtler ve Kürdistan karşıtı olan yüzlerce – belki binlerce – kişiyi korudu. El-Hazracı, Tarık Ramazan ve diğerleri gibi.

179. Kürt Partizan Liderlikleri, Kürt halkını yok etmek isteyenlerle güvenlik anlaşmaları imzalayarak sayısız komplo planladı ve uyguladı.

180. Kürt Partizan Liderlikleri, sistematik olarak Kürdistan'ın dostlarının umutlarını kırdı – hatta bazılarını öldürdüler (Fransa Cumhurbaşkanı François Mitterrand gibi).

181. Kürt Partizan Liderlikleri, Kürt devrimcilerini ve kahramanlarını yozlaşmış işadamlarına dönüştürdü.

182. Kürdistan'ı işgal eden güçleri—Kürtlerin katillerini—"kardeş" ilan ederek onlarla uzlaşma arayışına girdiler.

183. İşgalcilere her şeyi teslim ettiler, ancak birbirleriyle veya diğer Kürt bölgeleriyle uzlaşmayı reddettiler—Kürt toplumundaki bölünmeyi derinleştirdiler.

184. Kürt iç çatışmalarında 100.000 Peşmerge'yi öldürdüler—hiçbir hesap vermediler.

185. Kürdistan'ın rakip hükümetler ve yönetimler arasında parçalanmasını körüklediler.

186. Özgür düşünenleri ve kendilerine muhalefet eden herkesi tutukladılar.
187. Düşman orduları Kerkük ve Afrin'i işgal ettiğinde devrimcileri susturdular—hiçbir direnişe izin vermediler.
188. Yolsuzluğu yaydılar—ancak tek bir yolsuz yetkili bile hesap vermedi.
189. Halkları yoksulluk ve işsizlikle boğuşurken, kendileri milyarlarca dolar biriktirdiler.
190. Kendilerini Kürt halkının tek temsilcisi ilan ediyorlar—oysa onların %0.001'ini bile temsil etmiyorlar.
191. Kürdistan'daki yerleşimcilere güvenlik sağlıyorlar, ancak Kürdistan'ın çocuklarını koruyamıyorlar.
192. Kürt yönetimini bir aile saltanatına dönüştürdüler.
193. Kerkük, Sincar ve Afrin'den çekilmeleri, Kürtler arasında yenilgi ruhunu yaydı.
194. Kürt Partizan Liderlikleri, Kürdistan'da yazılı olmayan ancak dayatılan bir sistem kurdu: Milyarder hainler ve fırsatçılar saraylarda yaşıyor, Kürdistan'ı yönetiyor ve Süleymaniye ile Erbil'in en pahalı arabalarını sürüyor. Aynı şehirlerde, tüm devrimlere ve ayaklanmalara katılanlar ise kuru bir ekmeğe bile bulamıyor ve aç uyuyor.
195. Kürt Partizan Liderlikleri, Kürdistan'da her şeyin kayırmacılık, torpil ve ikiye bölme üzerine işlediği bir sistem dayattı.

196. Kürt Partizan Liderlikleri, Kürdistan'da her şeyin (KDP), (PUK) veya (PKK) ile bağlantınıza bağlı olduğu bir sistem kurdu.
197. Kürt Partizan Liderlikleri, Kürdistan'da çıkarlarınızın, işe alınmanızın, hatta düşük notlarla üniversiteye girmenizin veya sınıf geçmenizin bile (KDP), (PUK) veya (PKK) ile ilişkinize bağlı olduğu bir sistem dayattı.
198. Kürt Partizan Liderlikleri, Kürdistan'da Parti, Yekîti ve Bekaa güvenlik güçlerinin yasaların üstünde olduğu ve yargıya tabi olmadığı bir sistem kurdu.
199. Kürt Partizan Liderlikleri, Kürdistan'da yasama ve yürütme meclislerinin Kürt halkını değil, partileri ve seçim listelerini temsil ettiği bir sistem dayattı.
200. Kürt Partizan Liderlikleri, Kürdistan'da (KDP), (PUK) veya (PKK)'ya bağlı değilseniz, onurlu yaşamak için binlerce ayakkabı ve sakal öpmek zorunda olduğunuz bir sistem kurdu.
201. Kürt Partizan Liderlikleri, Kürdistan'da Parti, Yekîti veya Bekaa'nın, milyonlarca Kürdü besleme sorumluluğundan utanmadan övündüğü—oysa o Kürtlerin sırtından lüks içinde yaşadıklarını itiraf etmediği bir sistem dayattı.
202. Kürt Partizan Liderlikleri, Kürdistan'da Parti, Yekîti veya Bekaa'nın bağımsızlık yolunda ilerlemek için ışık yılına ihtiyaç duyduğu—çünkü bugüne kadar gizlice bu yolu sabote ettikleri—bir sistem kurdu.

203. Kürt Partizan Liderlikleri, Kürdistan'da Parti, Yekîti veya Bekaa'nın mücadelesinin halkı ve vatani birleştirmek değil, servet biriktirmek olduğu bir sistem dayattı.
204. Kürt Partizan Liderlikleri, Kürdistan'da Güney Kürdistan'ın bir zamanlar (KDP), (PUK) veya (PKK) öncesinde birleşik bir toprak olduğunu unutturdu. Şimdi onların yönetiminde Güney Kürdistan dokuz parçaya bölündü:
- KDP'nin Erbil Kürdistan'ı,
 - PUK'nın Süleymaniye Kürdistan'ı,
 - İslamcıların Halepçe Kürdistan'ı,
 - PKK'nın Şengal ve Kandil Kürdistan'ı,
 - Badinan bölgesindeki 35 Türk askeri üssü,
 - Onlarca İran ve Suriye istihbarat karargahı,
 - Ve Güney Kürdistan'ın yarısından fazlası hâlâ Irak işgali altında.
205. Kürt partizan liderlikleri, Kürdistan'da yazılı olmayan ancak zorla dayatılan bir sistem kurmuştur: Posta hizmeti yok, bankacılık sistemi yok, vergilendirme yok, sosyal güvenlik yok—hatta büyük şehirlerde düzgün sokak isimleri bile yok. Evlerin numaraları yok, kanalizasyon suları açıkta yollarda akıyor ve çocuklar bu kirli ortamda oynuyor.
206. Kürt partizan liderlikleri, Kürdistan'da öyle bir sistem kurmuştur ki, düşman ilerleyip Kerkük, Hanekin, Mendeli, Şengal, Afrin ve Serêkaniy'de

- halkımızı katlederken, Parti, Yekiti ve Bekaa güçleri hiçbir geri alma planı olmadan çekilir.
207. Kürt partizan liderlikleri, Kürdistan'da öyle bir sistem kurmuştur ki, bir Kürt partisi yenilgiye uğradığında diğer partiler bunu kutlar—Kürt milletinin parçalanmasını derinleştirir ve toplumda nefret tohumları eker.
208. Kürt partizan liderlikleri, Kürdistan'da öyle bir sistem kurmuştur ki, Kürt halkı bilinmeze doğru yürür... ve alkışlar—tıpkı uçamayan, kürkü olmayan kutup penguenleri gibi. Denize girseler balinalar yer, karada kalsalar aylar parçalar. Yine de sefil hayatlarına alkış tutarlar—tıpkı Kürt halkı gibi.
209. Kürt partizan liderlikleri, ne zaman bir devrim, barış görüşmesi veya referandum ilan etseler, bu hep yanlış zamanda olmuştur.
210. Kürt Partizan Liderlikleri, Kürdistan'a ihanet etmek ve toplumuza yozlaşma yaymakla yetinmedi—bir de şu iğrenç görevi üstlendi: Bağımsızlık isteyen özgür vatanseverleri sistematik olarak bastırmak. İşte birkaç örnek:
- 1984'te Avrupa'ya geldiğimde, 14 Nisan 1985'te Kürdistan Ulusal Kongresi'ni (KNC) kurdum. Prof. Jamal Nebez, General Aziz Aqrawi gibi isimlerle bağımsızlığı savunurken, Dr. Şefik Qazzaz, Dr. Feryad Hewezi ve Mühendis Jamal Alamdar'la Kürdistan'ı Kurtarma Komitesi

(KAK) oluşturduk. KNC ve KAK, tüm Kürdistan'a yayıldı.

Ancak KDP-Irak, KDP-Türkiye'ye talimat vererek bizi (KAK) ve Dr. İsmet Şerif Vanlı, Hemreş Reşo'nun liderliğindeki Yekbn Komitesi'ni "Kürdistan Demokrat Partisi - Ulusal Örgüt" adı altında birleştirmeye ęalıőtı. Londra, Almanya ve İŐveę'te görüşmeler yapıldı, ama sonunda anladım ki bu bir tuzaktı:

- Hemreş Reşo'yu KDP-Türkiye'nin başına getirip satın aldılar.
- Dr. Şefik Qazzaz'ı KDP-Irak'a bağlayıp KRG'de bakan yaptılar.
- PUK, Dr. Feryad Hewezi'yi Londra'daki Kürt Kültür Merkezi'ne atadı.
- PKK, Dr. İsmet Şerif Vanlı'yı Berlin Kürt Enstitüsü'ne yerleştirdi.

Amaç: Bağımsızlık mücadelesini içten ękertmek.

- 1992'de KRG'den bağımsızlık programı talep ettim. Karşılık olarak, KNC'nin Kürdistan'da ofis ağmasını yasakladılar—diğer tüm örgütlere izin verirken.
- Adamlarımıza arazi ve maaş teklif ederek KNC'den koparttılar. Örneğin, Aziz Sadi (KNC Genęlik Kongresi lideri adayım), "KNC'yi bırakma karşılığında bana arsa verdiler" diye itiraf etti. Hamah Reşid Heres (Hamah Reşid Teres) ve Ahmed BaBekir (Ahmed Hassan El-Bekir) ise, Neçirvan Barzani'yle görüşmek üzere

oluşturduğum delegasyonda KNC'ye ait 60.000 doları çaldılar. Erbil Asayişî onlara, "Siz Javad Mala ve Jamal Nebez'den daha değerlisiniz!" dedi— inandılar ve ortadan kayboldular.

- 2004'te Batı Kürdistan Sürgün Hükümeti'ni ilan ettiğimde, Ahmed Abdul Kadir ve Rizgar Qasim gibi üyelerimizi sahte partilerle, insan hakları STK'larıyla satın aldılar.

211. 2003'te Irak anayasasını yazan Kürt partizan liderleri, Kürdistan Bölgesel Yönetimi için bir anayasa çıkarmayı 20 yıldır bilerek geciktiriyor:

- 5/9/2009'da taslak onaylandı.
- 2015'te 21 kişilik komite "yeniden yazmak" için kuruldu.
- 2021'de Neçirvan Barzani partilerle toplantı yaptı.
- Ama hâlâ anayasa yok.

212. Irak'ın 1988'de 182.000 Kürd'ü bir anda Güney Irak çöllerine gömdüğü, Halep şehrini kimyasal silahlarla vurduğu, 8000 Kürt sineması ve Barzani sırasında Kürt çocuklarını yaktığı Enfal operasyonlarına Kürt partizan liderliğinin tepki göstermemesi. 5000 Kürt'ün Batı Kürdistan'daki şanlı ayaklanma sırasında Kürt gençlerinin öldürülmesinde ve Suriye Kürt genç ordusunda askerlik yaparken hapisanelerde ve Türk ve İran darağaçlarında öldürülmesi ve idam edilmesi ve katledilmesi, bugün de devam etmektedir. Şengal, Kerkük ve diğerleri... Ancak Kürt partizan liderliği, Kürt toplumunda

teslimiyet ve tevazu ruhunu yaymak ve Kürt halkının bugün de direnmeye devam ettiği Kürt direnişini öldürmek için tek bir Iraklıyı öldürene kadar bu iğrenç suçlara cevap vermedi.

Sonuç: Teslimiyet, direnişin öldürülmesi.

213. Kürt partizan liderlikleri, halkın enerjisini sömürerek işgalcilerin Kürdistan'ı yağmalamasına yardım ediyor—Kürtler açlıkla uğraşırken ulusal davayı unutuyor.

214. Kürdistan'ın bağımsızlığını savunan her sesi (Kürt olsun olmasın) boğmak için işgalci devletlerle işbirliği yapıyorlar.

215. Doğu Kürdistan'da KDP-İran, Mahabad Cumhuriyeti'ni “sadece özerklik projesi” diye küçültüyor—Qazi Muhammed'in bağımsızlık mirasını karartıyor. İtiraz eden susturuluyor.

216. KDP-Irak kurulduğunda, tarihi çarpıtarak Şeyh Mahmud Barzanji'yi (Kürdistan Kralı) “İngilizlerle tokalaşmadı çünkü Hristiyandı” diye karaladılar. Oysa Şeyh Mahmud'un bakanı Karim Allaka bir Hristiyandı ve her gün tokalaşıyorlardı!

Bugün: KDP liderleri 1991'den beri İngiliz-Amerikan korumasında, ama Şeyh Mahmud'un 100 yıl önce bombalar altında ilan ettiği bağımsızlığı hâlâ hayata geçiremediler.

19. yüzyılda:

- Bedir Han Bey, Kürt parası bastı, Van Gölü'nde savaş gemileri yüzdürdü.

- Rawanduzlu Muhammed Bey, top fabrikası kurdu.
- Şeyh Mahmud, İngiliz bombaları altında Güney Kürdistan Krallığı'nı ilan etti.

Bugün: Kürt partileri İngiliz-Amerikan hava korumasında, ama ne para basıyorlar, ne ordu kuruyorlar, ne de bağımsızlık ilan ediyorlar.

Bir yoldaş, 1992'de KRG'ye "Kuro" adında Kürt parası tasarımı gönderdi (Euro modeli). İskoçya örneğini verdim: "Britanya'ya bağılyken bile kendi parasını basıyor."

Kürt parti liderlerinin amacı, bağımsızlık için savaşılan her onurlu Kürdün itibarını karalamak. Bağımsızlık ilan eden Kürt liderlerinin ruhu şad olsun—ona ihanet edenler ise lanetle anılsın.

217.Türkiye'de Kürt parti liderleri, 1925 Kürt devriminin önderi Şeyh Said Pıran'ın torunu Şeyh Abdulmelik Fırat gibi önemli siyasi şahsiyetlere saldırdı ve onları itibarsızlaştırdı.

218.Suriye'de ise hayali Kürt partileri türedi; birbirleriyle savaşıırken, Suriye rejimine hizmet etmekte ortaklaştılar. Kürt bağımsızlığını savunan milliyetçi şahsiyetlere ise aynı şiddetle karşı çıktılar.

219.Kürt şahsiyetlerin ölümünde bile, Kürt parti liderleri onların mirasını karartırken, kendi partilerinden biri öldüğünde ateşli nutuklar atıp görkemli törenler düzenler, ölen kişiyi -gerçekte profesyonel bir kumarbaz ve birinci sınıf bir ayyaş olsa bile- yalan yere "kahramanlar kahramanı" diye yüceltirler.

Bu durum, bir dostumun bana sormasına yol açtı: "Eğer Kürtlerin bu kadar büyük kahramanları ve devasa partileri varsa, neden hâlâ özgürlüğümüzü kazanamadık?" Cevap şu: Halkımız gerçekten kahramanca mücadele etti ve büyük fedakarlıklar yaptı... ancak Kürt parti liderleri, Kürt milletinin siyasi pusulasını o kadar çarpıttılar ki, artık kendileri ve taraftarları, Kürdistan'ın bağımsızlığı fikriyle alay ediyor, hatta bir Kürt devletinden bahsetmeyi bile reddediyorlar. Yani gerçek pusulanın tersine hareket ediyorlar. Daha kötüsü, bu liderler, Kürt halkının kahramanlığını ve fedakarlıklarını parti çıkarları ve kişisel menfaatleri için sömürüyor; Kürdistan'ın ve Kürt milletinin çıkarlarını unutuyor – ya da unutuyormuş gibi yapıyorlar.

219.Kürt parti liderleri, Kürdistan'ın bağımsızlığını düşünmeye bile fırsat bırakmayacak şekilde Kürt kaynaklarını ve potansiyelini heba ettiler.

221.Kürt parti liderleri, Kürdistan'ın bağımsızlığına karşı çıkıyorlar çünkü bağımsız bir Kürdistan'da ulusal bir Kürt ordusu olacak ve partizan milisler dönemi sona erecek.

222.Bu liderler, bağımsızlık hedefini, onlarca farklı amaçla değiştirdiler: "Demokrasi", işgalci devletlerde "vatandaşlık hakları", "özerklik", "federalizm" gibi Kürdistan'ın bağımsızlığına düşman sloganlarla... Daha da vahim olanı, şimdi Suriye, Irak, İran ve Türkiye'nin "birlik ve egemenliğini" savunuyorlar – ki bu devletler, Kürdistan'ın birliğini, egemenliğini ve bağımsızlığını yok ederek kurulmuştur. Bağımsızlıkla alakası olmayan bu küçük hedeflerin çokluğu ve Kürt gruplarının, sadakatlerinin ve

liderliklerinin parçalanmışlığı (ki öncelikle birbirleriyle savaşırlar), Afrin, Kerkük veya Şengal’de bir grup yenilgiye uğradığında diğerlerinin kutlama yapmasına – hatta bazen bu yenilgiyi sağlamak için işgalcilerle işbirliği etmesine – yol açtı. Çünkü bu parti liderleri, bölünmeyi kalıcı hale getirerek Kürdistan’da yaşamı dayanılmaz bir kabusa çevirdiler.

223. Kürt parti liderlerinin teslimiyetçi politikaları, Kürt halkının düşünme yetisini yabancı ideolojilere (İslam, Marksizm veya demokrasi adı altında) bağımlı hale getirerek, ulusal kurtuluşçu iradeyi yok etti.

224. Partizan Kürt liderleri, Kürdistan'ın bağımsızlığına karşıdır çünkü Kürt halkının sadakati artık onlara değil, Kürdistan devletinin kanunlarına olacaktır.

225. Partizan Kürt liderleri, Kürdistan'ın bağımsızlığına karşıdır çünkü Kürt halkının geçimi, devletin hazinesinden karşılanacak, kendi ceplerinden değil; böylece partisel sadakatler sona erecektir.

226. Partizan Kürt liderleri, Kürdistan'ın bağımsızlığına karşıdır çünkü Kürdistan devleti kendi istedikleri gibi değil, uluslararası kanunlara göre işleyecektir.

227. Partizan Kürt liderleri, cehaleti, partizanlığı ve (İslami, Marksist veya demokratik) kör fanatizmi teşvik ederler ki bu, körlükten farksızdır. Körlük ise itaati, boyun eğmeyi, köleliği, irade ve özgüvenin mumyalanmasını doğurur.

228. Partizan Kürt liderleri, Kürtlerin Kürdistan'ın bağımsızlık meselesindeki aksaklıkları ve başarısızlıkları sormasını ve sorgulamasını engellerler.

229. Partizan Kürt liderleri, Kürt halkının gerçek nüfusunu öğrenmek için Kürdistan'da bir nüfus sayımı yapılmasına izin vermezler. Çünkü gençlerin, kadınların, yaşlıların ve iş gücünün sayısını bilmeden, ülkenin okul ve fabrika ihtiyacını anlamadan, bir ülkenin kalkınması mümkün değildir; bunlar olmadan ekonomik, sosyal ve eğitim planlaması yapılamaz.

230. Partizan Kürt liderleri, Kürdistan'ı işgal eden güçleri, Amude'de çocukları yakmak, Halepçe ve Süleymaniye'yi kimyasal ve fosfor bombalarıyla vurmak gibi Kürt halkına karşı işledikleri aleni ve gizli suçlardan, zaman aşımına uğramayan savaş ve soykırım suçları düzeyindeki diğer trajedilerden dolayı uluslararası mahkemelerde takip etmeye çalışmamışlardır.

231. Partizan Kürt liderleri, Kürdistan'ı işgal eden güçleri, Abdurrahman Kasımlo, İdris Barzani, Sadık Şerfkendi, Muhammed Maşuk Haznevi ve Batı Kürdistan'daki Onurlu Ayaklanma'nın kahramanları gibi Kürt halkının liderlerini öldürmekten dolayı uluslararası mahkemelerde dava etmeye çalışmamışlardır. Suriye istihbaratı, bu kişileri

zorunlu Suriye askerlik hizmetlerini yaparken uydurma istihbarat kazalarıyla ve benzeri yöntemlerle öldürmüştür.

232. Partizan Kürt liderleri, Kürdistan parlamento seçimlerinde "eşitlik (yarı yarıya paylaşım)" yasasını çıkararak her şeyi kendi aralarında eşit paylaştılar ve kendilerini aynı anda hem iktidar hem muhalefet yaptılar. Bu da birbirlerinin yolsuzluk ve ihanetlerini örtbas etmelerine yol açtı. Yani 1992 seçimlerinde Kürt halkının görüşünü çöpe attılar. O seçimlerde Kürdistan Yurtseverler Birliği (KYB) %49, Kürdistan Demokrat Partisi (KDP) ise %51 oy aldı. Yani KDP Kürdistan'ı yönetmeli, KYB ise muhalefet olmalıydı... Ancak onlar iktidarı yarı yarıya (%50-%50) paylaşmaya karar verdiler. Böylece ganimet ve yolsuzluk paylaşımında bir muhalefet olmayacaktı.

233. Partizan Kürt liderleri, Kürt halkının görüşünü 2017 referandumunda da çöpe attılar. Kürt halkı %93 oranında Kürdistan'ın bağımsızlığı için oy kullandı, ancak bağımsızlığı ilan etmediler.

234. Partizan Kürt liderleri, ailelerinin ve yandaşlarının siyaset, toplum, ekonomi ve yönetimdeki yolsuzluklarına göz yumdular; bu da her alanda yolsuzluğun artmasına neden oldu.

235. Partizan Kürt liderleri, Şeyh Mahmut Berzenci, Kadi Muhammed, Şeyh Said Pirân, Seyid Rıza, General İhsan

Nuri Paşa, Şeyh Abdüsselam Barzani, Şeyh Maşuk Haznevi, Hemîd Oşman Sebrî (Hemoyê Sebrî), General Mustafa Barzani, General Mustafa Paşa Yamulki, General Şerif Paşa Xandan, Profesör Cemal Nebez, Profesör Cemal Reşid Ahmed ve idam sehparlarında aramızdan ayrılan veya ihanet, hile ve zulümle öldürülen diğer birçok Kürt liderinin mücadele yolunda savaşmadılar. Partizan Kürt liderleri bazen onların isimlerini ticaret malzemesi yaparak anar ama özgürlük ve onur için söyledikleri veya mücadele ettikleri hiçbir şeyi uygulamazlar.

236. Partizan Kürt liderleri, Kürt halkının özgürlüğünün kendi elinde olduğunu çok iyi bilirler ancak Kürt halkını avutma peşindedirler. Bu, gerçek tehlikedir, hatta Kürdistan'ın işgalci güçler tarafından gasp edilmesinden daha tehlikelidir.

237. Partizan Kürt liderleri, Güney Kürdistan'da Kerkük'ün, Batı Kürdistan'da ise Arap Kuşağı bölgesinin Araplaştırılmasına direnilmesine izin vermediler; bu da gelecekte diğer bölgelerin Araplaştırılmasının önünü açmaktadır.

238. Partizan Kürt liderleri, yenilgiye, yolsuzluğa ve Kürt-Kürt çatışmasına neden olan unsurları desteklerler. Oysa genç erkek ve kadınların, partizan Kürt liderlerinin politikasında hiçbir varlığı yoktur.

239. Partizan Kürt liderleri, en iyi Kürt askeri ve siyasi kadrolarını feda ederek devrimler yaparlar, ancak Kürdistan'ı işgal eden güçlerin sınırları içinde kalmayı talep ederler... Zaten Kürtler o uğursuz sınırların içindedir, yleyse sonu başına benzeyen bu devrimler neden?

240. Partizan Kürt liderleri, Kürtlerin ve Kürdistan'ın düşmanlarını, özellikle de Kürt milli marşı olan 'Ey Raqp'e veya Kürdistan milli bayrağına ve diğer kutsal milli sembollere saygı duruşunda bulunmayanları hesaba çekmezler.

241. Partizan Kürt liderleri, yüksek milli bilince sahip kişilerin yükselmesinden korktukları için kadın ve genç unsurları liderlik merkezlerinden uzaklaştırmaya çalışırlar.

242. Partizan Kürt liderleri, Kürt halkına açık sözlü davranmazlar, hatalarını kabul etmezler, hatta birinin onlar hakkında konuşmasına dahi izin vermezler.

243. Partizan Kürt liderleri, Kürdistan'ı işgal eden güçlerle güvenlik koordinasyonu için çalışırlar ancak Kürdistan bölgeleri arasında milli koordinasyon için çalışmazlar.

244. Partizan Kürt liderleri, Kürdistan'ı işgal eden güçlerin mallarının boykot edilmesine izin vermezler. Bu malların krları, Kürt halkımızı öldürmek için silah alımında

kullanılıyor. Daha da kötüsü, Kürdistan pazarlarını onlara tüm kolaylıklarla açarak tam tersini yapıyorlar.

245. Partizan Kürt liderleri, Kürdistan'ın bir işgalcisiyle, diğer bir işgalcisine karşı güvenlik koordinasyon anlaşmaları imzalarlar... Oysa bu beceriksiz politikanın sonunun, 1975 Eylül Devrimi'nin çöküşünde, 1989'da Abdurrahman Kasımlı'nın suikastinde ve 1999'da Abdullah Öcalan'ın kaçırılmasında nasıl olduğunu bizzat gördüler.

246. Partizan Kürt liderleri, Kürt halkının sorularını cevaplamak için Kürdistan'ın köy ve şehirlerinde ciddi toplantılar ve tartışmalar düzenlemezler.

247. Partizan Kürt liderleri, saf Kürtçe dilleri ve benzersiz Kürt milli yaklaşımlarıyla öne çıkan, insan yetiştirmenin saray ve duvar inşa etmekten daha önemli olduğunu vurgulayan Kürt alimlerinin (Prof. Cemal Nebez, Prof. Cemal Reşid Ahmed vb.) eserlerinin Kürdistan'daki eğitim müfredatına konulmasını engelliyorlar. Partizan Kürt liderleri, bu alimleri hayattayken düşünceleriyle birlikte savaştılar, öldükten sonra da savaşmaya devam ediyorlar... Öte yandan Saddam Hüseyin'in kitapları Kürtçeye çevrilerek okutuldu. Bunlardan birinde Kürtçe olarak şöyle yazıyordu: "Ben Iraklıyım ve hurma severim (min 'iraqî me û hez ji xurma dikem)"... Oysa ilkokul öğrencisi iyi bilir ki o Kürdistanlıdır, Iraklı değildir ve

Kürdistan'da tek bir hurma ağacı yoktur. Öyleyse bu uydurma sevgi ve öğrenciler ile eğitim programları arasında güvensizlik yaratma nereden geliyor?

248. Partizan Kürt liderleri, bugüne kadar başarısızlığı kanıtlanmış olan savunma politikasını sürdürüyorlar. Kürt halkı bu politikadan sadece evlatlarının öldürülmesini, köy ve şehirlerinin yıkılmasını ve demografisini değiştirmek için topraklarına başka halkların yerleştirilmesini (Araplaştırma, Türkleştirme, Farslaştırma) kazandı. Düşmanın tüm istediği de budur: Kürdistan'ın sahipsiz kalması.

249. Partizan Kürt liderleri, savaşı Kürdistan topraklarından düşman topraklarına taşımayı reddediyorlar... Oysa tüm askeri bilimler, kendini savunmanın en iyi yolunun saldırı olduğunu söyler.

250. Güney Kürdistan'da onlarca yıllık Kürt yönetime rağmen, partizan Kürt liderleri, Kürt halkının 2017'de olduğu gibi bir dış ablukayla karşılaşması durumunda kendi kendine yeterlilik için bir Kürt tarımı ve sanayisi oluşturamadılar.

251. Kürdistan'ı işgal eden güçler kendi aralarında anlaşamazken, Kürtleri ve Kürdistan'ı yok etme konusunda hemfikirdirler. Partizan Kürt liderleri de onlarla, Kürdistan'ın birleştirilmesini ve özgürleştirilmesini

talep edenleri, özgür vatanseverleri ve miraslarını yok etme konusunda anlaşıyorlar. Bunu, sağken onlar hakkında yalan propagandalar yayarak, öldürülmelerine veya öldürülmelerine yardım ederek ve çoğu özgür vatansevere yaptıkları gibi öldükten sonra onlar için ağlayarak yapıyorlar. İşte birkaç örnek:

Örnek No. 1: Ahmad Amin Mukhlis Nalband (1892–1963) Ahmad Amin Mukhlis Nalband, Güney Kürdistan'ın Badinan bölgesinde geçen yüzyılın en büyük ve en ünlü Kürt şairlerinden biri olarak kabul edilir. O, dâhi bir bilgin, gerçek ve eşsiz bir mücadele adamıydı. Kürt milliyetçiliği ideolojisi, 1959'da Süleymaniye'de Kürdistan'ın bağımsızlığı için kurulan KAJYK örgütünden farksızdı. Kürt milliyetçisi inançları nedeniyle büyük acılar çekti—açlık, yoksulluk, mahrumiyet ve zulüm gördü.

Hayatının son evrelerinde şiddetli sıkıntılar, dayanılmaz acılar, ezici bir açlık ve psikolojik boşlukla karşı karşıya kaldı. İnsanlardan uzak, yalnız ve kimsesizdi—bir evi, sığınacak bir yeri yoktu. Toplumun en alt tabakasına düşmüş, çevresindekiler tarafından değersiz görülüyordu. Kimse onunla ilgilenmiyordu—yırtık pırtık kıyafetleri, dağların ve vadilerin dondurucu soğuşunda çıplak ayakları... Eski dostları, yoldaşları ve tanıdıkları, Irak istihbaratının ve Kürdistan Demokrat Partisi (KDP) içindeki ajanlarının talimatlarıyla ondan yüz çevirdi, onunla konuşmayı bile reddetti.

Çaresizlik içinde dilenmeye başladı—sadece yiyecek için değil, şiirlerini basacak para toplamak için. Hayattaki tek umudu, şiirlerini düzgün bir kitapta görebilmektir.

1961 Eylül Devrimi patlak verdiğinde, Kürt devriminin lideri General Mustafa Barzani ile görüşmeye çalıştı, ancak KDP'nin siyasi bürosundaki çevresi buna engel oldu. Barzani'ye bir mektup yazdı, fakat mektup ona ulaşmadı—kendi çevresi tarafından engellendi.

Ahmad Amin Mukhlis Nalband, aralarında 81'i Arapça olan 704 şiir bıraktı. İşte onun meşhur dizelerinden biri:

"Ey Kürtler, uyanın artık, çok uyudunuz!
Yeterince keder, acı, yoksulluk ve esaret görmediniz mi?
Ey Kürt, uyan! Derin bir uykudaydın—ömrün boşa geçti!
Ey Kürtler, uyanın! Artık uyku ve ihmal yok—yoksunuz ve dostsuzuz!
Ekmeğiniz bir kuru ekmek, suyunuz bir yudum.
Şu kara çağa bakın, size ne yaptı?
Ben ömrümü Kürtler için harcadım, ama onlar bana sırtını döndü!
Hiçbiri şiirlerimi basmama yardım etmedi, halbuki ömür boyu biriktirdim.
Kürtler değerimi bilmiyor, oysa ben onları hep övdüm!
Şimdi Kürdistan'da şiirin sultanı benim.
Dileğim, dizelerimi tüm Kürtlere yaymak,

Ta ki yabancılar bizi küçümsemesin, 'Kürtler cahil' demesin.

Her millet diline sahip çıkar—sadece Kürtler ihmal eder. Ben, Ahmad Amin, size emrediyorum: Artık şiir yazmaktan yoruludum.

Ey Kürtler, aranızda akıllı biri yok mu, şiirlerimi basmam için iki dinar versin?

Ki yabancılar karşısında Kürtçe kelimelerimizle gurur duyalım."

KDP, onu toplum içinde manen ezmekle kalmadı, Irak istihbaratının talimatıyla suikastine de ortak oldu. Tıpkı ondan önce ve sonraki diğer Kürt milliyetçisi düşünürlere yaptığı gibi, Nalband'ı da yalnızlaştırdılar. Nalband birinci sınıf bir Kürt milliyetçisiydi, ancak KDP, diğer Kürt partileri gibi, şu atasözüne uygun davrandı: "Kurbanı öldürür, sonra cenazesinde yürürler."

Kürt milliyetçisi şair Nalband'ı mücadele ederek şehit ettikten sonra, KDP hızla şu adımları attı:

Duhok'taki en büyük salona Nalband'ın adını verdi.

Onun adına edebi seminerler ve festivaller düzenledi.

Duhok ile Hewlêr (Erbil) arasındaki bir kavşağa şair Ahmad Nalband'ın adını verdi.

Mezarını restore etti, çünkü topraktan silinmişti.

Nalband'ın türbesine giden yola ağaçlar dikti.

1998'de KDP'nin masraflarıyla şiir kitabını yayımladı.

Bazı şiirlerinin şarkıya dönüştürülmesini emretti.

Kürt milliyetçisi şehit Ahmad Mala Nalband'ın ruhuna bin rahmet ve mağfiret olsun. KDP, onun hayattayken ve şehit olduktan sonra varlığını inkâr eden sahte bir tanıktı. Irak istihbaratı onun intihar ettiği yalanını uydurdu ve KDP bu iddiayı yaydı. Gerçek şu ki, Nalband intihar etmedi—suikaste uğradı. Kürt milliyetçisi olmasının yanı sıra, Nalband aynı zamanda İslam alimiydi ve intiharın İslam'da cehennemle sonuçlanan bir suç olduğunu iyi biliyordu—asla böyle bir şey yapmazdı.

Örnek No. 2: Profesör Jemal Nebez

Profesör Jemal Nebez de birinci sınıf bir Kürt milliyetçisiydi. Kürt milliyetçiliği ideolojisi ve bağımsız bir Kürdistan'ın gerekliliği üzerine onlarca kitap yazdı, yüzlerce seminer, röportaj ve TV programı yaptı. Ancak Kürt partilerinin ulusal mirası silme çabaları, onun mücadelesini baltaladı.

Detayları, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Yedinci Bölümünde bulabilirsiniz.

Örnek No. 3: Apo Osman Sabri

Osman Sabri, öncü milliyetçi duruşları olan devasa bir yurtseverdi. Suriye istihbaratı, Kürt Demokrat Partisi içindeki ajanları vasıtasıyla ona üç ölümcül darbe indirdi:

1960 tutuklamalarında, parti liderliği gündemini "Kürdistan'ı birleştirmek ve özgürleştirmek" yerine "siyasi, kültürel ve sosyal haklar"a kaydırduğunda.

1964'te Hamid Darwish'in partiyi bölmesiyle.

1968'de Amuda'daki Yedinci Konferans'ta Salah Badreddin'in komplosuyla (ki bu komploya bizzat şahit oldum). Bunun ardından Osman Sabri, ben de dahil birçok üye gibi istifa etti.

Osman Sabri, 1961'den itibaren benim hocam ve liderimdi, tıpkı 1969'dan itibaren Dr. Jemal Nebez'in olduğu gibi. İki de milliyetçi inançlarında sarsılmaz dağlardı. Kürt özgürlüğü ve bağımsızlığı hayallerini gerçekleştiremeseler de, işgal güçleri onları asla kandıramadı. Kürt davasından hiç taviz vermediler. Bu sebeple, itibarlarını zedelemek için karalama kampanyalarına maruz kaldılar. Yine de, Kürdistan'ın pınarlarından daha temiz, Zozan tepelerindeki bahar güllerinden daha güzeldiler.

Onlar hakkında birbirlerine sorduğumda, Osman Sabri şöyle dedi: "Jemal Nebez birinci sınıf bir Kürt milliyetçisidir, ancak biraz katıdır." Jemal Nebez ise şöyle dedi: "Osman Sabri birinci sınıf bir Kürt milliyetçisidir, ancak biraz katıdır." Görüşleri tamamen örtüşüyordu—iki yüzü aynı madalyonun: Kürt hakları konusunda tavizsiz,

ancak tanıyan herkesin sevdiği ve saygı duyduğu insanlardı.

Onların yüce mirasları önünde saygıyla eğiliyor, anlarına sonsuz selamlar gönderiyorum. Allah onlara cennet nasip etsin ve sevenlerine sabır versin.

Detayları, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Üçüncü ve Beşinci Bölümlerinde bulabilirsiniz.

Örnek No. 4: Dr. Jamal Rashid Ahmad

Dr. Jamal Rashid Ahmad da birinci sınıf bir Kürt milliyetçisiydi. Kürt milliyetçiliği düşüncesi ve bir Kürt devletinin gerekliliği üzerine onlarca kitap yazdı. Ancak Kürt partilerinin ulusal mirası silme çabaları, onun misyonunu engelledi.

Detayları, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Yedinci Bölümünde bulabilirsiniz.

2. Casus Subaylar

MÖ 550'de Med Kürt İmparatorluğumuzun çöküşünden bu yana, 1916'daki Sykes-Picot Anlaşması'ndan 1975'teki Cezayir Anlaşması'na ve 2017'deki Kürt bağımsızlığına karşı küresel ve bölgesel mutabakata kadar tüm komplolarda, Kürdistan'ı işgal eden yapay oluşumlar, vatansever Kürtleri izlemek için uzun süredir istihbarat

ajanları ve muhbirler kullandı. Ancak bu yöntem, Kürt ayaklanmalarını ve devrimlerini bastırmada başarısız oldu. General Mustafa Barzani önderliğindeki Kürt devrimi, 1974'te 150.000'den fazla Peşmergeyi harekete geçirdiğinde, işgalci güçler paniğe kapıldı. Yeni bir taktiğe başvurdular: en iyi subaylarını eğitip Kürt partilerine sızdırmak. Bu casusların amacı, partileri kontrol altına almak, aralarına nifak sokmak ve onları bölerek Kürt birliğini içten zayıflatmaktır.

Bu sızmacılar sıradan kişiler değildi—onlar Kürt'tü, yüksek eğitilmiş, iyi finanse edilmiş ve becerikliydiler. Bir partiye girdiklerinde, sıradan üyelerden daha üstün nitelikleri sayesinde hızla liderlik pozisyonlarına yükseldiler. Bu kötü niyetli strateji, Kürt gruplar arasında iç çatışmaları körükleyerek işgalcilerin ordularını seferber etmesine gerek bırakmadı.

İşgalcilerin Kiralık Kürt Elleri

Casus subaylar, işgalci güçler tarafından istihdam edilen Kürt paralı askerleridir. İşte Kürt halkının moralini bozmak için yürüttükleri bazı misyonlar:

1. İdris-i Bitlisi, 1514'te 46 Kürt beyliğini Osmanlılara satarak Kürtlere ihanet etti.
2. Molla Khati, Rewanduz Prensi Muhammed'e ihanet etti (bu konuda farklı görüşlerim olsa da).
3. İzzeddin Şir Bedirhan, kuzeni Büyük Prens Bedirhan'a ihanet etti (bu konuda da farklı düşünüyorum).

4. Doğu Kürdistan'daki aşiret liderleri, 1946'da Kürdistan Cumhuriyeti'nin Başkanı Qazi Muhammed'e ihanet ettiler.
5. Kürdistan Demokrat Partisi (KDP) liderliği—Celal Talabani, İbrahim Ahmed ve diğerleri—1964, 1966 ve sonrasında Kürt devrimine ihanet ettiler.
6. Suriye'deki Kürt Demokrat Partisi liderliği (Hamid Darwish - 1964 ve Salah Bedreddin - 1968), Osman Sabri'ye ihanet etti.
7. Casus subaylar, Kürt devletleşmesini engelledi veya geciktirdi.
8. 100'den fazla Kürt partisi kurdular, Kürt milliyetçiliği yerine dar görüşlü bölgecilik yaydılar.
9. Casus subaylar, Kürt partizan liderliğinin politikasını, Sykes-Picot Anlaşması ve Lozan Antlaşması'nın çizdiği sınırların bir adım ötesine geçmeyecek şekilde belirlediler. Tüm Kürt partizan liderleri, Kürt haklarını yalnızca Kürdistan'ı işgal eden yapıların sınırları içinde talep eder—tıpkı 1923'teki sömürgeci Lozan Antlaşması ve 1943 Tahran Konferansı kararlarında olduğu gibi.

Bu utanç verici ve iğrenç politika, şu sloganlarla tanınabilir:

- "Kardeşlik",
- "Demokrasi",
- "İnsan hakları",
- "Birlikte yaşam",
- "Entegrasyon",

- Kürdistan'ı işgal eden ırkçı Arap, Türk ve Fars katiller ve suçlularla "normalleşme".

Bu sloganlar, Kürt halkını yavaş yavaş Araplaştırma, Türkleştirme ve Farslaştırma projesinden başka bir şey değildir.

10. Kürt halkının ayaklanmalarını bastıramayan ve zorla Araplaştırma, Türkleştirme ve Farslaştırma yoluyla varlıklarını yok edemeyen büyük güçler ve işgalci unsurlar, tamamen Kürt partizan liderlerine ve istihbarat subaylarına bel bağlamış durumda. Bu liderler ve ajanların rolü, Kürt halkını katilleriyle birlikte yaşamaya ikna etmek ve böylece nesiller boyunca Kürt ulusal kimliğinin yavaş yavaş erimesine yol açmaktır.
11. Sykes-Picot Anlaşması Kürt halkını bölmeyi başaramadı — yalnızca Kürdistan topraklarını böldü. Ancak Kürt partileri ve sayısız istihbarat görevlisi, Kürt halkını yüz parçaya bölmeyi başardı. Her grup, diğerine karşı bölücülük ve yalan propagandası yayarak düşmanın halkımıza karşı komplolarını uygulamasının yolunu açtı. Acıyla söylüyorum: Sykes-Picot yalnızca Kürdistan'ın toprağını bölerken, Kürt partileri ve ajanlar Kürt halkını yüz halka bölerek onu hançerledi. Bu partiler ve ajanlar, Sykes-Picot'un tüm alçaklığı ve ihanetiyle birlikte kurban edilsin!
12. Kürt partizan liderleri ve istihbarat subayları, işgal ordularının ulaşamadığı unsurları yok etmek için çalıştı.

13. Kürdistan'ı işgal eden güçlere, partilerinin içindeki ve dışındaki her Kürt hakkında istihbarat sağladılar.
14. Kürtlerin birbirleriyle çatışmasını planladılar ve yürüttüler.
15. Kürt halkının asıl davası olan Kürdistan'ın bağımsızlığına odaklanmasını engellemek için Kürtlerin zamanını ve kaynaklarını boşa harcadılar. Bunun yerine, Kürtler arasında yapay iç çatışmalar ürettiler. Örneğin, 1964'ten beri Güney Kürdistan'daki partizan liderleri birbirleriyle savaşıyor. O dönemde Irak'ın kimyasal veya gelişmiş silahları yoktu ve bağımsızlık o zaman kazanılmalıydı. Ancak onların iç çekişmeleri Kürt davasını bir asır geciktirdi. Bugün hâlâ Süleymaniye ve Hewlêr (Erbil) yönetimlerinde bu çatışmaların kalıntılarından muzdaripler.
16. İstihbarat subayları, Kürt halkının düşmana karşı saldırı stratejisi benimsemesini engelledi — oysa saldırı en iyi savunmadır. Kürt halkının savunma refleksi, Zerdüşt inancından ve işgale karşı duran yerleşik Kürt medeniyetlerinden miras kalan tarihsel bir tutumdur. Kürtler saldırıya geçmek üzereyken, ajanlar bu konuda Zerdüşt ilkelerinin tek savunucuları olduklarını iddia ettiler.
17. Ajanlar, Kürt halkına yanlış zamanda savaşmayı ve yanlış zamanda barış anlaşmaları yapmayı öğütledi. Kürtler, bölgesel ve küresel çatışmalar sırasında bağımsızlık savaşı vermeliydi. Ancak ajanlar, hakların savaşlar bittikten sonra yasalar ve anayasalarla elde

edilmesi gerektiğini savundu. İstikrar sağlandığında ise Kürt halkı, bölgesel ve küresel güç dengelerindeki tüm kozlarını kaybetmişti.

18. Ajanlar, Kürt liderleri Kürdistan'ın bağımsızlığı meselesinden uzaklaştırarak, onları Irak, Türkiye, Suriye ve İran gibi işgalci güçlerle "bir arada yaşama mücadelesi" gibi kurtuluştan uzak sloganlara yönlendirdi. Bu güçler, sınırlarını ve egemenliklerini Kürtlerin özgürlüğü ve bağımsızlığı pahasına inşa ettiler. Oysa bu güçlere düşman işgalciler gözüyle bakılmalı ve silahın namlusu onlara çevrilmeliydi — ortak hükümetler ve parlamentolara değil. İşgalciler, demografik değişikliklerle Kürtleri yok ederek Kürdistan'ın zenginliklerini rahatça yağmalamak istiyor.
19. 1972'de Kuzey Kürdistan'ın liderleri Said Elçi ve Dr. Şivan, Güney Kürdistan'dayken ajanlar tarafından öldürüldü. KDP-Türkiye sekreteri Durreş Saadou, bir parti delegasyonu ile Güney Kürdistan'a gitmişti. Durreş'le Beyrut'ta İbrahim Metini'nin evinde görüştüm. Dr. Şivan'ı (Said Elçi'nin katili olmakla yanlış suçlayarak) yargılamaya hazırlanıyorlardı. Ajanlar, Dr. Şivan'ı öldürerek Kuzey Kürdistan'daki hem solcu hem de sağcı Kürt hareketlerini etkisiz hale getirdi.
20. 1972'de KDP içindeki ajanlar, Güney Kürdistan'da ünlü Peşmerge Margaret George'u ("Kürdistan'ın Jeanne d'Arc'ı") öldürerek Hristiyanların Kürt devrimine katılmasını engelledi.

21. 1975'te KDP ajanları, Kürt toplumunu bölmek için Şerwanî aşiretinin lideri Muhammed Ağa Mirkhsur'u ailesiyle birlikte katletti.
22. 1970'te KDP ajanlarının davetiyle KDP-Suriye (hem sol hem sağ kanat), Güney Kürdistan'da bir birleşme konferansı düzenledi. Batı Kürdistan'a üç ayrı parti olarak döndüler. Suriye ve Irak istihbaratı, onları vize veya seyahat belgesi olmadan sınırda karşıladı ve uğurladı — bu, ajanların Kürtleri daha da bölme komplosunun kanıtıydı.
23. 1996'da KDP-Irak ajanları, Celal Talabani'nin güçlerini Hewlêr'den (Erbil) çıkarmak için Irak ordusunu çağırırdı — tıpkı 1966'da Talabani'nin partisinin Kürt devrimini ezmek için Irak ordusundan yardım istemesi gibi.
24. Ajanlar, bağımsız Kürdistan'a inananların sistematik suikastlerini partizan liderlerine yaptırdı.
25. 8.000 Barzani'nin kaçırılması, Halepçe'ye kimyasal saldırı ve Irak ordusunun Kürtlere karşı işlediği diğer suçlar, Kürt partizan liderliğindeki ajanlar tarafından planlandı.
26. PKK (Kürdistan İşçi Partisi) içindeki ajanlar, Türkiye'nin liderleri Abdullah Öcalan'ı Kenya'da ele geçirmesine yardım etti — rüşvetin kol gezdiği bir ülke, en büyük adamın bile 10 dolara satılabileceği bir yer.
27. 1980'de KDP-İran ajanları, Kürdistan Cumhuriyeti'nin Başkanı Qazi Muhammed'in tek oğlu "Ali Qazi"yi tutuklayıp Irak rejimine teslim etti. Yıllarca hapis yattı.

28. 1981'de KDP-İran ajanları, Saddam Hüseyin döneminde Kerkük'te büyük gerilla operasyonları yapan efsanevi Peşmerge "Sirkut Salihî"yi öldürdü. Bazıları partinin onu idam için Irak'a teslim ettiğini söyler. 1983'te kardeşi Peşmerge "Aras"ı öldürmeye çalıştılar ama başaramadılar. Ajanlar, KDP-İrak'tan onu öldürmesini istedi ancak ilahi kader onu kurtardı — ayağından vuruldu ve bugün hâlâ zorlukla yürüyor, Kerkük'te operasyon yapması engellendi.
29. Kürt partizan liderliklerindeki ajanlar, 1989'da Viyana'da Dr. Abdulrahman Kasımlu'ya yönelik suikast için İran'la sahte bir müzakere planı kurdular. Bu hiçbir zaman müzakere değil, bir tuzaktı.
30. KDP-İran'daki ajanlar, General Mustafa Barzani'nin mezarını açarak cesedini çıkardı ve sokağa attı. Amaç, Doğu ve Güney Kürdistan'daki Kürt halkı arasındaki güveni yok etmektir.
31. Kürdistan Yurtsever Birliği (KYB) içindeki istihbarat görevlileri, Doğu Kürdistanlı Kürt savaşçı "Mustafa Salimi"yi İran rejimine teslim etti ve 2020'de idam edilmesine yol açtı. Bu, Kürdistan Demokrat Partisi-İrak (KDP) içindeki istihbaratçıların, 1968'de Doğu Kürdistanlı Kürt savaşçı "Süleyman Moini"yi İran rejimine teslim edip idamına sebep olmasından farksızdı.
32. Kürdistan Demokrat Partisi-İrak (KDP), 1964 Mayıs'ındaki konferansında General Mustafa Barzani'yi partiden ihraç etti. Bugüne kadar da onun

- yoldaşlarını farklı isimler altında mücadele ederek bastırmaya devam ediyor.
33. Kürdistan Demokrat Partisi-Suriye (KDP-S), 1969'da istifa etmesine rağmen Komutan Osman Sabri'yi partiden attı. Bugün hâlâ onun yoldaşlarına karşı farklı kılıflar altında savaşmayı sürdürüyor.
 34. Kürdistan Demokrat Partisi-Türkiye (KDP-T), 1925 Kürt devriminin lideri Şeyh Said Pîran'ın torunu Abdülmelik Fırat'ı partiden ihraç etti ve ölümüne kadar onunla mücadele etti. Bugün hâlâ onun yoldaşlarına karşı farklı isimlerle savaşıyor.
 35. İstihbaratçılar, Kürdistan'ı işgal eden güçlere, Kürt halkının uzun süredir maruz kaldığı soykırım operasyonlarını yürütmede yardım etti.
 36. İstihbaratçılar, Kürdistan'ın işgalcilerine, Kürt dili ve kültürüne karşı soykırım politikaları uygulama, Kürdistan'ın coğrafyasını ve tarihini tahrif etme konusunda destek oldu.
 37. İstihbaratçılar, Kürt toplumundaki bölünmeleri derinleştirerek, Kürdistan'ın suni işgal parçaları arasında yapay siyasi çatışmalar yarattı. Bu sayede bazı Kürt partileri, bir devletten diğerine karşı savaşmak için yardım alabildi ve Kürdistan'ın diğer bölgelerindeki Kürtlerin baskı altında tutulması meşrulaştırıldı.
 38. İstihbaratçılar, Kürtleri Irak anayasasının önemsiz 140. maddesi ile oyaladı. Bu madde bile Arap ırkçılığı tarafından kabul edilmedi, böylece Kürtlerin Sevr

- Antlaşması'nın 62, 63 ve 64. maddelerini (Kürdistan'ın bağımsızlığını öngören) talep etmesi engellendi.
39. İstihbaratçılar, Kürtleri Abdullah Öcalan, Leyla Zana ve Selahattin Demirtaş gibi liderlerin tutuklanmasıyla oyalayarak, Kürdistan'ın kurtuluş mücadelesinden uzaklaştırdı. Kürtlerin özgürlük talebi, bu liderlerin serbest bırakılması çağrılarını indirgendi—oysa asıl amaç, bağımsızlık hedefini gölgelemektir.
40. İstihbaratçılar, Kürtlerin geçim kaynaklarını yok etti:
- Güney Kürdistan'da 4.000 Kürt köyünü yakıp halkı istihbarat kontrolündeki yerleşimlere sürdüler.
 - Kuzey Kürdistan'da 4.000 köy daha yıkılarak halk İstanbul gibi Türk şehirlerine göç ettirildi.
 - Batı Kürdistan'da yarım milyon Kürt'ün Suriye vatandaşlığı iptal edilerek toprak, iş ve insanca yaşam hakları ellerinden alındı.
 - Son yıllarda Kürdistan'ın buğday tarlalarını yakmak gibi, doğrudan katliamdan daha alçakça eylemler yapıldı.
41. İstihbaratçılar, Kürt parti liderliklerinde "hesap verme ve cezalandırma" taleplerinin bastırılmasına yardım etti.
42. İstihbaratçılar, Kürt partilerindeki yoğun varlıkları sayesinde kitlesel tutuklamalar, siyasi ve ahlaki suikastlar, yalan propagandalar yürüttü. Vatansever figürleri itibarsızlaştırıp halktan izole etmek için komplolar kurdular.

43. İstihbaratçılar, Kürdistan'ın bağımsızlığı ve Kürt halkının özgürlüğü pahasına, işgalci devletlerin sınırlarını ve egemenliğini pekiştirdi—bu baskı düzeni bugün hâlâ sürüyor.
44. İstihbaratçılar, Kürdistan'ın sürekli işgal altında kalması ve Kürt davasının sulandırılması için çalıştı. Örneğin, 1991'deki Güney Kürdistan kitlesel göçü sırasında bazıları küresel medyada "Kürtlerin battaniye ve gıdaya ihtiyacı var" diyerek, dünyaya bu göçün açlık ve soğuktan kaynaklandığı izlenimini verdi. Oysa Kürtlerin asıl mücadelesi siyasi ve ulusal özgürlüktü—Kürdistan kaynak zenginiydi, en fakir Kürt ailesinin bile battaniyesi vardı.
45. 2004 Batı Kürdistan ayaklanması sırasında, istihbaratçılar kameralara çıkıp "İstediğinizi yaptınız, artık evlerinize dönün" diyerek halkı bastırmaya çalıştı. Amaç, Güney Kürdistan'daki gibi bir kitlesel göçü engellemektir.
46. İstihbarat görevlileri, Kürdistan'ı işgal eden yapay oluşumlarda Kürtlerin nüfus sayımı yapılmasını engellemeye yardımcı oldu...

Diğer Kürdistan parçaları için Batı Kürdistan'ı örnek alalım:

Batı Kürdistan, Güney Kürdistan'daki Zaho ve Sincar Dağı'ndan başlayıp Kamışlı, Kobani, Rakka ve Halep üzerinden, Lazkiye'nin kuzeyindeki Akdeniz kıyısındaki Afrin ve Kürt Dağı'na (Cebel el-Ekrad)

kadar uzanan tek bir coğrafi birimdir... Batı Kürdistan'daki Kürtlerin Araplaştırılması veya Kürdistan'ı da Araplaştırma amacıyla 1400 yılı aşkın bir süredir Arap yerleşimine açılması sonucunda... yine de Kürdistan, maruz kaldığı ırkçı operasyonlar ne olursa olsun Kürdistan olarak kalır... Bu ifade Güney, Kuzey ve Doğu Kürdistan için de geçerlidir.

Suriye toplumuna gelince, Batı Kürdistan dışında Kürt halkı tüm Suriye illerinde, bazen çok büyük oranlarda mevcuttur.

Örneğin, 2011 ayaklanmasında Havran bölgesinin şehit listelerinde düzinelerce Kürt şehidi vardı; aralarında Sabta el-Kerrad ve Vael el-Kürdi'yi hatırlıyorum... Havran ve Golan illerinde çok sayıda Kürt kabilesi bulunmaktadır.

Hama'da da en büyüğü Barazi kabilesi olan birçok Kürt kabilesi vardır. 1949'daki Suriye Başbakanı Muhsin el-Barazi onlardan biriydi...

Ayrıca İdlib'deki birçok köy Kürt'tür, örneğin Fransızlara karşı Cebel el-Zaviye'de Suriye devrimine öncülük eden Kürt lider İbrahim Hananu'nun doğum yeri olan Kafr Takharim kasabası gibi.

Humus ve Lazkiye illeri ile Talkalah ve El-Haffe gibi ilçeleri, Sultan Selahaddin Eyyubi tarafından onlar için inşa edilen kalelerde yaşayan büyük Kürt gruplarını barındırıyor. Ancak Arap ırkçılığı onları o kadar Araplaştırdı ki kalelerin, taşların ve ağaçların isimlerini

bile Araplaştırdı. Örneğin, yakın zaman öncesine kadar Talkalah'ta "Hisn el-Ekrad" (Kürtlerin Kalesi) adında bir kale vardı ve Baas döneminde adı "Kal'at el-Hosn" (Kalenin Kalesi) olarak değiştirildi.

Dahası, Suriye'deki Nusayri ve Dürzi mezhepleri, aslen Zerdüştlüğe inanan Kürt halkının maruz kaldığı soykırım operasyonları nedeniyle Kürdistan'dan göç eden Kürt halkındandır. Göçlerinden sonra çocuklarının hayatlarını ölüm ve imhadan kurtarmak için dinlerinin ismini Zerdüştlük'ten Nusayriliğe ve Dürziliğe çevirdiler.

Şam'da, Kürt mahallesini Araplaştırmayı amaçlayan kentsel dönüşüm saldırısından önce mutlak Kürt çoğunluğuna sahip Kürt mahallesi dışında... kökenleri Kürt halkına dayanan yüzlerce kadim Şam ailesi vardır. Bunlar arasında El-Hani, El-Zaim, El-Eybeş, El-Estewani, El-Yusuf, Kamalmaz, El-Abed, El-Azm, El-Kuvvetli, El-Azma, El-Eyyubi ve diğer aileler yer alır... Ayrına Kaymeriye ve Suk Saruca mahallelerinde mutlak Kürt çoğunluğu vardı. Kaymeriye, Kuzey Kürdistan'daki Kaymer Dağı'ndan adını alır ve Suk Saruca, Kuzey Kürdistan'daki Urfa'dan Batı Kürdistan'daki Kobani'ye kadar uzanan Saruca ovasından adını alır.

Tahminlerime göre, Kürtler Suriye'de çoğunluktadır ve Suriye'deki gerçek Kürt nüfusu, insanların etnik kökenlerini açıklamaktan korkmadığı veya tehdit altında hissetmediği bir zamanda yapılacak özgür bir nüfus sayımından sonra herkes tarafından öğrenilecektir.

Güney Kürdistan'da Kürt federal bölgesinin ilan edilmesinden sonra birçok Kürt'ün Kürt kökenlerini açıklamaya başladığını belirtmek gerekir. Örneğin, ünlü Suriyeli aktris Muna Wassef Suriye televizyonunda Kürt olduğunu açıklamıştır.

Kürtlerin sayımının yapılmamasının nedeni, sonuçların Kürtlerin Irak ve Suriye'de Araplardan, Türkiye ve İran'da ise Türkler ve İranlılardan daha fazla nüfusa sahip olduğunu göstermesinden duyulan korkudur.

Güney Kürdistan hükümeti çeyrek yüzyıldan fazla bir süredir iktidarda... Güney Kürdistan'da birkaç parlamento ve yerel seçim yapılmasına rağmen herhangi bir nüfus sayımı yapılamıyor.

Çünkü nüfus sayımı her türlü kalkınma ve refahın temelidir:

- Sayım, kimin Kürt kimin olmadığını belirlemek için değildir.

- Ne de Kürtlerin toplam nüfusunu bilmek içindir.
- Sayım, okul ve üniversiteye ihtiyacı olan çocukların sayısını belirlemek için yapılır.
- Huzurevlerine ihtiyaç duyan yaşlıların sayısını...
- İşçi ve çiftçi gençlerin sayısını, üretim kapasitelerini ve işsiz sayısını bilerek kaç fabrikaya ihtiyaç olduğunu...
- Örneğin yerel buğday üretimini ve açığın ithal edilmesi mi yoksa fazlanın ihraç edilmesi mi gerektiğini belirler.
- Sayıma dayanarak önümüzdeki yıllar için ekonomik, sosyal, kültürel ve siyasi plan çizilir.
- Sayım olmadan, ulus ve halkı günü gününe yaşar, Allah'ın takdirine güvenir... tıpkı atalarımızın Taş Devri'nde yaşadığı gibi.

47. İstihbaratçılar, Kürt özgürlük hareketini, işgalcilerin bölgesel çıkarları için kullandı. Artık işe yaramaz hale gelince de devrimleri boğdular:
- 1975'te Barzani'nin geri çekilmesi,
 - 1989'da Dr. Ghassemlou'nun suikastı,
 - 1999'da Öcalan'ın kaçırılması.
48. İstihbaratçılar, Kürt parti liderlerini, işgalci devletlerle pazarlığa zorlayarak her şeyi teslim etmeye ikna etti—karşılığında koltuklarını korudular.
49. En alçak olanları, Kürt kaynaklarını bağımsızlıkla ilgisiz uğraşlara harcayarak Kürt savaşçı, yazar, anne ve babalarının fedakarlıklarını işgalcilerin

çıkarlarına hizmet ettirenlerdir. Tükenen nesillerin yerine yenilerini koyup aynı oyunu sürdürüyorlar.

50. İstihbaratçılar, Kürt partilerindeki geniş ağlarıyla, herhangi bir bağımsızlık hareketini askeri güç kullanmadan, yüksek düzeyde komplolarla bastırıyor.

51. Tüm Kürdistan'daki KDP'ler bağımsızlık için kuruldu:

- Doğu'da Qazi Muhammed,
- Güney'de Barzani,
- Batı'da Osman Sabri,
- Kuzey'de Faik Bucak.

Ancak istihbaratçılar Qazi'yi idam etti, Barzani'yi sürgüne yolladı, Sabri'yi hapsedi, Bucak'ı öldürdü. İbrahim Ahmed, Celal Talabani, Noşirvan Mustafa, Sami Abdulrahman gibi isimler partileri "kültürel haklar" savunucusuna dönüştürdü ve Kürtler arası çatışmayı körükledi.

52. Casus Subayların En Kötü Niyetli Görevleri Şunları İçerir:

- 1975'te Eylül Devrimi'nin çöküşüyle yenilgiye uğrayan ve sonrasında soykırımla yüzleşen Kürt halkı, Kürt gerilla liderliğinden uzaklaşarak onları Kürt halkını koruyamadıkları için eleştirdi. Buna karşılık, casus subaylar, Kürt haklarını savunamayan veya milliyetçi bir politika izlemeyen liderliğe öfkeli kitleleri kandırmak için kendi partilerinden ayrıldılar ve yeni partiler kurdular. (Bazı partilerin de Kürt liderliğini eleştirmesine rağmen.)
- Bu casus subaylar, Kürt kitlelerini şikayetlerini dile

getirmek için yeni partilerde topladılar. Bir süre sonra onları tekrar ayrıldıkları eski partilere geri entegre ettiler.

- Bu ihanet görevini üstlenenler arasında şu isimler vardı:
- Noshiwan Mustafa (Yurtsever Kürt Birliği - PUK)
- Sami Abdulrahman (Kürdistan Demokrat Partisi - KDP)
- Azad Mustafa (Kürt Sosyalist Partisi - PASOK)

Noshiwan Mustafa'nın Rolü

1970'te Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı sloganıyla Kürdistan Emekçiler Birliği'ni kurdu. Ancak 1976'da, yalnızca bölgesel özerklik için mücadele eden PUK'a yeniden katılmasını sağladı. Aynı taktiği 2006'da Değişim Hareketi (Gorran)'ı kurarak tekrarladı. Bu hareket, Celal Talabani'nin politikalarını eleştirenleri toplamak içindi, ancak kendisi asla Talabani çizgisinden ayrılmadı.

Sami Abdulrahman'ın Rolü

1981'de KDP'den istifa ederek Halk Partisi'ni kurdu ve parti liderliğinin yolsuzluklarına öfkelenen Kürtleri topladı. PASOK ve Hosik üyeleriyle birleşerek 1992'de Kürdistan Birliği'ni oluşturdu.

PASOK'un asıl amacı Kürt bağımsızlığı olsa da, Sami Abdulrahman ve Azad Mustafa gibi casus subaylar, partinin milliyetçi kurucularını (Farhad Abdul Qadir, Mamosta Şirzad Fateh, Bahtiyar Zangana, Şeyh Mansur El-Hafid ve şehit Celal Hacı Hüseyin gibi) yanıltarak partiyi içten çöktürdüler.

Azad Mustafa'nın Rolü

PUK yanlısı olan ve daha önce Irak hükümetiyle birlikte Kürt devrimine karşı savaşan Azad Mustafa, 1980'de PASOK'un genel sekreteri oldu. Sami Abdulrahman'la işbirliği yaparak PASOK'u feshetti ve bağımsızlık ilkelerinden vazgeçerek KDP'ye bağladı.

Güney Kürdistan'daki (1982-1984) faaliyetlerim sırasında onun casusluğunu ifşa ettiğimde, Azad Mustafa beni Qandil Dağları ve İran'da birkaç kez öldürmeye çalıştı. Ancak ilahi koruma sayesinde kurtuldum, yaralı olarak.

Casus Subayların Varlığı Kürt Bağımsızlığını İmkansız Kılıyor

Uluslararası toplum Kürtlere bir "yemek tabağı" sunsa bile, onlar kendileri almadıkça faydalanamazlar. Stratejik özgürlük ve bağımsızlık hedeflerini tanımlayamayan bir halk, bunları asla başaramaz.

Ne yazık ki, düşman topraklarında gerçek bağımsızlık için mücadele edecek ciddi bir çaba gösterilmedi. Kürt mücadelesi, işgalci güçlerin istihbarat örgütleri tarafından tersine mükemmel bir şekilde planlandı.

Kürt partileri işgalcilerle Kürt topraklarında savaştığında, tek sonuç Kürt gençlerinin ölümü, göç ve köylerin yıkımı oldu—tam da düşmanın istediği buydu. Kürt liderlerinin halklarına ihanet edip etmeyeceğini test etmek için, onlardan düşmanın başkentinde tek bir

şehitlik operasyonu (Alternatif Plan'da belirtildiği gibi) yapmaları istenmelidir. Düşman başkentlerini koruyanlar, Kürtlerin en büyük düşmanlarıdır.

Kürt Liderliğindeki Casuslar Halkı Nasıl Uyuşturdu?

Kürt liderliğindeki casus subaylar, halkı korku, açlık ve maaş kesintileriyle beyinlerini yıkadılar. Bugüne kadar, 16 Ekim 2017'de Kerkük'ü satanlar dahil hiçbir hain cezalandırılmadı. Aksine, Kürt hükümeti ve parlamentosunda zenginlik ve yüksek mevkilerle ödüllendirildiler.

Bazı liderler ihanet ederken, diğerleri bunu örtbas etti—aralarında roller dağıtılmış planlı bir suçtu. Eskiden gizlice birbirlerini tebrik ederlerdi, şimdi ise açıktan yapıyorlar çünkü Kürt halkı tamamen uyuşturulmuş ve boyun eğmiş durumda.

Kürdistan'ı İşgal Eden Yapay Devletlerin Sızması

Kürdistan'ı işgal eden yapay devletler, Kürt partilerini tarihte hiç olmadığı kadar içten ele geçirdi. Sevgili dostum Adham Wanli bana şunu söylemişti: *"Suriye'deki Kürdistan Demokrat Partisi'nden milliyetçi olmayan politikaları nedeniyle istifa ettiğimde, ertesi gün Suriye istihbaratı beni arayıp geri dönmemi emretti. İtiraf ettiler: 'Parti üyelerinin her hareketini izliyoruz, ama partilerin dışındakiler bizi korkutuyor—ne yapacaklarını bilemeyiz.'"*

Bu sızma, Halepçe, Amude ve Enfal gibi soykırımların siyasi, askeri veya hukuki direniş olmadan gerçekleşmesine izin verdi. Saddam Hüseyin yargılandığında bile, Dujail katliamı nedeniyle idam edildi—yarım milyon Kürt'ü öldürdüğü için değil.

Kürt Partilerinin Tamamen Ele Geçirildiğinin Bir Başka Kanıtı

1987'de Irak istihbaratı, "Daha Küçük Bir Irak, Daha Güçlü Bir Irak" makalesinin yazarı Dr. Muhammed el-Mehdi'yi Sudan'ın başkentinde öldürdü. Buna tepki olarak, Londra'daki Irak Kültür Merkezi saldırıya uğradı. Saddam Hüseyin Halepçe'ye kimyasal saldırı yapmaya karar verdiğinde, Irak istihbaratı ajanlarına, Avrupa ve Amerika'daki Kürt topluluklarının adreslerini toplama talimatı verdi—tıpkı Londra'daki Irak Kültür Merkezi saldırısı gibi bir tepkiyi engellemek için.

1988 başlarında, Londra Kürt Kültür Merkezi'nin bilgisayarının çalındığını öğrendim. Aynı gün merkeze gittiğimde, İngiliz polisi müdür Kamal Miraudli'yi (sonradan kendini Kürdistan cumhurbaşkanı adayı ilan eden!) sorguluyordu. Polis sordu:

"Kapılar ve pencereler kırılmadan hırsızlık nasıl oldu? Ayrıca, normal bir hırsız yeni bilgisayarları alırdı, ama eski olanı çalıp yeni bıraktılar."

Belli ki, birisi onlara merkezin anahtarını vermiş ve eski bilgisayarda üyelerin adreslerinin kayıtlı olduğunu söylemişti.

Kısa süre sonra Halepçe kimyasal saldırısı gerçekleşti... Saddam Hüseyin'in af kararnamesi, Londra Kürt Kültür Merkezi'nin tüm üyelerine postalandı—hatta Doğu, Batı ve Kuzey Kürdistan'dan Kürtler bile Saddam'ın affını aldı! İran, Suriye veya Türkiye'den bir Kürt'ün Saddam'ın affıyla ne işi olurdu? Ama Irak istihbaratı, çalınan bilgisayar sayesinde tüm üyelere af belgelerini göndermişti.

Sonuç: İhanet, Bölünme ve Şehitler

Tüm hainlere, casuslara ve askeri ittifaklara rağmen... Kürdistan'ı işgal eden güçler, Kürt toplumundaki devrimleri ve direnişi bastıramadı. Bu yüzden, Kürt halkının moralini kırmak için iç düşmanları kullandılar—toplumların en tehlikeli düşmanları.

İstihbarat subaylarını Kürt partilerinin liderliğine sızdırarak, Kürt devrimlerini tuzaklarına düşürdüler ve Kürt devrimci liderleriyle halk arasında derin bir ayrılık yarattılar.

Kürt ulusuna uygulanan ihanet, baskı ve terör, bazen Kürt aklının mantıklı düşünmesini engelledi. Bu kafa karışıklığına en çok, Kürt parti liderliklerine sızan casus subaylar neden oldu—Kürt halkının güç toplamasına ve Kürdistan'ın bağımsızlığı hakkında net düşünmesine izin vermediler.

İşgalci güçler, ajanlarını Kürt partilerine yerleştirdi ve "Yaşasın lider!" diye bağırarak herkesi kabul ettiler. Bu casuslar cahil değildi; en iyi istihbarat ve askeri

akademilerden mezun, ikna kabiliyeti yüksek ve Kürtçe'ye hakimdiler. Çoğu parti üyesi gerekli farkındalıktan yoksun olduğu için, bu casuslar ilk parti kongrelerinde hızla yükseldi.

Katledilen Vatansever Kahramanlar

Kürdistan'ı işgal eden güçler ve Kürt parti liderlikleri, Kürt-Kürt çatışması yaratarak Kürt potansiyelini heba etmekte karanlık ve utanç verici bir rol oynadı. Irak istihbaratının doğrudan emriyle, Kürt parti liderliklerindeki casus subaylar, vatansever özgürlük savaşçılarını arkadan vurarak katletti. Bu şehitlerden bazıları:

1. Şehit Fakher Mergsuri (1975)
2. Şehit İsa Swar (1975)
3. Şeyh Muhammed Harsin (1979)
4. Şehit İdris Barzani (31 Ocak 1987)
5. Şehit Fettah Ağa (19 Kasım 1980) ve kardeşleri Abdullah ve Rizgar
6. Şehit Abdullah Ağa (27 Eylül 1987)
7. Şehit Albay Dr. Rizgar Ağa (29 Mayıs 2016)
8. Şehit Ata Muhammed Hacı Mahmud (26 Kasım 2014)
9. Şehit Albay Şirko Fateh Şwani (31 Ocak 2015)
...ve daha niceleri. Ruhları şad olsun.

Hatta **General Mustafa Barzani** bile suikast girişimlerinden kurtulamadı.

Casus Subayların Yürüttüğü Psikolojik Savaş

Özgürlük, bağımsızlık demektir ve demokrasi, insan hakları veya parçalanmışlıkla ikame edilemez. Çünkü dünyada "yarı özgür" veya "yarı bağımsız" diye bir şey yoktur. Yarı özgür olan bir kişi şüphesiz bir köledir ve eğer bu köleliğini fark etmiyorsa, beyni özenle yıkanmış demektir.

Aşağıda, beyin yıkama operasyonlarının bazı özellikleri yer almaktadır:

1. Dürüst Kürt, Kürt toplumu tarafından saf ve aptal derecede basit görülür—çünkü gerçeği söyler ve genellikle gerçek acıdır. Bu yüzden destek bulamaz ve yalnız kalır, yalnız ölür.
2. Kürdistan'ı işgal eden güçler, halkımızın zihnine onur, namus ve vicdanın göbek ile diz arasında olduğu fikrini aşılacaktır. Oysa gerçek onur, namus ve vicdan, doğru sözdendir—bir zamanlar Kürt toplumunda var olan bu değer, şimdi bu sefil çağda anlamını yitirmiştir.
3. Yalancı ve ikiyüzlü kişiler, Kürt toplumunda prestijli pozisyonlara sahiptir ve onlara "siyasetçi" denir. Ne kadar çok yalan söylerlerse, o kadar "usta siyasetçi" diye övülürler.
4. Arsız ve terbiyesiz kişiler, Kürt toplumunda saygı görür ve "cesur" diye nitelendirilir—kimseden korkmayan ve asla geri adım atmayanlar. Ne kadar küstah ve kaba olurlarsa, "kahramanlıkları" o kadar efsaneleşir.

5. Her fırsatta yalakalık, yüze gülüp arkadan en alçak hakaretleri ve yalanları yaymak—Kürt atasözünde dendiği gibi: "Önde ayna, arkada hançer."
6. Cömert ve iyi kalpli Kürt, düğünlerde, cenazelerde ve hatta sofralarda büyük harcamalar yapar—bazıları içki ve kumar masalarında da savurganlık yapar. Ancak aynı Kürt, Kürdistan'ın bağımsızlığı için bir Kürt milli fonuna tek bir kuruş bile vermeye yanaşmaz. Oysa bir Yahudi, karşılığında on katını beklemeden bir kuruş harcamaz ve Yahudi olmayanlara derin bir şüpheyile bakar—ancak Yahudiler, asırlar önce kurulan milli fonlarına cömertçe bağış yaparlar.
7. Eskiden bir Kürt söz verdi mi, onu tutardı—sadece sözle değil, bıyığına el basarak verdiği sözü, canı pahasına da olsa yerine getirirdi. İşte gerçek onur, namus ve vicdan buydu. Bu ilkeyi yeniden tesis etmeliyiz ki, bir Kürt bıyığına el basmasa bile sözünün arkasında dursun.
8. İşgalci güçler, Kürt kimliğini tamamen yok etmiştir—ancak bir şey hariç: Kürt'ü son derece dürüst, güvenilir ve doğru sözlü yapmışlardır. Bu güçlerin istihbarat birimlerinden bir sorgucu ona Kürt kardeşleri hakkında soru sorduğunda, canı pahasına da olsa gerçeği söyler.
9. Ben bir ayrılıkçiyim, çünkü düşman, Kürt siyasi figürlerine "ayrılıkçılık" kelimesine dair korku aşlamıştır. Burada amacım, psikolojik bariyeri kırmak ve düşmanın psikolojik savaşına karşı koymaktır—

Kürtlerin en küçük talebini bile "ayrılıkçılık" olarak yaftalayan bu savaşa.

Yukarıdakilere dayanarak, Kürdistan'ın özgürleştirile -meyeceğine inanıyorum—ta ki Kürt halkı, zihinsel boşluktan ve maruz kaldığı her türlü psikolojik savaştan kurtulana kadar...

Bilinçli ve özgür bir halk, dikte edilmiş yalanların tortusundan arınmış olanlar, vatanlarını özgürleştirebilir. Bu yüzden, Kürdistan'ın kurtuluşunun, Kürt halkımızı işgalci güçlerin yürüttüğü psikolojik savaştan kurtaracak bir ayaklanmayla mümkün olacağını düşünüyorum—bu savaş, bugüne kadar devam etmiş ve gerçek Kürt kimliğinin kaybına yol açmıştır. Oysa bu kimlik, bir zamanlar zalimlere korkusuzca karşı duran ve adalet için mücadele eden bir ruha sahipti.

Kürt halkı güneş ışığı ve aydınlık bir halk olmasına rağmen, casus subaylar onları karanlığa saklanmaya ve güvensizliğe kaçmaya ikna etmiştir. Aşağıda, işgalci güçlerin psikolojik savaşının bir parçası olarak IŞİD'in Ezidi Kürt halkımıza karşı işlediği bazı vahşetler yer almaktadır:

1. Erkekleri eşlerinden koparıp dehşet verici şekilde ölüme terk ettiler.
2. Kadınlara tecavüz edip çocukları ağlattılar.
3. Öldürmedikleri veya tecavüz etmedikleri kişileri, dağlarda evsiz ve kimsesiz halde bıraktılar.
4. Birçoğu açlıktan ve soğuktan öldü, yardım için ağladılar ama kurtarıcı gelmedi.

5. Binlerce Ezidi Kürt kızı ve kadını kaçırıldı, ve kaderleri bugün hâlâ bilinmiyor.
6. Ezidi Kürt kadınlarının ve kızlarının çoğu, cinsel köle olarak satıldı ve tecavüze uğradı.

Sözde medeni ve medeniyetsiz dünya ise, Kürt halkının soykırımına, tecavüzüne ve yerinden edilmesine rağmen, yataklarında huzurla uyumaya devam ediyor—olan biteni çok iyi bildikleri halde.

Hatta Kürt siyasi liderleri bile, Kürt halkının maruz kaldığı soykırım, tecavüz ve göç konusunda en ufak bir endişe göstermedi. Aksine, her şey yolundaymış gibi lüks ziyafetler çekmeye devam ettiler.

Psikolojik Savaş Kürtlerin Özgüvenini Yok Etti

İşgalci güçler ve işbirlikçilerinin yürüttüğü psikolojik savaş, Kürtlerin kendi tarihlerine, medeniyetlerine, filozoflarına ve düşünürlerine olan güvenini yok etmiştir—Ahmed Hani, Şerefxan Bidlisi, Mustafa Paşa Yamulki, Osman Sabri, Abdul-Rakip Yusuf, Cemal Nebez, Cemal Reşid Ahmed gibi büyük isimler bile artık güvenilir bulunmuyor. Sonuç olarak, Kürtler şimdi başkalarının tarihine ve en önemsiz figürlerinin başarılarına daha fazla güven duyuyor.

Güney Kürdistan'daki Kürt siyasi liderleri bir derece özgürlük kazandığında, psikolojik savaşın birikmiş etkileri, eski Saddam Hüseyin casuslarını ve işbirlikçilerini yüksek mevkilere atamalarına yol açtı—bazılarının elleri Kürt kaniyle lekeliydi.

Referandum Psikolojik Savaşın Bir Parçasıydı

2017'deki Kürdistan'ın bağımsızlık referandumunu, istihbarat subaylarının Kürt halkına kurduğu en büyük ve tehlikeli tuzaklardan biriydi. Bu tuzak, sadece belirli bir bölgedeki Kürtlerin moralini bozmak için değil, tüm Kürdistan parçalarındaki Kürtlerin direncini kırmak amacıyla tasarlandı. Bu istihbarat subayları, Güney Kürdistan'daki (Irak Kürdistanı) Kürt siyasi liderliğine, referandumu yanlış zamanda yapmalarını emretti— böylece başarısız olması garanti altına alındı.

Yanlış zamanda ve yerde verilen tepkiler, hiç tepki vermemekten çok daha kötüdür.

Güney Kürdistan'daki bağımsızlık referandumundan sonra, Kürt toplumundaki yenilgi yanlılarının sayısı arttı. Açıkça bağımsız bir Kürt devleti fikrine karşı çıkmaya başladılar ve referandumu, Güney Kürdistan'ın abluka altına alınması, Kerkük'ün işgali ve diğer trajedilerin nedeni olarak gösterdiler.

Ancak ben, Güney Kürdistan'da yapılan referandumun, Kürdistan'ı işgal eden güçlerin en üst istihbarat seviyelerinde planlanmış bir tuzak olduğunu savunuyorum. Bu güçler, Kürtlere referandumu dayattı ve halkın coşkuyla kutlamasını sağladı. Bu coşku, Kürtlerin moralini yapay bir şekilde en üst seviyeye çıkarmak içindi. Sosyolojide kanıtlanmıştır ki, aşırı yüksek moralin ardından ihanet ve başarısızlık gelirse, moral eski haline

dönmez—en dibe çöker. İşte Kürdistan'ı işgal eden güçlerin planladığı sonuç tam da buydu.

Kürt siyasi liderliği ve istihbarat subayları, bu işgalci güçlerin planını kusursuz bir şekilde uyguladı.

1960'tan beri Kürdistan'ın tüm parçalarındaki siyasi ve askeri hareketlerde mütevazı deneyimim (tutuklanmalar, zulüm ve sıradan bir üye olarak değil, Peşmerge'nin siyasi ve askeri liderliğinde yer almam) sayesinde, Kürt siyasi partilerinin gerçek doğasına dair derin bir kavrayış edindim. Keşfettiğim en kritik gerçek şudur:

Onların Irak, Suriye, İran ve Türkiye'ye bağlılıkları, Kürdistan'a olan bağlılıklarından çok daha güçlüdür. Hatta bu ülkelerle olan bağları, onların ideolojilerinin ve pratik mücadelelerinin temelini oluşturur. Sözde "Kürdistanî" kimlikleri asla Kürdistan'ın bağımsızlığını kazanmak için olmadı. "Kürdistan" kelimesini sadece, Kürdistan'ı derinden seven Kürt kitlelerini aldatmak için kullanırlar. Kürdistan adını sömürerek, bu parti liderleri Kürt halkını ehlileştirmiş, onların sırtına binerek işgalci devletlerin parlamentolarında koltuk kapmış veya hükümetlerinde ufak mevkiler elde etmiştir.

İşgalci Güçlerin Kürt Halkına Kurduğu Referandum Tuzağının Anahtar Noktaları:

1. Bağımsızlık referandumu, 1991'deki Güney Kürdistan halk ayaklanması sırasında, 2003'te Irak devletinin tamamen çöktüğü dönemde veya 2014'te IŞİD'e karşı savaş başladığında yapılmalıydı... Bu üç kritik

dönemde, büyük güçler Kürt taleplerini dinlemeye ve kabul etmeye daha yatkındı...

Ancak referandumun 2017'de, tam da IŞİD savaşının bittiği ve Kürtlere artık ihtiyaç duyulmadığı bir zamanda ilan edilmesi, doğal olarak başarısızlıkla sonuçlandı. Politika da ticaret gibi arz-talep yasalarına uyar... COVID-19 pandemisinin ilk günlerinde talep durduğunda petrolün değeri sıfıra düşmüştü.

Kürt Bağımsızlık Referandumu ve Normalizasyon Tuzağı

2. Kürt halkı bağımsızlık için %93'ü aşan ezici bir çoğunlukla oy kullandığında, asıl soru şudur: Neden Kürt partizan liderleri, Kürt çoğunluğunun iradesine uygun şekilde Kürdistan'ın bağımsızlığını ilan etmedi? Tabii ki, referandum sadece Kürt halkının değil, Kürdistan'ı işgal eden güçlerin çıkarlarına hizmet eden teatral bir gösteri olmadıysa.

Bağımsızlığın tek bir gün için bile ilan edilmesi, 1946'da Doğu Kürdistan'da ilan edilen Kürdistan Cumhuriyeti'ne eşdeğer olurdu—ki işgalci güçler bunu ne bir farz ne de ciddi bir adım olarak asla kabul etmezdi. Böyle bir adım, tıpkı geçen yüzyılda Kürdistan Cumhuriyeti'nin yaptığı gibi, Kürt toplumunun gerçek potansiyelini ortaya çıkarırdı. O cumhuriyetin ruhu, bugün hâlâ Kürt özgürlük savaşçılarına ilham vermektedir.

3. Daha acil soru şudur:

2005'te Güney Kürdistan'da yapılan bir başka bağımsızlık referandumunda Kürt halkının %98'den fazlası "evet" oyu kullanmıştı. 2017'de referandumun tekrarlanması, her anlamda tam bir tiyatroydu.

Eğer bir referandum %50'nin altında kalırsa, genellikle yenisi yapılır. Ancak 2005 referandumu sadece başarılı olmakla kalmamış, 2017'dekini bile geride bırakmıştı. Buna rağmen, Kürt partizan liderleri 2005'teki Kürt iradesini bir kenara atıp federalizm ilan ettiler.

4. Daha da önemlisi, eğer Kürt partizan liderlerinin Kürdistan'ın bağımsızlığına dair samimi niyetleri olsaydı, 1991, 2003 veya 2014'te—referanduma bile gerek duymadan—bağımsızlık ilan edebilirlerdi.
5. 2017 bağımsızlık referandumu anlamsız ve içi boştu, çünkü Kürt partizan liderleri üyelerini Irak parlamentosundan veya bakanlarını Irak hükümetinden çekmediler. Oysa bu yetkililer, Irak'ın birliği ve egemenliğini korumak için yasal yemin etmişlerdi. Bu yemin, şekil ve öz itibarıyla Kürdistan'ın bağımsızlığıyla çelişir.
6. Kürt devletine ve bağımsızlığına inanan binlerce Kürt'ün isimlerini anmayacağım. Kürt partizan liderleri, bu insanları yarım yüzyıldan fazladır kasıtlı olarak görmezden geldi. Bağımsızlık referandumu sırasında bile onlardan yardım istemediler veya iletişime geçmediler. Kürdistan'ın bağımsızlığı, ona gerçekten inananlar tarafından kazanılabilir. Ancak bağımsızlık sürecini

yöneten ekipler, daha önce bağımsızlık savunucularıyla savaşmış Kürt partizan liderleri ve istihbaratçılardan oluşuyordu. Ne trajedi!

Bir masa inşa etmek için marangoz, tahta, çivi ve çekiç gerekir. Aksi takdirde masa çöker—tıpkı bağımsızlık referandumunun çöküşü gibi. Çünkü bağımsızlık, öncelikle ona inanan bir toplum gerektirir.

Oysa bugün bile Peşmerge, Asayiş ve Süleymaniye-Hewler mali yönetimleri bölünmüş durumda—ve hâlâ bağımsızlıktan bahsediyorlar!?! Bu bir farstan ibaret, tıpkı 1920 Sevr Antlaşması, 1970 11 Mart Anlaşması ve ABD'nin Rojava'ya desteği gibi... Bunların hemen ardından gelenler: 1923 Lozan Antlaşması, 1975 Cezayir Anlaşması'yla Eylül Devrimi'nin çöküşü ve Afrin-Serêkaniyê'nin işgaliyle sonuçlanan ABD-Türkiye ihaneti.

7. Bağımsızlığın en kritik gerekliliklerinden biri kendi kendine yeterlidir, özellikle de beklenen bir abluka altında. Saddam Hüseyin'in 4.000 Kürt köyünü yok etmesinin temel nedeni, bu köylerin kendi ekmeğini, sütünü ve peynirini üretmesiydi—Peşmerge'yi bile besliyorlardı.

Ancak 1992'den beri Kürt partizan liderleri, seçmenlerinin oylarını almak için yandaşlarına maaş dağıttı. Sonuçta Kürdistan'da üretim durdu, kendi kendine yeterlilik yok oldu ve Kürt toplumu tamamen tüketici bir hale geldi. Süleymaniye ve Hewler pazarları

Türk ve İran mallarıyla doldu—ablukaya dayanamayacak bir Kürdistan yaratıldı.

8. Evet, Kürt halkı özgürlük isteğini belirten bir belge aldı— tıpkı Sevr, 11 Mart Anlaşması ve diğer anlamsız kağıtlar gibi. Kürtlerin belgelere ihtiyacı yok; herkes biliyor ki Kürtler bağımsızlık istiyor. Ancak 2017 referandumunun başarısızlığı, yalnızca Güney Kürdistan'da değil, tüm Büyük Kürdistan'da Kürtlerin moralini yerle bir etti. İşgalci güçlerin istihbarat örgütlerinin planı tam da buydu.

Artık herhangi bir Kürt, partizan liderlerinden bağımsızlık talep etse, "abluka ve açlık" argümanı ile susturuluyor. Bu bahane, önümüzdeki yüzyıla kadar sürecek—eğer Kürt halkı bir şans daha bulursa ve eğer o güne kadar "Kürt halkı" diye bir şey kalırsa...

Çünkü bugünkü Abdullah Öcalan, geçen yüzyıldaki Öcalan değil. Beyin yıkama sözle, ilaçla veya başka yollarla gerçekleştirilebilir. Kürtlerin iyi niyeti, işgalci güçlerin kötülüğünü ve kurnazlığını tam olarak kavramalarını engelliyor.

Normalizasyon Tuzağı

Kürt halkı, işgalci devletlerin parçası olmayı kabullendiğinde, normalleşmenin ötesinde daha derin aşamalara—entegrasyon ve asimilasyona—sürüklenir.

Ancak Kürtler, 75 yıldan fazla bir süre önce bu tuzağa düştüklerinin farkında değiller. İnatla ve kendilerini kandırarak bağımsızlık yolunda olduklarını sanıyorlar, oysa

normalleşme, entegrasyon ve asimilasyon çoktan Kürdistan'ın sosyal, siyasi ve ekonomik yaşamına hâkim oldu.

Kürt partizan liderleri, aslında asimilasyon yolunda ilerlediklerini fark etmeyen "normalleşmiş Kürt nesilleri" yetiştirdi. Dahası, işgalci güçlerin istihbarat örgütleriyle tam bir koordinasyon içinde, Kürt halkını tamamen normalleştirme projesi yürütüyorlar.

Kürdistan'ı işgal eden yapay devletlerle normalleşme, birlikte yaşam ve entegrasyonu sorunsuz uygulayabilmek için Kürt toplumunu özünden koparmak gerekiyordu. Kürt partizan liderlikleri, Kürt toplumunun geleneklerini, tarihini ve medeniyetini silerek yerine şunları koydu:

1. Hırsızlık ve rüşvet, faillerinin hesap vermemesi ve yargılanmamasıyla meşru ve yasal hale geldi.
2. Yalan, hile ve ikiyüzlülük, Kürdistan'ın bağımsızlığını talep edenleri görmezden gelirken hainleri yücelten Kürt partizan liderliklerinin medya ve televizyonlarındaki dil haline geldi.
3. Kürt halkının ehlileştirilip boyun eğdirilmesi, işgalci güçlerin her türlü silahla zulmetmesine olanak sağladı. Böylece ne intikam ne de adalet kavramı kaldı. Liderlikler, işgalcilere karşı suskunluk, haksızlığa boyun eğiş ve ırkçı istilacılara itaat fikirlerini yaydı.
4. En tehlikelisi, Kürt halkını "göze göz, dişe diş" gibi ilahi yasaları unutturacak bir duyarsızlığa sürüklediler. Sonuçta, Kürt partizan liderliklerinin teslimiyet

politikaları sayesinde işgalciler suçlarına devam ediyor. Kürt halkı artık Berberi atasözündeki gibi: "Eğer küçük bir çocuk seni ısırır ve sen karşılık vermezsen, dişsiz olduğunu düşünür."

Tarihsel İhanet: 1946'dan Bugüne

1946'da demokratik partilerin kuruluşundan bu yana, Kürt yurtseverleri bu partilerin askeri ve siyasi başarısızlıklarını düzeltmek için binlerce çağrı, yüzlerce makale, röportaj ve kitap yayınladı—hepsi boşuna. Eğer yurtseverler, Kürdistan Demokrat Partisi (KDP) ve diğer Kürt partilerinin 1943 Tahran Konferansı ilkeleri üzerine kurulduğunu bilseydi, bu düzeltilemez yapıyı reforme etmek için zaman ve kaynak harcamazlardı.

Kürt partizan liderlikleri, Kürtlerin kendi devletine sahip olmasını engellemek için yaratıldı ve Kürdistan'ın bağımsızlığı için mücadele eden herkesle savaştı. Bu yüzden, normalizasyon, birlikte yaşam ve işgalci yapay devletlerle bütünleşme politikalarını değiştirmeyi reddediyorlar—tıpkı 1943 Tahran Konferansı kararlarında öngörüldüğü gibi.

İşgalci Devletler ve Kürt Liderliklerinin İşbirliği

Kürt liderliklerinin politikalarının Kürdistan'ın kurtuluşuyla yakın veya uzaktan bir bağlantısı yok. Bu partilerin başına geçen herhangi bir Kürt lideri, Iraklı liderlerden farklı davranmayacaktır.

Kürt partizan liderliklerinin desteğiyle iktidara gelen "demokratik ve federal Irak" liderleri (Allavi, Caferi,

Maliki, Abadi, Abbadi, el-Kazimi, el-Sudani), Saddam Hüseyin'den daha iyi değil. Bu Kürt liderleri, Kürt halkına düşmanlarının şu veya bu Irak yöneticisi olduğunu söylüyor, gerçeği gizliyor: Asıl düşman, Kürdistan'ın egemenliğini bastırmak üzerine kurulmuş olan Irak'ın kendisidir.

Ne Irak yöneticileri (Celal Talabani veya Selahaddin Eyyubi dahil) ne de Kürt partizan partilerinin liderleri (Mustafa Barzani, Dr. Abdulrahman Ghassemloo veya Abdullah Öcalan dahil) "normalizasyon, birlikte yaşam ve bütünleşme" kisvesi altında bağımsızlık kazanamaz.

Leninizm ve Kürt Toplumunun Parçalanışı

Kürt partizan liderlikleri, Lenin'in Marksist teorilerini benimseyerek, şeyhlerin, mollaların, ağaların, aşiret liderlerinin ve bağımsız Kürt aydınlarının rolünü yok etti— bunları "burjuva" oldukları için değil, Kürt toplumsal birliğini bozmak için yaptı.

Gerçekte, Kürdistan'da Lenin'in tarif ettiği ne burjuvazi ne de proletarya vardı. En zengin ağanın serveti (buğday ve hayvanlarla) bile eski bir Mercedes'in değerine ulaşamazdı. Amaç, Kürt toplumunu altüst etmek ve geleneksel liderlerin Kürt devrimlerine öncülük etmesini engellemekti—çünkü geçmişteki tüm Kürt devleti ayaklanmaları şeyhler, mollalar ve aşiret reisleri tarafından yönetilmişti.

Kurtuluşun Yolu: Sömürgeci Devletleri Reddetmek

Kürt halkı, mücadelesinden Suriye, Irak, Türkiye ve İran'ın tüm izlerini silmeli. Gerekirse, bunlar sadece sömürgeci yapılar olarak görülmeli.

Aslında, sömürgecilik bu devletlerden daha iyiydi. İngiliz sömürgeciliği, Hindistan ve Mısır'da yerel isimleri silmedi veya dilleri yasaklamadı—Kürdistan'daki vahşi politikalarından farklı olarak. Suriye, Irak, Türkiye ve İran, habis tümörler gibi kesilip atılması gereken vahşi ve geri kalmış devletlerdir. Binlerce yıllık medeniyete sahip Kürtler özgürlüğü hak ediyor.

Kürtlerin Gücü ve Tarihsel Misyonu

Kürtlerin maruz kaldığı baskı, zayıflıklarından değil, güçlü olmalarından kaynaklanıyor—insanlıkları ve tarihleri işgalcileri korkutuyor. Eğer özgür olurlarsa, Kürdistan güçle değil, adaletle (tıpkı 3.000 yıl önceki Med İmparatorluğu ve 1.000 yıl önceki Selahaddin döneminde olduğu gibi) Ortadoğu'nun tartışmasız lideri olacaktır.

KDP ve Yanılgıları

KDP ve türevleri, Kürdistan'ı kurtarmak için Nelson Mandela veya Mahatma Gandhi'nin ilkelerini izlemedi. Bunun yerine Stalinist Marksizm, İslamcılık ve sahte demokrasi benimsedi, muhalifleri "hain" veya "kafir" diye yaftaladı. Bu, Kürtler arasındaki bölünmeyi derinleştirdi ve Kürt'ün Kürt'e kırıdırılmasına yol açtı—işgalci istihbarat örgütlerinin Kürdistan'ın kaynaklarını tüketmek ve bağımsızlık mücadelesini baltalamak için planladığı bir taktik.

Kürt Liderliklerinin Çifte Standartları

Kürt liderlikleri "uluslararası politika" hakkında konuşuyor ama harekete geçmiyor. "Kürt hakları" diyor ama talep etmiyor. "Sınırlar değişmez" iddiasında—oysa SSCB 15 devlete, Yugoslavya 7'ye bölündü, Çekoslovakya ayrıldı, Doğu Timor Endonezya'dan ayrıldı, Güney Sudan bağımsız oldu.

Eğer Kürt liderlikleri gerçekten bağımsızlık istiyorsa (ki şüpheliyim), taleplerini yükseltmeli. Eğer yapamıyorsa, bağımsızlık için savaşan Kürtleri engellememeli. Özerklik veya federalizm için bile bir bağımsızlık hareketi şarttır.

Güney Kürdistan (Irak Kürdistanı) Dersi

Eğer Kürt liderlikleri başlangıçta bağımsızlık talep etseydi, Bağdat ayaklarını öper ve bağımsızlıktan vazgeçmeleri karşılığında Kerkük, Diyala ve Musul dahil tam federalizm verirdi. Bunun yerine federalizme razı oldular—ve 25 yıl sonra bile Bağdat, anayasasında, resmi belgelerinde ve pasaportlarında "Federal Irak" ifadesini kullanmaktan kaçınıyor.

Bir Ders: Nasreddin Hoca (Coha) Hikayesi

Bir adam, Coha'dan 100-dinar borç aldı ama mahkemede inkar etti. Coha, "Bana 1.000-dinar borçlu!" dedi. Adam öfkeyle "Yalan! Sadece 100 dinar!" diye bağırdı. Coha hakime döndü: "Duydunuz—işte kanıtım."

Kürt partizan liderliklerinden, Coha'nın bilgeliğinin onda birini göstermelerini istiyorum.

Haklar Verilmez, Alınır

Esnaf karını garantiye almak için fiyatları yükseltir, ama Kürt liderlikleri halkları için asgari taleplerle yetiniyor. Haklar bir sadaka olarak verilmez—güçle alınır, şehit Dr. Muhammed Maşuk el-Haznevi'nin dediği gibi.

Sorunun Kökü

İşgalci devletler, en küçük Kürt talebini bile reddediyor, çünkü Kürtleri sadece köle olarak kabul ediyorlar. Kürt halkına karşı savaşları psikolojik—ve büyük ölçüde başarılı oldular.

Liderlik ve İhanet

Bir lider, casusları ve komploları ortaya çıkarmalı. Trajedi, bunları fark edememek değil—bilip de hiçbir şey yapmamaktır. Böyle bir lider, liderlik etmeye layık değildir.

Umut: Kürt Ayaklanmaları

1991 Güney Kürdistan ayaklanması ve 2004 Batı Kürdistan ayaklanması umudu yeniden canlandırdı. Hiçbir halk, Kürtlerin çektiği acılara dayanamazdı—çoktan yok olurlardı.

Kürdistan: Ortadoğu'nun Tacı

Kürdistan, güzelliğin, zenginliğin ve stratejik konumun mücevheri, dünyanın en eski medeniyetlerinden birinin evi. Dünyadaki kötüler ona karşı birleşiyor—ama Kürt direnişinden korkuyorlar.

Kürtlerin dayanıklılığı, yeni bir şafağın geleceğini kanıtıyor: Birliğin, zaferin ve kutsal Kürdistan'ın bağımsızlığının şafağı.

Kürdistan'ın Bağımsızlık Meselesi

Kürt halkı ulusal baskı altında ezildiği için, davamız her şeyden önce ulusal ve vatansever bir davadır. Dolayısıyla, bir Kürdistan devleti inşa etmek için Kürt milliyetçi ve vatansever bir ideoloji ile özgür irade şarttır. Bunu korumak için şu noktalara dikkat edilmelidir:

1. Kürt halkı, özgürlük ve bağımsızlık için bir doktrin ve ideoloji olarak Kürt milliyetçiliğini ("Kurdayetî") benimsemelidir. "Kurdayetî", "daha iyi sömürgeci" olmadığını, bazı sömürgecilerin diğerlerinden daha kötü olduğunu savunur.
2. Kürt halkı, Kürt milliyetçi düşüncesine, bir Kürt devletinin kurulmasına inanan ve Kürt ulusal güvenliği ideolojisiyle donanmış liderler seçmelidir. Bu liderler, Kürdistan'ı birleştirmeyi, özgürleştirmeyi ve Kürt kimliğini korumayı hedeflemelidir.
3. Kürt devletinin kurumlarında ve tüm Kürt halkının örgütlenmesinde demir disiplin şarttır. Örgütsüz kitleler ham bir güçtür. Demir disiplin, bağımsız Kürdistan'ın fikri, siyasi ve ekonomik sınırlarını güvence altına alır.
4. Düşmanlara, yolsuzlara, kayıtsızlara ve hainlere karşı hesap sorulmalı ve cezalandırma uygulanmalıdır. Buna karşılık, halk ve vatan için mücadele edenler onurlandırılmalıdır.
5. Kürt bireyi, milliyetçi bir eğitim almalıdır. Birincil bağlılığı Kürt halkına ve Kürdistan'a olmalıdır. Bölgesel,

aşiretsel, partisel, ailesel veya kişisel bağlar ikinci planda kalmalıdır. Bunlar milliyetçi düşünceyle çelişirse, tereddütsüz milliyetçi düşünce galip gelmelidir.

6. Milliyetçi eğitim, Kürt devletinin sürekliliği için askeri güçten daha önemlidir. Askeri güçler daha güçlü ordular karşısında çökebilir, ancak bir halkın eğitimi asla çökmez. Bunu sağlamak için dört temel unsur üzerinde durulmalıdır:
 - o Anneler
 - o Öğretmenler
 - o Vaizler
 - o Yargıçlar

Bu unsurlara milliyetçi bir rehberlik sunularak güçlü ve adil bir Kürt devleti inşa edilebilir. Böylece düşmana, yolsuzluğa, kayıtsızlığa ve ihanete "iğne deliği kadar" bile yer kalmaz.

7. Mücadele ettiğimiz Kürt devletinin temel amacı, herkes için onurlu bir yaşam sağlamak ve özgürlük, eşitlik ve adaleti tesis etmektir.
8. Kürt halkının korunması esastır. Kürt milliyetçi düşüncesi, tüm Kürdistan'daki Araplaştırılmış, Türkleştirilmiş veya Farslaştırılmış Kürtler dahil, tüm Kürtlerin özgürlüğünü savunur.
9. Kürt milliyetçi düşüncesi, özerklik, federalizm veya benzeri yapıları reddeder. Bunlar, Kürt halkını ve Kürdistan'ı işgalci devletlerin bir parçası haline getirmeye çalışır.

10. Kürt halkının imhası pahasına elde edilecek bir "Kürt hakkı" (Kürt devleti dahil) kabul edilemez. İdeolojimiz, toprakların, ağaçların veya nehirlerin değil, Kürt halkının kölelikten kurtarılmasını hedefler. Bu ancak Kürt halkının kanını, malını ve onurunu koruyan bir Kürt devletiyle mümkündür.
11. Kürt devleti kurmadan Kürt halkını koruduğunu iddia eden herkes, her anlamda bir haindir.
12. Mücadele ettiğimiz Kürt devleti, "Birleşik Kürdistan Devletleri" adı altında federal bir birlik olmalıdır. Her bölge kendi lehçesini, dinini ve inancını özgürce yaşayabilmelidir. Adalet esas olmalı, Kürtlerin Kürtlere veya işgalci devletlerin zulmü asla kabul edilmemelidir.

"Birleşik Kürdistan Devletleri"nin Bölgeleri:

- Kurmanç Bölgesi
- Sorani (Kakai) Bölgesi
- Badinan Bölgesi
- Şeyhan (Êzidî) Bölgesi
- Zaza (Alevi) Bölgesi
- Hewraman Bölgesi
- Mukriyan Bölgesi
- Erdalan Bölgesi
- Baban Bölgesi
- Botan Bölgesi
- Luristan Bölgesi
- Feyli Bölgesi
- İlam Bölgesi

- Bahtiyari (Yarsanî, Zerdüşt) Bölgesi
- Kürt Asuri-Keldani-Nasturi Kilisesi
- Sünni, Şii, Bahai ve Nakşibendi İslam Cemaatleri

Bağımsızlık Hakkı

Eğer Kürt halkı, Ortadoğu'daki gibi baskıcı devletler yerine İsveç veya İsviçre gibi ülkelerde yaşasaydı, hak talep etmeye bile gerek kalmazdı. Kimse onları ikinci sınıf göremez, katlemez veya sürgün edemezdi. Birkaç kelimeyle bağımsızlıklarını kazanırlardı.

Ancak biz Ortadoğu'da, Kürt düşmanı devletlerin arasında yaşıyoruz. Qazi Muhammed Kürdistan'ın bağımsızlığını ilan ettiğinde idam edildi. Dr. Abdulrahman Qasimlo, Dr. Sadiq Şerefkendi ve Mustafa Salimi özerklik talep ettiklerinde aynı kaderi paylaştılar.

Kürdistan'ı işgal eden devletlerin tek bir hedefi var: Kürtleri katliamlar ve sürgünlerle yok edip yerlerine Arapları, Türkleri ve Farısları yerleştirerek Kürdistan'ı sonsuza kadar ele geçirmek. Onlara göre Kürtler, "şeytanın torunlarıdır" (Arap, Türk ve Fars alimlerin yüzlerce kitabında yazılıdır) ve onlarla evlenmek bile yasaktır.

Bazı Kürt parti liderleri, Kürt halkını, kendilerini yok etmek isteyen devletlerle "birlikte yaşamaya" ikna etmeye çalışıyor. Halbuki bu devletler Enfal, Halepçe, Şengal, Efrîn ve Kerkük'te soykırımlar yaptı.

Özerklik, federalizm veya Kürt katliamcılarıyla "birlikte yaşamayı" savunan herkes ya haindir, ya aklını yitirmiştir ya da beyni yıkanmıştır.

Bağımsızlık, Kürt halkının en doğal hakkıdır! İşgalci güçler Kürtlerin kanına, malına ve onuruna saldırıyor, Kürtleri hapsediyor ve yerinden ediyor. Dolayısıyla Kürt halkının, bu yapay ve ırkçı yapılardan ayrılma hakkı vardır. Kürtlerin kanını, malını ve onurunu korumayan bir vatan, bizim vatanımız değildir. Bazıları federalizm, özerklik veya demokrasi gibi "çözümler" öne sürüyor ve bağımsızlık talebinin soykırım, kimyasal saldırılar, etnik temizlik ve yıkımla sonuçlanacağını iddia ediyor. Ancak ben şöyle yanıtlıyorum: Kürt halkı zaten bu vahşetleri yaşıyor—üstelik sadece özerklik gibi basit haklar talep ettiğinde bile! Eğer acı çekeceksek, bu sonsuz boyunduruk için değil, bağımsızlık için olsun.

Özgürlüğün Yolu

Büyük Kürt halkımın özgürlük yolunu ve Kürdistan'ın ırkçı işgalcileri altındaki esaretinin doğasını uzun zamandır biliyorum. Geçmişin başarısız "aşamalı" politikalarını değil, işgalcilerden en hızlı şekilde kurtulmak için tek aşamalı bir devrim önerdim.

Zaman Kürtlerin aleyhine işliyor. Düşman bizden çok daha hızlı geliyor—bugün mümkün olan, yarın imkansız hale gelebilir. Ancak Kürt siyasetine aşiretçilik, partizanlık ve

bölgecilik hakim, kesin bir strateji benimsenmesini engelliyor.

Mucizelere inanmasam da, partizanların, bölgecilerin ve aşiretçilerin zihnine Tanrı'nın bir nefes üflemesi ve onları Kürdistan'ın bağımsızlık yoluna yönlendirmesi için dua ediyorum—tıpkı Tanrı'nın Bakire Meryem'in rahmine üflediği ve evlenmeden İsa Mesih'i doğurduğu gibi.

Çoğu Kürt partizan lideri, insan hakları örgütü, yazar ve şair birliği ile diğer siyasi, askeri ve kültürel kuruluşlar, Kürdistan'ın bağımsızlığı meselesini görmezden geliyor. Hatta çoğu zaman, özellikle televizyonlara çıktıklarında, Kürdistan'ın bağımsızlığını reddediyor, sanki bu kötü bir hastalıkmiş gibi kaçınıyorlar! Bazıları ise ses geçirmez duvarlar arkasında bile "Kürdistan'ın bağımsızlığı" çağrısı yapmaya cesaret edemiyor.

Çok azı açıkça Kürdistan'ın bağımsızlığını savunuyor, daha da azı—neredeyse yok denecek kadar—fiilen bunun için mücadele ediyor.

Bu, çoğunluğun haklı olduğu anlamına gelmez—ne kadar zenginlik, silah veya nüfuzları olursa olsun, Kürdistan'ı işgal eden yapılar içinde özerklik, federalizm veya demokrasi savunmaları onları haklı kılmaz. Aynı şekilde, Kürdistan'ın bağımsızlığı için mücadele eden azınlık haksız değildir—ne kadar kötülük ve zulüm güçleri onlara komplo kurarsa kursun, ne kadar değersizleştirmek için kirli propagandalar yaparlarsa yapsınlar.

Kürdistan'ın bağımsızlığının ilanı ve bir Kürt devletinin kurulması, özgür irade ve özgüven gerektirir—kimsenin

onayını beklemeden. Çünkü bu mücadele, Kürt halkını uykusundan uyandıracak ve Kürdistan devini şişesinden çıkaracak—hiçbir gücün durduramayacağı bir yürüyüş başlayacak.

Kısacası, Kürdistan'ın bağımsızlığı meselesi; Enfal, Halepçe, Kerkük, Şengal, Afrin ve Serêkaniyê gibi trajedilerin tekrarlanmaması için hakikate, adalete ve özgürlüğe mutlak inanç gerektirir. Bunu başarmak için şu adımlar atılmalıdır:

1. Kürt halkı büyük bir ayaklanmaya hazırlanmalı.
2. Kürdistan'ın bağımsızlığı için mücadele edenlere güçlü destek verilmeli.
3. 1991'de Güney Kürdistan'da ve 2004'te Batı Kürdistan'da olduğu gibi, işgalci güçlerin ajanlarının bu kez ayaklanmayı ele geçirmesine izin verilmemeli.

Mücadele ettiğim Kürt devleti, bazılarının iddia ettiği gibi aşırılık veya ırkçılık devleti değildir. Aksine, Kürdistan'ı işgal eden devletlerin Kürt taleplerini "niceliğine" göre kabul veya reddetmediğini, temelde varlığımızı bile reddettiklerini bildiğim için bunu savunuyorum.

Örneğin: Geçen yüzyılda Filistin hareketi, bir devlet talebiyle tüm dünyayı sarstı ve neredeyse başarılı oldu. Batı, Filistinlileri veya İsrailileri sevdiği için değil, çatışmayı silah ticaretine uygun yeni bir forma sokmak ve tüm taraflara silah satmak için hızla müdahale etti. 1978 Camp David Anlaşmaları, Filistinlilere devlet talebinden vazgeçmeleri karşılığında özerklik verdi. O günden beri Filistin hareketi ve İsrail, yarım asırdır özerklik

müzakerelerinde sıkışıp kaldı—tıpkı 1961'de başlayan ve yarım asırdan fazla süren Kürt özerklik ve federalizm görüşmeleri gibi.

Tartışmalı Filistin ve Kürt bölgeleri meselesi, tüm tarafları kandırmak, çatışmayı uzatmak ve çıkar çevrelerine zaman kazandırmak için büyük bir yalandır. Hiçbir ciddi müzakere yarım asır sürmez. Nasıl ki hiçbir Filistinli İsrail'in meşruiyetine inanmıyorsa, hiçbir İsraili de gerçekten bir Filistin devletine inanmıyorsa, hiçbir Iraklı da bir Kürt devletine inanmaz.

Biri çıkıp "Abdülkerim Kasım ve Saddam rejimleri diktatörlüktü" derse, 2003'te dünyanın en büyük demokrasisinin ordusu Irak'a geldi ve yıllarca diktatörlükle savaşılan demokratik muhalefetten Irak cumhurbaşkanları atadı. Baas diktatörlüğünün çöküşünden bu yana Irak; Paul Bremer, Ahmed Çelebi, İyad Allavi, İbrahim el-Caferi, Nuri el-Maliki, Haydar el-İbadi, Adil Abdulmehdi, Muhammed Şiya es-Sudani ve gelecek olanlar tarafından yönetildi. Açıkça söylüyorum: Kürtlere yönelik politikaları, Kasım ve Saddam diktatörlüklerinden daha iyi olmadı—hatta daha kötü oldu.

Eski diktatörlükler Araplaştırma, soykırım ve Enfal'i açıkça uygularken, yeni diktatörlükler aynı politikaları—ancak gizlice—sürdürüyor. Kerkük, Şengal, Hanekin ve diğer tartışmalı bölgelerde Kürtlerin katledilmesi durmadı. Kurdistan'ın Araplaştırılmasının kapıları, yeni 'insani' bahanelerle ardına kadar açıldı: Arap bölgelerinde uydurulan IŞİD savaşlarından kaçan mültecileri kabul

ederek Kürt şehirlerini Araplarla doldurmak gibi. Bu durum korkunç—şu an Süleymaniye ve diğer tartışmasız Kürt şehirlerinde, eskiden hiç Arap yaşamazken, yarım milyon Arap yerleşimci bulunuyor. Yakında bu bölgeler, yerleşimcilerin artan nüfusları ve doğum oranları nedeniyle 'tartışmalı' ilan edilecek. On yıl içinde, Kurdistan'ı kendi vatanları olarak talep edecekler.

Çözüm bir Kürt devletidir—zorlukları olsa da, federalizmden daha iyidir. Federalizm belki daha kolay elde edilir gibi görünür, ancak sürdürülmesi imkansızdır. Saddam'ın 1970'te verip 1974'te geri aldığı özerklik, bunun bilinen bir dersidir.

İnanıyorum ki Kürt halkı, bağımsız bir Kürt devletinin zorlu yolunu—onurlu ve şerefli olanı—seçmelidir. Federalizmin kolay ama sürdürülemez yolunu değil; bu yol, Kürtleri ebediyen başkalarının insafına terk eder. Kürt devletinin ilanındaki her gecikme, yalnızca Kürtlerin ve Kurdistan'ın düşmanlarının işine yarar. Bazı işgalci güçlerin artık nükleer bombaları var, diğerleri ise dünyanın en büyük askeri ittifakının üyeleri. Kürtler, Kurdistan'ın yalnızca bir metrekare toprağında bile olsa devletlerini ilan etmelidir. Eğer hak edersek, gerisini geri alırız; etmezsek, gelecek nesiller Qazi Muhammed, Şeyh Mahmud Berzenci, Osman Sabri ve diğer Kürt kahramanlarının izinden gittiğimiz gibi bizim izimizden gidecekler.

Bazıları yerel, bölgesel ve uluslararası dengelerin bir Kürt devletine izin vermeyeceğini söylüyor. Ama soruyorum: General Mustafa Barzani 1961'de devrimini başlattığında

koşullar çok daha kötü değil miydi? Irak Sovyet bloğundaydı, Arap ve bağlantısız devletlerce destekleniyordu, gelişmiş Sovyet uçaklarına sahipti; güney Kurdistan ise düşman ülkelerle çevriliydi. Barzani'nin elinde sadece birkaç paslı I. Dünya Savaşı'ndan kalma Berdan tüfekleri vardı. Eğer hesaplama yapsaydı, devriminin günler içinde yenilgiye uğrayacağını görürdü. Kürt halkı 1946'da Mahabad Cumhuriyeti'nin yıkılışından sonra umutsuzdu—o tarihten beri Kurdistan'da tek bir kurşun bile atılmamıştı. Yine de Barzani, özgüvenli ve kararlıydı, hesaplamalar yapmadan bir devrim başlattı. Eksikliklerine rağmen, bu devrim yalnızca güneydeki değil, tüm Kurdistan'daki Kürtleri uyandırdı ve sonradan kuzey, doğu ve batıdaki ayaklanmalara ilham verdi.

Pek çok halk, yerel, bölgesel veya uluslararası dengeleri düşünmeden, yalnızca iradelerine güvenerek devrimler başlattı. Küba Devrimi, Castro ve Guevara ile sadece 16 gerilla ile başladı. Cezayir'in Fransız işgaline karşı devriminin liderleri, bir zamanlar Vietnam'da savaşan Fransız ordusunda askerdiler. Cezayir'in Fransız İmparatorluğu'na isyan edeceğini hiç düşünmemişlerdi—ama 1954'te Fransa'nın (Dien Bien Phu'da) yenilgisini görünce inandılar. Geri döndüler ve hesaplamalar yapmadan isyan ettiler.

Kürt halkına yönelik ihlalleri durdurmanın tek yolu, bir Kürt devleti kurmaktır. Ünlü İngiliz atasözünün dediği gibi: *"İyi çitler, iyi komşular yapar."* Bu atasözü, ihlallere maruz kalan halkların, kendilerini koruyacak bir devletten ve sınırlardan yoksun olduğunu ifade eder.

Kürdistan'ın bağımsızlığı, tüm Kürt devrimlerinin yükseldiği asıl hedeftir; milyonlarca şehidin kervanında büyük fedakarlıklar sunulmuştur... Onların pak ruhlarına binlerce rahmet... Ancak, Kürt Partizan Liderlikleri, Kürt kanını, malını, onurunu ve Kürdistan'ın bağımsızlığını, Kürt halkını mobilize etmek ve onların sırtına binerek Kürdistan'ı işgal eden devletlerin başkentlerine ulaşmak için bir araç haline getirmeyi başardı. Orada, kukla parlamentolara katılıp, bu işgalci rejimlere "demokrasi" sertifikaları vermek için...

Gerçek şu ki, Kürdistan'ı işgal eden devletler, diktatörlükler, ırkçı ve faşist rejimlerdir; kendi bağımsızlıklarını Kürdistan'ın bağımsızlığı pahasına inşa ettiler. Kürt Partizan Liderlikleri bunu, zalimlerin masalarından artık kırıntılar kapmak için yapıyor... İşgalci güçlerin Kürt partizan liderlerine sunduğu bu kırıntılar, Kürt halkını bağımsız Kürdistan hedefinden uzaklaştırıp, bağımsızlıkla hiçbir alakası olmayan başka bir hedefe yönlendirmek içindir.

Kürt halkının yaşadığı en büyük trajedi, bugüne kadar Kürdistan'ı işgal eden devletlerin "demokrasisini" kanıtlamak için şehit vermeye devam etmesidir.

Oysa Kürdistan'ın bağımsızlığı, çoğu Kürt partisinin gündeminden silinmiş durumda.

Eğer Kürt fedakarlıkları bir Kürt devleti için olsaydı, Kürt devleti çoktan kurulmuş olurdu. Şüphesiz, Suriye, Irak, İran ve Türkiye, Kürt halkının düşmanlarıdır. Ancak, Kürdistan'ı kurtarmak ve bir Kürt devleti kurmak için kesin adım atmayan Kürt Partizan Liderlikleri, Kürtlerin en büyük düşmanıdır.

Tek bir dağlık coğrafyada yaşayan 60 milyon Kürt, acımasız ve affetmez bir liderlik altında birleşse ve savaşı düşman topraklarına taşısa... Ne bölgesel ne de uluslararası güçler onları yenebilir.

Kürtlerin evlerinde kalıp eğitim, tarım, sanayi ve ticaretle uğraşması, Kürdistan'ı işgal eden devletlerin sınırları içinde "Kürt hakları" için ayaklanmaktan çok daha onurlu olurdu. Çünkü bu ayaklanmalar, Kürtleri Suriye, Irak, İran ve Türkiye'nin birliği uğruna şehit etmekten başka bir işe yaramadı. Böylece, Kürdistan'ın bağımsızlığı pahasına çizilen Sykes-Picot sınırlarının meşruiyetini kanıtladılar.

İşgalci devletlerin sınırları içinde "Kürt hakları" için yapılan devrimlerin, Kürdistan'ın bağımsızlığıyla hiçbir alakası yoktur. Bu devrimler, 1950'lerde Güney Kürdistan dağlarında tek başına isyan eden Kholla Bizhe'nin direnişinden farksızdır.

İşgalci devletler sınırları içindeki "Kürt hakları" mücadelesinin asıl amacı, Kürt halkının en iyi insanlarını öldürmek, onları yerinden etmek, köylerini ve şehirlerini yakıp yıkmaktır. Böylece Kürdistan, Kürtlerden boşaltılıp

demografik yapısı değiştiriliyor. Kobani, Afrin, Serêkaniyê, Kerkük, Xaneqîn ve Şengal'de olduğu gibi... Tıpkı geçen yüzyılın sonunda Anfal katliamlarında yarım milyon Kürtün öldürölmesi gibi... Ve bu trajediler, Kıyamet Günü'ne kadar tekrarlanacak.

Kürt iç çatışmalarına gelince: Stalin, kendisine muhalif olan 17 milyon Rus'u öldürdü. Bugün Rusya'nın hapisaneleri, Stalin'in yoldaşlarıyla dolu. Kürt halkının enerjisini tüketen bu ölümcül hataları tekrarlamamalıyız. Çünkü Kürt'ün Kürt'le atışması, Kürdistan'ın düşmanlarının en büyük hedefidir.

Süleymaniye ve Hewlêr (Erbil) yönetimlerinin birleşmemesi, Batı Kürdistan'ın Güney Kürdistan'la birleşmemesi, Kürt iç çatışmalarından bile daha alçakça bir ihanettir. Kürt iç savaşları 100 binden fazla Peşmerge kahramanının ölümüne yol açtı. Ama Qamişlo'nun Hewlêr ve Süleymaniye ile birleşmemesi, tüm Kürt halkının ölümüne yol açacak. Çünkü bugünkü fırsat, bir daha asla gelmeyebilir.

atışmanın özü, Kürt milletinin çıkarları ile Kürdistan'ı işgal edip kaynaklarını yağmalayan ve halkını köleleştiren devletlerin çıkarları arasındadır. Yarım asırdan fazla süren yön kaybı, Kürt mücadelesini, işgalci devletlere karşı olması gereken bir mücadeleden, Kürt toplumunun kendisiyle, gençliğiyle, kızlarıyla ve vataniyle çatışmasına dönüştürdü: Parçalanmış ve işgal altında bir Kürdistan.

Kürt Partizan Liderlikleri içindeki istihbarat ajanları, Kürt gençlerini, "Kürt bağımsızlığının imkansız olduğuna" ve "Kürt devletinin bir hayalden ibaret olduğuna" inandırmak için yalan propagandalar yayıyor. Onlara göre, Kürt halkının "gerçekçi" hedefi, Araplar, Türkler ve İranlılarla "demokratik" bir sistemde yaşamaktır!

Gerçek tam tersidir. Evet, bir Kürt devleti kurmak zordur. Ama Araplar, Türkler ve İranlılarla demokratik devletlerde yaşamak imkansızdır. İran mollalarını, Türk generallerini, Irak ve Suriye'deki Baasçıları, çoğulculuğa ve Kürt haklarına inanan demokratik gruplara dönüştürmek mümkün değildir.

Irak'ta Baas rejimi yıkıldıktan sonra bile, yeni Irak başbakanları—Allavi, Yaver, Caferi, Maliki, Abadi ve Sudani—Kürt bir Irak cumhurbaşkanıyla birlikte, Saddam döneminde Kürtlere karşı işlenen soykırım için hiçbir zaman özür dilemedi. Kerkük, Musul, Xaneqîn ve diğer Kürt bölgeleri asla Kürt yönetimine verilmedi. Bu bana, Saddam'ın şu sözünü hatırlatıyor: *"İrakililer Baasçıdır, Baas Partisi'ne üye olmasalar bile."* Dolayısıyla Allavi, Yaver, Caferi, Maliki, Abadi ve Sudani'nin politikaları, tıpkı bir Baasçı gibi hareket etmektedir. Çünkü Baas zihniyeti, Irak ve Suriye toplumuna işlemiştir: "Öteki"ni reddeden bir benlik.

Kürt kurtuluş hareketindeki bölünmeleri durdurmak için, Kürdistan'ın bağımsızlığına ve Kürt halkının özgürlüğüne inanmalıyız.

Eğer General Mustafa Barzani, Dr. Abdulrahman Qasimlo, Abdullah Öcalan, Mam Celal Talabani ve diğerlerinin güçleri birleşseydi, hiçbir işgalci güç Kürdistan'da bir dakika bile kalmazdı. Ne yazık ki, bu güçler sadece birleşmedi, birbirleriyle savaştılar—ve hâlâ savaşıyorlar. Şimdi çatışma, başka bir forma büründü: Sahte propagandalar, birbirlerine casusluk, kameralar önünde kucaklaşmalar ve masanın altında örülen komplolar... Uluslararası koşulların Kürt halkının devletini ilan etmesi için elverişli olduğu bir dönemde, bu iç çekişmeler, silahlı çatışmadan bile daha alçakça ve utanç vericidir. Eğer Kürdistan'ın bağımsızlığı için ulusal bir strateji oluşturmazsak, Afrin, Kobani, Serêkaniyê, Kerkük ve Şengal trajedileri tekrar tekrar yaşanacak. Kürtler başkalarının devletlerine ve ideolojilerine ait olduğu sürece, trajediler devam edecek. Ama Kürt evi temizlendiğinde ve Kürt halkı saf ve samimi bir niyetle Kürdistan'ın bağımsızlığı için birleşik bir mücadele ilan ettiğinde, trajediler son bulacak. Kürt halkının kanını, malını ve onurunun, bir Kürt devleti olmadan korunabileceğini iddia eden herkes, sadece yanılmıyor—o bir haindir.

Büyük Kürdistan Cumhuriyeti'ni Kurma Mekanizmaları

Özgürlük insanla doğar ancak çevreye göre büyür veya küçülür. Bağımsızlık, federalizm veya özerklik gibi değil, zor ama imkansız değildir. Kürdistan'ın bağımsızlığı referandum gerektirmez, aşağıdaki noktalarla temsil edilen net bir yol haritası gerektirir:

1. Kürdistan'ı işgal eden devletlerdeki yönetim sisteminin değişmesi—diktatörlükten demokrasiye veya monarşiden cumhuriyete—ve onlarla bir arada yaşamak, Kürdistan'ın bağımsızlığıyla ilgili değildir.
2. Kürdistan'ın bağımsızlığı, esir alınmış Kürt halkının ve bölünmüş, işgal edilmiş vatanlarının meselesidir. Kürt sorununun tek çözümü, rejim değişikliği değil, Kürt halkının özgürlüğü ve Kürdistan'ın bağımsızlığıdır.
3. Tek çözüm, suçlular ve katillerle bir arada yaşamak değil, Kürt halkının özgürlüğü ve Kürdistan'ın bağımsızlığıdır.
4. Ancak bir Kürt devletiyle vatanımızı, halkımızın kanını ve onurunu koruyabiliriz.
5. Kürt devletinin ilan edilmesindeki her gecikme, Kürt halkının potansiyelinin heba olmasına ve zaman kaybına yol açar.
6. Kürt devleti olmadan vatanımızın, halkımızın kanının ve onurunun korunabileceğine inanan herkes hayal görmektedir.
7. Kürt devletine inanmayan veya inandığını iddia edip ilan etmeyi erteleyen kişi, hayal görendir.

8. Hayal gören, farkında bile olmadan Kürdistan'ı işgal eden yapıların gizli belkemiğidir.
9. Kürt devleti olmadan, Kürt halkı Kıyamet Günü'ne kadar nesiller boyu tehdit altında kalacaktır.

Kürdistan'ın Bağımsızlığı, Kürt Halkının Kendini Savunmayı Öğrenmesi Demektir

Kürdistan'ın bağımsızlığını korumak için Kürt halkının, Kürt devleti içinde bir "derin devlete" sahip olması gerekir.

Seçilmemiş derin devlet, Kürt milli güvenliğini ve Kürdistan'ı kişisel, kabilesel, partisel, bölgesel veya uluslararası çıkarların üstünde tutan—ne pahasına olursa olsun tereddüt veya yumuşaklık göstermeyen—adanan Kürt milliyetçisi düşünürlerden oluşan kalıcı bir kurumdur. Derin devletin içinde, Kürt devletinin kurumlarını kontrol eden özel güvenlik ve askeri aygıtlar vardır. Bu organlar, tek bir ilkeye dayanarak Kürt devletinin şimdiki ve gelecekteki politikalarını belirler: Kürdistan her şeyden önce gelir. Kimin cumhurbaşkanı olacağına karar verir, programlarını ve gündemlerini hazırlar, seçim kampanyalarını finanse eder. Ayrıca, cumhurbaşkanlarını atanan gündemden saptıklarında disipline eder, bastırır veya görevden alır.

Demokratik sistemlerde filozofun oyu, saldırganın, suçlunun, yolsuzun, dolandırıcının, para aklayanın ve şiddeti kışkırtanın oyuyla eşittir. Barış ve sevgi savunucularının aksine, saldırganlar ve suçlular muazzam kaynaklara sahip olduğundan, derin devlet Kürt

parlamentosunun hırsızlarla dolmasını engellemek için seçim kısıtlamaları getirmelidir.

Süreklilik isteyen milletler, sistemlerinde derin devlete sahiptir. Seçilmemiş derin devlet, seçilmiş yönetimleri yönlendiren kalıcı kurumdur ve Kürt devletinin çökmesini engeller.

Henüz bağımsızlığı kazanmadığımız için, şimdi Kürt derin devletini kurmalıyız—Kürdistan'ı ve Kürt milletinin çıkarlarını her şeyin üstünde tutan stratejik kurumları oluşturmalıyız.

Kürdistan'ın Bağımsızlığı İçin Alternatif Plan

Kürdistan'ı kurtarmak için alternatif planı açıklamadan önce, Kürt halkımızın bu ırkçı canavarlar—Kürdistan'ı işgal eden yapılar—altında çektiği gerçekleri ve vahşetleri anlatacağım. Bazen, vahşi hayvanların çok daha merhametli olduğuna inanıyorum, çünkü onlar doyduklarında avlanmayı bırakırlar. Oysa Kürdistan'ın işgalcileri ve küresel efendileri için suçlarının sınırı yoktur. İşte bazı önemli noktalar:

1. Kürdistan'ın Sömürgeci Bölünüşü: Büyük güçler, 20. yüzyılın başında Sykes-Picot Anlaşması ve Londra, San Remo, Lausanne antlaşmalarıyla Kürdistan'ı beş parçaya böldüler. Her parçayı komşu yapay devletlere hediye ettiler—sömürge olarak değil, mülk olarak—Kürdistan'ın kaynaklarını sömürmelerine izin verdiler.

2. Aldatıcı Politikalar: Bu güçler, yapay devletlere Kürtlere karşı önce boyun eğdirici, sonra ırkçı baskı politikaları uygulamalarını emretti.
3. İç Çatışmayı Körükleme: Kürdistan'ın işgalcileri, Kürtler arasında kabilevi ve siyasi çatışmaları kışkırtarak kontrolü sürdürdü.
4. Karşıtları Finanse Etme: Suriye, Irak, Türkiye ve İran rejimleri, Kürt toplumunu parçalamayı hedefleyen Kürt grupları da dahil olmak üzere, anti-Kürt aşiretleri ve örgütleri finanse etti.
5. 2014 yılında, IŞİD Suriye'nin petrol sahalarının %60'ını kontrol ederken, Suriye rejimi IŞİD'den 100 milyon dolarlık petrol satın aldı. Suriye rejimi ve IŞİD, yalnızca Sünni şehirleri yok etmek, sakinlerini öldürmek ve onları yerinden etmek üzere anlaştı. Amaç, Nusayri egemenliğindeki Suriye rejimine karşı ayaklanabilecek Sünni destek üslerini ortadan kaldırmaktı. Kürt şehri Kobani de bu hedeflerden biriydi.
6. Amerika, Avrupa ve Rusya, Kürtleri defalarca ihanete uğrattı. Kürdistan'ın işgalini sürdürmek için Batılı güçler, Kürdistan, Belucistan, Amazigh toprakları ve Ortadoğu'nun diğer yerli halklarını işgal eden güçlerle anlaşmalar imzaladı—Bağdat Paketi, CENTO ve NATO gibi.
7. Kürdistan'ın işgalini kalıcı hale getirmek için Batılı güçler, Ruslarla ve onların sosyalist bloğuyla işbirliği yaparak Kürt halkına ve Kürdistan'a karşı entrikalarını derinleştirdi. Ruslar, Kürdistan, Belucistan ve Amazigh

topraklarını işgal eden güçlerle güçlü dostluk ilişkileri kurdu, onlara silah ve uzmanlık sağlayarak Ortadoğu'nun yerli halklarının özgürlük hareketlerini ezmelerine yardım etti.

1972'de, Beyrut'taki Sovyet büyükelçiliği aracılığıyla Sovyet liderliğine bir mektup yazdım. Güney Kürdistan Kürtlerinin, müttefikleri olan Irak'la ittifak kurduğunu belirttim ve İran ile Türkiye'ye (Batı'nın bölgedeki başlıca kuklaları) karşı kapsamlı bir devrimde Kürtleri desteklemenin, Sovyetlere dünyanın öbür ucundaki Vietnamlıları desteklemekten çok daha fazla fayda sağlayacağını söyledim. Rusların cevabı şuydu: "*Sınırlarımızda savaş çıkarmak gibi bir niyetimiz yok.*" Ama yalan söylüyorlardı—zaten Batı'yla Kürt bağımsızlığını engellemek üzere anlaşmışlardı. Birkaç yıl sonra, tam da sınırlarında Afganistan'da savaş başlattılar.

8. Ruslar, 1946'da Mahabad Cumhuriyeti'ni terk ederek Kürtleri katliam ve soykırıma maruz bıraktı—karşılığında İran'la petrol anlaşmaları yaptılar. Ancak bu anlaşmalar Şah'ın iktidara gelip önceki vaatleri görmezden gelmesiyle Ruslara hiçbir fayda sağlamadı.
9. Amerikalılar, General Mustafa Barzani önderliğindeki Kürt devrimine (1961-1975) ihanet etti. 1975'te ABD destekli İran Şahı ile Sovyet destekli Saddam Hüseyin arasında imzalanan haince Cezayir Anlaşması bu ihanetin doruk noktasıydı. Bu küresel bir komploydu; hem Doğu hem Batı güçleri dahildi.

10. Amerikalılar, 1991'de George H.W. Bush'un Kürtleri ve Şiileri Saddam Hüseyin'e karşı ayaklanmaya çağırmasının ardından patlak veren Güney Kürdistan ayaklanmasında Kürtleri yalnız bıraktı. Bu ihanet, iki milyondan fazla Kürt'ün Irak sınırına kaçmasıyla sonuçlandı—o meşhur büyük göç.
11. Amerikalılar, 2004'te Batı Kürdistan ayaklanmasında da Kürtleri terk etti. ABD, Suriye, İran ve Kuzey Kore'yi "Şer Eksenini" olarak nitelendirmişti, ancak Kürtlerin desteklenmesi yerine, onları Suriye rejiminin katliamlarına açık bıraktı. Bu "Şer Eksenini" üyesi rejim, Kürtleri sokaklarda, işkence altında, zorunlu askerlikte ve sahnelenen "istihbarat bağlantılı" trafik kazalarında öldürdü.
12. Amerika, Avrupa ve Rusya, 2017 bağımsızlık referandumuna (25 Eylül) karşı çıkarak Kürt halkına ihanet etti. Büyük ve küçük güçler yalnızca referandumu kınamakla kalmadı, aynı zamanda Kürdistan'a kara, deniz ve hava ablukası uyguladı—oysa self-determinasyon BM tüzüklerinde ve uluslararası hukukta garanti altına alınmış bir haktır. Hitler'e veya Mussolini'ye bile Kürdistan'a yaptıkları gibi bir abluka uygulamadılar.
13. Amerikalılar, Avrupalılar ve Ruslar, Saddam Hüseyin'e Halepçe'yi kimyasal bombalama yeşil ışığını vererek Kürtlere ihanet etti. Bu, büyük göçe, Enfal operasyonlarında 500.000'den fazla Kürt'ün öldürülmesine, Barzanilerin ve Feylilerin

kaybedilmesine, Kürt savaşçıların, aktivistlerin ve sivillerin sokaklarda ve işkence altında idam edilmesine yol açtı.

14. Yarım milyon Kürt'ü öldüren Saddam Hüseyin'den hesap sormak yerine, Kürt parti liderleri Bağdat'a gidip önünde diz çöktü. Adalet talep etmek yerine, ondan af dilediler, hatta tutkuyla öptüler. Biri, Saddam'ı öperken şöyle dedi: "*Bu hayatımın en mutlu anı.*" Sanki katliamlar için teşekkür ediyor ve daha fazlasını teşvik ediyorlardı.

İngiliz diplomat Lord Shore bana demişti ki, Halepçe kimyasal saldırısından sonra Kürt halkı, Güney Kürdistan'da—en azından Halepçe'de—bağımsız bir devlet kurmaya hazırdı, çünkü kendi halkını zehirleyen bir hükümetin onları yönetme hakkı yoktu. 1991'de "Aşağılanmanın Öpücüğü" başlıklı üç bölümlük bir yazı yazdım. On yedi yıl sonra, Saddam'ı öpen Kürt liderlerden biri olan Noshirwan Mustafa, anılarında bunun bir "*kara gün*" olduğunu itiraf etti—benim tezimi doğruladı, ancak çoğu Kürt lideri hâlâ bu utanç verici eylemi gururla savunuyor.

15. Dünyanın büyük güçleri, Kürt soykırımını hiçbir zaman resmen tanımadı; Saddam sonrası "demokratik" Irak hükümetleri de tanımadı. Bu hükümetler, Kürt parti liderlerinin yardımıyla Saddam'ın işgal politikalarını sürdürdü—hatta onun vahşetini aştı. Kürt liderleri:

- Bağımsızlığa karşı çıktı, federalizm için bir zaman çizelgesi belirlemeyi reddetti (ki bu sağlanmazsa Kürtlerin ayrılması meşru olacaktı).
 - Saddam'ın uluslararası bir mahkemede yargılanmasını reddetti (Yahudilere ebedi koruma sağlayan Nürnberg benzeri bir duruşma).
 - Saddam'ın idam kararını imzalamayı reddetti (Duceyl katliamı gibi suçlarından dolayı ölümü hak etmişti—peki ya öldürdüğü 500.000 Kürt?).
 - Araplaştırmayı kolaylaştırdı: 1972'de Süleymaniye'de Irak istihbarat ajanları dışında hiç Arap yaşamıyordu. Bugün, Kürt parti yönetimleri altında, yarım milyondan fazla Arap orada yaşıyor, çocuklarını okullara gönderiyor. Yakında, Saddam'ın Araplaştıramadığı "tartışmalı bölgeler" gibi bu şehri de sahiplenecekler.
16. Amerikalılar ve Ruslar, Kürtleri Kerkük, Sincar, Kobani, Afrin ve Doğu Suriye'de ihanete uğrattı; onları Türk, Irak ve Suriye ordularına—ve IŞİD'e—yem ettiler.
17. Görüldüğü gibi, Avrupalı ve Amerikalı güçler—IŞİD ve Kürdistan'ı işgal eden diğer güçler gibi kuklalarıyla—sırayla her Kürt hareketini ezmekte, ister bağımsızlık ister temel insan ve demokratik haklar için olsun.

Kürdistan'ın bağımsızlığına dair alternatif plan, kimyasal veya fiziksel bir teori değildir. Bu plan, 1943 Tahran Konferansı'nın Kürtler ve Kürdistan aleyhine olan kötü niyetli kararlarını ortaya çıkaran detaylı bir incelememe

dayanmaktadır. Bu kararların en öne çıkanı, Kürt topraklarında ya Kürt halkı ile Kürdistan'ı işgal eden güçler arasında ya da Kürt partileri arasında Kürt-Kürt çatışmaları yaratıp savaşları körüklemektir. Amaç, Kürt köylerini ve şehirlerini yok etmek, Kürt halkını katletmek ve yerlerinden etmek, ardından onların yerine başkalarını yerleştirerek Kürdistan'ı sahiplerinden mahrum bırakmaktır. Kürt halkının bir kısmı Kürdistan'da kalsa bile, süregelen savaşlar ve katliamlar nedeniyle güvensizlik, yoksulluk, geri kalmışlık ve temel insani ihtiyaçlardan mahrum bir hayat sürecektir. Öte yandan, işgalci güçlerin başkentleri, şehirleri ve köyleri ekonomik olarak gelişip refah ve istikrar içinde yaşayacaktır.

Zamanla, Kürdistan'ı işgal eden güçler güçlenecek, Kürt güçleri ve devrimci ruhu ise bir-iki nesil içinde zayıflayacaktır.

Bu nedenle, alternatif planın 1943 Tahran Konferansı kararlarını tamamen reddetmekten geçtiğine kesinlikle inanıyorum:

Büyük güçlerin çıkarları, ne 1916 Sykes-Picot Anlaşması'ndan beri ne de 1923 sömürgeci Lozan Konferansı'ndan bu yana bir Kürt devletinin kurulmasıyla uyumlu olmuştur ve asla olmayacaktır. 22 Arap devleti ve yedi Türk devleti, petrol zengini olup bir Kürt devleti fikrine düşmandır. Bu işgalci devletler, büyük güçlerle ticari ilişkilerini sürdürmekte ve büyük güçler, bu devletlerden günlük milyarlarca dolar gelirlerini belirsiz ve tanımsız Kürt çıkarları uğruna feda etmeyeceklerdir.

Bu yüzden, Kürt halkı Kürdistan'ı akıllıca özgürleştirmek için kendisine ve gücüne güvenmeli, kararlarını özgür iradesiyle almalıdır.

Kürt bağımsızlık ayaklanması için alternatif plan şu şekilde özetlenebilir:

1. Demokrasi ve federalizm taleplerine son verin. Tek bir slogan yükseltin: "*Kürdistan'ın bağımsızlığı.*" Bağımsızlık için savaşmayan herkesi vatan hainliğiyle suçlayın.
2. Kürdistan'ın bağımsızlığı için kitlesel bir ayaklanma koşullarını hazırlamak için mücadele edin.
3. Ayaklanma, Kürt milliyetçi kurtuluş ideolojisine inanan her Kürt tarafından yönetilmelidir, çünkü Kürdistan 60 milyon Kürt'ün ortak vatanıdır.
4. Kürdistan'daki savunma politikasına son verin. Bu politika, yalnızca Kürtlerin öldürülmesine, köylerin ve şehirlerin yıkılmasına, yerlerinden edilmelerine ve başka halkların yerleştirilmesine yol açmıştır. Düşmanın istediği de budur: Halkı olmayan bir Kürdistan.
5. Savaşı Kürt topraklarından düşmanın topraklarına ve başkentlerine taşıyın. Finans merkezlerini hedef alın. Kürdistan'ın işgalini bitirmek, düşmanı hem maddi hem de manevi olarak tüketmekle mümkündür. Bunun için on kahraman Peşmerge yeterlidir, çünkü saldırı en iyi savunmadır.

6. İşgalci güçler yardım için çığlık atmaya başlayacak, halklarının güvenlik içinde yaşaması için müdahale dileyceklerdir.
7. Kutsal ayaklanmanın cevabı şu olmalıdır: *"Kürdistan'ın kutsal topraklarındaki son işgalci asker çıkana kadar ne barış ne de müzakereler olacak."*
8. İşgalci devletlere, Kürdistan'ı çalan, kaynaklarını yağmalayan ve Kürt halkını köleleştiren düşman devletler muamelesi yapın. Kürt halkı, düşmanla kardeşçe ilişkiler kurarak değil, onlardan nefret ederek zafer kazanabilir.
9. 20. yüzyılın başlarındaki sömürgeci anlaşmalarla çizilen, Kürt özgürlüğünü ve bağımsızlığını gasp eden işgalci sınırları parçalayın.
10. Kürt kurtuluş hareketi stratejisini yukarıdaki gibi değiştirmelidir. Değiştirmezse, bu bir kurtuluş hareketi değil, işbirlikçi bir teslimiyet hareketidir.
11. Kürt halkının gerçek bir değişime ihtiyacı vardır. Devam eden soykırım, Kürdistan'ın işgali, Kürtlerin sırf Kürt oldukları için aşağılanması, varlıklarının inkârı, tarihlerinin çarpıtılması ve işgalci devletlerin (Suriye, Türkiye, Irak, İran ve eski Sovyetler Birliği) baskıları son bulmalıdır.
12. İşgalci devletlerin ekonomilerini boykot edin. Onlarla ticaret yapmayın veya mallarını satın almayın.
13. İşgalci toplumlarda yozlaşmayı teşvik edin ve onurlu figürlerine karşı savaşın. Onların onlarca yıldır Kürtlere yaptıklarını kendilerine yapın.

14. Düşmanlarımız çoktur, bu yüzden Kürdistan'ın tüm bölgelerine yayılan gizli bir Kürt örgütü kurmalıyız. Ordularını milyarlarca dolarla besleyen düşman ekonomisini vurun.
15. Büyük güçler ve işgalci devletler mafyasının tek ortak noktası: *"Kürtlerin ekonomik desteği olmamalıdır."* Bu yüzden, tutuklu ve yerinden edilmiş ailelere yardım edecek bir Kürt ulusal fonu oluşturmalıyız.
16. İşgalciler çatışmalarına rağmen her Kürt hareketine karşı birleşirler. Kürt halkı da bölünmelere izin vermemeli ve düşmanın bu zayıflığı kullanmasına engel olmalıdır.
17. Kürtlerle ilgilenen herkese ulaşın. Onlara, Kürtlerin Kürdistan adında bir vatanları olduğunu ve bağımsız bir devlet kurmaları gerektiğini anlatın. Bağımsızlık fikrini asla aklımızdan çıkarmayalım.
18. Düşmanın biz farkında değilken topraklarımızı işgal etmesi utanç verici değildir. Asıl utanç, onları zarar görmeden gitmelerine izin vermektir.

Adaletin tesisi, ancak Kürdistan'ın bu barbar işgalci devletlerden bağımsızlığı ile mümkündür. Ancak bağımsızlık ve bir Kürt devletinin ilanı, silahlı mücadeleyle değil, resmi bir devlet bildiriyle gerçekleşmelidir. Devlet ilan etmeden savaşmak, paralı askerlikten farkıdır. Bugünkü Kürt partizan liderliğinin zayıf savunma çabalarında görüldüğü gibi, bu sadece boş protestolar, kınama mektupları ve etkisiz gösteriler döngüsüdür.

Yaşasın Özgür Kürdistan!

2. Bir Ulusal Kurtuluş Stratejisi İnşa Etmek:

1. Kürt Tarihini Yeniden Yazmak ve Tahrifattan Arındırmak
Yalanlar ve mitlerle dolu bir tarih üzerine gelecek inşa edilemez. Kürt tarih anlatısı, tahrifattan arındırılarak yeniden yazılmalı ve gerçek formuna kavuşturulmalıdır.
2. Kürt Parti Liderliklerinin Yalanlarını Teşhir Etmek
Her Kürt bölgesinin kendine özgü koşulları olduğu iddiası yalandır. Gerçekte, Kürt halkını birleştiren ortaklıklar vardır:
 - Tüm Kürtler, Kürdistan'ın bağımsızlığını arzular.
 - Tüm Kürtler aynı gerçekle yüzleşir: işgal altındaki bir halk ve vatandaşlar.
 - Tüm Kürtler Araplaştırma, Türkleştirme ve Farslaştırma politikalarına maruz kalır.
 - Tüm Kürtler ırkçı ayrımcılık, soykırım ve zorunlu göçle karşı karşıyadır.
 - Kürt halkına yönelik saldırıların kaynağı aynıdır: Kürdistan'ı işgal eden güçler.
 - İhanet ve ikiyüzlülüğün kaynağı da aynıdır: Kürtleri temsil ettiğini iddia eden ancak bağımsız Kürdistan fikrine karşı çıkan parti liderleri.
3. Ulusal Düzeyde Bir Kürdistan Kurtuluş Hareketi Kurmak
Bölgecilik, aşiretçilik ve partizan ayrımları reddederek, birleşik bir ulusal kurtuluş hareketi inşa etmeliyiz.

4. Kürt Halkının Düşmanlarını Net Bir Şekilde Tanımlamak

Düşmanlar, işgalci güçler—Suriye, Türkiye, Irak ve İran—ve onları destekleyen herkeştir.

5. Kürt Halkının Dostlarını Net Bir Şekilde Tanımlamak
Dostlar, Kürdistan'ın işgalcilerine karşı çıkanlardır.

Çok uzun süre bekledik, ancak bugün Kürt kurtuluş hareketini inşa etmek için en doğru zamandır—yarına bırakmamalıyız. Bugün mümkün olan, yarın olmayabilir.

İşgalcilerin İşbirlikçilerinin İkiyüzlülüğü

İşgal rejimlerinin işbirlikçileri, alternatif planın yıkıcı bir savaşa yol açacağını iddia ediyor—sanki Kürt halkı şu an barış, istikrar ve refah içinde yaşıyormuş gibi! Kahrolsunlar, çürümüş ve iğrenç felsefeleriyle birlikte. Kimyasal ve fosfor bombalarından daha kötü ne olabilir? Ancak halkımız bunlara karşı kahramanca direndi. Ne yazık ki bu direniş, yozlaşmış Kürt parti liderliklerinin ömrünü uzattı—Kürt halkının özgürlüğü veya Kürdistan'ın bağımsızlığı için değil.

Ancak, bağımsız bir Kürt devleti kuracak olan kahraman Kürt halkının ayaklanmasında büyük bir umut var.

"Devlet" Kavramı Üzerine

Uluslararası Siyaset Bilimi Derneği'nin Rio de Janeiro'daki konferansı (1982), devlet tanımına dair en önemli toplantılardan biriydi. Sosyologlar, siyaset bilimciler ve ekonomistler, her ulusun kendi devletine sahip olması gerektiğinde hemfikirdi.

Birlikler ve ortaklıklar, ancak özgür halklar arasında

kurulabilir—efendiler ile köleler arasında asla! Aralarındaki sözde "birlik", baskı ve adaletsizlik üzerine inşa edilmiştir. Daha kötüsü, zamanla köleler, köle olduklarını bile unuttur—tıpkı bugünkü Kürtler gibi. İşgalci rejimlerin her türlü sömürsüne rağmen, bazı Kürtler önlerinde bir tabak kebab veya dolma olduğu için özgür olduklarını sanıyor.

Kürt devleti olmadan, Kürtler ile Ortadoğu halkları arasında gerçek bir birliktelik mümkün değildir. Kürt devletsiz bir "birlik", aldatmacadır—Kürt halkının birey, toplum ve devlet olarak gelişimini inkâr etmektir.

Yeni Bir Kürt Ulusal Yaklaşımına İhtiyaç

Parti çatışmaları, siyasi gerileme ve bölgesel tecrit ortamında, biz—Kürdistan'ın özgür halkı—Kürt ulusal stratejisini yeniden düşünmeliyiz.

18 Nisan 2009'da Londra'daki 6. Kürdistan Ulusal Kongresi ve KAJYK'ın (Kürt Özgürlük, Diriliş ve Birlik Derneği) 50. yıldönümü vesilesiyle, Kürt kurtuluş hareketinin öncü düşünürlerini anıyoruz.

KAJYK, 14 Nisan 1959'da Süleymaniye'de (Güney Kürdistan) yedi öncü lider tarafından kuruldu:

Cemal Nebez, Ahmed Hardi, Kamil Zheer, Feridun Ali Emin, Abdullah Cevher, İhsan Fuad ve Fayık Arif.

KAJYK'ın Mirası

KAJYK, neredeyse sönmek üzere olan umudu yeniden alevlendirdi. Onun ideolojisi şunları temsil eder:

- Kürt ulusunun bağımsızlık arzusu.

- Kürt halkının özgürlüğü.
- Kürt toplumunda sosyal adaletin tesis edilmesi. Kısacası, KAJYK'ın düşüncesi, Kürt ulusal kurtuluş hareketinin temelidir. O, Kürt uyanışı ve Kürt vicdanıdır.

KAJYK'ın etkisi üyelerinin ötesine geçti—birçok Kürt örgütü onun ilkelerini benimsedi:

- Kürdistan Ulusal Demokratik Birliği
- Kürdistan Bağımsızlık Partisi
- PASOK
- Kürdistan Ulusal Kongresi

Hatta Komala Partisi ve Kürdistan İşçi Partisi (PKK) bile başlangıçta KAJYK'ın ideolojisinden etkilendi.

KAJYK'ın Özgürlük Konusundaki Tavizsiz Tutumu

KAJYK, kısmi özgürlüğü kabul etmez—kişi ya özgürdür ya da değildir. Ben KAJYK'a katıldım çünkü uzun zamandır inandığım şeyi savunuyor.

KAJYK, modern Kürt tarihinde ilk kez Kürdistan'ın bağımsızlığını organize, entelektüel ve ideolojik bir çerçevede ele aldı—bir Kürt devleti kurmak ve korumak için.

KAJYK Üyelerinin Sarsılmaz Bağlılığı

Sonradan KDP, PUK veya başka partilere katılanlar bile KAJYK'ın ideallerine sadık kaldı. O partilerdeki siyasi yozlaşma ve milliyetçi sapmalar onları yıldıramadı.

Örneğin: Erken yaşta, adeta kanına, düşüncelerine ve bilincine işleyen KAJYK milli eğitimini almış olan Sevgili

Teğmen Omar... Ve Sevgili Teğmen Omar, Kürdistan Yurtseverler Birliği'ndeki (KYB) askeri ofis şefi pozisyonundan istifasını sunduğunda, istifa mektubunun bir kopyasını, KYB Genel Sekreteri Mam Celal Talabani'ye hitaben yazdığı mektupla bana da gönderdi. İstifasında şunları belirtti: "KYB içindeki mücadelemden pişman değilim ve bir KAJYK'li olduğum için gurur duyuyorum"... Bu ifade, 2009 yılında Güney Kürdistan'ı ziyaret ettiğimde Sevgili General Mansur El-Hafid'in sözlerini hatırlattı. O zamanlar Kerkük'te KYB'nin güvenlik aygıtının başında görev yapıyordu ve bana ve eşimi Erbil'den Süleymaniye'ye, Ve Mansur'a dedim ki: Eğer Mam Celal bunu öğrenirse, bu onunla aranızda sorunlara yol açacak, özellikle de ben partileri açıkça eleştiriyorum... Mansur bana dedi ki: Mam Celal, bu görevi almadan önce senin arkadaşın olduğumu biliyor.

Dahası, KAJYK faaliyetlerini askıya aldıktan sonra diğer partilerdeki veya herhangi bir partiye bağlı olmayan sevgili yoldaşlarımızın tutumları, ahlaki ve entelektüel bağlılık konusunda Sevgili Yoldaşlarımız Mansur ve Teğmen Omar'ın, yoldaşlarına -Kürt milli düşüncesinin yoldaşlarına- olan bağlılıklarıyla aynı seviyede kalmıştır.

Bazı Hareketler Sona Erdi, Ancak İdealleri Asla:

- JK Partisi, Kürdistan Demokrat Partisi-İran'a (1946) katıldı.
- KAJYK faaliyetlerine ara verdi (1974).

- PASOK, Kürt Sosyalist Partisi-Irak'a (1992) katıldı. Ancak KAJYK'ın ideolojisi hala parlıyor ve bağımsızlık elde edilene kadar Kürdistan'ın özgür halkına rehberlik edecek.

Bir gelecek Kürt devletini korumanın tek yolu, KAJYK'ın yoludur—gerçek kurtuluşun yolu.

Aşağıda, KAJYK'ın temelini atan yedi öncünün resimleri bulunuyor—gururla taşıdığımız bir miras.

جەمال نەبەز

نەحمەد هەردی

کامیل زێر

فایق عارف

فەرەیدون عەکی نەمین

ئوبحسان فوناد

عەبدوڵا جەوھەر

دامەزرێنەرانی کازیک ١٤/٤/١٩٥٩

3. Kürt Ulusal Bildirgesi

Alternatif plan, 18-19 Eylül 1996'da Paris'te düzenlenen Üçüncü Kürdistan Ulusal Kongresi tarafından kabul edilen Kürt Ulusal Sözleşmesi'ni benimsemiştir. Sözleşmenin tam metni aşağıdaki gibidir:

"Bizler, Kürt Ulusal Sözleşmesi'nin hükümlerine hem şekil hem de öz itibarıyla bağlı kalma kararı aldık. Bu hükümlerden herhangi birini ihlal eden kişi, Kürt halkının iradesine karşı çıkmış ve Kürdistan'ın özgürlüğü ile bağımsızlığının düşmanı sayılacaktır:"

1. Kürt Halkı: 60 milyonu aşan nüfusuyla çoğunluğu Kürtlerden oluşan, diğer etnik azınlıkları da kapsayan bir halktır. Kürtler, binlerce yıllık bir medeniyete ve tarihe sahiptir; anavatanları Kürdistan'dır.
2. Kürdistan: Kürt halkının ve kardeş azınlıkların anavatanıdır. Yaklaşık 750.000 km²'lik bir alana yayılan Kürdistan, Şerephan Bidlisi'nin Şerefname'sinde tarif edildiği üzere, doğuda Hürmüz Boğazı'ndan batıda Akdeniz'e, kuzeyde Kafkaslar'a kadar uzanır (34-40 enlem, 35-55 boylam).
3. Uluslararası Antlaşmalar: Kürt halkı, kendi rızası alınmadan Kürdistan'ı bölge devletleri arasında bölen

mevcut sınırları reddeder. Bu reddin hukuki dayanağı, Kürtlerin veya temsilcilerinin bu antlaşmaları hiçbir zaman imzalamamış olmasıdır. Kürt halkı, özgürlük ve eşitlik temelinde kendi kaderini tayin hakkına sahiptir.

4. Kürdistan Bayrağı: Üstte kırmızı, ortada beyaz (üzerinde parlak sarı bir güneş), altta yeşil renklerden oluşur. Bu bayrak, General Şerif Paşa tarafından I. Dünya Savaşı sonrası 1919 Paris Barış Konferansı'nda Kürt bağımsızlığı için sunulmuş ve Sevr Antlaşması'na yol açmıştır.
5. Kürt Ulusal Marşı: 1946 Kürdistan Cumhuriyeti'nin marşı olan "Ey Reqîb" (Ey Tarih).
6. Kürt Kanı, Serveti ve Onuru: Kutsal ve dokunulmazdır; asla heba edilemez.
7. Düşünce, İnanç, Din ve Bireysel Özgürlük: Saygı gösterilmeli, asla ihlal edilmemelidir.
8. Kürt Halkının Ulusal Güvenliği: Kürdistan'ı işgal eden devletler de dahil olmak üzere, bölgesel ve uluslararası taraflarla ilişkilerde öncelikli meseledir.
9. Kürdistan Ulusal Kongresi: Siyasi partiler, örgütler, sendikalar, aşiretler ve dini grupların hak ve yükümlülüklerini düzenleyen yasalar çıkarmalıdır.

10. Birleşik Bir Çekirdek Oluşturmak: Kürt medyasını, siyasi-ekonomik-mücadele güçlerini birleştirerek bir kurtuluş hareketi inşa etmek zorunludur. Kürdistan'ı özgürleştirmenin tek yolu budur. Ancak bu birlikle halkımızın ve dünyanın saygısını kazanabiliriz.

4. Sürgündeki Kürt Devleti

Bir Kürt devletinin kurulması, bölgede güvenlik, istikrar ve barışın temelidir. Bu devlet, Ortadoğu'da hoşgörü ve refahı savunacaktır.

İşgal, asimilasyon (Araplaştırma, Türkleştirme, Farslaştırma), ekonomik ablukalar ve askeri saldırılar devam ederken, Kürdistan Ulusal Kongresi, sürgündeki bir Kürt devletinin kurumlarını inşa etmek için somut adımlar atmıştır.

Halkımızın bağımsız bir devletle özgür ve onurlu yaşama arzusunu gerçekleştirmek için tüm gücümüzle çalışmalıyız. Bu nedenle, Sürgündeki Kürdistan Hükümeti, devlet kurumlarının yapılanmasını tamamlamak için engellere rağmen çabalamaktadır. Atılması gereken adımlar:

1. Suriye, Irak, Türkiye, İran ve Azerbaycan'ın askeri, ekonomik ve kültürel işgali sona ermelidir. Kürt halkı güvenlik, özgürlük ve bağımsızlık hakkına sahiptir.

2. Sürgündeki Kürt Devleti, tüm Kürtleri (siyasi gruplar, sivil toplum) birleşmeye çağırır.
3. İnsan hakları, eşitlik ve adalet temelinde devlet kurumları inşa edilmelidir.
4. Dünya, Kürtlerin işgale son verme kararlılığını görmelidir.
Türk, İran, Irak, Suriye ve Azerbaycan işgali, Kürtlerin refahının önündeki tek engeldir.
Artık işgal ve gasp zincirini kabul edemeyiz. Bu durum, uluslararası hukuku ve insan onurunu hiçe saymaktır. Adalet, ancak Kürt devleti kurularak sağlanacaktır. Sürgündeki Hükümet, bu sürece kararlılıkla devam edecektir.
Türk Ordusu'nun Afrin İşgali ve Kürt Birliği
Türk ordusu, Batı Kürdistan'daki Afrin'i işgal ettiğinde, Güney Kürdistan'ın Balakayati bölgesini de bombaladı. PKK bahanesiyle yapılan bu operasyonun asıl amacı, Kürdistan Bölgesel Yönetimi'ni çökertmektir.

Eğer Kürt güçleri birleşseydi, ne Irak ordusu 16 Ekim 2017'de Kerkük'ü işgal edebilirdi, ne de Türk ordusu 19 Mart 2018'de Afrin ve Balakayati'yi ele geçirebilirdi. Ancak unutulmaz bir güç var: Kürt halkının sessiz çoğunluğu. Bu nedenle, bağımsız Kürdistan'ın kaderini belirlemek için halkımıza sesleniyorum:

İşgalci devletlerin ürünlerini boykot edin, Kürt ekonomisini güçlendirin.

İşgalcilerle "birlikte yaşama" fikrini reddedin.

Kürtlere silah satan ve işgali destekleyen ülkeleri boykot edin.

Tarih Tekerrür Ediyor

Osmanlı'dan Erdoğan'a, İran Şahı'ndan Humeyni'ye, İngiliz ve Fransız mandalarından Baas rejimlerine kadar, Kürtler sahte gülüşler ve boş vaatlerle aldatıldı.

Dimdim Kalesi'nden Dersim ve Zilan Katliamı'na, Amuda Sineması'nda yakılan çocuklardan Halepçe'nin kimyasal saldırılarına kadar, işgalcilerin vahşeti bitmedi.

Çözüm: Kürt partileri, askeri operasyonları durdurmalı ve düşmanın kendi topraklarında (şehirler, petrol hatları, askeri lojistik) vurulması gerektiğini anlamalıdır.

"Ey büyük Kürt halkı, boykot bir savaş biçimidir. Gandhi bunu yaparak Hindistan'ı kurtardı. Biz de özgürlüğümüzü ancak birlik ve direnişle kazanabiliriz."

5. Cengiz Han Kürtler

Çocukluğundan gençliğine kadar Cengiz Han, Moğol esiriydi. Serbest kaldıktan sonra, etrafındaki Moğol kabilelerini birleştirmeye başladı ve sonunda neredeyse iki yüzyıl boyunca dünyaya hükmeden bir imparatorluk kurdu. Moğolistan, onun soyundan gelenlerin yönetiminde beş yüz yıldan fazla kaldı.

Cengiz Han İmparatorluğu, Finlandiya, Rusya ve Orta Avrupa sınırlarından Japonya, Kamboçya, Çin, Hindistan ve Asya'nın büyük bir kısmına kadar uzanıyordu. O dönemde Moğolistan'ın nüfusu 300 binden fazla değildi, ancak 100 milyondan fazla insanı yönettiler.

Cengiz Han'ın sınırsız gücünün sırrı, ilk olarak kendi halkı içindeki hainleri, işbirlikçileri ve ikiyüzlüleri temizlemesiydi. Sonrasında dünyayı fethetme yoluna girdi.

Moğol halkı, Cengiz Han'ı bir kan emici zorba olarak değil, ulusal bir kahraman, büyük bir lider ve uluslarının simgesi olarak görür. Cengiz Han, tarihin en büyük imparatorluğunun kurucusu, Moğol kısa yayını icat etti—bu yay, Avrupalıların o dönemdeki uzun yaylarından çok daha etkiliydi. Moğol yayı daha fazla esnekliğe, daha uzun menzile ve at üzerinde vurulduğunda daha dengeli bir

dalgalanmaya sahipti—Avrupa'nın ağır ve hantal uzun yaylarının aksine.

Cengiz Han, halkını ve askerlerini korumak için hiçbir sivil veya askeri meseleyi ihmal etmedi... Örneğin, askerlerinin zırhlarının altına ipek kumaş giydirdi. Okların askerlerin giydiği kalın deri zırhları delebileceğini fark etti; ancak ipek kumaşla oklar zırhı delebiliyordu, ancak ölümcül olmuyordu. Bu, askerin savaşmaya devam etmesini sağlayan basit bir yaraya sebep oluyordu... İpeğin yumuşak malzemesinin oklara karşı koymak için kullanılabileceği hiç kimsenin aklına gelmemişti. Diğer kumaşlar hemen yırtılırken, ipek kumaş ok delme gücünü kaybedene kadar oyuluyordu.

Evet, Cengiz Han hainleri ve fitne çıkaranları idam ederdi, ancak onun kurbanları, onun ortaya çıkışından önce Moğolistan'ın bitmek bilmeyen iç çatışmalarında ölenlerin %1'inden bile azdı. Onsuz, Moğolistan dağılmış halde kalacaktı, tıpkı bugünün Kürt siyasi partileri gibi—yüzlerce sahte parti, örgüt ve grup—hepsi Kürdistan'ı işgal edenlerin hizmetinde ve asıl amaçları Kürtleri sürekli iç çatışmalarla bağımsızlıktan uzaklaştırmak.

Bugün Moğolistan, neredeyse her şeyde Cengiz Han'ı onurlandırıyor—uluslararası havalimanı, üniversiteler, oteller ve hatta ulusal para birimi onun adını taşıyor. 2008'de, Tuul Nehri kıyısında, Ulan Batur'un 54 km

doğusunda, Cengiz Han'ın at üzerindeki devasa bir heykeli dikildi. 40 metre yüksekliğinde ve 250 ton ağırlığındaki bu heykel paslanmaz çelikten yapılmıştır. Burası, onun altın kamçısını bulduğu yer olarak bilinir. Turistler bu anıtı görmeye, geleneksel Moğol yemeklerinin tadını çıkarmaya ve atın başından panoramik manzarayı izlemeye geliyorlar.

Bugün biz Kürtler, bir "Kürt Cengiz Han"a şiddetle ihtiyaç duyuyoruz—dünyayı fethetmek için değil, Kürdistan'ın bağımsızlığını garanti altına almak için.

Ah, Kürdistan... Ah, Kürdistan... Sevgili vatanımız Kürdistan için binlerce ah, kalbi işgalcilerin bitmek bilmeyen vahşetleriyle kaniyor. Eğer Kürt partilerinin liderliğindeki

hainler, işbirlikçiler, yozlaşmışlar ve casuslar olmasaydı, felaketlerimiz bu kadar korkunç olmazdı—ve bugün hala Kerkük, Hanekin, Mendeli, Şengal, Kobani, Afrin, Serekani ve Girê Spî'de devam ediyor, halkımız her türlü ölümcül silahla katlediliyor ve yerinden ediliyor.

Birçok Kürt parti lideri, sözlerime öfkelenerek, Cengiz Han'ın kan dökücü bir tiran olduğunu iddia ediyor. Ama onlara soruyorum: Neden Türk, Arap ve Fars işgalcileri tarafından katledilen milyonlarca Kürt için sesinizi çıkarmıyorsunuz? Neden Kürtlerin kanını korumak için Kürdistan'ın özgürlüğü ve bağımsızlığı için mücadele etmiyorsunuz?

Arap Baharı'ndan kaçan birçok Arap, Suriye, Yemen, Mısır, Libya ve Tunus'taki krizlerden memnundu—ta ki kendi çöküşleri kaçınılmaz olana kadar. Aynı şekilde, birçok Kürt, Irak ordusunun Kerkük'ü işgalini memnuniyetle karşıladı ve hatta onlara yardım etti—ancak daha sonra kendileri katledildi ve sürüldü. Aynı şey, Türkiye'nin işgali altındaki Afrin'de de oldu, bazı Kürtler aktif olarak işbirliği yaptı.

Ortadoğu halkları tarihten ders almadı. Eğer birinin düşüşünün hepsinin çöküşü anlamına geldiğini anlasalardı, bu bölgenin bir gemi gibi olduğunu fark ederlerdi—bir delik açmak, tüm gemiyi batırır.

Ders açık: Aranızda direnen ve dayananları öldürmeyin, yoksa köpekler sizi parçalayacaktır.

Adil Bir Kürt Diktatörüne İhtiyaç Var

Kürtlerin son yüzyıldır devam eden bitmeyen çatışmaları, adil bir Kürt diktatörüne ihtiyaç olduğunu kanıtlıyor—tıpkı Bismarck'ın Almanya için, Garibaldi'nin İtalya için veya Kavalalı Mehmet Ali Paşa'nın Mısır için yaptığı gibi. Aynı şekilde, Moğol kabileleri sadece savaş biliyordu, ta ki Cengiz Han onları birleştirip yüzyıllarca ayakta kalacak bir imparatorluk kurana kadar.

Bir Kürt parti üyesinin, eleştirilerim nedeniyle bana saldırdığını hatırlıyorum. Ona dedim ki: "Ben kimseyi öldürmedim—sadece 'Artık yeter!' diyorum. Eğer onurunuz varsa, öfkenizi Kürt gençlerini öldürenlere yöneltin, bana değil."

Hişam Ekri'ye Yanıt

Hişam Ekri yorum yaptı:

"Kürtlerin gurur duyduğu şey, hiçbir zaman Cengiz Han ve diğer barbar istilacılar gibi kafa kesmemiş veya katliam yapmamış olmalarıdır. Ne büyük bir halksınız, işgale rağmen bile işgalcilerinize karşı dengeli ve asil bir ahlak sergileyen bir halk."

Benim yanıtlım:

"Sevgili Hişam, ben de şiddet ve kan dökülmesine karşıyım. Ama Şengal, Kerkük, Afrin, Halepçe ve Enfal operasyonlarında Kürtlerin katledilmesi ve kadınlarımıza tecavüz edilmesinin durması seni endişelendirmiyor mu? Biz her soykırımdan sonra katillerimize gülümsüyor ve ahlakımızla övünüyoruz—bu denge değil, saf bir aptallıktır. Fazla merhametli bir kalp, hastalıklı hale gelir.

Kürt halkı fedakarlık açısından en büyük halklardan biridir ve peşmergeler cesur savaşçılardır—ancak katliamları durduracak bir Cengiz Han liderliğinden yoksunlar. Eğer daha iyi bir çözümün varsa, ortaya koy. Yozlaşma ulusumuzu yiyip bitiriyor—bugün açlıktan ölenler varken milyarderlerimiz var. Roma İmparatorluğu askeri yenilgiyle değil, imparatorların en yüksek teklifi verene satıldığı yozlaşmayla çöktü.

Umarım Kürt aydınları, işgalcilerin ırkçı planlarını uygulamak dışında hiçbir başarısı olmayan başarısız parti liderlerinin aynası olmaz. Neden bu liderler devrimlerinin başarısız olmasının ardından istifa etmiyorlar? Çünkü her felaketten sonra işgalcilerden madalya alıyorlar—Kürtlerin acısını kendi zaferleri olarak görüyorlar."

Afrin, Kerkük, Hanekin, Serekani ve Şengal'de halkımızın işgaline ve sürgününe sessiz kalan veya buna ortak olanların bir programa ihtiyacı yok. Ancak Kürt halkı şimdi

ayaklanmazsa, Halepçe ve Serekani'de kullanılan kimyasal silahlardan daha kötü vahşetlerle karşılaşacak.

Kürdistan'ın bağımsızlığı için ilk stratejik ilke, işgalcilere ilahi yasaya göre davranmaktır: Göze göz, dişe diş. Ölümün gençlerimize gelmesini beklemek yerine, savaşı düşmanın topraklarına taşımamız. Gençlerimizin sadece %1'i bile ayaklansa, bu korkak suçlulara asla unutamayacakları bir ders verir—ve onları sonsuza kadar topraklarımızdan, Kürdistan'dan kovarız.

Kürdistan'ın Bağımsızlığı İçin Mücadelem ve Milliyetçi Durumlarım

1961 yılına kadar, henüz 12 yaşlarındayken yoldaşlarımla birlikte yürüttüğümüz faaliyetlerden bazıları şunlardır:

1. Kürdistan Bağımsızlık Derneği'nin Kuruluşu

1958 yılında, Şam'ın Kürt mahallesindeki King Al-Adel Okulu'nda beşinci sınıf öğrencisiydim. Henüz 12 yaşımıdayken, kuzenim Profesör Izz el-Din Mella (okul müdürü), çoğunluğu Kürt olan yoksul öğrencilere daha iyi hizmet verilmesi konusunda yaşanan tartışmalar nedeniyle dövüldü. Bu olay, hem benim hem de Profesör Izz el-Din ile dayanışma gösteren Kürt öğrencilerin milliyetçi duygularını daha da alevlendirdi. Bu fırsatı değerlendirerek, tanıdığım tüm sınıflardan Kürt öğrencileri Kürt mahallesinin yakınındaki bahçelerde toplanmaya çağırdım. Yaklaşık 20 öğrencinin katıldığı bu toplantıda, "Kürdistan Bağımsızlık Derneği"ni (Komele) kurmaya karar verdik. Derneğin lideri seçildim. Programımızı, Khoybun Partisi'nin yayınlarından ve Prens Celadet Bedir Han'ın Kürdistan'ın birleşmesi ve özgürleşmesi çağrısı yapan eserlerinden ilham alarak oluşturduk.

Örgütümüzün Genişletilmesi

1961 yılında, Şam'ın tüm mahallelerindeki Kürtlerle temas kurduk ve yakın köylere kadar genişledik. Ayrıca Hauran,

Golan, Humus ve Hama köylerindeki Kürtlerle de bağlantılar kurduk. Afrin ve Cezire bölgelerindeki Kürtlere ulaşmamıza gerek kalmadı, çünkü zaten yüzlercesi Şam'ın Kürt mahallesinde yaşıyordu ve onlarla günlük temas halindeydik.

Milliyetçi Bilincin Yayılması

Şam'dan geçen hiçbir Kürdü, Kürdistan'ın bağımsızlığı konusunu konuşmadan bırakmazdık. Hac için Kürdistan'dan gelen Kürtleri bile, Şam'da sıkça ziyaret ettikleri türbelerin ve camilerin önünde beklerdik—Şeyh Halid Nakşibendi Türbesi ve "Baba Pambo" gibi. Yoldaşarımla birlikte, yıl boyunca karbon kağıdına yazdığımız bildirimleri dağıtırdık. Hiçbir hacı adayının siyasi bilinçlenmeden ayrılmasına izin vermedik. Bu görev sayesinde, Şam'daki medreselerde ve üniversitelerde İslam hukuku ve diğer konuları okuyan Kürdistan'ın her köşesinden Kürtlerle tanıştık ve çoğunu Kürdistan'ın kurtuluşu için örgütledik.

Kürt Karşıtı Propagandayla Mücadele

Kütüphaneleri sık sık ziyaret eder, özellikle Lübnan gazetelerini tarayarak Kürtlerle ilgili haberleri takip ederdik. Kürtleri ilgilendiren bir şey bulduğumuzda, on kişilik gruplar halinde toplanır ve gerekeni yapardık. Haber olumluysa tebrik mesajları gönderir, olumsuzsa hemen müdahale ederdik. Örneğin:

"Navarone Topları" adlı Amerikan filmi Şam'daki El-Ferdous Sineması'nda gösterildiğinde, içinde Kürtleri aşağılayan bir sahne vardı (bir casusun Kürt olarak gösterilmesi). Onlarca arkadaşımızla sinemanın önünde toplandık ve müdürle görüşmek istedik. Müdür geldiğinde, bu sahnenin kesilmesini talep ettim çünkü biz Kürtleri aşağılıyordu. Reddedince, önceden belirlediğimiz işareti verdim. Arkamdaki beş genç, ceketlerini açarak beline doladıkları zincirleri gösterdi. Müdürün gözleri faltaşı gibi açıldı ve titreyerek, "Tabii, tabii, sahneyi tamamen keseceğim!" dedi. Teşekkür ettim, başka bir işaret verdim ve gençler anında her yöne dağılıp kayboldular.

Bir başka sefer, Şam'ın Hicaz bölgesindeki Dar Al-Fikr Kitabevi'ne girdik. Burada, bir Ürdünlü yazar tarafından çalınan Kürt aşk hikayesi "Mem û Zîn" in Arapça çevirisi satılıyordu. Kitabevinin müdürüne, kitabın satışını durdurmasını ve yazarın özür dilemesini talep ettim. Zincirleri görünce hemen, "Elbette, satışı durduracağım ve mesajınızı yazara ileticeğim" dedi.

Bildirilerin Basılması ve Dağıtılması

Bildiri basmak ve dağıtmak en heyecan verici faaliyetimizdi. Şam'ın Kürt mahallesindeki yoldaşlarımla birlikte, Khoybun Partisi'nin yayınlarından ve babamın kütüphanesindeki kitaplardan esinlenerek Kürdistan'ın bağımsızlığını savunan bildiriler hazırladık.

1960 kışında, Kürt mahallesindeki tüm evlere bildiri dağıtarak ulusal bilinci artırmaya karar verdim. Şam'ın merkezindeki Ramy Sokağı'na gittim—daktilo kiralama ve eğitim veren dükkanlarıyla ünlüydü. Bir daktilo kursuna yazıldım. Kurs bittiğinde, evde pratik yapmak için bir daktilo kiralamak istedim. Ancak yaşım küçük olduğu için yasal olarak kiralayamayacağımı söylediler. Bunun üzerine abim Ziyad'ı ikna ederek daktiloyu onun adına kiraladım. Evde, kimseye fark ettirmeden karbon kağıdı kullanarak bildirimleri gizlice çoğaltmaya başladım. Her sayfayı yazdığımda, altında birden fazla kopya oluşuyordu. Bir sayfadan 25 bildiri çıkıyordu.

1961 yaz tatilinde, binlerce bildiri hazırlamıştım. En yakın yoldaşlarım Kusay El-Raşi ve İsmet Barazi'yi çağırdım ve birlikte bildirimleri dağıttık.

İsmet Barazi, son derece cesur ve fiziksel olarak güçlü, her türlü mücadeleye hazır bir Kürt milliyetçisiydi. Ona yeni bir görev verdiğimde, büyük bir dikkatle dinler ve en küçük ayrıntısına kadar yerine getirirdi.

Kusay El-Raşi de birinci sınıf bir Kürt milliyetçisiydi. Sessiz ve aşırı derecede temkinliydi, ancak verdiğim görevleri tereddütsüz yerine getirirdi.

İsmet ve Kusay, cesaret ve temkinlilik açısından birbirini tamamlayan, mücadelemizin büyük birer kazanımı olan yoldaşlarımdı. Çünkü cesaret ve temkinlilik ayrılmazdı—

temkinlilik korku değildi; korku savaşmayı engeller, temkinlilik ise hesaplanmış bir cesarettir.

İsmet ve Kusay'ın isimlerini özellikle anıyorum çünkü şehit düştüler—Allah onlara rahmet eylesin ve cennetine alsın. İsmet Barazi, 1973'te Suriye ordusunda zorunlu askerlik yaparken Suriye istihbaratı tarafından kurşunlanarak şehit edildi.

Kusay El-Raşi ise Suriye istihbaratı tarafından, açıklığa kavuşmayan şartlar altında öldürüldü.

İsmet ve Kusay, benimle birlikte savaşan ilk kahramanlardandı. Onların anısı, zihnimde ve kalbimde sonsuza dek yaşayacak.

Kusay El-Raşi

İsmet Barazi

Bildiri Dağıtma Görevine Dönüş

Bildiriyi dağıtma görevine geri dönmüştüm. O gün gece yarısı İsmet ve Kasi ile buluşmak üzere anlaşmıştık ve Kürt mahallesinde ev ev, sokak sokak bildirileri dağıtmaya başladık. Kapıların altından kaydırarak, Şemdin Ağa Meydanı'ndan başlayıp Arafat Sokağı'na, oradan da mahallenin sonundaki Birinci Vanlı Sokağı'na kadar her yere ulaştırdık...

Üçüncü Vanlı Sokağı'nda bizi fark eden bir adamla karşılaştığımızı hatırlıyorum. Kapı kapı dolaşıp durmamızdan şüphelenmişti. Yanıma yaklaşarak, "Bir sorun mu var?" diye sordu. Hiç tereddüt etmeden, "Ebu Muhammed Vanlı'nın evini arıyoruz," diye cevap verdim. Tesadüfe bakın ki, "Ben Ebu Muhammed Vanlı'yım," dedi. Yüzüne biraz daha yaklaşıp, "Hayır, bizim aradığımız Ebu Muhammed Vanlı yaşlı bir adam, senin gibi genç biri değil," dedim. "Özür dilerim, onu tanımıyorum. İyi geceler," diyerek uzaklaştı.

O beklenmedik diyalog anı oldukça gergindi—ceplerimiz bildirilerle doluydu—ama sanki gerçekten Ebu Muhammed Vanlı'yı arıyormuşuz gibi soğukkanlılığımızı koruduk... Dağıtımı mahallenin son evine, son bildiri elimizden çıkana kadar sürdürdük. Ardından, her birimiz evlerimize dağıldık ve bu görevi kimseye anlatmamak üzere anlaştık.

Dağıtımın Ardından

Bildirilerin dağıtıldığı ertesi gün, Kürt mahallesi Suriye istihbaratının araçlarıyla dolmuştu. Hava öyle gergindi ki

sanki Üçüncü Dünya Savaşı çıkmıştı. Suriye rejimi, Kürdistan'ın özgürlüğünü talep eden bu bildirisin arkasında silahlı bir çatışma bekliyordu—ama hiçbir şey bulamadılar. Güçlerini geri çekmek zorunda kaldılar, ancak ortam hala elektrikliydi, sanki "Kürdistan'ın Özgürlüğü" bildirisinin arkasındakilerin bir sonraki hamlesini bekliyorlardı.

Günler sonra bazı yoldaşlarımız bu cesur eylemimizi öğrendi. Kimi, belki de gerginliklerini atmak (ya da bizimkini artırmak) için bize şakayla "Hayber'in Yahudileri" dedi—gizliliğimize bir göndermeydi. Hatta bazıları bunu bir şarkıya bile dönüştürdü: "Sıcak bir yaz gecesinde..." diye başlıyordu, bildiri dağıtımına bir selamdı. Beni en çok heyecanlandıran şey, birçok yoldaşımız bu eylemi bilse de Suriye istihbaratının tamamen habersiz oluşuydu... Bu, birbirimize olan güvenimizi hiç olmadığı kadar pekiştirdi.

Suriye istihbaratı güçlü bir Kürt hareketi sezmişti, ancak kimseye karşı somut bir kanıtları yoktu. Ben gizli yöntemler izliyordum: sokak köşelerinde toplanıp bir şeyler tartışırken, bir yabancı bizi selamladığında yoldaşlarımız anında sohbeti sosyal, kültürel ya da okul konularına çevirirdi. Diğerleri ise Kürt mahallesinde askeri bir devriye gibi, fark edilmeden dolaşırды. Etrafımızda örgütlenmeye uygun birçok iyi aday vardı, ama onları örgütlemeyi reddettim—çünkü sır tutamayacak tiplerdi.

Hayatta Kalan Yoldaşlara Bir Rica

Hâlâ hayatta olan yoldaşarımdan ricam, o dönemde gerçekleştirdiğimiz diğer eylemleri paylaşmaları ve hatırlamama yardım etmeleri—her gün yaptığımız o kadar çok şey vardı ki. şam'da sürekli aktif haldeydik, ağlarıımızı örüyor, toplantılar yapıyor, görevler belirliyor ve tereddüt etmeden, gecikmeden yerine getiriyorduk.

Aşağıda, o dönemden bir fotoğrafım (yaklaşık 16 yaşındaydım) ve değerli yoldaşlarım Adel Vanlı (Ebu Slaf) ile Yasin El-Reşi—Allah ikisine de rahmet eylesin—yer alıyor.

Soldan sağa: Cevad Mella, Adel Vanlı ve Yasin El-Reşi.

2. Apo Osman Sabri ile Görüşmem, Kürdistan Demokrat Partisi'ne Katılımım ve Tutuklanmam

1961'de, Apo Osman Sabri'nin hapisten çıkmasının ardından onunla ilk kez görüştüm. 1964'te, benden Suriye'deki Kürt Demokrat Partisi'ne katılmamı istedi.

3 Şubat 1967'de, sabahın 4'ünde, Suriye istihbaratı kapımızı şiddetle çaldı—sebebi, Arap Kuşağı politikasını protesto etmek için genel grev çağrısı yapan bildiriler dağıtmamdı. Babam kapıyı açtı ve ne istediklerini sordu. Onlar da, "Güvenlik görevlileriyiz, oğlunuz Cevad'ın ifadesine başvurmamız gerekiyor. Bir saat içinde geri getireceğiz," dediler. Ancak gözaltım 15 Mart'a kadar sürdü. Sorgulamaları, parti üyeliğim üzerine yoğunlaştı, ancak parti talimatları gereği herhangi bir bağlantımı reddetmek zorundaydım. Bu yüzden acımasızca işkence gördüm—vücudumun her yeri dövüldü. Sadece ilk darbeye direndim, ama sonra pişman oldum çünkü daha da şiddetli dövmeye başladılar.

Apo Osman Sabri'nin mücadelesi, yazıları ve sözleri, Kürdistan'ın bağımsızlığı için savaşılanların yolunu aydınlatmaya devam edecek.

Bu dönemin detayları, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Üçüncü Bölümü'nde yer almaktadır.

15 Ocak 1968'de, Osman Sabri Amca'dan, Süveyde şehrinde ev hapsinde tutulduğu sırada, kendi yazdığı şiirlerinden oluşan çok güzel bir hediye aldım. Şiirler şu başlıklar altındaydı: Newroz, İhtiyarın Uyanışı, Yüce Önder, Uyanış ve diğer eski şiirleri. Tümünü kendi el yazısıyla yeniden yazmıştı ve hepsinin tarihi eskiden kalmaydı, sadece "Küçük Kürt" başlıklı bir şiir 15 Ocak 1968 tarihini taşıyordu, yani onu Süveyde'de ev hapsindeyken yazmış ve bestelemişti. Evet, ben yaklaşık 22 yaşındaydım, ama çok zayıftım ve bu yüzden Osman Amca bana 'Küçük Kürt' derdi.

Osman Amca şiirin başında şunları yazmıştı:

"Ben küçük bir Kürd'üm, devrimci bir savaşçı olmak istiyorum

Vatanımı kurtarmak için ve bu yolda, canımı onun için feda ediyorum"

Ve şiirin sonunda da şunu yazmıştı:

"Ve biraz büyüdüğümde, vatanıma çok şey verebilirim

Hedefim özgürlük, özgüven ve Yüce Allah'a imandır

Ve O'nun izniyle, gelecek yıllarda Kürdistan kurtulacak."

Aşağıda, Osman Amca'nın bana hediyesi, kendi el yazısıyla yazdığı "Küçük Kürt" şiiri bulunuyor:

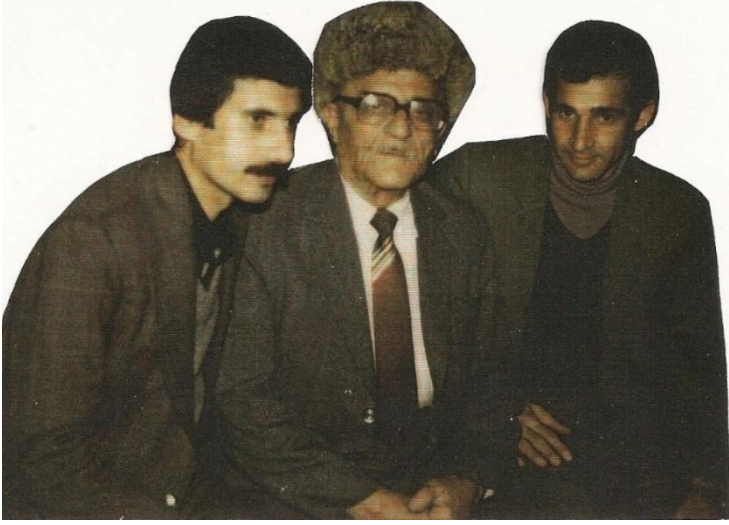
Kurdê Piçûk

Çê kurdeki piçûkim divêt bibim şîreşvan
Welatê xwe azakim di wê rê de bidim can
Gelê minê bextereş birîndar bû weke şêr
Li wana wî sipartin destên kinêk gel semêr
Wan kesana xwe fîrat bi nişan û meşan
Serdaniya gelê Kurd keti bû destê paşan
Ji lewre em daketin gelek bîndest û reben
Wekî şêrê birîndar ji rovi re dibê ken
Lê zor sipas bo qezdan gelê me dibê hişyar
Nê wek berê xeware tê radibin hin serdar
Di qada şerî jêhati dijminê xwe revandin
Li pêşberî Cihanê Çavên wan baş şikandin
Dîvê serdestiya han îro serê min bilind
Teqez ji bo me dê bêt pêşendeyek qenc û rind
Ji bona rojek welê xwe pêktînim bêguman
Da hilgirim tîfîngê biçim nik şêrê Barzan
Demê çîçki meşînbim gelek tîştan dikanim
Herçiya kirin divê di îro de dizanîm
Armanca me serxwebûn min bawerî bi qezdan
Di nava wan çend salan divê çêbit Kurdistan.

Bu şiiri aldığım günden beri, özellikle de herhangi bir sorunla karşılaştığımda, Osman Amca'nın "Küçük Kürt" şiirini okurum. Bu şiir, beni her zaman Kürdistan'ın bağımsızlığı için direnmeye ve mücadeleye devam etmeye teşvik etmiş ve etmeye de devam ediyor. Osman Sabri

Amca'nın, Suriye'deki Kürdistan Demokrat Partisi'nin başkanı olduğunu ve partinin Suriye'de kültürel, sosyal ve siyasi haklar hedeflediğini belirtmek gerekir. Ancak Osman Sabri Amca, her zaman ve daima Büyük Kürdistan'ın bağımsızlığını talep etti, hapiste veya ev hapsindeyken bile. Partinin hedeflerini, Kürt halkı işgal ve soykırım acıları çekerken, budanmış haklar ve sahte demokrasi karşılığında bir kuruşa bile satmazdı. Bu konuda, o, klasik Kürt liderleri gibiydi: Kürdistan Kralı Şeyh Mahmut Berzenci, Ağrı'daki Kürdistan Cumhuriyeti Başkanı General İhsan Nuri, Mahabad'daki Kürdistan Cumhuriyeti Başkanı Kadı Muhammed ve diğerleri.

Bu döneme ait ayrıntılar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın üçüncü bölümünde yer almaktadır.

1980 yılında - ortada Osman Sabri Amca, sağında ben, solunda ise Kuzey Kürdistan'daki Kawa Partisi yönetim üyelerinden değerli Muhammed Muhtar Bolad.

3. Profesör Cemal Nebez ile Görüşmem ve KAJYK Partisi'ne Katılımım

10 Kasım 1969'da Almanya'ya vardım ve Apo Osman Sabri'nin tavsiyesiyle Batı Berlin'de Hemreş Reşo ile görüştüm. Yanımda, onun mücadele, milliyetçilik, parti ideolojisi, kültür ve diğer konulardaki sözlerini içeren küçük bir not defteri taşıyordum. Her not ve kelime, saatlerce hatta günlerce süren tartışmaların ardından yazılmıştı, bu yüzden onları Otobiyografim'in bir parçası olarak görüyorum çünkü doğrudan ondan duydum ve

huzurunda kaydettim. Bu fikirler, teoride ve pratikte militan hayatımı derinden etkiledi.

15 Kasım 1969'da, Hemreş Reşo'nun evinde Dr. Cemal Nebez ile tanıştım. O, Kürdistan'ın bağımsızlık mücadelesi hakkında konuştu. O andan itibaren, aradığım şeyi bulduğumu hissettim. Telefon numarasını istedim ve görüşmelerimiz devam etti. Bana uzun uzun KAJYK'ı, onun ulusal kurtuluş ideolojisini ve programını anlattı. Onun aracılığıyla KAJYK'a katıldım ve bana parti manifestosunu, iç tüzüğünü ve KAJYKname gibi yayınlarını verdi. KAJYK, Kürt kurtuluş hareketini ideolojik bir çerçeveye oturttu.

KAJYK'ın asil milliyetçi fikirlerini okuduğumda—ki çocukluğumdan beri hayranlık duyduğum bu fikirleri— Suriye Kürt Demokrat Partisi üyesiyken (1964-1968) farkında olmadan savunduğumu fark ettim. KAJYK'ın programını okuduğum andan bugüne kadar, ilkelerine olan mutlak inancımdan hiç şüphe duymadım: ulusal kurtuluş ve bir Kürt devletinin kurulması.

Bu dönemin detayları, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Üçüncü Bölümü'nde yer almaktadır.

10 Ağustos 1970'te Berlin'den Beyrut'a giderek tüm faaliyetlerimin merkezini oraya taşıdım.

21 Mart 1971'de, Beyrut'ta "Kürdistan Okulu" adı altında Kürt gençleri için bir Kürtçe dil kursu açtım. El-Arz Spor Kulübü'nün (Beyrutlu Kürtlerin işlettiği bir Kürt kulübü) yönetimini, ders vermek için salonlarından birini kullanmama ikna ettim. Lübnan basını okulu haber yaptı ve hakkında yazılar yayınladı.

4. Kürdistan Öğrenci Konferansı'na Katılımım ve General Mustafa Barzani ile Görüşmem

1972'nin başlarında, Kürdistan Öğrenci Birliği (Irak) lideri Adel Murad, Beyrut'a gelerek beni (Suriye'deki Kürt Öğrenciler Ulusal Birliği başkanı olarak) ve yoldaş Khaled Milli'yi (Lübnan Kürt Öğrenci Birliği lideri) Nisan 1972'de Süleymaniye'de düzenlenecek genel konferanslarına davet etti. Kabul ettim ve Beyrut'tan Bağdat'a uçtum; Khaled Milli ise yerine yoldaş Ghazi Farho'yu gönderdi.

Bağdat'ta Adel Murad, beni havaalanında devlet delegasyonlarına ayrılan VIP salonunda karşıladı. Konferansta bir konuşma yaptım ve konuşmam hayranlık ve alkışla karşılandı.

Üçüncü akşam, yoldaş Fereydun Abdul Qadir bana şunu söyledi: "KAJYK yoldaşları seni bu gece bekliyor." Sordum: "Sen KAJYK misin yoksa Parti (KDP) üyesi misin?" Yanıtı: "Ben KAJYK'ım ve devrime katılıyorum. Emirlerle uyarım." şeklindeydi. Şaşırmıştım—KAJYK'ın açık bir merkezi mi

vardı? "Hayır, gizli. Bu yüzden sana eşlik edemem. Ancak saat 19:00'da Hotel Salam'dan çıktığında kırmızı bir tespih tutan genç bir adam göreceksin. Onu takip et," dedi.

Talimatı uyguladım ve beni KAJYK toplantısına götüren Mizhda Tahir ile buluştum. Orada, daha önce Berlin'de tanıştığım yoldaş Kamil Zhir'i gördüm. Bu, Güney Kürdistan'daki KAJYK yoldaşlarıyla ilk buluşmamdı ve büyük bir sevinç yaşadım. 1969'da Dr. Cemal Nebez'in yanında KAJYK'a katılmış ve Batı ile Kuzey Kürdistan'daki örgütlenmesini yönetmiş olsam da, bu toplantı Güney, Batı ve Kuzey Kürdistan arasındaki örgütsel zinciri resmen birleştirdi. Kamil Zhir, örgütsel gizlilik ve disiplinin önemini vurguladı.

Toplantıdan sonra Hotel Salam'a dönerek konferansa devam ettim.

Konferans sırasında General Mustafa Barzani'nin karargâhından bir telgraf geldi: Başkan Barzani, Güney Kürdistan dışındaki Kürt öğrenci örgütlerinin liderleriyle görüşmek istiyordu.

Adel Murad, beni, Ghazi Farho'yu (Lübnanlı Kürt öğrencileri temsilen) ve Tariq Aqrawi'yi (Avrupa'daki Kürt Öğrenci Derneği başkanı) bilgilendirdi. Doğu ve Kuzey Kürdistan'dan bazı temsilciler katılmadı—bazıları "Güney Kürdistanlıyız" dedi, bazıları ise açığa çıkmaktan korktu. Ben, "Haval Ako" takma adımı kullanıyordum ve bu bahanelere ikna olmamıştım.

Barzani'nin daveti bizi heyecanlandırdı. Bir araçla Hawler üzerinden Qandil Dağları'ndaki karargâhına götürüldük. (Barzani'nin karargâhına ulaşma süreci, Hawler ve Nawperdan'da karşılaştığımız isimler—İdris Barzani, Habib Muhammad Karim, Prens Tahsin Bek (Yezidi lideri), Dr. Hazni Hajo, Shakib Aqrawi, Mustafa Cemil Paşa, İbrahim Gabari, şair Sabri Botani, Khal Hama Aziz, General Aziz Aqrawi, Abdul Vahab Atroshi, Cemil Maho (Lübnan Kürt Demokrat Partisi lideri) ve diğerleri—kitabım "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" in Üçüncü Bölümü'nde ayrıntılı anlatılıyor.)

İdris Barzani'nin Qasri köyündeki evinden sonra Dileman'a geçtik ve Başkan Barzani bizi karşıladı. Saat 18:00'den gece yarısına kadar süren bir görüşme yaptık. Ünlü sözünü tekrarladı: "Öğrenciler, her mücadelenin öncü gücüdür." Selamlaşmalardan sonra ona Kürtçe şunları söyledim: "Efendim, özerkliğiniz için sizi tebrik ederim. Bir sonraki adım, Kürdistan bayrağının dalgalandığı bir Kürt devleti olsun."

Barzani yanıtladı:

"Lübnan gibi küçük bir devlet bile mücadelemizi desteklemiyor. Eğer olsaydı, siyasi denklem altüst olurdu." Kendi sigaralarını sarıyor ve yaşlı misafirlere (muhtemelen devrim liderleri veya yerel ileri gelenler) ikram ediyordu. Gece yarısına geldiğimizde büyük tütün torbası boşalmıştı. Batı Kürdistan'daki (Suriye Kürdistanı) Kürt partilerini sorduğumda Barzani şöyle dedi:

"Sağ ve sol liderlerin hepsi koşulsuz haindir." (Salah Bedreddin ve Hamid Darwish'i kastediyordu.)

Solunda Tariq Aqrawi, ben, Ghazi Farho ve Hamza Al-Abdullah (1959'da SSCB'den döndükten sonra KDP'den atılmıştı) oturuyorduk. Barzani, oğlu Ubeydullah ile şiddetli bir çatışma yaşamıştı ve Hamza'nın onunla işbirliği yaptığından şüpheleniyordu.

Saatler süren tartışmanın ardından Barzani aniden Hamza'ya keskin bir bakış ve sert bir tonla döndü:

"Hamza! Ubeydullah'la görüşüyor musun?"

Hamza yanıtladı: "Hayır efendim, görüşmedim."

On dakika sonra Barzani soruyu daha sert tekrarladı.

Hamza itiraf etti: "Hayır efendim, ancak telefonda konuştuk."

Barzani bir Peşmergeye işaret etti ve Hamza dışarı çıkarıldı.

Barzani az konuşan ama büyük eylemler yapan bir adamdı. Sonradan fark ettim ki, oğlunun ihaneti gibi kritik bir konuda bile bizimle bu kadar uzun konuşmuştu.

Toplantı odasında üç uzun, dar pencere vardı ve her birinde tüfekli iki Peşmerge nöbet tutuyordu—toplam altı muhafız. Saat 18:00'den gece yarısına kadar göz kırpmadan, kıpırdamadan, yemek yemeden veya tuvalete gitmeden bize baktılar; adeta heykel gibiydiler. Filmlerde bile böyle bir disiplin görmemiştim.

Gece yarısı Idris Barzani içeri girdi ve "Babo (baba), doktorlar uyumanız gerektiğini söylüyor," dedi.

Barzani ayağa kalktı, elini selamla kaldırdı ve odadan ayrıldı. Hepimiz saygıyla ayakta durduk.

Peşmergeler bizi yakındaki bir odaya götürdü ve orada uyuduk.

Sabah bir Land Rover bizi Nawperdan ve Barış Sarayı'na götürdü.

O gece fark etmemiştik, ancak gün ışığında dışarıda büyük, yeni kazılmış bir mağara gördük—bir kamyon sığacak büyüklükte. Sığınak mı, silah deposu mu yoksa erzak ambarı mıydı? O kutsal toprakları tekrar görmeyi çok istiyorum.

Süleymaniye'ye dönüş yolculuğu ve diğer ayrıntılar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" kitabımın Üçüncü Bölümü'nde yer alıyor.

5. Suriye Ordusunda Bana Yapılan Suikast Girişimleri

1 Mart 1973'te General Mustafa Barzani ile görüşmemin ardından Suriye istihbaratı, Lübnan güvenlik güçlerinden beni tutuklamalarını talep etti. Beni gözaltına alıp Suriye sınırına yakın "Zahle" hapisanesine attılar ve Suriye istihbaratına teslim etmek üzere hazırlandılar... Lübnan hapisanesindeyken anneme bir mektup gönderdim, söz verdiğim gibi onu ziyaret edemediğim için özür dileyerek Zahle'de hapis olduğumu yazdım... Mektubumdan birkaç gün sonra sevgili kız kardeşim Nihad, halimi hatırımı sormak için yanıma geldi, yiyecek ve meyveler getirdi... Onun ziyaretinin hemen ardından annem, merhum

kuzenim Ahmed Bakır Ağa Elusi'yi (Ebu Badi) bana yardım etmesi için görevlendirdi. O da bir avukatla birlikte hapisaneyeye gelerek beni savundu ve iki gün içinde kefaletle serbest bırakıldım, özgür bir adam oldum. Böylece asil Ebu Badi, Suriye istihbaratının beni onlara teslim etme planını bozmuş oldu.

Serbest kaldıktan sonra ikametgâhımı değiştirdim, herhangi bir duruşmaya katılmaktan kaçındım ve ortadan kayboldum. Ancak, Lübnan polis memurlarının Suriye istihbarat ajanlarıyla birlikte kampüste dolaştığını ve beni tutuklamak için soruşturma yaptığını gördüğümden üniversite derslerine devam edemedim.

Sık sık sınır kontrol noktalarına yakın yerlerden, özellikle Suriye ve Lübnan arasında yürüyerek bir ülkeden diğerine geçtim. Sonuç olarak, Suriye istihbaratı 1960'ların sonu ve 1970'lerin başında sayısız girişimde bulunmasına rağmen beni ele geçiremedi, çünkü sahte kimliklerle dolaşıyordum.

1 Mayıs 1973'te Lübnan güvenlik güçleri beni tekrar tutukladı. Bu sefer hapse atmak yerine aynı gün Suriye istihbaratına teslim ettiler. Bunun bir Lübnan birimi değil, Lübnan'da operasyon yapan Suriye istihbaratı olduğuna inanıyorum. Şam'a vardığımda Suriye istihbaratı, hareketlerimi kısıtlamanın ve beni gözetim altında tutmanın en iyi yolu olarak gördükleri için beni zorunlu

askerliğe göndermeye karar verdi. Daha sonra, beni kalıcı olarak ortadan kaldırmak için eğitim sırasında veya politikayla bağlantısı olmayan "kaza" süsü verilmiş bir olayda Suriye Ordusu içinde suikast düzenlemeyi planladıklarını öğrendim.

Zorunlu askerlik hizmetim sırasında birkaç suikast girişimiyle karşılaştım. Bunlardan biri, Suriye-İsrail cephesinde gerçekleşti. Suriye istihbarat ajanları bana defalarca ateş etti, çadırımı kurşun delikleriyle delik deşik ettiler. İlahi koruma sayesinde bu alçakça girişimden kurtuldum. Suriye istihbaratı, yalnız olduğum anları kolluyordu. Bir akşam çadırıma girdiğimde içeride yanan bir mum buldum. İçeride askerlerin olduğunu düşünerek girdim, ama kimse yoktu—sadece çadırı aydınlatan bir mum vardı. Bunun bir tuzak olduğunu anlayarak hemen mumu söndürdüm ve yere yattım. Tam o sırada bir Kalaşnikof taraması çadırı delip geçti. Diğer taraftan sürünerek çıktım ve bir grup askerinin olduğu başka bir çadıra girdim... Ateş kesildi, çünkü beni öldürdüklerini sanmışlardı. O günden sonra asla boş bir çadıra girmedim. Askerler beni bir subay olarak samimiyetle karşılıyor, onlarla kaynaşmamı alçakgönüllülük sanıyorlardı, oysa ben suikastten korunmak için aralarına karışmıştım. Kendimi savunmak için Kalaşnikof'umu hep hazır tutuyordum, ama bu akıllıca değildi, çünkü Suriye istihbaratına beni öldürmek için gerekçe verebilirdi—hatta belki de askeri kampta idam edebilirlerdi. Firar

etmeyi düşündüm, ancak İsrail ile savaş nedeniyle izin almak imkânsızdı.

İsrail ile savaş sırasında Suriye istihbaratı, zorunlu askerlik yapan onlarca Kürdü suikastle öldürmeyi başardı. Bazılarını tanıyordum ve asla unutmayacağım—onlar benim sevgili yoldaşlarımdı: Şehit İsmet Barazi, Şehit Hidir Şabaz ve Şehit Reşit Milli gibi...

1974'te BM, savaşan taraflar arasında ateşkes sağladı ve benim tugayım İsrail cephesinden Humus'a çekildi. Cephedeki çadırlardan, askeri kışlalara (dışı teneke kaplı, tahta kapılı ve pencereli "baraka"lara) taşındık.

Humus kampında Suriye istihbaratı, cephedeki gibi suikast girişimlerine devam etti. Artık cepheye olmadığımız için beni vurma fikrinden vazgeçtiler. Bir gün, üç Suriye istihbarat ajanı—onlar da üniformalı—bana saldırdı. İki kişi boğazıma sarılarak nefesimi kesti, neredeyse boğuyorlardı, üçüncüsü ise kapıda nöbet tutuyordu. Tam o sırada tugay komutanı Tuğgeneral "Nasır" barakaya girdi ve onların geri çekilmesini sağladı. Şam'lı olan Nasır, beni hemşehrisi olarak korudu ve onlardan uzaklaştırarak Şam yakınlarındaki El-Kutayfe'de konuşlu, subaylarının çoğu Şam ve çevresinden olan başka bir tugaya transfer etti.

Topçu taburuna atandım, komutanımız Albay "Hişam El-Semman" idi—asil bir Şam'lı ve dürüst bir askerdi. En

başından itibaren Albay Hişam El-Semman'ın koruması altındaydım—belki de Humus'taki Şam tugay komutanı ona suikast girişimini anlatmıştı.

Albay Hişam El-Semman, beni bir topçu birliği komutanlığından alarak taburun silah ve mühimmat sorumlusu yaptı. Ofisimi kendisinin yanına verdi, kendi koruması benim korumam oldu. Bunun, beni tabur karargâhının gözetiminde tutmak için mi yoksa suikastin kolay olacağı küçük birliklerden uzaklaştırmak için mi yapıldığını bilmiyorum.

Taburda ayrıca İdari Subay Birinci Yardımcı Ebu Hüseyin Zaza vardı—Golan'dan sürülen Kürtlerdendi. Ayrıca taburda sevgili çavuşlar ve erler vardı, sanki benim gibi nedenlerle oraya toplanmışlardı:

- Çavuş Velid Baker (Latakia'daki asimile olmuş Kürtlerdendi, kendisi bile Kürt olduğunu bilmiyordu, oysa Baker ailesi Barazi aşiretinin ağalarındandı.)
- Er Zoro (Cezire bölgesinden bir Kürt).

1975'te Güney Kürdistan'daki (Irak Kürdistanı) Kürt devriminin çöküş haberi beni yıldırım gibi vurdu. Artık Suriye ordusunda kalmaya dayanamadım ve devrimi sürdürme ihtimalini tartışmak için yoldaşlarla buluşmak üzere Güney Kürdistan'a gitmeye karar verdim. Ancak devrimin çöküşünden kısa bir süre sonra, Kürt devriminin

parçası olan Şirko (şair Hazhar Mukriyani'nin oğlu), Dr. Hazni Haco ve diğer bazı yoldaşlar beni ziyaret etti. Bana devrimin bittiğini—yüz binlerce Peşmerganın Irak'a veya İran'a teslim olduğunu, birçoğunun bu beklenmedik felaket karşısında intihar ettiğini söylediler.

Bu dönemin detayları—özellikle Suriye istihbaratının beni öldürme girişimleri, siyasi ve ahlaki olarak beni bitirmek için kurdukları tuzaklar—otobiyografim "Kürdistan'ın Bağımsızlığı İçin Mücadelem ve Hayat Hikayem" kitabımın Üçüncü Bölümünde anlatılmıştır.

6. Güney Kürdistan'da Peşmerge Saflarına Katılımım ve Bana Yönelik Suikast Girişimleri

1982'de Güney Kürdistan'a, daha birbirimizi tanımadan Azad Mustafa'nın kim olduğunu ve neden beni öldürmek istediğini öğrenmeye gittim. Güney Kürdistan'da bana karşı birkaç suikast girişiminde daha bulundu. Hepsi başarısız oldu, ancak bazı yaralanmalar yaşadım ve İran istihbaratının eline düşmeye ramak kaldım. Onlar beni ya öldürür ya da Suriye istihbaratına teslim ederdi.

29 Kasım 1982'de Tahran havalimanına varışımдан itibaren, Peşmerge güçlerinin siyasi ve askeri saha komutanı, Kürt Sosyalist Partisi (PASOK) Siyasi Büro üyesi ve Güney Kürdistan'daki Ulusal Demokratik Cephe'nin

(JUD) liderlik temsilcisi sıfatıyla yetkilerimi kullandım. Bu cephe şu partilerden oluşuyordu:
Kürdistan Demokratik Partisi (KDP)
Kürdistan Sosyalist Partisi
Irak Komünist Partisi
Temsilcisi olduğum Kürt Sosyalist Partisi (PASOK)

Miri Sur'da yaklaşık 30 Peşmerge vardı, ancak sayıları sabit değildi—her gün yeni savaşçılar katılırken, bazıları köylere dönüyor veya Süleymaniye'deki evlerine gidiyordu. Bir Peşmerge bana, son iki yılda Surin Dağları'ndaki PASOK karargahında binin üzerinde Peşmerge gördüğünü söyledi.

Ön sırada, soldan sağa:

Mariwan, Khale Rebwar ve Jawad Mella.

Sağdan itibaren: Jamal, Mam Hajar, Karim Abush, Khale Rebwar, Jawad Mella ve Khbate Rash.

Bu dönemin detayları—Güney Kürdistan'daki Kürt devrimindeki rolüm, Peştazan, Aşqulka ve Qarnaqa gibi savaflara katılımım, Qandil Dağları ve İran'ın Karaj kentindeki suikast girişimleri, Masud Barzani, İdris Barzani, Celil Fili, Şeyh Hüseyin Marunsi, Teğmen Mansur El-Hafid, Teğmen Seyfeddin, Seyyid Musa (Şeyh Ubeydullah Nehri'nin torunu), Aras Salihi, Muhammed Emin (Bradost aşiret reisi) ve Eşitlik Birlik Partisi liderleri (Ahmet Tevfik'in grubu) gibi saygın isimlerle görüşmelerim—tüm bu anılar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" kitabımın Üçüncü Bölümü'nde belgelenmiştir.

İran'daki suikast girişimleri, tedavi ve düşünmek için Avrupa'ya kaçmamı zorunlu kıldı. Hakkari Dağları'nı yürüyerek aştım, İstanbul'a ve ardından Avrupa'ya ulaştım. Tüm bu sürecin detaylı anlatımı yine kitabımın Üçüncü Bölümü'nde yer alıyor.

Hakkari bölgesi nefes kesiciydi—ormanları, coşkun tatlı su kaynakları ve daha önce sadece tarihi filmlerde gördüğüm buharlar çıkaran kaplıcaları... En çok dikkatimi çeken, insan elinin ulaşamayacağı yükseklikteki bir uçurumda bulunan "Bal Şelaleleri"ydi. Şelalelerin katmanlarında açık, koyu ve daha koyu renklerde bal birikintileri vardı. Rehberime bunun nedenini sorduğumda, "Açık renk bu yılın hasadı, koyu olanlar ise geçmiş yıllardan kalma" dedi.

Bir sonraki köye varmadan önce, dev bir mantar bulduk—bir metre çapındaydı—rehberim çantasına sığdırmak için parçalara ayırmak zorunda kaldı.

Köyler dağ yamaçlarına inşa edilmişti, pencereleri vadiye bakıyordu. Her yeni köye girdiğimde, bir önceki rehberim evine döner, yeni bir köylü bana eşlik ederdi. Hakkari'de ilerlerken, gurur ve huşu duyguları içindeydim—bu dağlar sayısız Kürt ayaklanmasının kahramanlarının yolu olmuştu. Hakkari, 19. yüzyılda Şeyh Ubeydullah Nehri'nin devrimine ev sahipliği yapmıştı. Mahabad Cumhuriyeti'nin (1947) çöküşünden sonra ise Şeyh Ahmed Barzani ve

General Mustafa Barzani (500 Peşmerge ile) Sovyetler Birliği'ne giderken Hakkari'yi geçmişlerdi.

Bir an düşüncelere daldım, neredeyse Şeyh Ubeydullah'ın güçlerinin yanımdan geçtiğini veya Barzaniler'i gözlerimin önünde canlandırdım. Aniden rehberim, Kevere (Türkçe adıyla Yüksekova) kasabasına ulaştığımızı duyurdu.

1984'te Hakkari'deki yolculuğumun haritası—General Barzani'nin 1947'de Barzan'dan SSCB'ye giderken izlediği rota ile aynı.

7. Uluslararası Alanda M¼cadelem ve Milliyetçi Durumlarım:

1984 yılının sonunda Londra'ya yerleştim ve 1988'de bir bilgisayar almadan önce bildiriler, broşürler ve hatta bazı kitaplar basmak için bir Arapça daktilo (IBM marka) satın aldım. Bastığım çalışmalar arasında şunlar vardı:

8.000 Barzani Kürt'ünün kaderi hakkında bir rapor.

Birleşmiş Milletler'e Kürt meselesi hakkında sunulan bir rapor.

Binbaşı Soon'un "Tato ve Seto" adlı eserinin yeniden basımı.

Piersch'in "şiddet Üzerine Kurulu Bir Devlet: Irak" adlı kitabı.

"Kürdistan'ın Kurtuluşunu Savunma Hareketi"nin (KAK) doğuşunu duyuran bildiri.

25 Ocak 1985'te İsviçre'nin Cenevre kentinde Kürt meselesi üzerine uluslararası bir konferansa katıldım. Burada İsmet şerif Vanlı ve Hoşeng Osman Sabri gibi saygın şahsiyetlerle tanıştım. Konferans sonrasında onlarla özel bir görüşme yaptım.

Sağdan: Hoşeng Sabri, İsmet Şerif Vanlı ve Cevat Mella

Mücadelem İçin Gerekli Örgütlerin Kurulması

22 Şubat 1985'te Kürt milliyetçi ve kurtuluşçu düşüncesini yaymak amacıyla "Kürdoloji" Kürt Kültür Derneği'ni kurdum.

21 Mart 1985'te Dr. Şefik Kazzaz, Dr. Firiyyad Hiwazi, Mühendis Cemal Alamdar ve diğer yoldaşlarla birlikte "Kürdistan'ın Kurtuluşunu Savunma Hareketi (KAK)"ni oluşturduk.

25 Mart 1985'te Şeyh Latif Merivani, Celal Koçkaya, Şerif Alma ve diğerleriyle Kürt İnsan Hakları Komitesi'ni kurduk.

14 Nisan 1985'te Kürt Ulusal Kongresi'nin kuruluşunu ilan ettim:

1975 Eylül Devrimi'nin çöküşünden sonra Kürt siyasi partileri çoğaldı ve sıklıkla birbirleriyle çatıştılar. Bu nedenle, 1985'te Kürt Ulusal Kongresi'ni kurmaya karar verdim. Amacım, Kürt siyasi, sosyal, kültürel ve bilimsel şahsiyetlerini tek bir çatı altında toplamak, farklılıklarını ortadan kaldırmak değil, bağımsız bir Kürdistan için siyasi söylemlerini birleştirmektir.

En azından şu temel noktalarda anlaşmamız gerekiyordu:

Tek bir bayrak.

Tek bir milli marş.

Tek bir lider veya liderlik konseyi.

Tek bir birleşik Kürdistan haritası (büyüklük değil, tutarlılık önemli).

Kürt halkı için kabul edilmiş tek bir nüfus istatistiği (kesin sayı değil, ortak bir rakam önemli).

Bunlar, Kürt halkı ve dünya tarafından saygı duyulan gerçek bir Kürt kurtuluş hareketi inşa etmek için gerekli adımlardı.

Medya ve Entelektüel İş Birlikleri

20 Mayıs 1985'te ünlü Iraklı gazeteci ve muhalif Sami Faraj Ali (1980'lerde Londra'da yayınlanan Irak muhalefetine)

sesi "El-Tayar" gazetesinin genel yayın yönetmeni) ile tanıştım. Kürt milliyetçi mücadelem hakkında bilgi sahibi olan Sami Faraj, bana gazetesinden birçok sayı içeren bir zarf verdi. Bunların çoğu Kürt davası hakkında olumlu haberler içeriyordu.

20 Ağustos 1983 tarihli bir sayıda, Iraklı entelektüel Dr. Muhammed El-Mehdi'nin "Kürtlerin Kaderi Nedir? Daha Küçük Bir Irak, Daha Güçlü Bir Irak" başlıklı bir makalesi vardı. Bu makalede gerçekleri söylediği için daha sonra Irak istihbaratı tarafından Sudan'ın başkenti Hartum'da suikaste uğradı. Ruhu şad olsun.

Bu görüşmeden sonra Sami Faraj Ali ile onlarca yıl süren bir dostluğum oldu. Beni birçok gazeteciyle tanıştırdı ve El-Demokrasiye, El-Mustakilla, KNN TV gibi kanallarda röportajlar yapmamı sağladı.

Dr. Muhammed El-Mehdi'nin makalesinin hem başlığına hem de içeriğine katılıyorum, özellikle de şu açılış cümlesine:

"Birleşik ve bağımsız bir Kürdistan şüphesiz gelecektir."
Bu söz beni derinden etkiledi ve makalesini geniş çapta yaydım.

Dr. Muhammed El-Mehdi'nin makalesini, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Üçüncü Bölümü'nde bulabilirsiniz.

Uluslararası Diplomasi ve Eylemler

15 Ocak 1986'da BM Genel Sekreteri Javier Pérez de Cuéllar, dünya liderleri ve uluslararası örgütlere Kürdistan davası ve bağımsızlığı hakkında bir muhtıra gönderdim.

Kürt halkının soykırım, etnik temizlik ve zorunlu göçle karşı karşıya kalmasının asıl Kürt meselesi olmadığını, bunun sonuçları olduğunu belirttim.

Gerçek Kürt meselesi, Kürt halkının baskıdan kurtulması ve Kürdistan'ın Türk, Suriye, Irak ve İran işgalinden bağımsızlığıdır.

9 Temmuz 1986'da Fransız gazeteci René Mauriès'in "Kürdistan ya da Ölüm" (Le Kurdistan ou la Mort) adlı kitabını, avukat Cırgis Fetullah'ın Arapça çevirisiyle yayınladım. Kitabın önsözünü ve analizini yazdım.

Detaylar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" kitabımın Üçüncü Bölümü'nde mevcuttur.

Arapça nüshaların çoğu Suriye istihbaratı tarafından ele geçirildi, Fransızca baskılar ise Irak rejimi tarafından el konuldu. Ancak, kalan kopyaları sayfa sayfa tarayarak kitabı iki bölüm halinde şu linklerde erişime açtım:

<http://www.knc.org.uk/.../uploads/2013/01/Le-Kurdistan-1.pdf>

<http://www.knc.org.uk/.../uploads/2013/01/Le-Kurdistan-2.pdf>

Kürt Akademisi ve Siyasi Birleşme Çabaları

24 Ekim 1986'da Almanya'nın Kassel kentinde Kürt Akademisi'nin kuruluş konferansına katıldım.

Kürt meselesi üzerine akademik araştırmalar yapılması amacıyla düzenlenen bu konferansta şahin Baker Sorkeli, Kemal Fuad, Hamerş Raşo ve Fuad Hüseyin gibi Kürdistan'ın her yerinden gelen Kürt siyasi, entelektüel, kültürel ve sosyal şahsiyetler vardı.

13-14 Aralık 1986'da Almanya'nın Düsseldorf kentinde, KDP-Türkiye, Yekbûn liderliği (İsmet şerif Vanlı, Hamerş Raşo) ve KAK liderliği (Dr. şefik Kazzaz, Mühendis Cemal Alamdar, Cevat Mella) arasında bir toplantıya katıldık. Hepsinin "Kürdistan Demokrat Partisi-Ulusal Örgüt (KDP-UÖ)" adı altında birleştirilmesine karar verdik. Detaylar, kitabımın Üçüncü Bölümü'nde yer almaktadır.

1 Temmuz 1987'de, KAK Komitesi ve Kürdoloji Araştırma, İnceleme ve Basım Vakfı'nın sesi olan "Kururnameh" gazetesinin ilk sayısı yayımlandı. Yirmi yedi sayı yayımlandı. Ayrıntıları "Otobiyografim ve Kürdistan Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın üçüncü bölümünde bulabilirsiniz.

8.000 Barzani Kürt'ünün Kaçırılması Davası

2 Mayıs 1988'de Birleşmiş Milletler'den, 8.000 Barzani Kürt'ün Irak Tarafından Kaçırılması Davasını Görüşmek Üzere New York'taki Genel Merkezine Davet Aldım. İşte Bu Kritik Olayın Detayları:

1. 30 Temmuz 1983'te Irak, Kürt halkını yok etme kampanyasının bir parçası olarak 8.000 Barzani Kürt'ü kaçırdı.
2. 1983'te İran'ın Karaj kentinde, Barzani aşiretinin lideri Şeyh Muhammed Halid Barzani'yi evinde ziyaret ettim. Bana sıcak bir şekilde misafirperverlik gösterdi ve kaçırılan Barzanilerin trajedisini anlattı. Ona, bu davayı dünyaya duyurup kaderlerini öğrenmek ve eğer hayattalarsa Irak hapishanelerinden kurtarmak için çalışacağıma söz verdim.
3. 1984 sonunda Avrupa'ya geldiğimde, Birleşmiş Milletler (BM) ile iletişime geçtim ve İsviçre'nin Cenevre kentindeki BM ofisine birkaç kez ziyarette bulundum. Bu ziyaretlerden birinde, daha önce BM'nin Ankara ofisinin başkanlığını yapmış Faslı Dr. Muhammed Bukri ile tanıştım.
4. Muhammed Bukri ile dostluğumuz 1984'te İstanbul'da başladı. Bana BM ofisinde bir randevu verdi. Kendisini ziyaret ettiğimde, hızla kapıyı kapattı ve "Sen bir Peşmerge lideriyken nasıl Türkiye'ye gelebiliyorsun?" diye sordu. Türkiye'de bulunmamdan dehşete düşmüştü ve bana, Avrupa'ya seyahat etmem için Türk yetkililere teslim olmam gerektiğini söyledi. Bunu reddettim ve görüşmemiz sona erdi.

5. Cenevre'deki BM ziyaretlerimden birinde, Dr. Bukri bana mektuplarımı okuduğunu ancak önemli bir detayı atladığını söyledi: "8.000 kişi" demek yeterli değildi; tam isimler, doğum tarihleri, doğum yerleri ve kaçırıldıkları yerler gerekiyordu.
6. 1985'te Cenevre'deki BM merkezine, Profesör Salah Cemur ile birlikte gittim. BM, onu Barzani davasında benim adıma yetkilendirdi, böylece her seferinde Londra'dan seyahat etmem gerekmedi. Profesör Cemur, benimle BM arasında aracı oldu.
7. 1985'ten itibaren, Şeyh Muhammed Halid Barzani ve Şeyh Cihat Barzani'ye, Dr. Bukri'nin istediği bilgileri talep eden birçok mektup gönderdim.
8. 1986'da Şeyh Muhammed Halid Barzani'den bir mektup aldım. Bu mektupta, Barzanilerin uluslararası platformlarda savunulması için bana resmi yetki verildi.
9. 1987'de Şeyh Muhammed Halid Barzani ve Şeyh Cihat Barzani (şehit Şeyh Abdulsalam Barzani'nin torunu), bana 1983'te Irak tarafından kaçırılan 2.281 Barzani Kürt'ün listesini verdiler. Liste Arapça ve Farsça olarak hazırlanmıştı ve ellerindeki en kapsamlı belgeydi. Bunu İngilizce'ye çevirdim, detaylı bir rapor hazırladım ve BM'ye sundum.

10. 1988'de Profesör Salah Cemur, BM'nin New York'taki genel merkezinde Barzani davasını görüşmek üzere bir davet ilettili.
11. Birleşmiş Milletler toplantısı önemsiz bir mesele değildi... Bu nedenle, Avrupa'daki birçok tanıdığım dan bu göreve katılmalarını istedim. Şeyh Babo Barzani'nin oğlu Ayoub, Dr. Şefik Kazzaz ve diğerleri de dahil... Ancak önceki taahhütlerini ve bırakamayacakları sorumluluklarını öne sürerek özür dilediler... New York'ta hiç tanıdığım olmadığı için (dünyanın en büyük şehri olduğundan) orada birini tanıyan var mı diye de sordum... Nihayet, uzun yıllardır güçlü bir dostluk bağımız olan, Şam'da komşumuz olan sevgili arkadaşım İsmet Şerif Vanlı'yı aradım. Ona, Irak tarafından kaçırılan 8.000 Barzani Kürt'ünün durumunu görüşmek üzere BM merkezine gideceğimi söyledim. Sorunumu açıkladım: Daha önce New York'a hiç gitmemiştim ve orada kimseyi tanıımıyordum, üstelik hayatımda ilk kez bu düzeyde bir görev üstleniyordum. İsmet bana, "Seni tanıyorum—güçlü iradeye sahip bir adamsın, yalnız olsan bile başarı seninle olacaktır. Ancak sana New York'taki bağlantıları hakkında detaylı bir mektup göndereceğim, özellikle Vera Saidpour hakkında. 1982'de onun konuğu olmuşum; Celal Talabani, Abdurrahman Kasimlo gibi Kürt liderleri New York'u

ziyaret ettiklerinde hep onun evinde kalmışlardır... Vera, Kürt halkının dostudur. Üç katlı büyük bir evi vardır (zemin katı Kürt kütüphanesi ve müzesi, ikinci kat kendi yaşam alanı, üçüncü kat ise misafirler içindir)."

Dr. İsmet, bu konuda hem bana hem de Dr. Vera Saidpour için detaylı mektuplar yazdı.

12. Görünen o ki BM seyahatim haberi birçok ülkeye yayılmıştı... Tanıdığım ve hatta tanımadığım insanlardan telefonlar, fakslar ve mektuplar almaya başladım... Güney Kürdistan'ın saygın Kürt millî figürlerinden Dara Attar da beni ziyaret ederek bu görevim için tebrik etti ve New York uçak biletimi karşılamak üzere bir zarfta hediye olarak para verdi... Teşekkür edip ihtiyacım olmadığını söylesem de ısrar etti. Ziyareti sırasında, İbrahim Ahmed'in BM'ye kadar bana eşlik etmeye hazır olduğunu söyledi... Açıkça yanıt verdim: "Hayır, onu yanımda kabul edemem— Barzaniler'in en amansız düşmanlarından biridir. Bu insani ve millî görevde siyasi oyunlara ve kirli hesaplara yer yoktur." O da hak verdi.

13. BM'nin resmî davetiyesini Profesör Salah Jamour aracılığıyla aldım. Davette, "Javad Molla, 23 Mayıs'taki oturum için toplantı saatini ve konferans salonu numarasını belirlemek üzere 19 veya 20 Mayıs'ta BM merkeziyle iletişime geçmelidir" yazıyordu.

14. 1988'de hâlâ İngiliz mülteci seyahat belgesine sahiptim ve henüz İngiliz pasaportumu almamıştım... 9 Mayıs 1988'de ABD Büyükelçiliği'ne giderek vize başvurusunda bulundum. Görevli belgeme büyük bir "REDDEDİLDİ" damgası vurdu... Sebebini sorduğumda, "yasal gereksinimleri karşılamadığı" cevabını verdi. Belgenin İngiliz olduğunu ve reddetme hakları olmadığını söyledim. Görevli, belgeyi değil, geçerlilik süresini reddettiklerini—ABD'nin altı aydan az geçerliliği olan pasaportlara vize vermediğini açıkladı. Hatırladığım kadariyle belgemin 5 ay'dan biraz fazla süresi vardı.

15. Üç gün sonra, Londra'nın güneyindeki Croydon'da Pasaport Dairesi'ne giderek yenileme talep ettim. Memur, "Henüz süresi dolmadığı için bu mümkün değil" dedi. BM davetiyesini göstererek ABD vizesi ve toplantıyı anlattım. Soğuk bir tavırla, "Pekâlâ, pasaportunuzu ilgili birime ileticeğim. Yenilendikten sonra size postayla gönderilir, en geç iki-üç hafta içinde elinizde olur" dedi. "On gün içinde New York'ta olmam gerekiyor!" dediğimde ise, "Kanun herkes için geçerlidir" yanıtını verdi.

Tansiyonum yükseldi ve soğukkanlılığımı kaybettim. Cam bölmenin arkasındaydı, sessizce yaklaşmasını işaret ettim. Yaklaşınca, "Belki duymuşsunuzdur, Irak Halepçe'de kimyasal silah kullanarak 5.000 Kürt'ü katletti. Bugün buradan pasaportum yenilenmeden

ayrılmayacağım. Eğer alamazsam, burada kendimi öldüreceğim—böylece sayı 5.001 olacak" dedim.

Tavrı aniden yumuşadı. "Müdürü bilgilendirip geleceğim" dedi. Dakikalar sonra dönüp beklememi söyledi. Bir saatten kısa sürede, o sırada orada çalışan (şimdiki Irak Cumhurbaşkanı) Dr. Barham Salih çıktı, beni sıcak bir şekilde selamladı (birbirimizi tanıyorduk) ve sorunu sordu. Zaten biliyordu, sadece gerçekten Javad Mella olup olmadığını teyit etmek istiyordu. "Endişelenme, her şey hallolacak" dedi. Mesai bitmeden başka bir memur yenilenmiş pasaportumu uzattı.

16. Ertesi gün ABD Büyükelçiliği'ne döndüm. Görevli, bir önceki günkü red damgasının yanındaki yenilemeyi görünce çok girişli bir ABD vizesi vermek zorunda kaldı—oysa ben sadece tek giriş istemiştim.
17. New York uçak biletimi alarak toplantıdan bir hafta önce Vera Saidpour'un adresine vardım. Bina tamamen ona aitti: zemin kat Kürt kültür faaliyetlerine (Kürt dabke dersleri, müze, kütüphane vb.) ayrılmıştı, üst katlar ise konuk odalarıyla birlikte onun yaşam alanıydı—bana bir oda verdi.
18. İlk gün Vera'ya, "Amerika'da Kürt siyasi partilerine bağlı olmayan, saygın ve ciddi Kürt figürleri var mı?" diye sordum. "Sebebini söylersen sana yol göstereyim" dedi. Londra'dan bir delegasyon

oluşturmaya çalıştığımı ancak BM davetinin sadece bana özel olduğunu anlattım. Vera, "Sorun değil—ben senin sekreterin olurum, diğerleri de çeviriye yardım edebilir" dedi. Ardından Dr. Ahmed Osman (Dr. Mahmut Osman'ın kardeşi) ve Dr. İsfendiyar Şükri'yi önerdi: "Dengeli, vatansever ve Amerika'nın en iyi cerrahlarından" diye tanımladı.

19. Dr. Ahmed Osman ve Dr. İsfendiyar Şükri'yi arayarak BM duruşmasına katılmalarını rica ettim. Uzak eyaletlerde olmalarına rağmen kabul edip ertesi gün New York'a uçtular.
20. 19 Mayıs'ta BM'yi arayarak gelişimi teyit ettim. Toplantı saati ve salon numarasını bildirdiler.
21. 23 Mayıs'ta Dr. Vera Saidpour, Dr. Ahmed Osman ve Dr. İsfendiyar Şükri ile BM merkezine gittim. Davet sadece bana olduğu için güvenlik önce grubu içeri almakta tereddüt etti, ancak desteğe ihtiyacım olduğunu açıklayınca hepimizi içeri aldılar.
22. Geniş konferans salonuna zamanında girdik. Uzun bir masanın ardında yedi araştırmacı oturuyordu, karşılarında ise yedi boş sandalye vardı. Oturmamızı istediler. Ben ortada, sağımda Dr. Ahmed Osman ve Dr. İsfendiyar, solumda Vera Saidpour ile oturdum. Araştırmacılar arasında Washington eski Meksika

büyükelçisi, Moskova eski Hindistan büyükelçisi ve çeşitli alanlardan üniversite profesörleri vardı.

23. Başlangıçta sırayla konuşarak, kaçırılan 8.000 Barzani Kürt'ünün İran-Irak Savaşı'na karışan Mesut Barzani'nin akrabaları olduğu fikrine odaklandılar. Çeviri taktiği mükemmel işe yaradı—çeviriye ihtiyacımız olduğundan değil (hepsini anlıyorduk), ancak bu sayede danışıp net cevaplar hazırlayabiliyorduk.

Onların açısını öngörmüştük: Eğer esirlerin Barzani'nin akrabaları olduğunu kabul etseydik, bunu savaş sonrası çözülecek bir mesele olarak geçiştireceklerdi. Bu yüzden şöyle cevap verdim:

"Evet, Barzani'nin akrabalarıdır, ancak onunla siyasi bağları yoktur. Hatta birçoğu ona muhaliftir—bazıları Saddam Hüseyin döneminde bakanlık yapan Ubeydullah Barzani gibi Irak hükümetlerinde görev almıştır. Barzani aşiretinin eski lideri Şeyh Osman Barzani, Mesut'un babasıyla anlaşmazlık yaşayarak görevinden alınmıştır. Bu, savaş değil, sivil kaçırma meselesidir."

İkna olmuş göründüler. Ardından Hint büyükelçisi şunu sordu: "Ben Moskova büyükelçisiyken General Mustafa Barzani SSCB'de siyasi mülteciydi. Buna ne diyorsunuz?"

Örtülü suçlamasını (Kürtlerin Sovyetlere sığınarak Batı karşıtı olduğu) tartıştık. Yanıtım:

"Kürt halkı boğuluyor. Ölecekken, sizi kurtarmaya çalışan elin rengine bakmazsınız—ister kırmızı, ister yeşil, ister sarı olsun. Önemli olan hayatta kalmaktır."

24. Ardından sorularını ele alan bir muhtıra sundum.
Not: Kaçırılan kişilerin listesinde (ekli belgede) "Şeyh", "Fakih" veya "Molla" gibi unvanlar Kürt toplumunda kullanılan saygı ifadeleridir, ancak resmî kayıtlarda geçmeyebilir.
Saatler süren soru-cevaptan sonra araştırmacılar ayağa kalkarak elimizi sıktı ve katılımımız için teşekkür etti.

25. Bu duruşma sonucunda Irak, insan hakları ihlallerinden dolayı kara listeye alındı. BM, Irak Dışişleri Bakanlığı'na 8.000 Barzani Kürt'ünün kaçırılması hakkında resmî soruşturma başlattı. Ancak hilebaz Irak rejimi, "sadece 36 Barzani'yi tuttuklarını" iddia ederek suçlamaları reddetti.

26. ABD ve Batı'nın Irak'ı İran'a karşı desteklediği bir dönemde, BM'de Irak'a karşı verdiğim bu mücadeleden gurur duyuyorum. Kürt diplomasisinin kaynakların kısıtlı olduğu en zor koşullarda kazandığı bir zaferdi.

Bu insani ve millî görevde destek olan herkese—özellikle:
Şeyh Muhammed Halid Barzani (Barzani aşiretinin lideri)
Şeyh Cihat Barzani
Şeyh Eyyub Barzani

Şeyh Abdulmesut Barzani
Dr. İsmet Şerif Vanlı
Dr. Ahmed Osman (Dr. Mahmut Osman'ın kardeşi)
Dr. İsfendiyar Şükri
Dr. Vera Saidpour
Dr. Salah Jmor
Faslı Dr. Muhammed Buhari
Dara Attar
Dr. Barham Salih
New York Kürt Ulusal Kongre Komitesi'ne (Rojava'dan
Celal Hacı, Şems Feyli, Muhammed Ali Murad Kerim,
Güney Kürdistan'dan İzzat Espindari ve diğerleri)
teşekkürlerimi sunarım.

Daha sonra Bağdat'taki bir Irak hastanesinden bir çalışanın raporunu aldım. İran-İrak Savaşı başladığından beri hastanelerde yaralı askerler için kan ve organ sıkıntısı çekiliyordu—ancak 8.000 Barzani Kürt'ünün kaçırıldığı gün bu sıkıntı "esrarengiz bir şekilde" sona ermişti. Bu, infaz edilip kan ve organlarının Irak askerleri için kullanıldığına işaret ediyordu.

Daha fazla detay için (Şeyh Muhammed Halid Barzani, Şeyh Cihat Barzani, Dr. İsmet Şerif Vanlı'nın mektupları ve kaçırılanların listeleri) kitabım "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" in Üçüncü Bölümüne bakınız.

8 Ağustos 1989'da aşağıdaki alt komitelerden oluşan Kürt İnsan Hakları Komitesi kuruldu:

8.000 Kayıp Barzani Kürt'ünü Arama Komitesi

5.000 Kayıp Feyli Kürt'ünü Arama Komitesi

Halepçe, Enfal ve Soykırıma Direniş Komitesi

19-20 Ağustos 1989'da Londra'da Birinci Kürdistan Ulusal Kongresi'ni düzenledim. Tüm Kürt partilerine ve Kürdistan'ın her parçasından örgütlere, ayırım yapılmaksızın resmî davetiyeler gönderildi. Kürt davasına dost yabancı figürlere de iletildi.

Detaylar için kitabım "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem"'in Dördüncü Bölümüne bakınız.

Londra'daki ABD Büyükelçiliği Önünde Kürdistan Bayrağı İçin Verdiğim Mücadele

Mart ve Nisan 1991'de, yoldaşlarımız, Güney Kürdistan'daki şanlı ayaklanma ve bir milyon Kürt'ün kitlesel göçüyle dayanışma amacıyla, dünya genelindeki büyük elçilikler önünde Kürt diasporası tarafından düzenlenen oturma eylemlerine katıldı.

Ben de Londra'daki ABD Büyükelçiliği önünde Kürt toplumu tarafından düzenlenen oturma eylemine Kürdistan Ulusal Kongresi yoldaşlarıyla birlikte katıldım. Bu mücadele sadece Londra'da değil, dünyanın dört bir yanındaki şehirlerde yaşandı.

Londra'daki ABD Büyükelçiliği önündeki protestocu sayısı geceleri 50, gündüzleri ise 200 civarındaydı. Bunu diğer dünya başkentlerindeki oturma eylemleri için bir örnek olarak aktarıyorum çünkü olaylara bizzat tanık oldum ve saat saat içinde yer aldım.

Uluslararası müdahale çağrısı yaptık, ancak benim diktiğim tek Kürdistan bayrağı, Londra'daki tüm Kürt örgütleri ve şahsiyetleri tarafından şiddetle saldırıya uğradı.

İlk Gün: Kürdistan Bayrağının Dikilmesi

Kürt toplumunun Londra'daki ABD Büyükelçiliği önündeki oturma eyleminin ilk gününden itibaren, Kürdistan bayrağını yanımda taşıdım. Her gün, bayrakla birlikte

büyükelçiliğe girerek, Kürdistan Ulusal Kongresi adına Kürtlerin durumunu—özellikle kitlesel göçü—detaylandıran muhtıralar sundum. Bu muhtıraların üslubu değişiyordu; bazen tehditkâr, bazen de Kürt halkını soykırımdan kurtarmak ve ulusal davalarını çözmek için yalvaran bir ton taşıyordu. Ayrıca, Dr. Faridoon Rafiq Hilmi gibi bağımsız milliyetçi şahsiyetlerle ortak muhtıralar da verdim.

Daha en başından itibaren, Kürt ve Irak partileri, Kürdistan bayrağını dikmemden aşırı rahatsız oldu—öyle ki gerginlik neredeyse patlamaya varacaktı. Burada, tarihe ve hakikate not düşmek için onların tutumlarını kaydediyorum, çünkü davranışları her anlamda utanç verici ve iğrençti. İşte bazı tepkiler, tam olarak yaşadığı şekliyle ve isim vererek anlatıyorum:

Oturma eylemi, uluslararası müdahale Kürt halkını koruyana kadar açlık greviyle gece gündüz sürüyordu. Protestocular, açık havada yerde uyuyorlardı. Kendimizi sıradan evsizlerden ayırmak için, İngiliz polisinin kurduğu barikatın üzerine Kürdistan bayrağını astım, böylece yoldan geçenler bizim bir halk olduğumuzu, rastgele sokak sakinleri olmadığımızı anlayacaktı.

İlk gün, itiraz eden ilk kişi İbrahim Ahmed oldu. Geldiğinde, selam bile vermeden dedi ki:

"Kardeşim Cevad, bunun sırası değil."

Ben de cevap verdim:

"Haklısın Mamosta İbrahim—keşke 40 yıl önce dikseydin."

Sonra eşi öne çıktı, bayrağı işaret ederek bağırdı:

"Bu paçavrayı buraya kim astı?!"

Kuzey Kürdistanlı yoldaş Şerif karşılık verdi:

"Sen kimsin kadın? Evine git!"

Ardından, İbrahim Ahmed'in damadı Sabah bağırdı:

"Kardeşim Cevad, bu sorunun sebebi sensin!"

Birbirimize savaşacakmışız gibi baktık. Orada yaklaşık 200 kişi vardı, dinliyorlardı ama taraf tutmuyorlardı. Ancak, Kongre'den yaklaşık 20 yoldaş, beni ve bayrağı korumak için bir çember oluşturdu—asla unutamayacağım bir andı. Aralarında Dr. Faridoon Rafiq Hilmi, Şirvan Reşid, kardeşi Kerim Reşid, Saadullah Abdullah (Kerküklü), Ömer, Şerif ve Gulbaran (Kuzey Kürdistanlı), Şeyh Latif Meriwani (Doğu Kürdistanlı) ve isimlerini hatırlayamadığım daha birçok kişi vardı.

Bu arada, tanınmış bir Kürt büyüğü (...) titreyerek yanıma geldi ve yalvardı:

"Lütfen bayrağı indir. Kürdistan bayrağı olmadan da bizi öldürürler!"

Yaşına saygımdan ve sağlığından endişe ettiğim için cevap vermedim. Aylar sonra tekrar görüştüğümüzde, o utanç verici tutumu için özür diledi ve dedi ki:

"Protesto sırasında söylediklerim için özür dilerim. Allah şeytanı kahretsin... Sana gerçek bir hikaye anlatabilirim."

Kürdistan Kralı Mahmud döneminde, İngiliz uçaklarının Süleymaniye'yi bombaladığını anlattı. Korkudan Kürtler mağaralara kaçmış veya ağaçların altına saklanmış. Annesi, o sırada ona hamileymiş ve diğer kadınlar ona demiş ki: "Karnındaki çocuk senin korkundan dolayı korkak büyüyecek." Onu durdurdum: "Devam etmene gerek yok—ne demek istediğini anladım. Bugünkü görüşme benim için yeterli."

Irak Komünist Partisi ve Diğerlerinin Tepkileri

Irak Komünist Partisi'nin bir temsilcisi, bir grup Iraklı Şii ile birlikte geldi ve dedi ki:

"Bu bayrakla Irak'ı bölüyorsunuz!"

Cevabım nettir:

"Bu bayrak sadece Irak'taki Kürtlerin değil—Kürdistan'ın bayrağıdır. Altında durmak hoşuna gitmiyorsa, çek git."

Dr. Fuad Masum yakınlarda duruyordu, bir tanıdığına—ama benim duyabileceğim kadar yüksek sesle—dedi ki:

"Kürtlerin hiç devleti olmadı ki bayrakları olsun? Herhalde bu 'Cevad Mella'nın bayrağı'dır."

Onu görmezden geldim çünkü bayrağı yırtmaya çalışan parti zorbalarıyla gerçek bir mücadele içindeydim. Ertesi gün, bayrakta üç sigara yakma izi buldum—onu yok etmeye çalışmışlardı ama başaramamışlardı.

İkinci gün, Londra Kürt Kültür Merkezi temsilcisi Hoşyar Abed yanıma geldi ve İngilizce (saldırgan ve kaba bir üslupla) bağırdı:

"Bu bayrakla protestoyu kendin için gasp etmeye çalışıyorsun!"

Sanki Kürtçe bilmeyenler varmış da, Kürdistan bayrağının dikilmesine duyduğu hoşnutsuzluğu açıklaması gerekiyormuş gibi. Ama ona küçümseyen bir bakış attım, bu onu kaçırmaya yetti. Sonradan öğrendim ki bunu, Kürdistan'ı işgal eden devletlerden birinin büyükelçiliğinden bir çalışanla birlikte olduğu için söylemiş.

Ardından, Kürdistan Demokrat Partisi (KDP) İngiltere sorumlusu Hoşyar Abdulrahman (ki sonradan Hewlêr hükümetinde Enerji Bakanı oldu—gerçek ve tarih için not: Kürdistan bayrağına saldıran herkes sonradan Kürdistan hükümetinde yüksek mevkilere geldi) savaş alanına girdi. En sinir bozucu olan şey, Kürdistan bayrağına saldıranların şimdi Kürdistan'da, sanki onu savunanlarmış gibi davranmaları, gerçek sadıkların ise sürgünde acı çekmesi—kendi vatanlarında yabancı gibi yaşamaktansa, diasporanın acısını tercih etmeleri.

Hoşyar Abdulrahman bana dedi ki:

"Kardeşim Cevad, protesto kalabalığından uzakta sana bir şey söylemek istiyorum."

Kenara çekildik ve şunu söyledi:

"Senin tüm Kürt ve Kürt olmayan partilerle Kürdistan bayrağı yüzünden yaşadığın çatışmaları gördüm. Durum çok gergin ve fiziksel şiddete dönüşebilir. Eğer öyle olursa, İngiliz polisi müdahale eder ve dünyanın gözü önünde rezil oluruz... Sana tavsiyem, Kürdistan bayrağını eve götürmen. Senden şimdi kalabalığın içinde indirmeni istemiyorum, ama gece protestocular azaldığında ve açlık grevindekiler uyuduğunda—sessizce al götür. Bayrağı burada tutmak büyük bir sorumluluk. Bunu taşımaya hazır mısın?"

"Bu bayrağı burada kalsın diye getirdim. Sonuçları ne olursa olsun eve geri götürmeyeceğim. Sorumluluk tamamen bana ait—KDP'den bunu paylaşmasını istemiyorum."

Protestoya döndüğümde, Doğu (İran) Kürdistanlı yoldaşımız Şeyh Latif Mriwani yanıma gelerek, "Kardeşim Cevad, korkarım bizi öldürecekler," dedi. Ona, "Sabret kardeşim. Öleceksek, bu bayrak için ölelim—onurumuz için," dedim.

İlk günden itibaren protestodaki kitleler—kadınlar ve erkekler—sessizce bu mücadeleyi izlemişti. Ancak dördüncü gün, kararlarını verip düzinece Kürdistan bayrağı sallayarak protestoya geldiler; hatta benim diktiğimden daha büyük olanları vardı. O an, zaferin tadını—o tatlı anı—hissettim. Gözlerim uykusuzluktan

kıpkırmızı olsa da, yoldaşlarıma şunu söyledim: "Bayrak için nöbetimiz bitti." (Gece gündüz, Kürt partilerinin zorla indirmesinden korktuğumuz için koruyorduk.) Hatta bazı Kürt kadınlar, Kürdistan bayrağının renklerinde çocuk kıyafetleri dikmişti.

Benim diktiğim Kürdistan bayrağına gelince... Mücadele bittikten sonra üzerinde sigara yanıklarıyla oluşmuş üç delik buldum. Bugün hala, bu bayrağı "onur mücadelesinin", "Kürt parti yönetimlerine karşı Kürdistan bayrağı için verilen savaşın" kanıtı olarak saklıyorum. Ve bugün hala, o bayrağı yakanları bulup hesap sormak istiyorum.

İşte bu yüzden, "Büyük Göç" (Milyonların Yürüyüşü) ile gurur duyuyorum—tüm trajedilerine rağmen. Çünkü gerçeği tek bir darbeye ortaya çıkardı: Sykes-Picot Anlaşması'nın, Lozan Antlaşması'nın, Tahran Konferansı'nın işbirlikçilerini; Kürdistan'ı işgal eden güçleri ve Kürt parti yönetimlerini.

Londra'daki ABD Büyükelçiliği önünde Mart-Nisan 1991'deki protesto: Kürt topluluğunun protestosunda ilk günlerde dalgalanan tek bayrak, Kürdistan bayrağıydı.

Yaralı Bayrak: ABD Büyükelçiliği önündeki mücadelede, Kürt partizanlar tarafından sigara yanıkları ve kirletici maddelerle lekelenmeye çalışılan Kürdistan bayrağı. Bir gün bunu yapanları bulacağım—o gün merhamet olmayacak.

Mart-Nisan 1991'de, ABD Büyükelçiliği önünde Ömer'in (Kürdistan bayrağını tutan) sağında ben ve diğer destekçiler.

Soldan sağa: Cevad Mella ve Şeyh Latif Marivani, 1991 Mart-Nisan protestolarında.

İtalya'daki Halepçe-Marzabotto Konferansı.

24-25 Nisan 1991'de İtalya'da Halepçe ve Marzabotto'daki Kürt ve İtalyan soykırım kurbanlarını anmak için uluslararası bir konferansa katıldım.

30 Mart 1991'de, Marzabotto Şehitlerini Anma Bölgesel Komitesi Başkanı Bay Dante Cruicchi'den, İtalya'da düzenlenecek olan Halepçe-Marzabotto Konferansı'na katılmam için bir davet aldım. Bu iki şehir, soykırıma uğramıştı: Halepçe, 1988'de Irak tarafından kimyasal bombalarla vurulmuştu; Marzabotto ise II. Dünya Savaşı'nda Nazi Almanyası ve İtalyan faşist güçlerinin katliamına maruz kalmıştı.

Bay Cruicchi, konferansın "Dünya Barış Şehirleri Birliği" dayanışmasıyla düzenlendiğini ve Marzabotto ile Halepçe şehit şehirleri arasında bir ikili anlaşma imzalanmasının amaçlandığını belirtti.

Daveti kabul ederek, 23-28 Nisan 1991 tarihleri arasında gerçekleşen konferansa katıldım. Konferansın ana etkinlikleri Marzabotto'daydı.

Bologna Havaalanı'na vardığımda, bir arkadaşım beni bekliyordu. Resmi devlet karşılama salonlarından girmem gerekiyordu, ancak arkadaşım beni normal yolcu çıkışından dışarı çıkardı. Orada, anons sisteminden ismim

duyuldu ve bilgi masasına çağrıldım. Bir an panikledim— işgal altındaki Kürdistan'da yaşadığımız tecrübeler nedeniyle, yetkililer tarafından isminin anons edilmesi genellikle tutuklanma anlamına gelirdi. Ancak sonra İtalyan hükümetinin resmi davetiyle orada olduğumu hatırladım ve sakinleştim. Delegasyonla buluştuktan sonra, beni Bologna'dan yaklaşık 25 km uzaklıktaki Marzabotto'ya götürdüler.

Konferans, İtalyan polisinin güvenliği altındaydı. Salona girdiğimde, başlangıçta oturmayı reddettim çünkü Kürt bayrağı asılı değildi. Londra'ya dönmeye karar vermemle neredeyse bir kriz çıkacaktı. Sonra fark ettim ki İtalyan bayrağının renk sıralaması, Kürt bayrağıyla aynıydı, sadece dikeydi ve ortasında güneş sembolü yoktu. Hemen bir İtalyan bayrağı alıp yatay şekilde çevirdim, sarı kağıttan bir güneş kestim ve ortasına yapıştırdım.

Kürt bayrağını, İtalyan bayrağıyla aynı seviyede konferans duvarına astım.

Ana sahnede, Kürt ve İtalyan bayraklarının önünde Dante Cruicchi, Marzabotto valisi, Adel Murad (Kürdistan Cephesi adına), Jawad Mella (Kürdistan Ulusal Kongresi adına) ve Jamil Beg (Halepçe adına) oturuyordu.

Aşağıdaki fotoğrafta görüldüğü gibi, ben Kürt bayrağının tam altında oturuyordum. Önümüzdeki başka bir

platformda ise İtalyan ordusu, deniz kuvvetleri ve hava kuvvetlerinin komutanları yer alıyordu. Konuşmamı ben, Dante Cruicchi, Adel Murad, Marzabotto valisi ve Jamil Beg yaptık. Fotoğrafta, Dante Cruicchi konuşmasını ayakta yaparken görülüyor.

Konuşmamda, Kürt halkının talebinin bağımsız bir Kürdistan olduğunu ve Halepçe trajedisinin bir daha asla yaşanmaması gerektiğini vurguladım.

Konferansın ikinci gününde, "Halepçe-Marzabotto Şehitleri Belgesi" imzalandı. Bu belgeyle Halepçe ve Marzabotto, II. Dünya Savaşı'nda atom bombasıyla vurulan Hiroşima ve Nagazaki gibi "Şehit Şehirler Birliği"ne üye oldu.

Daha sonra Marzabotto'nun dışına çıkarak, Vietnam, Kamboçya, Ermenistan ve diğer bağımsızlık mücadelesi veren halkların diktiği ağaçların yanına bir "Kürt ağacı" diktik.

Akşam, meşaleli bir yürüyüş düzenledik ve şehitlerin mezarlarını ziyaret ederek anıta çelenk bıraktık.

Son gün, Adel Murad, Jamil Beg ve ben Bologna'da İtalyan yetkililerle bir araya geldik. Tesadüfen, İtalya'nın Bağımsızlık Günü kutlamalarına denk gelmiştik. Tören balkonunda binlerce coşkulu İtalyan'ın önünde Bologna

valisi tarafından bize altın ve gümüş madalyalar takdim edildi.

O akşam, kaldığımız otele (İtalyan hükümetinin misafiri olarak) döndüğümüzde, İtalyan televizyonunda Kürdistan'la ilgili haberler veriliyordu. Dante Cruicchi, Adel Murad, Jamil Beg ve diğerleriyle birlikte ekranda Kürt parti liderlerinin, milyonlarca Kürt mültecinin kitlesel göçünün ardından, yarım milyon Kürdün katili Saddam Hüseyin'i öptüğünü gördük.

Halepçe'yi gazla boğan, Enfal operasyonlarını yürüten ve Kürtleri katleden Saddam Hüseyin'i Kürt liderlerin öpmesi beni derinden sarstı. Şiddetli bir baş dönmesi yaşadım, adeta kafama bir darbe yemiş gibi oldum ve otel odama çöküverdim. Doktor, şok nedeniyle tansiyonumun aniden düştüğünü söyledi.

Dante Cruicchi, büyük bir rahatsızlıkla şöyle dedi:

"Vietnam Savaşı barış görüşmelerinde, Vietnamlı ve Amerikalı delegeler ayrı kapılardan girerdi ve anlaşma sağlanana kadar aylarca tokalaşmazlardı. Ama Kürt liderlerin, henüz müzakere bile yapmadan kendi halklarının katilini öpmesi, utanç verici ve emsalsiz bir durumdur."

O günden sonra, uluslararası camiada Kürt davasına olan sempati azaldı. Kürt mücadelesi, dünya gündeminden silindi ve gazetelerin arka sayfalarına itildi.

Bu ihanet hakkında çok yazdım, "Aşağılanmanın Öpücüğü" başlıklı bir makaleyi de Kurdnameh dergisinde üç bölüm halinde yayımladım.

17 yıl sonra, Saddam'ı öpenlerden biri olan Noshirwan Mustafa, anılarında bunun "kara bir gün" olduğunu itiraf etti. Geç de olsa bu itiraf, benim duruşumun haklılığını teyit etti. Ancak diğerleri hâlâ bu öpücüğüyle övünüyor.

Bu olay bir kez daha gösterdi ki, Kürt parti liderleri bağımsız bir Kürdistan'a karşıydı. Bu yüzden onlarla sürekli çatışma halindeydim ve Kürdistan'ın özgür seslerine karşı yürüttükleri yalan propagandalara karşı durdum.

Halabja-Marzabotto Konferansı'nın ana platformu. Kurdistan bayrağının altında, Adel Murad ile Jamil Beg arasında otuyordum. Dante Cruicchi ise konuşmasını yaparken, sağında Marzabotto valisi duruyordu.

Bologna'da Emilia-Romagna Bölgesi valisinden aldığım İtalyan madalyaları.

Fotoğrafta, kürekleri tutanlar (sağdan sola): Adel Murad, Dante Cruicchi, Marzabotto valisinin temsilcisi ve Jamil Beg. Ben ise ağacı, köklerini toprakla örtüp özgürlük mücadelesi veren halkların ağaçlarının yanına dikene kadar tuttum.

15 Mayıs 1991'de, Yunanistan'ın Atina kentinde düzenlenen Uluslararası Kürt Sorunu Konferansı'na davet edildim ve Suriye'deki Kürtler hakkında bir konuşma yapmam istendi. Ancak, konferanstan üç gün önce hastalandım ve bir hafta boyunca evde kalmak zorunda kaldım. Sağlık durumum nedeniyle seyahat edemeyeceğim için katılamayacağımı bildirerek özür diledim. Bununla birlikte, İngilizce hazırladığım konuşma

metnimi gönderdim; bu metin konferansta okundu ve katılımcılara dağıtıldı.

Detaylar ve yazışmalar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Dördüncü Bölümü'nde yer almaktadır.

22 Temmuz 1991'de, İngiltere Başbakanı John Major'a yazdığım ve Kürdistan'ın bağımsızlığını talep ettiğim mektuba, İngiltere Dışişleri Bakanlığı'ndan bir teşekkür yazısı aldım. Ancak, Dışişleri Bakanı Douglas Hogg, kısa mektubunda Kürtlerin mevcut uluslararası sınırlar içindeki insan haklarına vurgu yaparak bu noktayı defalarca tekrarladı... Kürdistan'ın bağımsızlığı meselesini ne kadar görmezden gelirlerse gelsinler, bir gün Kürtlere ve Kürdistan'a karşı işlenen suç u taniyacıklar ve Kürt devleti kaçınılmaz bir şekilde kurulacaktır.

Detaylar, kitabımın Dördüncü Bölümü'nde mevcuttur.

2 Ağustos 1991'de, Avusturya'nın Viyana kentinde düzenlenen Kürt Bilim ve Sanat Akademisi Konferansı'na katıldım. Akademi tarafından Kürt dili hakkında bir konuşma yapmak üzere davet edilmişim.

Not etmek gerekir ki, Kürt Bilim ve Sanat Akademisi, Prof. Dr. Cemal Nebez, Mühendis Bruska İbrahim, Dr. Bahram Qazzaz, Dr. Kemal Ali, Fahri Silahşûr, Dr. Mikail Ali, Dr. Mohammed Lila gibi bilim, edebiyat, sanat ve kültür alanlarında uzman isimler tarafından kurulmuştur. Akademinin üyeleri arasında Sovyet oryantalist Lazar

Lazarev, Ermeni bilim insanı Hovhannes Hovhannisyan, Erivan Üniversitesi'nden Prof. Şakir Maho gibi birçok Kürt ve yabancı akademisyen de bulunmaktadır. Ben de akademinin bir üyesi olarak İngiltere'de temsil etme şerefine eriştim.

Detaylar, kitabımın Dördüncü Bölümü'nde yer almaktadır.

30-31 Ağustos 1991'de, Londra'da İkinci Kürdistan Ulusal Kongresi'ni düzenledim. Kongreye, Kürdistan'ın dört bir yanından gelen siyasi, sosyal, kültürel ve bilimsel alanlardan temsilciler katıldı.

Detaylar, kitabımın Dördüncü Bölümü'nde bulunabilir.

17 Ekim 1991'de, Middle East Watch'ın Genel Müdürü Andrew Whitley'den, Atina Konferansı'nda dağıtılan konuşmamla ilgili bir teşekkür mektubu aldım. Whitley, konferansta adıma okunan Suriye'deki Kürt sorunu hakkındaki açıklamalarımla ilgili bazı netleştirmeler talep etti ve ben de tüm sorularını yanıtladım.

Detaylar, kitabımın Dördüncü Bölümü'nde mevcuttur.

10 Ocak 1992'de, Lord Geoffrey Archer ile iletişime geçtim ve 6 Ocak 1992'de Hewler (Erbil)'de Kürt kalabalıklara yaptığı tarihi konuşması için teşekkür ettim. Lord Archer, Kürt halkına şöyle seslenmişti:

"Sizler 30 milyon kişisiniz ve bağımsızlığı hak ediyorsunuz."

Ancak, çeviri yapan bir Kürt parti yetkilisi, mikrofonu Lord Archer'in elinden alarak halka, "Lord Archer yanlışlıkla '30

milyon' demiş, aslında '3 milyon kişi özerklik istiyor' demek istedi" şeklinde bir açıklama yaptı. O dönemde Lord Archer, İngiltere'nin iktidardaki Muhafazakar Parti üyesiydi ve bu sözleri, Yahudilerin devletlerini kurmak için kullandıkları Balfour Deklarasyonu'ndan bile daha net ve kesindi.

Sir John Major'dan Gelen Tarihi Mektup

1 Mayıs 1992'de, İngiltere Başbakanı John Major'dan, Güney Kürdistan'ın bağımsızlığını destekleme talebime yanıt olarak tarihi bir mektup aldım.

1992'de Güney Kürdistan Parlamentosu ve Hükümeti'nin seçilmesinin ardından, dünya liderlerine yüzlerce mektup göndererek, Birinci Dünya Savaşı'ndan bu yana Kürt halkını devletsiz bırakan İngiltere ve Fransa'nın tarihi haksızlığını düzeltmelerini talep ettim.

Çoğu dünya lideri benimle aynı fikirdeydi, ancak John Major'ın desteği üstü kapalıydı. Mektubunda şöyle diyordu:

"Biz Kürdistan'ın bağımsızlığını değil, özerkliğini destekliyoruz, çünkü Kürt liderlerin talepleri şu an için yalnızca bu yönde."

Satır aralarını okuduğumuzda, Major'ın kişisel olarak bağımsızlığı desteklediği, ancak Kürt liderlerin özerklik talepleriyle sınırlandığı anlaşılıyordu.

Aşağıda, İngiltere Başbakanı John Major'ın mektubunun bir kopyası, tarihi bir belge olarak incelenmek üzere sunulmuştur:

10 DOWNING STREET
LONDON SW1A 2AA

From the Private Secretary

1 May 1992

Dear Mr Mella,

Thank you for your letter of 10 April to the Prime Minister congratulating him on the elections. I have been asked to reply.

We remain concerned about the humanitarian situation in the whole of Iraq including the Kurdish north. We have raised our concerns with the Iraqis, reiterating the need for the Iraqi regime to cease repressive actions against all the peoples of Iraq, contrary to UN Security Council resolution 688. We shall keep up the pressure on Saddam Hussain to implement the Security Council resolutions in full.

We support autonomy - not independence - for the Kurdish regions of Northern Iraq. The political leaders of the Kurdish community have told us that this is what they want. We want to see a democratic and pluralistic system in Iraq which respects the human and political rights of all Iraq's peoples.

The Turkish government is well aware of our concerns about human rights in Turkey, including the treatment of Turkish Kurds. On his recent visit to Turkey, the Foreign Secretary raised these issues with the Turkish government welcoming their commitment to tackling the problems of South East Turkey by legal and democratic means. We also welcome the Turkish government's moves to recognise the Kurdish identity and to liberalise use of the Kurdish language.

Yours sincerely,
Stephen Wall
J.S. Wall

Mr Jawad Mella

İskoçya'daki partisinin konferansında John Major'ın kelimesi kelimesine şunları söylediğini net bir şekilde hatırlıyorum:

"Kürdistan'ın bağımsızlığı bizim dönemimizde gerçekleşti..."

Ancak Kürt liderleri, onu söylemlerini yumuşatmaya zorladı ve ardından şu ifadeleri kullanmasına neden oldu:

Önce "Kürdistan için Özgür Bölge",

Sonra "Güvenli Bölge",

Ve nihayetinde, "Uçuşa Yasak Bölge".

O dönemde İngiliz resmi açıklamalarını ve basın yayınlarını takip eden herkes, bu "bağımsızlık" vurgusunun nasıl adım adım "hava sahası kısıtlamasına" indirildiğini fark etmiştir.

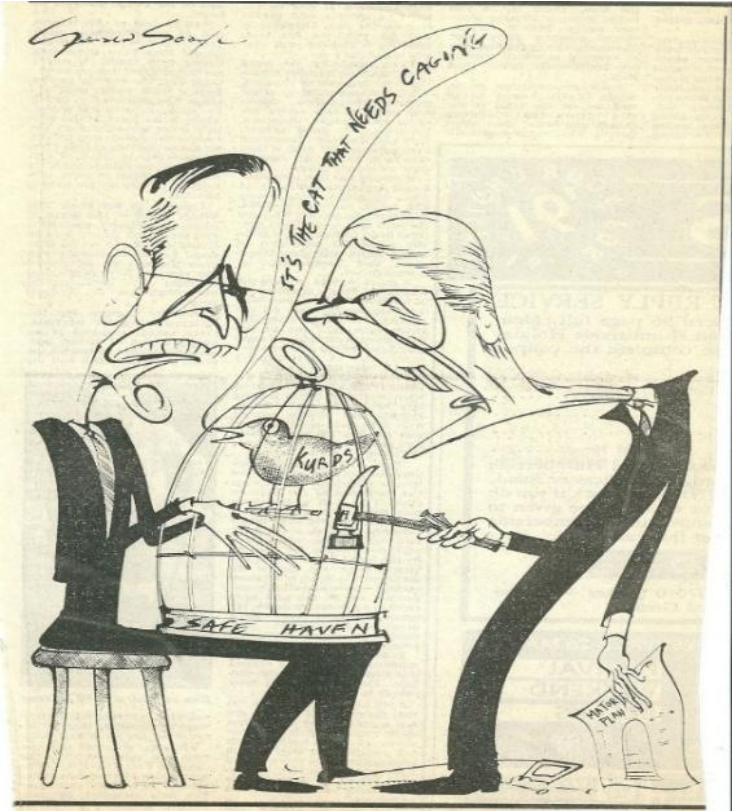
Güney Kürdistan'daki bu acı tecrübe, şimdi 2004 ve 2011'de Batı Kürdistan'da (Rojava) tekrarlanıyor. Diğer bölgelerdeki Kürt siyasetçiler, Güney Kürdistan liderliğinin hatalarından ders almak yerine, aynı başarısızlığı öğreniyor.

Detaylar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Dördüncü Bölümü'nde bulunabilir.

Büyük güçler, Kürt sorununu kendi anlayışlarına göre değerlendirir. Biz Kürtlerin görevi, onlara kabul edilebilir tek çözümü bildirmektir:

Bağımsız bir Kürdistan'ın ilanı ve işgalci güçlerin hesap vermesi—hatta bu, onları bir kafese koymak anlamına gelse bile!

Bu bağlamda, uluslararası basın durumu bir karikatürle doğru şekilde tasvir etti: John Major ve George H.W. Bush, Kürtler için "Güvenli Bölge" yazan bir kafes inşa ediyordu. Ancak kafesteki kuş (Kürt halkı) onlara şöyle diyordu: "Kafese koymanız gereken ben değil, kedidir (işgalci güçler)."

1 Temmuz 1992'de, Harry Donald Schultz'ın "Dünyayı Yeniden Şekillendirmek: Ulusları Küçültmek" adlı kitabını aldım. Yazar kitabında şunu belirtmişti:

"Her halükârda, uzlaşmayla olsun ya da olmasın, Kürt halkına yalnızca özerklik değil, kendi bağımsız devleti verilmelidir."

13 Temmuz 1992 tarihinde, sevgili arkadaşım Muhammed Emin Bozarlan'dan, Birleşmiş Milletler UNESCO ile yaptığı yazışmalara dair bir mektup aldım. Bu yazışmalar, Kürt düşünürü Ahmed Hanî'nin 1695 yılında yazdığı Mem û Zîn destanının 300. yıldönümü nedeniyle 1995 yılında küresel bir kutlama düzenlenmesiyle ilgiliydi.

UNESCO'ya İngilizce olarak birkaç mektup ve belge yazdım. Bu belgelerde, 2.661 beyitten oluşan Mem û Zîn destanının edebi, tarihi ve kültürel önemini vurguladım. Bu eser, Mem ile Zîn'in trajik aşk hikâyesini anlatır ve giriş bölümüyle birlikte Kürt milliyetçi ve özgürlükçü düşüncesine dair en önemli şiirsel çalışmalardan biridir.

Detaylar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı İçin Mücadelem" adlı kitabımın Dördüncü Bölümü'nde bulunabilir.

15 Aralık 1992'de, Güney Kürdistan hükümetine, bir Kürdistan Cumhuriyeti kimliği, bir Kürt para birimi ve bir

Kürt Merkez Bankası kurulmasını önerdim. Bu, İskoç para birimi ve Royal Bank of Scotland (1727'de kurulmuştur) gibi bir modeldi, her ne kadar İskoçya hâlâ Birleşik Krallık'ın bir parçası olsa da.

"Kuro" adını verdiğim bir Kürt para birimi tasarımı ve Kürdistan Cumhuriyeti kimlik kartı örneğini ekledim.

Detaylar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı İçin Mücadelem" adlı kitabımın Dördüncü Bölümü'nde bulunabilir.

17-4-1993'te, Türk istihbaratı tarafından suikaste kurban giden Türkiye Cumhurbaşkanı Turgut Özal hakkında bir açıklama kaleme aldım. Bu cinayet, Türk devletinin bir Kürt'e karşı—Türkiye cumhurbaşkanı dahi olsa—suikast operasyonları düzenlediğini açıkça göstermektedir.

Kürt kökenli Turgut Özal, 1927'de Kuzey Kürdistan'ın Malatya şehrinde doğmuştu.

Detaylar için kitabımın ilgili bölümüne bakabilirsiniz.

5-7-1993'te, değerli Celal Barzani'den bir mektup aldım. O, ezilen Kürt halkı için uluslararası devletlere ve örgütlere yüzlerce kez başvuran, mücadeleden asla vazgeçmeyen cesur bir özgürlük savaşçısıydı.

Ayrıntılar kitabımda mevcuttur.

18-7-1993'te, Hollanda'da yaşayan yoldaşım Hama Mam Abdurrahman benimle iletişime geçti. Dr. Jemal Nebez aracılığıyla, mektubunu İngilizce'ye çevirip dünya liderlerine iletmem için yardım istedi. Bu talebi, dünyanın dört bir yanındaki diğer yoldaşlarım için yaptığım gibi yerine getirdim.

İşte, Kürdistan Ulusal Kongresi üyelerinin diplomatik düzeyini yansıtan mektubundan bir bölüm:

"Sayın İlgili,

Saygı ve hürmetlerimi sunarım.

Kürt halkının detaylı tarihini anlatmayacağım, zira bunları bildiğinizi varsayıyorum... Bu halk, Yunan tarihçi Ksenofon'un bahsettiği ve akademik kaynaklarda Medler olarak geçen halktır.

Tarihi vatanları Kürdistan, 1916 Sykes-Picot Anlaşması ile Fransız ve İngiliz nüfuz bölgelerine bölündü. I. Dünya Savaşı sonrasında ise beş devlet arasında paylaşıldı: Türkiye, Irak, İran, Suriye ve Sovyetler Birliği.

Yaklaşık 30 milyon nüfusa sahip Kürt halkı, siyasi ve sosyal haklardan yoksun bırakılarak zulüm altında yaşamaktadır... İşgalci devletlerin terörüyle karşı karşıyadır; açlık, köy yakmalar, zorunlu göç, Türkleştirme, Araplaştırma ve Farslaştırma politikalarına maruz kalmaktadır. Daha da kötüsü, büyük güçler bu devletlere mali ve askeri destek sağlamaktadır.

Kürt halkı, her fırsatta bu baskıyı reddetti. 29 Mayıs'ta Bonn'da 70.000'den fazla Kürt'ün katıldığı protesto,

halkımızın direnişinin ve yaşama iradesinin küçük bir örneğidir.

Bu nedenle, sizden şunları talep ediyorum:

Bize silah vermenizi istemiyorum, çünkü şiddete karşıyız. Ancak, silahların bize karşı kullanılmasını ve işgalci devletlere satılmasını durdurmanızı istiyorum.

Bize yiyecek içecek vermenizi değil, ancak zulmün bizi aç bırakmasını engellemenizi talep ediyorum. Çünkü Kürdistan, özgür yaşayabilseydik, dünyanın en verimli topraklarından biri olacaktı.

Giyecek ve malzeme istemiyorum; yalnızca özgürce çalışabileceğimiz bir ortam sağlayın. O zaman, kendi ürünlerimizle diğer yoksul uluslara yardım ettiğimizi göreceksiniz.

Kürdistan'ı işgal eden devletlerin bize zulmetmesini, hapisanelerde işkence yapmasını, köyleri yakmasını ve kimyasal silah kullanmasını durdurun.

Bu konuda desteğiniz olursa, minnettar kalırız."

20 Ekim 1993'te, ABD Kongre Kütüphanesi'nin Kürt Bölümü Direktörü Muhammed Askari'den, Kürt halkıyla ilgili belge ve bilgileri talep eden bir mektup aldım. Gerekçe olarak, bu bilgilerin ABD Kongresi için önem

taşıdığını belirtmişlerdi. Kongre Kütüphanesi'ne, elimde bulunan Kürtçe kitapları ve çalışmalarını sağladım.

Detayları, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Dördüncü Bölümü'nde bulabilirsiniz.

1 Mayıs 1994'te, değerli yoldaşlarım Dr. Cemal Nebez ve Dr. Muhammed Salih Gabory ile birlikte, dünya çapındaki Kürt aydınları adına bir bildiri yayınladık. Bu bildiri de, Kürdistan'daki Kürt-Kürt çatışmasına son verilmesi konusunda Kürdistan'ın dini ve seküler ulusal liderlerini uyardık, hatırlattık ve çağrıda bulunduk. Yüzlerce imza toplayarak bu bildiriye savaştan Kürt parti liderlerine, yerel ve uluslararası medyaya çeşitli dillerde ilettik.

Detayları, kitabımın Dördüncü Bölümü'nde bulabilirsiniz.

1 Kasım 1995'te, Rus Parlamentosu'nda (Duma) düzenlenen Sürgündeki Kürdistan Parlamentosu toplantısına katıldım. Sürgündeki Parlamento Başkanı Yaşar Kaya'nın yanına oturdum. Önümdeki masada Rus bayrağını gördüm. Sadece benim önüme konulduğunu fark edince, bayrağı alarak arkamdaki bir masaya koydum. Yaşar Kaya bu hareketimden rahatsız olunca, Rus bayrağını geri alarak bu kez onun önüne koydum—kendi önüme değil.

Detaylar, kitabımın Dördüncü Bölümü'nde mevcuttur.

17 Ocak 1996'da, İngiliz Parlamentosu'nda Ortadoğu meselelerini görüşmek üzere düzenlenen bir toplantıya katıldım. Toplantıda, çoğu siyasi partiden İngiliz milletvekilleri, eski Cezayir Devlet Başkanı Ahmed Ben Bella ve diğer İngiliz, Arap ve Kürt siyasi figürler vardı. Ortadoğu halklarından biri olan ve bağımsız bir ulus-devletten mahrum bırakılan Kürt halkına dair bir konuşma yaptım.

14 Şubat 1996'da, İngiliz Parlamentosu'nda bir dizi toplantıya katıldım:

16:30'daki ilk toplantıyı Lord Eric Avebury yönetti. Kendisine Kürt meselesi hakkındaki mektubumu ilettim. Bu mektubun içeriğini ayrıca dünya liderlerine, parlamenterlere, etkili siyasi figürlere ve özgürlük ve adalet savunucularına da iletmişim.

Toplantıya çeşitli partilerden birçok İngiliz milletvekili katıldı ve onlara Kürt halkının özgürlüğü ve Kürdistan'ın bağımsızlığı hakkında bir bildiri dağıttım.

19:00'daki ikinci toplantıda, yedi İngiliz milletvekiliyle birlikte oradaki tek Kürt bendim. Çoğu, Kürtlerin özgürlük mücadelesini destekliyordu. Bu toplantılarda ayrıca diplomatlar ve gazetecilerle görüşmeler yaptım. Detaylar, kitabımın Dördüncü Bölümü'nde yer almaktadır.

15-18 Nisan 1996'da, Kopenhag'daki Danimarka Parlamentosu'nda düzenlenen Sürgündeki Kürdistan

Parlamentosu toplantısına katıldım. Bazı Danimarkalı milletvekilleri konuştu, ancak hiçbiri Kürdistan'ın bağımsızlığından bahsetmedi. Konuşmaları yalnızca Türkiye'deki demokrasi ve insan haklarıyla sınırlıydı. Anlaşılan, Sürgündeki Parlamento Başkanı Yaşar Kaya'nın talimatları doğrultusunda hareket ediyorlardı; sanki Parlamento'nun misyonu, Avrupalıları Kürdistan'ın bağımsızlık meselesini unutturmaktı.

Toplantıdaki konuşmamda şunları söyledim:

"ABD Başkanı Bill Clinton, Suriye Devlet Başkanı Hafız Esad'ı ziyaret ederek Suriye-İsrail arasında bir barış anlaşması sağlamaya çalıştı. Eğer bu çabalar başarılı olursa, bir Suriye-Türkiye anlaşması da bekliyorum... Bu nedenle, Abdullah Öcalan da dahil olmak üzere Suriye'deki yoldaşlarımız için endişeliyim. Bizler Avrupa'da, onların güvenliğini başka bir yerde sağlamalıyız. Kuzey Kürdistan'daki devrimimizin, 1975'te Güney Kürdistan'da yaşadığımız gibi çökmesini istemiyorum."

Konuşmam bitince, toplantıdaki PKK temsilcisi "Hanah" şöyle dedi:

"Teşekkürler kardeşim Cevad. Vatanseversin, ancak fikirlerin eskimiş. İyi bil ki bizim devrimimiz Barzani'nin devrimi gibi değildir."

Yerimden cevap verdim: "Umarım!"

Ne var ki, konuşmamdan iki yıldan kısa bir süre sonra, Suriye ile İsrail arasında gizli bir anlaşma yapıldı ve 1998'de Suriye-Türkiye arasında Adana Anlaşması

imzalandı. Bunun sonucunda, PKK lideri Abdullah Öcalan Suriye'den çıkarıldı ve 1999'da yakalandı. Kuzey Kürdistan'daki devrim, özellikle de Kürdistan'ın özgür seslerinin uyarılarını dinlemeyi reddetmesi nedeniyle zayıfladı.

15-18 Temmuz 1996'da, Roma'daki Sürgündeki Kürdistan Parlamentosu toplantısına katıldım. İtalyan hükümeti, parlamento ve basınla görüşmeler yaptım. Bazı milletvekilleriyle birlikte, Yaşar Kaya'nın yeniden başkan seçilmesini engellemek için gerekli oyları alamaması amacıyla boş oy pusulaları verdik.

Detaylar, kitabımın Dördüncü Bölümü'nde mevcuttur.

18-19 Eylül 1996'da, Paris'te Üçüncü Kürdistan Ulusal Kongresi'ni düzenledim. Bu kongrenin önemli kararlarından biri, Kürt Ulusal Sözleşmesi'nin onaylanmasıydı.

Detaylar, kitabımın Dördüncü Bölümü'nde bulunabilir.

18-20 Kasım 1996'da, Norveç'in Oslo kentindeki Sürgündeki Kürdistan Parlamentosu toplantısına katıldım ve parlamento üyeliğimden istifa ettim.

Detaylar, kitabımın Dördüncü Bölümü'nde yer almaktadır.

Prof. Dr. Cemal Nebez'in Tarihi Mesajı

27 Kasım 1996 tarihinde, Sürgündeki Kürt Parlamentosu Başkanı "Yaşar Kaya"nın bana yönelik saldırısının

ardından, Dr. Cemal Nebez'inden bir mesaj aldım. Mesajda birkaç konudan bahsediliyordu, bunlardan en önemlisi, benimle Yaşar Kaya arasındaki anlaşmazlığı görüşmek üzere Muhammed Emin Pingvini ile buluşmayı reddetmesiydi. Zira Muhammed Emin Pingvini, Dr. Cemal Nebez'i, beni Sürgündeki Kürt Parlamentosu'na katılmaya ikna etmesi için etkilemek amacıyla devreye sokulan arabulucuydu.

Ben, "PKK"nın diğer Kürt partileri gibi yalnızca kendi parti çıkarları için çalışması nedeniyle, onların parlamentosuna katılmayı reddediyordum. Ancak, Dr. Cemal'in bakış açısından ikna olmam sonucunda, nihayetinde onun dileğini yerine getirerek kabul ettim; ki bir gün Sürgündeki Kürt Parlamentosu'na karşı pasif kaldığımızı söyleyemesinler... Dr. Cemal Nebez, Muhammed Emin Pingvini'ye, kendisinden üst düzeydeki kişi olan Yaşar Kaya'ya aynen şu sözleri iletmesini söyledi (Dr. Cemal Nebez'in mektubundaki tam ifadesiyle):

"Cevat'a karşı çıkmayı, onun fikirlerine karşı çıkmayı ve Kürt Ulusal Kongresi'ne karşı çıkmayı, hiçbir şekilde ve koşulda kabul edemem; bu konu herhangi bir anlaşmaya veya uzlaşmaya da tabi değildir. Zira çeyrek asırdır tanıdığım Cevat, ne cebi, ne adı, ne ailesinin çıkarı, ne partisi, ne de aşireti için çalışır... Cevat gibi bir adam, benim gözümde, kendisine saldırılmasını -kim olursa

olsun- hiç kimseyi kabul etmeyeceğim derecede bir kutsallık seviyesine ulaşmıştır."

Aşağıda, Dr. Cemal Nebez'inden faks yoluyla aldığım, kendi el yazısıyla yazılmış mesajın tam metni bulunmaktadır:

بإيدى في ١٧/١١/١٩٥١

عن زيارته الى
عن طريق الاطرح المدة

لقد تمت كتابة الحصة بمجودك ، بارك الله عليك . وانما بحاجة الى نسخة لطيفة تتعرف
بالتاكيد في التفسير حول الملائكة والجنات ، لاننا سالتك باستفسار على ذلك
ورقة واحدة وارادتها اجابته ان لديهم عدة . فهذا يدل على مخالفة عامة في منجزه كما ذكره
الاستاذ الامام في المتفق ان شئت فقل عدد عقلمن المواطنين والمواطنين
منه انه المأثور في الملائكة والجنات الكريمة والجنة الكريمة .

اما المتكلم مع صحت / استاذة فارحونا تحسنا عن طيبة البرية ، سعة الانبياء .
الرسالة للعبادة في مسعود وفول لم اجد في الاضافة فاختلافها رجاء ربنا ، ان
ذلك بلجنة فخطية من الرسالة ارضية الى مسعود وقد كتبت الاصل صرح وذل من
يتم بطلان علم درجته في الكتاب الذي يحويها المتكلم . سألني في ذلك بالبريد
واراد ان يبين ورقة فقلت انما هي كقصة المتكلم مع من يوحى صحت مرات وذل
لديه ان نقول محمد النبي رسا فويلك يذبح خور على من .

لقد حاربته بالبحر في بحريته غير جكرة ان يجمع في ذلك من طربت جت اثبتت من
البرية المرمم والبرية هو فانها كالملائكة التي اتبادل اليك في يوم القيمة
هذا وقد مررته في المتكلم في التفسير التي هي كقصة هذا هو الزيد في غير الزيد
حول قضية التفسير الكرام . فرفضت ذلك بارس . لقد قال لي بان يمحورته
سيف مقلد اليك وان البرية المذكور سيبر . فان التفسير انما هو
سبحوا الاضمار . عن بان قلت لبحر من مسعود الى الزيد بان معاداة هو ارمادة
الطاهر ومعاداة الملائكة الكريمة في سكره لا يمكن ان ارضى به بان حاله في الواقع
لكن ليس من منع ان الاتفاق لا يرد . فوالله كما عرضت منذ ربع قرن لا يمكن ان يسهل
شيم اراسه ارضية عاقلة ارضية ارضية ، وقت له انما انما على جوارده
بلح صرا في القديسة في فخره حيث ملائكة في اسقف كالم من كان ان يسم عليه
فقلت له " قل ذلك لربيبك في رها في كسرك " ، والمصلحة ان المسئلة هي امة و
الاعتق ط " مخالفتك لقرانهم " - مع صرمان في الازم - انهم يريدون ان يترجموا
ولهم لغير طر في " ارضه الاضمار / ارضه " . وقد نفع المارة عليهم ذلك في
البحر عليهم كصحة تركيا . يجب علينا ان نتكلم مع ستم اطيع بحور و الوضار
الذين اتبادل من كرامته (غير اعتم السام) ، ولقد بعث ان دور في ك " ايتادي
الطاهر سيدي . ان صفتك منهم جميع هو ، ولذا ما ناسيكون رد فعلم على ذلك .
وذلك حاد حدة . ولست لا املك على ابرام
رجاء رجاء ابرام من الكون العاقل في البرية
٢٠٠٠

Aşağıda görüldüğü gibi, Dr. Cemal Nebez'in evinin duvarlarında asılı olan resmim, yaklaşık yarım asırdır aramızdaki entelektüel ve militan uyum ve bütünleşme nedeniyle beni kendisine yoldaş, kardeş ve oğul olarak görmüştür.

Libya Lideri Muammer Kaddafi ile Görüşmem

29 Ocak 1997'de Libya lideri Muammer Kaddafi, beni, Şeyh Latif Mirvani ve Mühendis Bruska İbrahim'den oluşan heyet üyeleriyle birlikte kabul etti.

Aşağıda, Albay Muammer Kaddafi ile ben ve Kürdistan Ulusal Kongresi (KNC) heyeti üyeleri arasında geçen konuşma yer almaktadır:

1. "Kabul edilmesi gereken inkâr edilemez gerçekler var—Ortadoğu'da bir Kürt milleti var ve bu millet hak ettiği yeri almalıdır."
2. "Kürt halkının birliğine, özgürlüğüne ve bir Kürt devletinin kurulmasına inanmamak, cahil insanların işidir."
3. "İki yüzlü Batı'ya gelince, Kürt meselesinde çifte standart uyguluyorlar—iğrenç bir ikiyüzlülük sergiliyorlar. Örneğin, Irak'ta Kürtler için 'güvenli bölge' uygulaması, Türkiye'deki ve diğer Kürt bölgelerindeki Kürtler için de geçerli olmalıdır."
4. Birkaç kez tekrarladı:
"Biz ve Kürtler aynı kökenden geliyoruz. Bugün iki ayrı milletiz, her birinin kendi özellikleri var ve her biri kendi hayatını yaşamalı. Ben, Kürt ulusal birliği ve

Kürdistan'ın bağımsızlığı sloganını yükseltmeye kararlıyım."

5. Kürt parti liderleri hakkında:

"Celal Talabani bana gelirdi, kendisini Nasırcı ve Arap milliyetçisi olarak tanıtır, hatta bazen Arap olduğunu bile iddia ederdi—gülünç çelişkilerle dolu."

"Barzaniler iyi insanlar, ancak Batı ittifakıyla işbirliği yapmaları onların güvenilirliğini zedeledi... Siyonizm ve sömürgecilikle işbirliği yapanlar ileri görüşlü değildir."

Ayrıca, Türk ve İran askerlerinin zaman zaman Irak'ın Kürt bölgelerine girmesi farcasından bahsetti ve bunu Batı'yla yapılan bu aptalca işbirliğinin bir parçası olarak nitelendirdi.

6. Yeşil Kitap ve Halk Kongreleri hakkında:

"Eğer Kürdistan'da silahsız, partisiz, kitlesel bir hareket olarak bilinç yükseltmek ve bağımsızlık savunuculuğu yapmak için uygulanırsa..."

Profesör Saad, Yeşil Kitap'ın Kürtçe çevirilerinin hatalı olduğunu ve Celal Talabani'nin kitabın üzerine partisinin mührünü bastığını söyleyince, Kaddafi benim görüşümü sordu. Ben de şöyle cevap verdim:

"Evet, çeviri kötü. Yeşil Kitap'ı yeniden çevirmeye ve önsözüne Kürdistan'ın bağımsızlığı hakkındaki sözlerinizi ve Dr. Cemal Nebez'in basın röportajları kitabında size verdiği cevapları eklemeye hazırız. Bu,

Kürt halkına özgürlük ve adalet mücadeleniz hakkında daha net bir imaj sunacaktır."

Kaddafi memnun göründü ve kitabın Kürt Devrimci Komiteleri (Halk Kongreleri) tarafından yayınlanması gerektiğini kabul etti.

7. Şunu da ekledim:

"Yeşil Kitap'ta bahsedilen Halk Kongrelerine, Genel Ulusal Kongre'ye giden bir yol olarak inanıyoruz. Ancak biz Genel Ulusal Kongre ile başladık ve her Kürt bölgesinde Halk Kongreleri kuramadık çünkü Kürdistan Libya gibi özgür değil. Ama onları gizlice uygulayabiliriz."

Kaddafi sözlerimden çok memnun oldu ve yanında durup not alan danışmanı İbrahim el-Beşari'ye talimat verdi. Radyo istasyonu fikrini dile getirdiğimde, "Bu iyi bir fikir, uygun zamanda hayata geçireceğiz" dedi.

8. Kaddafi şunları söyledi:

"Türkiye Başbakanı Tansu Çiller beni ziyaret ettiğinde ona, 'Kürt halkını seviyorum' dedim. O da, 'Ben de seviyorum, ama teröristlerle savaşıyoruz' diye cevap verdi. Ben de, 'Bunu kanıtlamalısınız, delil göstermelisiniz' dedim."

9. Bana şunu da anlattı:

"ABD beni kara listeye aldı çünkü Filistin lideri Yaser Arafat'ı, İrlandalı lider Gerry Adams'ı ve Güney Afrikalı

lider Nelson Mandela'yı destekledim. Sonra ABD, Arafat'ı, Adams'ı ve Mandela'yı Beyaz Saray'da ağırladı ve onları onayladı. Beni de onaylamalılardı, ama yapmadılar—kara listede kaldım. Bu, ABD politikasının kaprisli ve seçici olduğunu gösteriyor."

10. 1972'deki Irak ziyareti hakkında:

"Saddam Hüseyin ve Ahmed Hasan el-Bekir beni Bağdat Havalimanı'nda soğuk karşıladı. Neden bu kadar dostça olmayan bir karşılama yaptıklarını sordum. Dediler ki, 'Çünkü İsrail'le bağları olan Mustafa Barzani liderliğindeki Kürt devrimini destekliyorsun.' Ben de cevap verdim: 'Eğer Kürt halkına bağımsızlık haklarını verseydiniz, ben de size her hakkı verirdim. Ama siz Kürtleri boğuyorsunuz ve başkalarından yardım istemelerini istemiyorsunuz—bu kabul edilemez ve mantıksızdır.'"

11. Şaşkınlığını dile getirdi:

"İsrail'i tanıyan ama bir Kürt devletini tanımayan Araplara hayret ediyorum."

12. Ezilen milletler için vizyonu:

"Uzun süredir Ortadoğu devletlerinin, özellikle ezilen halkların olduğu ülkelerin birliğini savundum. Libya'da Amazigh ve Tuareglerin tanınmasını istedim, Libya'yı Arapların ve Amazighlerin cumhuriyeti yapmak istedim. Ama komşu Kuzey Afrika ülkeleri bana karşı

çıktı. Bu yüzden, programımı uygulamak için milletlerin birliğini savunuyorum."

13. "Dünya Ezilen Halklar Örgütü" kurulması hakkında:
"Mücadelemizin tam olması için siz Kürtler, ezilen halklar için küresel bir örgüt kurmalı ve ciddi şekilde çalışmalısınız—büyük güçler tarafından düzenlenen, tüm Ortadoğu devletlerinin ve halklarının toplamından daha büyük bir komplo var."
Bu görevi bana vererek şunları söyledi:
"Ezilen halkların bir küresel örgüt altında birleşmesi, gerçek Birleşmiş Milletler olacaktır."
"Kürtler Irak'a, Suriye'ye, Türkiye'ye veya İran'a ait değildir—onlar Kürdistan'a aittir. Amazighler Kuzey Afrika devletlerine ait değildir—onlar Tamazgha'ya aittir. Beluçlar İran'a, Pakistan'a veya Afganistan'a ait değildir—onlar Belucistan'a aittir."
Kaddafi'nin talimatıyla, Dünya Ezilen Halklar Örgütü'nü kurdum.

14. Taleplerimizin listesi masasındaydı, ancak ayrılmamız gereken saat gelmişti. Ayağa kalktı, bizi öperek uğurladı ve iyi dileklerini ilettiler. Aynı şekilde cumhurbaşkanlığı sarayına geri döndük.

Evet, Kaddafi söylediği her kelime inanıyordu. Düşüncelerinin, Irak Savaşı öncesinde yazdığım ve "Böyle bir konferansın Kürtleri eli boş bırakacağını" öngördüğüm

açıklamayla örtüşmesi çarpıcıydı—tıpkı Kaddafi'nin sonradan dediği gibi: "Kürtler düğünden nohutsuz çıktı."

Sadece bu ortak fikirler değil, aynı zamanda KAJYK Partisi'nin (1959) ve Kürdistan Ulusal Kongresi'nin (1985) ilkeleri de Kaddafi'nin Yeşil Kitabı ile uyumludur. Özgür ve asil düşünceli insanlar hiç karşılaşmasalar bile aynı şekilde düşünürler.

Eğer kader Kürtlere Kaddafi gibi bir lider bahşetseydi, Kürdistan çoktan bağımsızlığını kazanmış olurdu.

Kürdistan bayrağını Kaddafi'ye takdim ettim ve kişisel danışmanı İbrahim el-Beşari arkasında durdu. Bayrağa

olan sevgisinden dolayı, Kaddafi çadırını bile Kürt bayrağının renklerine boyatmıştı.

29 Ocak 1997'de, Lider Muammer Kaddafi ile görüşmemizle aynı gün, Yaşar Kaya ve Dr. İsmet Şerif Vanlı başkanlığında Sürgündeki Kürdistan Parlamentosu (PKK) delegasyonu Libya'ya geldi. Ziyaretimizle aynı tarihte Libya'ya geliş sebeplerinden habersizdim.

Birkaç ay sonra, değerli dostum Dr. İsmet Şerif Vanlı beni Londra'da ziyaret etti ve şöyle dedi: "Libya seyahatiniz hiçbir sonuç getirmedi."

"Nereden biliyorsun?" diye sorduğumda, Yashar Kaya'nın Libya yetkililerine "Cevat Mella'nın Kürdistan Ulusal Kongresi (KUK), PKK'nın Kürdistan Ulusal Kongresi gibi değil; onların kendi silahlı güçleri var" dediğini aktardı.

Dr. İsmet'e göre, Libya yetkililerinden biri Yashar Kaya'nın arkadaşıydı çünkü birlikte İstanbul Üniversitesi'nde okumuşlardı... Bu nedenle, Albay Muammer Kaddafi'ye çalışma belgesi olarak sunduğumuz yazılı taleplerimizin hiçbiri hayata geçirilmedi.

PKK liderliği ve diğer Kürt parti liderlerinin ilişkilerimizi sabote etmesi—o zaman da, şimdi de—devam ediyor. Sebep şu ya da bu kişinin yanımızda olmaması değil, bir Kürt devleti kurulmasını savunan ilkelerimize karşı olmaları.

Kürt parti liderlerinin Kürdistan Ulusal Kongresi'ne yönelik tüm sabotajlarına rağmen, asla benzer eylemlerle karşılık vermedim çünkü hâlâ içine düştükleri cehaletten uyanacakları umudunu taşıyorum.

Libya liderliğine gelince... Taleplerimizi yerine getirmeseler de, diplomatik ilişkilerimi sürdürdüm. Diplomasi hakkında öğrendiğim şey şu: "Her kapıyı çalma sanatıdır. Eğer kapılar açılmazsa, ertesi gün yeniden çalmalısınız—ta ki o kapılar ardına kadar açılana kadar."

Bu diplomasi sayesinde Libya liderliği benimle iletişimini sürdürdü ve sonrasında Libya'da pek çok konferansa katılma imkânı buldum.

Detaylar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Dördüncü Bölümünde yer alıyor.

31 Ocak 1997'de Profesör Cemal Nebez ve Mühendis Bruska İbrahim, Kürdistan Ulusal Kongresi, Libya delegasyon seyahati ve Kürdistan'daki durum (özellikle Güney Kürdistan) hakkında görüşmek üzere Londra'da beni ziyaret etti.

Aynı gün, Celal Talabani'den bir telefon aldım. Selamlaşmalardan sonra, "Duydum ki Celal misafirsin" dedi. "Evet, Mühendis Bruska İbrahim de burada" diye

yanıtladım. Celal, "Celal'i özledim—talebelik yıllarımdan yoldaşımdır, onu görmek istiyorum. Hepinizi kahvaltıya davet etmek istiyorum" dedi. (Ramazan'dı ve Londra'da kayınbiraderinin evinde kalıyordu.) Üçümüz birlikte Celal'in kahvaltı davetine gittik.

Detaylar, kitabımın Dördüncü Bölümü'nde mevcuttur.

Trablus'taki Dostluk ve Barış Bahar Festivali

14 Nisan 1997'de, Trablus'taki Dostluk ve Barış Bahar Festivali'ne katıldım. Geleneksel Kürt kıyafetleri giyerek bir konuşma yaptım.

Ara sırasında, bana selam vermek isteyen üç adamla karşılaştım. İlki elini uzatıp Kürtçe "Nasılsın Kaka (kardeş)?" dedi. "İyiyim, sen kimsin?" diye sordum. "Ben Kürdistan Demokrat Partisi (KDP) temsilcisiyim, adım Mohsen" dedi. İkincisi kendisini Kürdistan Devrim Partisi temsilcisi olarak tanıttı. İkisini de kibarca karşıladım.

Sonra üçüncü adam elini uzattı ve Arapça "Ben Irak büyükelçisiyim" dedi. Bir elektrik çarpmış gibi oldum— içgüdüsel olarak elimi çektim. Büyükelçi, "Neden elini çektin? Bu medeniyetsizlik!" dedi. Yanıtım şuydu:

"Yarım milyon Kürdü öldürmek medeniyet mi? Kendini sıradan bir Iraklı olarak tanıtsaydın, seni saygıyla karşılardım. Ama sen Irak rejimini temsil ediyorsun—yani

Saddam Hüseyin'in suçlarına ortakısın. Kürt halkının katilleriyle tokalaşmam!"

Öfkeyle uzaklaştı, sonra dönüp "Suç senin değil, seni bu konferansa davet edenin" dedi.

"Beni davet eden, bağımsız bir Kürdistan'ı destekleyen Lider Muammer Kaddafi'dir!" dedim.

Tekrar gitti, geri geldi: "Aksanından Suriyeli olduğun belli—sizin biz Iraklılarla işiniz yok."

"Evet, Suriyeli bir Kürdüm. Suriye ve Irak'taki Kürtler tek halkız—asıl sizin aramızda yeri olmayan sizsiniz!"

Ardından Kürt parti temsilcilerine dönüp "Nasıl böyle bir katille birlikte olabilirsiniz?" diye sordum. "Irak hükümetiyle ittifak halindeki Kürt partilerine mensubuz" dediler. Saddam'ın kuklaları olduklarını anladım. "Gidin, arkadaşınıza katılın" dedim. Üçü de konferansı terk etti ve bir daha dönmedi.

Sonradan öğrendim ki Irak büyükelçisi Ali El-Hadisi idi. Eminim bu olayı asla unutamamıştır. Eğer Kürt liderler her zaman böyle dik duruş sergileseydi, Kürt halkının çektiği acılar çoktan biterdi.

Detaylar, kitabımda mevcut.

1 Haziran 1997'de, Almanya'da Kürdistan Partiler Birliği tarafından düzenlenen "Kürdistan Ulusal Kongresi'ne Doğru Bir Adım" konferansına katıldım. Kürdistan Ulusal

Kongresi üyeleriyle birlikteydim: Dr. Cemal Nebez ve Kongre'nin Finlandiya temsilcisi Sanatçı Reber Celal Mamş da oradaydı. Etkinlik sırasında üyelerimiz, PKK sempatanlarının şiddetli saldırısına uğradı.

8 Eylül 1997'de, Kürt aydını Harvard Üniversitesi Profesörü Mehrdad İzadi'den "Federal Kürdistan Cumhuriyeti Geçici Anayasası" ile birlikte bir mektup aldım. Anayasa ve Kürt bağımsızlığı için imza kampanyası başlatmamı istedi. Ben imzaladım ve Kürdistan Ulusal Kongresi üyeleri ile destekçilerine ilettim.

El Cezire TV'de Kürdistan Bayrağını Dalgalandırdım

10 Mart 1998'de, Arap dünyasının kalbinde, Katar'da Al Jazeera TV'de "The Opposite Direction" programında Kürt bayrağını dalgalandırdım. O dönemde, Kürdistan'daki Kürt partileri kendi sarı-yeşil parti bayrakları için birbirleriyle mücadele ediyor ve Kürt bayrağını yasaklıyordu.

Programda şunları söyledim:

"Suriye, Irak, Türkiye ve İran, Kürdistan'ı işgal eden ve kaynaklarını yağmalayan sömürge devletleridir."

"Tek bir çözüm var: Bu sömürgeci güçleri kovmak ve bağımsız bir Kürt devleti kurmak."

"Sömürgecilik farklı biçimlerde olur: Askeri sömürgecilik (Britanya'nın Hindistan'ı yönettiği gibi), yerleşimci sömürgecilik (Güney Afrika'da Avrupalıların yaptığı gibi) ve kültürel sömürgecilik (Fransa'nın Cezayir'de uyguladığı

gibi). Ancak Kürdistan, tüm bu sömürgecilik biçimlerini aynı anda yaşıyor. İnsanlık tarihinin en acımasız sömürgecilik türüne maruz kaldığı için tek çözüm, bağımsız bir Kürt devletidir."

Röportaj Öncesi ve Sonrası Önemli Olaylar:

1. 6 Mart 1998'de, Al Jazeera TV'den Dr. Faisal Al-Qasim beni aradı ve ertesi Salı günü Katar'daki ana stüdyoda "The Opposite Direction" programına konuk olmamı istedi. Tek şartımın uçağın Şam, Bağdat, Türkiye veya İran'da durmaması olduğunu söyledim. "Talep ettiğiniz gibi ayarlayacağım" dedi. Kendisine teşekkür ettim.
2. Birkaç saat sonra, Dr. Faisal tekrar arayarak seyahat tarihim (9 Mart 1998) teyit etti ve Heathrow Havaalanı'na vardığımda biletimin Qatar Airways ofisinde hazır olacağını söyledi.
3. 9 Mart 1998'de, havaalanına göğsümde bir Kürdistan bayrağı rozeti ve çantamda program sırasında masaya koymak üzere bir Kürdistan bayrağı (ayaklı) ile gittim. First Class'ta yerim hazırды.
4. Birkaç saat sonra Doha'ya indim. Al Jazeera'nın temsilcisi beni resmi aracıyla karşıladı ve Sheraton Otel'e götürdü.
5. Sheraton'da bir görevli, beni odama çıkarmakla görevlendirildi. "Oda anahtarı nerede?" diye sorduğumda, "Resepsiyonda. Önceki misafir

anahtarı iade etmemiş, ancak yeni bir anahtar yakında gelecek" dedi. Teşekkür ettim. Odaya çıkıp yüzümü ve ellerimi yıkadıktan sonra lobiyi gezmeye indim. Avrupa'dakilerden farksız lüks salonlar ve mağazalar gördüm. Ayrıca yerel Katar gazetelerini okudum.

Odaya dönmek istediğimde, resepsiyonda anahtarı sordum. Bir görevli, "Odayı açmak için sizinle geleyim" dedi. Ben ise, "Hayır teşekkürler, anahtarı hazır olan başka bir oda istiyorum" diye ısrar ettim. "Müdür nerede?" diye sorunca, lobinin sonunu işaret etti.

Müdüre gidip yeni bir oda talep ettim ve hemen anahtarı olan bir odaya geçtim.

6. Saatler sonra Dr. Faisal ziyaretime geldi ve "Odanızı kontrol ettim, değiştirmişsiniz. Neden?" diye sordu. Cevabım: "İlk odanın anahtarı yoktu, izinsiz giremezdim. Bu bir özerklik gibi, oysa ben bağımsız Kürdistan istiyorum!" dedim. Dr. Faisal kahkahalarla güldü. Program konularını konuştuğum ve hazır olduğumu söyledim.

7. Röportaj sabahı (10 Mart 1998), Sheraton'dan bir taksiyle Emiri Sarayı'na gittim. Şoföre beklemelerini söyledim, çünkü dönecektim.

Emir'in sekreteriyle görüştüm ve ani ziyaretimin nedenini açıkladım:

"Al Jazeera röportajı için Katar'dayım, ancak Emir'e selamlarımı, bir mesajımı ve Kürdistan

belgelerimi (Ezilen Kürtler, Basın Röportajları ve Devletsiz Bir Ulus: Kürdistan kitaplarım) iletmek istedim." Sekreter, her şeyin Emir'e ulaştırılacağını söyledi.

8. Öğleden sonra, Emir'in özel doktoru Dr. Walid Kamel beni ziyaret etti. Kendisinden mesajımı Emir'e ilemesini ve Kürdistan Ulusal Kongresi'nin bağımsızlık duruşunu desteklemesini rica ettim.
9. Röportajın yapılacağı akşam, 10 Mart 1998'de, El Cezire TV'ye ait bir araç, muhabirleriyle birlikte Sheraton Oteli'ne geldi ve beni ana stüdyolarına götürmemi istedi. Katar saatiyle 22:00'de, tartışma başladı. Karşımda, daha önce Suriye Müslüman Kardeşler'i ile bağlantılı olan ve Suriye hükümetine muhalefet eden Irak istihbarat ajanı Tamam El-Barazi vardı. Umutsuzca, tartışmayı benimle—ya da Kürt partilerinden birinin lideriyle—kişisel bir sözlü savaşa dönüştürmeye çalışıyordu. Bunun tek amacı, izleyicilerin dikkatini asıl meseleden—Kürt halkının davasından—uzaklaştırmaktı. Bu davayı ne Javad'ın ne de Jalal'ın kişisel meselesi haline getirmeyecektim. Bu yüzden, onun kişisel suçlamalarının çoğunu görmezden geldim ve Kürt sorununun temel noktalarını—Kürt devleti ve halkımızın Kürdistan'da yaşadığı sömürge koşullarını—sakin bir şekilde açıklamaya odaklandım.

Tartışma başlamadan önce, çantamdan Kürt bayrağını çıkarıp önümdeki masaya koydum. Ancak Dr. Faisal, herhangi bir tarafın propagandasının kabul edilemeyeceğini, çünkü karşı tarafın da bir bayrak veya sembol getirebileceğini söyledi. Ben de, "Bırakın getirsinler," diye cevap verdim. TV yönetmeni, Dr. Faisal'la bayrak konusundaki konuşmamı duydu... ve TV kanalının politikası gereği bayrak veya sembollere izin verilemeyeceğini belirtti. O an anladım ki, bayrak konusunda ısrar edersem röportaj iptal edilecekti. Hızlıca bir karar verdim: Onların isteğine uyacak, ama aynı zamanda mesajımı da verecektim. Kürt bayrağını çantama koydum ve çantayı oturduğum sandalyenin altına, açık halde bıraktım. Programın sonuna doğru, dramatik bir şekilde bayrağı çıkarıp masaya koymayı planladım—ki aynen öyle yaptım. Tamam El-Barazi öfkeden deliye döndü, Dr. Faisal ise ekibe "Yeter!" işareti verdi. Ama artık çok geçti, bayrağı masaya koymuş ve şu sözleri söylemiştim: "Kürt sorununun tek bir çözümü vardır: Kürt bayrağı altında bir Kürt devleti." Ve program orada sona erdi.

Röportajdan sonra, El Cezire Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı Sayın Mahmud Abdulaziz El-Sahlavi ile görüştüm ve "Bu getirdiğiniz serseri de kim?" diye sordum. "Haklısın. İnşallah, seni daha iyi bir röportajla

telafi ederiz," dedi ve kartını vererek iletişimde kalmamızı istedi.

Televizyon yetkililerinden bir kardeşim bana, "Bu şaşkın ve dağınık adam, halkınızın lehine konuştu ve Kürt halkına karşı olanların nasıl insanlar olduğunu net bir şekilde gösterdi—tıpkı sizin ve arayan Kürtlerin yaptığı gibi. Siz medeni bir halk olduğunuzu gösterdiniz, onun seviyesine inmediğiniz için," dedi.

Röportajdan sonra otele saat 01:00'de vardım. Katar Üniversitesi'nden Dr. Ali El-Kardagi beni arayarak röportajdan memnun kaldığını belirtti ve yaptığı müdahale hakkındaki fikrimi sordu. Ben de, "Güzeldi, ama sonunda devlet aleyhine konuşarak bozdun," dedim. Bunu duyunca hatasını anladı.

Daha sonra El-Vatan gazetesinden bir muhabir arayarak basın röportajı yapmak istedi. "Şu an geç saat, yarın sabah 11:00'de Londra'ya gidiyorum," dedim. "Saat 10:00'da gelebilir miyim?" diye sordu. Kabul ettim ve gazetenin fotoğrafçısıyla birlikte geldi.

Tam 11:00'de TV kanalının temsilcisi beni havaalanına götürmek için geldi. "Tamam, ama Tamam Barazi ile aynı arabaya binmeye hazır değilim," dedim. "Nasıl isterseniz. Yönetim, önce sizin isteklerinizi yerine getirmemizi, sonra Tamam Barazi'yi düşünmemizi söyledi," diye cevap verdi. Böylece havaalanına yalnız gittim. Tamam'ın nasıl gittiğini

bilmiyorum, ama aynı uçaktaydı—onu tamamen görmezden geldim.

Burada, özellikle Dr. Faisal Kasım olmak üzere El Cezire TV'ye ve arayan tüm kardeşlere teşekkürlerimi sunarım: İsveç'te Halepçe Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Mohsen Cavamir, Nazira Abdulrezzak, Sardar Peşdari, Usame El-Dis, Hazım Kurda, Kefi Mizuri, Ali El-Kardagi, Abdüsselam Barvari.

Sarbast Bamarni (Şam'daki Kürdistan Yurtseverler Birliği temsilcisi)

Abdulrezzak Ebu Tara (Kürdistan Ulusal Kongresi Medya Sorumlusu)

Müdahalelerin çoğu Kürt halkını destekler nitelikteydi, ancak bazıları Kürdistan'ın bağımsızlığı konusunda tereddütlüydü. Şahsi kapasiteleriyle konuşanları suçlamıyorum, ancak Abdüsselam Barvari (Kürdistan Demokrat Partisi Merkez Medya Sorumlusu) ve Sarbast Bamarni'yi (Kürdistan Yurtseverler Birliği Şam Temsilcisi) eleştiriyorum.

Abdüsselam Barvari şöyle dedi:

"Şu an yaşananlara—veya başımıza gelenlere—dair tutumumuz şudur: Irak'taki Kürt sorunu, Kürt halkının merkezi hükümet içinde kültürel ve idari haklarıyla ilgilidir... Yerel parlamento, tüm Irak için federalizm

ilkesini onaylamıştır, ki bu Kuzey Irak'ta bir federal bölge anlamına gelir. Bu bağımsız bir yapı değildir. Bunun yanlış anlaşılması için bize yardım etmenizi rica ediyorum."

Ancak, sevgili kardeşim Abdulrezzak Ebu Tara'nın (Kürdistan Ulusal Kongresi Medya Sorumlusu) sözleriyle gurur duyuyorum:

"İhtiyaç duyulan şey, Kürt fraksiyonlarının ve partilerinin bir ulusal cephede birleşmesi ve Kürdistan'ın bağımsızlığı için ortak bir ulusal program sunmasıdır."

Sağdan: Cavad Mella, Faisal Kasım ve Tamam El-Barazi. Kürt sorununun çözümünün bu bayrak altında bir Kürt devleti olduğunu söylediğim ve Kürdistan bayrağını masaya koyduğum anda, sesleri Kürdistan bayrağını

kınamakla yükseldi. Faisal Kasım, çekimi durdurma işareti verdi... Ve program sona erdi.

14 Temmuz 1998'de, Kürdistan'ın bağımsızlığını desteklemek üzere uluslararası şahsiyetlerden imza toplamak için yeni bir kampanyanın başlatıldığını duyurdum.

6 Ağustos 1998'de, Dimdim Kalesi katliamından günümüze kadar Kürdistan'ın tüm parçalarında Kürt halkına karşı bireysel suçlar veya soykırım işleyenlere karşı Lahey'deki Uluslararası Adalet Divanı, Uluslararası Ceza Mahkemesi ve New York'taki Birleşmiş Milletler nezdinde dava açmak amacıyla dünya çapında bilim, edebiyat ve siyaset figürlerinden imza toplamak için bir anket dağıttım.

19 Eylül 1998'de, çevrimiçi olarak şunları yazdım:

"Bu tarihi günde, Masud Barzani ve Celal Talabani, ABD Dışişleri Bakanı Madeleine Albright'ın arabuluculuğunda Washington'da bir ateşkes anlaşması imzaladılar. Ancak, bu vesileyle MBC'de televizyona verilen röportaj gerçekten üzücüydü. Birlikleri bir Kürt devletinin ilanının yakın olduğunu düşündürürken, verdikleri yanıtlar şöyleydi:

Celal Talabani üç kez 'Hayır, hayır, hayır, Kürt devletine hayır' dedi.

Bu arada, Masud Barzani konuşmasında şunu vurguladı: 'Kürt devletine hayır,' Irak kimliğini ve Kürdistan'ın Irak'ın bir parçası olduğunu teyit etti ve hiç kimsenin Irak'a komplo kurmaması gerektiğini söyledi – ne yazık ki bu, bir Kürt devletinin bir komplo olarak görüleceği anlamına geliyordu."

10-11 Ekim 1998'de, Londra'da Dördüncü Kürdistan Ulusal Kongresi'ni düzenledim.

Detaylar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Dördüncü Bölümünde bulunabilir.

Dördüncü Kürdistan Ulusal Kongresi'nin bazı üyelerinin fotoğrafı.

17 Kasım 1998'de, İngiliz kuruluşu The Next Century Foundation'ın başkanı Bay William Morris benimle iletişime geçti ve Irak hükümetinin onu Bağdat'a davet

ettiğini ve beraberinde bir Kürt heyeti getirerek Irak ve Kürdistan'ı ziyaret etmesini talep ettiğini bildirdi. William Morris fikrimi sordu ve ben, Kürdistan Ulusal Kongresi başkanı olarak, Irak, Suriye, İran veya Türkiye'ye gitmemizin imkansız olduğunu söyledim – çünkü bu ülkeler Kürdistan'ı işgal ediyor ve varlığımızı ve vatanımızda özgürlük hakkımızı tanımıyorlar. Ekledim ki, kesinlikle onunla gitmeye istekli, hatta bu işgalci devletlerin başkentlerini ziyaret etmeye hevesli başka Kürt örgütleri bulacaktır.

18 Nisan 1999'da, Bay Zubeyir Aydar Londra'ya geldi ve Kürt Enformasyon Merkezi'nden beni arayarak bir görüşme talep etti. Merkeze gittim ve Zubeyir'in tartışması, parlamentoya dönüşüm ve Abdullah Öcalan'ın tutuklanmasından sonra kurdukları Kürdistan Ulusal Kongresi etrafında döndü. Kendisine itirazım olmadığını ancak bazı noktaları netleştirmem gerektiğini söyledim:

Kürt bağımsızlığı meselesi temeldir. Parti gündemlerine karşı olmasam da, Kürdistan Ulusal Kongresi Kürt halkına aittir ve bağımsızlık haklarından taviz verilmemelidir.

Kürdistan Ulusal Kongresi tek bir partinin kontrolünde olmamalıdır, çünkü diğer partiler onu o partinin uzantısı olarak görerek baltalamaya çalışacaktır.

Zubeyir Aydar şartlarımı kabul etmedi ve görüşme, koşullar değişirse işbirliğine açık olduğum anlayışıyla sona erdi.

6 Temmuz 1999'da, Tony Blair'e gönderdiğim bir mektup nedeniyle Lord Hylton'dan bir teşekkür mektubu ve sıcak dilekler aldım. Lord Hylton, mektubumu Lordlar Kamarası'ndaki bir tartışmada kullandığını ve Türkiye'nin son 15 yılda yerinden ettiği Kürtlerin sayısının Kosova nüfusunu aştığını belirtti.

Detaylar ve Lord Hylton'ın mektubu, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" kitabımın Dördüncü Bölümünde bulunabilir.

12 Temmuz 1999'da, İngiltere Dışişleri Bakanlığı'ndan, 30 Haziran 1999 tarihli Başbakan Tony Blair'e yazdığım mektuba yanıt olarak bir teşekkür mektubu aldım. Abdullah Öcalan'ın partisinin üyesi olmamıza rağmen, İngiliz hükümetini Türkiye'de hapsedilen Kürt halkı ve lideri Abdullah Öcalan'ın özgürlüğü için baskı yapmaya çağırmıştım. Dışişleri Bakanlığı, Öcalan'ın avukatlarının idamını engellemek için Avrupa Mahkemesi'ne başvurması gerektiğini ve İngiltere'nin durumu yakından izlediğini belirtti – ancak PKK'yı terör örgütü olarak kınadığını da ekledi. Bunun üzerine, Türkiye'nin kendisinin terör devleti olduğunu ve Kürtlerin kendini savunmasının terör olarak etiketlenmemesi gerektiğini açıklayan başka bir mektup gönderdim.

Detaylar, kitabımın Dördüncü Bölümünde mevcuttur.

4 Eylül 1999'da, Hollanda'nın Heerenveen kentinde Dr. Jamal Rashid Ahmed'in evinde Dr. Jemal Nebez ve Mühendis Bruska İbrahim ile bir araya gelerek Kürdistan Ulusal Kongresi ve Hewler'de Kürdistan Stratejik Araştırmalar Enstitüsü kurma projemizdeki son gelişmeleri görüştük.

22 Eylül 1999'da, Süleymaniyeli sevgili arkadaşım Şirvan Raşid, silahlı güçlerin Kürdistan Ulusal Kongresi'nin Süleymaniye temsilcisi Bextiyar Zangana'yı kaçırdığını bana bildirdi. O gün, serbest bırakılması için yoğun çaba sarf ettim.

7 Ekim 1999'da, Celal Talabani ve Dr. Fuad Masum ile Londra'daki KYB ofisinde bir araya geldim. Yanımda Şeyh Latif Marivani, Şirvan Raşid ve Dr. Kemal Salih vardı. İki genç de güvenlik olarak katıldı ancak resepsiyon alanında kaldı. Görüşme samimi geçti ve çeşitli Kürt meseleleri hakkında fikir alışverişinde bulunduk. Mam Celal aramızda bir anlaşmazlık görmediğini ve ilişkileri güçlendirmek için çalışacağını söyledi. Ben de KYB güçleri tarafından kaçırılan Bextiyar Zangana meselesini gündeme getirdim. Mam Celal bu konudan haberi olmadığını söyledi ancak serbest bırakılmasını sağlayacağını belirtti. Görüşme dostane bir şekilde sona erdi ve toplu fotoğraf çekildi. Birkaç gün sonra Bextiyar serbest bırakıldı.

Detaylar kitabımda mevcut.

4 Mart 2000'de, Londra Üniversitesi'nde KDP tarafından düzenlenen ve General Mustafa Barzani'nin vefatının 21. yıldönümü anma toplantısına katıldım. 500'den fazla Kürt ve Iraklı şahsiyet katıldı ve ben de Kürtçe bir konuşma yaptım.

Detaylar kitabımda yer alıyor.

30-31 Ekim 2000'de, El-Mesabe Dünya Forumu konferansına Kürdistan Ulusal Kongresi Başkanı olarak katıldım ve geleneksel Kürt kıyafetleri giydim. Masamda Kürdistan bayrağı, cumhurbaşkanlarının bayraklarıyla yan yana durdu. Konferansta 15 devlet başkanı, 60 dışişleri bakanı, büyükelçi ve 18 parti lideri dahil 500 delege vardı. Kızılderili liderler de dahil olmak üzere devletsiz ulusların temsilcileriyle görüştüm.

Detaylar kitabımın Dördüncü Bölümünde bulunabilir.

El-Mesabe Küresel Konferansı'nda Kürdistan Bayrağı ile ilk sırada yer alan Cavad Mella'nın fotoğrafı.

23 Ocak 2001'de, Britanya Parlamentosu'nda Kürt meselesiyle ilgili bir toplantıya katıldım. Konuşmacılar arasında Lord Avebury, Lord Rea, İngiliz yazar David McDowall, Dr. İsmet Şerif Vanlı ve diğer İngiliz ve Kürt katılımcılar vardı. Dr. Mahmud Osman, Dara Attar, Şeyh Dara El Hafid, Şeyh Mansur El Hafid ile Britanya, Kürt ve Arap örgütlerinin temsilcileri de hazır bulundu.

Konuşmalar, Türkiye'deki "Kürt azınlığın" insan hakları ve demokrasi mücadelesine odaklanmıştı. Bu terimi, sanki önceden aralarında anlaşmışlar gibi sürekli tekrarlıyorlardı. Konuşmalar bittikten sonra salondakilerin görüşlerini paylaşması istendi. İlk sözü Dr. Mahmud Osman aldı, ardından ben konuştum. Daha sonra bir

İngiliz, Irak Komünist Partisi'nden bir temsilci ve Dara Cemil söz aldı.

Ancak David McDowall, konuşmasında önemli bir noktaya değinmişti: "Türk devletinin felsefesini iyi incelemeliyiz." Ben de sözlerime buradan başladım ve şunları söyledim:

"David McDowall'ın dediği doğrudur. Büyük Çinli düşünür Mao Zedung'un dediği gibi: 'Kendini ve düşmanını iyi tanıyorsan, yüz savaş yapsan bile yüzünü de kazanırsın.' Önce kendimizi ve düşmanımızı tanımalıyız. Ancak bugün kullandığınız 'Kürt azınlık' tabiri tamamen yanlış. Tahran, Bağdat, İstanbul ve Şam'daki Kürtler için 'Kürt azınlık' denebilir, hatta Londra'daki Kürtler bile böyle tanımlanabilir. Ama Kürdistan'daki Kürtler, Prof. İsmail Beşikçi'nin 'Kürdistan: Uluslararası Bir Sömürge' kitabında yazdığı gibi, parçalanmış ve sömürgeleştirilmiş bir halktır. Onların bağımsızlığı sağlanmalı ve bir Kürt devleti kurulmalıdır."

"İkinci olarak, düşmanımız olan Türk devletini anlamak için, Nazi lideri Adolf Hitler'in dediği gibi, Türk devletinin kurucusu Mustafa Kemal onun öğretmeniydi. Peki, Türk Nazilerinden nasıl insan hakları ve demokrasi bekleyebilirsiniz? Tek çözüm, vatanımız Kürdistan'ı bu Nazilerden ayırıp bağımsız bir Kürt devleti ilan etmektir." Salondakiler uzun süre ve coşkuyla alkışladı.

Ürdün Kralı II. Abdullah'tan Takdir Mektubu:

17 Mart 2001'de, Ürdün Haşimi Krallığı Kralı II. Abdullah'tan bir takdir mektubu aldım. Kendisine "Kürdistan ve Kürtler" adlı kitabımı göndermişim. Mektubunda, Majesteleri bana daha fazla ilerleme ve başarı diledi. Detaylar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın beşinci bölümünde bulunabilir.

Kerkük Şehri Üzerine Bir Seminer

22 Temmuz 2001'de, Londra'daki Kербela Merkezi tarafından düzenlenen iki günlük (21-22 Temmuz) bir Kerkük seminerine katıldım. İlk gün gitmemiştim çünkü seminerin başlığından rahatsız olmuşum: "Kardeş Etnik Grupların Şehri Kerkük: Irak'ın Geleceği İçin Bir Model." Ancak, değerli dostum Dr. Cemal Reşid Ahmed 'in "Seni seminarda göremedik..." demesi üzerine ikinci gün katıldım.

Seminerde birçok konuşmacı, Kerkük'ün Irak'a ait olduğunu ve Irak medeniyetinin bir parçası olduğunu savundu. İlk günkü tartışmaları sorduğumda, Türkmenlerin Kerkük'ü bir "Türkmen şehri" ilan ettiklerini ve nüfuslarının Kürtlerden ve Araplardan fazla olduğunu iddia ettiklerini öğrendim. Bunun üzerine söz alıp şunları söyledim:

"Allah'ın adıyla... Kerbela Merkezi'ne bu semineri düzenlediği için teşekkür ederim. Etnik gruplar arasında kardeşliği savunuyorum, sadece Kerkük'te değil, Londra'da ve tüm dünyada. Ancak Kerkük konusunda unutmamalıyız ki burası sadece Kürdistan'ın bir parçası değil, en hayati ve temel parçasıdır. Bu, tarihî, coğrafi, demografik ve medenî bir gerçektir. Kürt halkının Kerkük'ün statüsüne dair iradesi saygı görmelidir. 1974'te Kerkük, Irak hükümeti ile Kürt devrimi arasındaki ana anlaşmazlık noktasıydı. Eğer Kürt devrimi Kerkük'ün Kürdistan'dan ayrılmasını kabul etseydi, Halepçe, Enfal ve diğer soykırımlar yaşanmayabilirdi. Kerkük'ün önemini, Kürt halkının bu uğurda verdiği fedakarlıklarla hatırlatmak istedim."

Dinleyiciler sıcak bir alkışla karşılık verdi.

Seminerden sonra Şeyh Muhsin el-İraki bana, "Kerkük Kürt şehridir, ama sertlik gerekmez" dedi. Ben de bunun hassas bir mesele olduğunu ve vurgulanması gerektiğini söyledim. Dr. Mahmud Osman ise, "Kısa konuşman, Al Jazeera röportajının sonunda Kürt bayrağını açman gibiydi – çok etkileyiciydi" diyerek beni kutladı.

Seminerin son saatinde yaptığım bu müdahale, tüm tartışmanın yönünü değiştirdi. Benden sonra söz alan Irak Cephesi temsilcileri, Ezzeddin Mustafa Resul ve Dr. Fuad Masum da Kerkük'ün Kürt kimliğini vurguladı.

Dr. Cemal Reşid Ahmed ve eşi Dr. Kürdistan Mokriyani ile seminerden sonra uzun uzun sohbet ettik. İtalyan Kürtolog Dr. Mirella Galletti de bize eşlik etti. Dr. Cemal ile, Kürdistan Ulusal Kongresi'nden bir heyetin Hewlêr'e (Erbil) gönderilerek ilişkilerin güçlendirilmesi konusunda anlaştık.

Dünya Ticaret Merkezi'ne Yapılan Terör Saldırısını Kınadım

11 Eylül 2001'de, 11 Eylül sabahı uyandığımda—Kürt Devrimi'nin yıldönümünde—televizyonu açtım ve Dünya Ticaret Merkezi kulelerine uçakların çarptığını, alevler ve enkaz içinde yıkıldığını gördüm. İlk başta, bunun bir Hollywood fantastik filminden bir sahne olduğunu sandım, ancak gerçek bir haber olduğunu fark edince şok oldum. Bir an kendi kendime düşündüm: Acaba Kürt halkı, Kürt Devrimi'nin başlangıç yıldönümü olan 11 Eylül'de Saddam Hüseyin ile işbirliği yaparak bu devrimi bastıran Amerika'dan intikam mı almış? Ama bu intikam neden çeyrek asırdan fazla bir süre sonra gelsin ki?

Haberleri takip edip sivil kayıpları gördükçe—Halepçe Katliamı'ndan daha az trajik olmayan bir manzara, Irak'ın kimyasal silahlarla bir şehri bombaladığı o korkunç olay—hemen düşündüm: Hayır, bu Kürt halkının işi olamaz. Kürtler sivilleri öldürmez; aslında biz, sivilleri hedef alan

herkese karşı dururuz, çünkü bizler küresel ve bölgesel terörün kurbanlarıyız.

Dünyadaki tüm yoldaşarımla iletişime geçtim ve buldukları ülkelerdeki ABD büyükelçiliklerine giderek taziyelerini iletmelerini istedim. İngiltere'de, ben bizzat Londra'daki ABD Büyükelçiliği'ne gittim. Elçiliğin dışında bir taziye çadırı kurulmuştu. Yanımda Mühendis Ghayath Ahmed, Kamiran, Dylan ve Raşid vardı.

Kürdistan Ulusal Kongresi adına taziye defterini imzaladım ve kurbanların anısına çiçek bıraktım. Saygılarımızı sunarken, ABD Büyükelçisi William S. Farish geldi ve New York'taki Dünya Ticaret Merkezi saldırılarının kurbanları için gösterdiğimiz dayanışmadan dolayı bize teşekkür etti. Her birimizin elini sıktı, ben de kendisine şunu söyledim: "Bu trajedi bizi derinden üzdü, çünkü biz Kürtler böyle acıları anlıyoruz—biz de terörün mağdurlarıyız." Ayrıca büyükelçiye, "Lütfen hükümetinize bildirin, Kürdistan'ın bağımsızlık davasına dikkat etsinler" dedim.

Büyükelçi Farish, "Davalarınızın farkındayız" diyerek cevap verdi ve tekrar elimizi sıkarak geldiğimiz için teşekkür etti. O sırada, muhtemelen elçilikten olan bir grup fotoğrafçı bizi çekti ve büyükelçiyle birlikte ayrıldılar. Bu, Kürdistan'ın bağımsızlık sesini ABD yönetimine iletmenin güçlü bir anıydı. Göğsümüzde Kürdistan bayrağı taşıyorduk, ayrıca büyükelçiye de bir bayrak sunduk.

Jawad Mella, Ghayath ve Dylan eşliğinde taziye defterini imzalıyor.

21 Eylül 2001'de, Londra'daki ABD Büyükelçisi William S. Farish'ten bir mektup aldım. Mektupta, 11 Eylül 2001'de New York'taki Dünya Ticaret Merkezi saldırılarının ardından ABD Büyükelçiliği'ndeki taziye defterine yazdığım mesaj için bana ve Kürdistan Ulusal Kongresi'ne teşekkür ediyordu.

Detaylar ve mektuplar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Beşinci Bölümü'nde yer almaktadır.

15 Ocak 2002'de, İngiliz organizasyon Liberation tarafından düzenlenen Kürt meselesi üzerine bir toplantıya katıldım. Jeremy Corbyn, Rudi Vis ve diğerleri dahil yüzden fazla İngiliz siyasetçi ve parlamenter katıldı. Ayrıca değerli dostlarımız Sayın Şirvan Raşid, Mühendis Ghayath Ahmed, Dr. Abdulhamid Al-Sarraj, Dr. Aşti Horami, Sayın Omid, Şabaz ve diğerleri de oradaydı. Toplantıda Dilşad Miran (Kürdistan Demokrat Partisi adına), Dr. Latif Raşid (Kürdistan Yurtseverler Birliği adına) ve Nilufar Koç (PKK adına) konuşma yaptı. Üçü de kendi partilerinden, birbirleriyle olan ilişkilerinden, çatışmalarından ve anlaşmalarından bahsetti—ancak Kürt davası hakkında tek bir kelime etmediler, sanki partileri Kürt davasının ta kendisiymiş gibi.

Sıra bana geldiğinde, İngilizce olarak şunu söyledim:
"Kürt davası, Kürdistan'ın bağımsızlığıdır."

1 Şubat 2002'de, Hewler (Erbil) başkentinde yayınlanan Media gazetesi (Kürdistan Ulusal Demokratik Birliği'nin yayın organı), 15 Ocak 2002'de İngiliz Parlamentosu'nda yaptığım konuşmayı yayımladı.

Konuşmamın detayları ve tam metni, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Beşinci Bölümü'nde bulunabilir.

25 Haziran 2002'de, Lord Hylton ile bir araya geldim. Bana, Birleşmiş Milletler'de bir Kürt temsilcisinin gözlemci olarak bulunmasının, BM'nin Kürt halkı için yapabileceği

en küçük şey olduğunu söyledi. Toplantıda Mühendis Ghayath Ahmed ve ünlü Kürt şarkıcı Newroz da bana eşlik etti.

Sağdan: Lord Hylton, Jawad Mella, Mühendis Ghayath Ahmed ve Kürt şarkıcı Newroz Oramari.

24 Ağustos 2002'de, Kürdistan Ulusal Kongresi (KUK) – İngiltere Şubesi için olağanüstü bir konferans düzenledim. Konferans, Londra'daki Polish Centre'da "Bağımsız Kürdistan" sloganıyla gerçekleşti. Katılımcılar arasında KUK Dış İlişkiler Başkanı Mühendis Bruska İbrahim ve KUK Danışmanı Profesör Cemal Nebez de vardı. Profesör Nebez, dinleyicilere güçlü bir milliyetçi konuşma yaptı. Detaylar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" kitabımın Beşinci Bölümü'nde yer almaktadır.

Katar Büyükelçiliği'nde Arap Siyasetçilerle Görüşüm

19 Eylül 2002'de, Londra'daki Katar Büyükelçiliği'nde düzenlenen Katar Ulusal Günü kutlamalarına katıldım. Orada, Katar Büyükelçisi Saygıdeğer Şeyh Nasır bin Hamad Al Khalifa ve diğer Katar protokol üyeleri tarafından sıcak bir şekilde karşılandım. Ayrıca, Suudi Dışişleri Bakanlığı Birinci Sekreteri de dahil olmak üzere birçok Arap ve İngiliz siyasi figürüyle tanıştım. Göğsümde asılı duran Kürdistan bayrağını fark ettiğinde, aramızda şu diyalog geçti:

Bana dedi ki: "Siz Kürtler boş yere kendinizi yoruyorsunuz."

Ben de cevap verdim: "Neden mücadelemizin boşuna olduğunu düşünüyorsunuz?"

Gülümseyerek dedi ki: "Görünüşe göre Kürt hareketine yenisiniz, o yüzden size gizli gerçeği söyleyeceğim."

Ben de karşılık verdim: "Lütfen devam edin. Kürt hareketine yeni biri olarak öğrenmek istiyorum."

Sonra şunu söyledi: "Suudi Arabistan Krallığı'ndaki sorumlu pozisyonum gereği tekrar ediyorum: Kendinizi boş yere yoruyorsunuz. Suudi Arabistan ve diğer Körfez ülkelerinin size karşı ortak bir politikası var: 'Kürtlerin asla bir devleti olmaması, Irak veya Suriye'de kontrol sahibi olmamaları için bütçemizin yarısını feda etmeye hazırız. Hiçbir Suriyeli veya Iraklı lider, Kürtlerin bölgede öncü bir rol oynamasını engellemek için sunduğumuz finansal teşviklere direnemez.'"

Sordum: "Kürtlerin rolünü engellemek için neden bu kadar cömert davranıyorsunuz? Hem de Kürdistan sınırlarınızdan binlerce kilometre uzaktayken?"

Cevap verdi: "Argümanınız mantıklı, ama bu bizim politikamız."

Aynı etkinlikte bir Körfez ülkesi büyükelçisiyle daha görüştüm (kendisini ve ülkesini zor durumda bırakmamak için isim vermek istemiyorum). Ona dedim ki:

"Dünyanın birçok lideriyle tanıştım, ancak hükümetinizin Kürt davasına hiçbir ilgisini görmedim."

O da cevap verdi:

"Kürt meselesini önemsiyoruz. Bilgilerinizi yetkililere ilettim, ancak sizi davet edemedim çünkü Albay Kaddafi'nin grubuyla bağlantılısınız ve ülkem Kaddafi ile muhatap olmak istemiyor."

İronik bir gülümsemeyle dedim ki:

"Hükümetiniz Kürdistan'ın bağımsızlığını savunduğumu bilmiyor mu? Her kapıyı çalma hakkım var. Davam, sizin hükümetinizi veya Kaddafi rejimini memnun etmek değil. Kürt bağımsızlığını destekleyen herkesi memnuniyetle karşılarım, ancak karşı çıkanlarla görüşmekle ilgilenmem."

Sağda: Katar Büyükelçisi Şeyh Nasır bin Hamad Al Khalifa ve Cavad Mella.

Bir Hafta İçinde 3 Ülkede 5 Seminer Düzenledim

22 Eylül 2002'de, Almanya'nın Hannover kentinde Kürdistan Ulusal Kongresi (KNC) tarafından Dr. Cemal Nebez için düzenlenen "Irak'ın Geleceği ve Kürt Sorunu" başlıklı seminere katıldım. Seminer, Yusuf Nasro ve Celal Barzani tarafından yönetildi. Etkinlikte, Profesör Cemal Nebez'in mücadelesi ve Kürdistan Ulusal Kongresi'nin Kürt halkının özgürlüğü ve Kürdistan'ın bağımsızlığı için verdiği çabalar hakkında kısa bir konuşma yaptım.

23 Eylül 2002'de, Marwan Ali ve Rizgar Kasım'ın organize ettiği Batı Kürdistan'daki Kürt sorunu üzerine bir seminer düzenledim.

Hannover ve Dortmund'daki seminerlerin ardından Dr. Şirwan Mohiddin benimle iletişime geçerek, "Mannheim şehrimiz Dortmund'a uzak değil" dedi. Dr. Kemal Seydo ve yoldaşları beni Mannheim'a götürdü.

25 Eylül 2002'de, Mannheim'da Swara Arif ve Dr. Şirwan Mohiddin'in organize ettiği "Kürdistan'ın Bağımsızlığı" konulu bir seminer verdim.

Ayrıca, İsviçre'den arkadaşlarım beni arayarak "Zürih, Mannheim'a uzak değil ve senin için bir seminer düzenlemeye hazırız" dediler. Kabul ettim ve İsviçre'ye gittim.

27 Eylül 2002'de, İsviçre'nin Zürich kentinde Hamid Suri ve Kürdistan Bölgesel Yönetimi (KBY) İsviçre Temsilcisi Dr. Fawzi Kadour'un organize ettiği "Kürdistan'ın Bağımsızlığı" konulu bir seminer düzenledim.

Benzer şekilde, İtalya'nın Milano kentinden arkadaşlarım, "Şehrimiz Zürich'e uzak değil ve senin için bir seminer ayarlamaya hazırız" diyerek benimle iletişime geçtiler.

Kabul ettim ve trenle İtalya'ya gittim. Yolculuk sırasında nefes kesici Alp manzaralarını gördüm – inanılmaz güzeldi.

28 Eylül 2002'de, İtalya'nın Milano kentinde, Dr. Carlo Boldrini (İtalya Kürdistan Kültür Merkezi Başkanı, Senatör Eriko Boldrini'nin oğlu) ve KBY İtalya Temsilcisi Dr. İzzet Seydo tarafından organize edilen bir seminer verdim.

Bu Etkinliklerin Temel Amacı

Bu faaliyetlerin ana hedefi, Kürt halkına özgürlüklerini nasıl kazanacaklarını öğretmektir. Haklarını ve bu haklara giden yolu bilen bir halk, şüphesiz onları hızla elde edecektir. Ne yazık ki, Kürt toplumundaki egemen zihniyet hala partizan, bölgesel ve aşiret bağıllığı üzerine kurulu – genellikle parti, lider, klan veya aile, milletin önüne geçiyor. Parti güvenliği ve aşiret çıkarları, Kürt ulusal güvenliğinden veya ulusal bir strateji inşa etme fikrinden daha önemli hale gelmiştir.

Bu beş seminerin detayları ve fotoğrafları (üç Avrupa ülkesinde bir haftadan kısa sürede düzenlenen), "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" kitabımın Beşinci Bölümü'nde yer almaktadır.

22-10-2002 Tarihinde İtalya Cumhurbaşkanı'ndan Aldığım Mektup

İtalya Senatosu üyesi ve Roma'daki Gaziler Derneği Başkanı Senatör Eriko Boldrini aracılığıyla, İtalya Cumhurbaşkanı Carlo Azeglio Ciampi'den bir mektup aldım. Senatör Boldrini, benim adıma Cumhurbaşkanı'na bir görüşme talebi iletilmişti.

Daha önce, Kürdistan'ın bağımsızlığı konusunda küresel liderlerin tutumunu ölçmek için çeşitli girişimlerde bulunmuştum. Aldığım yanıt, dünya güçlerinin Kürdistan'ı işgal eden Ortadoğu devletlerini memnun etmek için Kürt bağımsızlığını reddettiğini açıkça gösterdi. Bu, uluslararası politikaların hâlâ Kürdistan'ı yok sayan sömürge dönemi anlaşmalarına göre işlediğini teyit etti.

İtalya Cumhurbaşkanı'nın Senatör Eriko Boldrini'ye Yazdığı Mektubun Çevirisi:

Sevgili Eriko,

11 Ekim tarihli, Kürdistan Ulusal Kongresi Başkanı Dr. Jawad Mella ile bir görüşme talebini içeren mektubunuza atıfta bulunuyorum.

Dr. Mella hakkındaki olumlu görüşlerinizi takdirle karşılıyorum. Ancak, kuruluşunuzun taleplerinin İtalya'nın mevcut dış politika ilkelerine veya Ortadoğu devletleriyle olan dostane ilişkilerimize uygun olmadığını belirtmek zorundayım.

Bu görüşmeyi reddetmekten dolayı üzgünüm, ancak özellikle mevcut hassas iklim göz önüne alındığında,

nedenlerini anlayacağınıza güveniyorum. Size en iyi dileklerimi sunarım.

Saygılarımla,

İtalya Cumhurbaşkanı

Detaylar, "Kürdistan'ın Bağımsızlığı İçin Mücadelem ve Otobiyografim" adlı kitabımın Beşinci Bölümü'nde bulunabilir.

Lord Nazir Ahmed ile Görüşmem

29-10-2002 tarihinde, Kürdistan Ulusal Konferansı için bir delegasyon oluşturdum. Delegasyonda saygın üyeler Kamal Chalabi, Shirwan Rashid, Mühendis Ghayath Ahmed, Dr. Abdulhamid Al-Sarraaj ve Dr. Tariq Pasha Al-Amadi yer aldı. İngiltere Parlamentosu'ndaki Lordlar Kamarası'nın büyük salonunda, Keşmir asıllı İngiliz Lord Nazir Ahmed ile bir görüşme gerçekleştirdik. Bize çay ve kahve ikram etti.

Görüşmenin başında kendimi ve delegasyon üyelerini tanıttım... Lord Nazir, *"Siz son derece eğitimli bir elit grubsunuz—örneğin, Dr. Tariq 1972-1978 arasında Süleymaniye Üniversitesi'nin rektörlüğünü yapmış"* dedi.

Lord Nazir, Saddam'a karşı savaş konusuna ilgi gösterdi... ancak ben, "Sizinle görüşmemizin konusu Saddam Hüseyin değil" dedim. "Öyleyse anlatın..." diye yanıt verdi.

Ben de, "Bizim davamız ve endişemiz, Kürdistan'ın bağımsızlığıdır. Vatanımızın bağımsızlığını elde etmesi için bize nasıl yardımcı olabilirsiniz?" diye sordum. Ardından kendisine Kürt sorunu ve Kürdistan'ın bağımsızlığı hakkında 20 sayfalık bir dosya verdim.

Lord Nazir Ahmed şaşkın bir ifadeyle, "Görüştüğüm tüm parti ve örgütler—Masud Barzani dahil—federalizm veya özerklik talep ediyor... Siz, tam bağımsızlık isteyen tek Kürt örgütüsünüz" dedi. Ben de, "Bağımsızlık talebimiz stratejiktir—federalizm isteyenlerin pozisyonunu güçlendirir. Daha fazlasını talep ederek, federalizmi daha kolay hale getiriyoruz" yanıtını verdim.

Ancak Lord Ahmed, "Kürdistan'ın bağımsızlığı konusunda size yardım edemem, çünkü İngiliz İşçi Partisi üyesiyim. Partimde Türkiye, İran, Irak veya Suriye yanlısı üyeler var. Kürt bağımsızlığını savunursam, partide ciddi bölünmelere yol açabilir—bu benim kapasitemin ötesinde" dedi.

Ben de şöyle cevap verdim:

"Sizden açıkça bağımsızlığı desteklemenizi beklemiyorum —bunu bize bırakın. Ancak, Lordlar Kamarası'nda Birleşmiş Milletler denetiminde bir Kürt referandumu projesi önermenizi umuyorum. 21. yüzyıldayız, ancak 40 milyondan fazla Kürt, ne istediği hiç sorulmamış bir halk. Her şeyden mahrumlar."

Lord Ahmed, "Referandum da bağımsızlık yoluna hizmet eder" dedi.

Ardından kendisine özel olarak sordum: "Aramızda kalsın—partiniz veya Lordlar Kamarası önünde değil—Kürt halkının kendi devletine layık olduğuna inanıyor musunuz?"

"Evet, bu inancım Keşmir kökenimden geliyor; benzer bir davam var, bu yüzden size sempati duyuyorum" dedi.

Kendisine teşekkür edip son bir soru daha sordum: "Kürdistan'ın bağımsızlığına inandığınıza göre, bunu nasıl başarabileceğimiz ve Batı dünyasını nasıl ikna edebileceğimiz konusunda bize yol gösterebilir misiniz?"

Lord Nazir Ahmed şu tavsiyelerde bulundu:

Batı hükümetleri politikalarını gazetelerdeki siyasi analistlere göre şekillendirir. Bu analistlerle görüşüp Kürdistan'ın bağımsızlığı hakkında düzenli yazmalarını sağlamalısınız.

Kürdistan'ın yarısı Türkiye'de (Avrupa) olduğu için, Avrupa Birliği ve Parlamentosu ile bağlantılar kurmaya odaklanmalısınız. Buradan önemli destek alabilirsiniz.

Lordlar Kamarası ve İngiliz Parlamentosu üyeleriyle görüşmeye devam edin—hatta düşmanlarınıza sempati

duyanlarla bile. Onları Kürtler ve Kürdistan hakkında bilgilendirin. Buradan fayda sağlayabilirsiniz.

Görüşmenin sonunda, Lord Nazir Ahmed'e Birleşmiş Milletler'de Kürt temsilciliği için imza toplama talebimizi içeren Kürdistan Ulusal Konferansı dilekçesini sundum. "Bu iyi bir girişim" diyerek imzaladı. Vedalaşarak, yeniden görüşme umuduyla ayrıldık.

Birleşmiş Milletler Temsilcisi ile Görüşmem

26-11-2002'de, BM Genel Sekreteri'nin İngiltere temsilcisi Bay Bertie Lewis Naina ile bir araya geldim. Yanımda Dr. Tariq Pasha Al-Amadi, Homa Razaiean (Kürt Kadınlar Birliği), Mühendis Ghayath Ahmed, Dr. Mohammed Shaida (eski Arapça-Kürtçe yayıncı) ve Dr. Rebwar Fatah (Kürt Medya direktörü) vardı.

Kendisine, Filistin ve Batı Sahra gibi BM gözlemci statüsü talep eden 2.000'den fazla imza içeren bir dosya sunduk. İmzacılar arasında İngiliz Lordlar (Hylton, Jeffrey Archer, Nazir Ahmed, Baroness Cox), İtalyan Senatör Eriko Boldrini ve ABD Senatörü Bob Filner gibi küresel siyasi, akademik ve sosyal figürler vardı.

Şu anda, BM üyeleri Kürtler hakkında yanlış bilgileri işgalci devletlerden (Türkiye, Suriye, Irak, İran) alıyor. Bir

gözlemci statüsü, Kürtlerin BM'ye bağlı mahkemeler ve komitelerde şikayetlerini iletebilmesini sağlayacaktı.

Ancak Bay Naina, talebin reddedildiğini çünkü Kürt parti liderlerinin BM'ye "Irak temsilcisi zaten Kürtler adına konuşuyor" dediklerini bildirdi.

Biz pes etmeyeceğiz—mücadelemiz sürecektir.

Londra'daki delegasyonumuzun Bay Naina'ya talebi sunarken çekilmiş bir fotoğrafı ekte yer alıyor.

Detaylar, "Kürdistan'ın Bağımsızlığı İçin Mücadelem ve Otobiyografim" adlı kitabımın Beşinci Bölümü'nde mevcuttur.

Fotoğraflıklar (sağdan sola):

Ghayath Ahmed, Tariq Al-Amadi, Bertie Lewis Naina, Jawad Mella, Homa Razaean, Mohammed Shaida, Rebwar Fatah.

16 Aralık 2002 – Beşar Esad ve eşinin İngiltere Başbakanı Tony Blair'i ziyaret ettiği gün, İngiltere Başbakanlık Ofisi önünde bir protesto düzenledim. Eylemin ardından, Batı Kürdistan'daki (Suriye Kürdistanı) Kürt sorununa dair bir muhtıra Başbakanlık Ofisi'ne sunuldu.

30 yıldır, Batı Kürdistan ve diğer Kürt bölgelerindeki halkın maruz kaldığı baskı, tecavüz ve saldırılar ile Kürtlerin özgürlük ve bağımsızlık hakkı konusunda tüm İngiliz

başbakanlarına mektuplar ve muhtıralar ileterek sürekli eylemler organize ettim.

Beşar Esad görüşmeden çıkarken kendisine yumurta ve tencereler fırlattık.

Yumurtalı eylemin detayları, İngiliz basınında çevirileriyle yer aldı ve bu olay, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Beşinci Bölümü'nde bulunabilir.

20 Aralık 2002 – Beşar Esad'ın İngiltere ziyareti hakkında yazdığım mektuba, Birleşik Krallık Kraliçesi II. Elizabeth'ten bir teşekkür mektubu aldım. Majesteleri, mektubumu büyük bir dikkatle değerlendirdiklerini belirtti.

Detaylar kitabımın Beşinci Bölümü'ndedir.

23 Aralık 2002 – Kürdistan'ın bağımsızlığı konusundaki mektubuma, İngiltere Başbakanı Tony Blair'den bir teşekkür yazısı geldi. Blair, konuyu ciddiyle ele aldığını ifade etti.

Detaylar kitabımın Beşinci Bölümü'ndedir.

9 Ocak 2003 – 16 Aralık 2002'de Beşar Esad ile görüşmesinden saatler önce Başbakan Tony Blair'e ilettiğim muhtıraya, İngiltere Dışişleri Bakanlığı'ndan bir yanıt aldım.

Mektup ve çevirisi, kitabımın Beşinci Bölümü'nde mevcuttur.

27 Şubat 2003 – Media gazetesi, Kürt halkına yönelik çağırımı yayınladı... ABD birliklerinin Irak ve Kürdistan'a girmesinden bir ay önce, Kürt siyasi liderlerine açık bir mektup (Kürtçe, İngilizce ve Arapça) yayınlayarak Kerkük'ün kurtarılması konusunda uyardım. Ancak Kürt parti liderleri uyarılarımı "hayal" diyerek reddetti ve Irak'ın "anayasal Kürt hakları" getireceğini savundu. Oysa çoğu ulus, bağımsızlığını savaş ve kaos dönemlerinde kazanmıştı.

Detaylar kitabımın Beşinci Bölümü'ndedir.

7-21 Mart 2003 – Londra'daki ABD Büyükelçiliği önünde, Güney Kürdistan'daki (Irak Kürdistanı) Kürt halkının özgürlüğü ve Irak rejiminden bağımsızlığı için, Türk askeri müdahalesinin sonlanması talebiyle çok sayıda protesto düzenledim.

Detaylar kitabımın Beşinci Bölümü'ndedir.

10 Nisan 2003 – Ünlü Kürt şair Zêwar'ın "Hayali Bir Hükümetin Hikayesi" adlı kitabını, oğlu Mahmoud'dan hediye olarak aldım.

Yarım asır önce yazılan bu eser, Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nin desteğiyle basılmıştı. Zêwar, rüyasında Kürt aşiretlerinin birleşip devlet kurduğunu görür, ancak uyanınca bunun bir vizyon olduğunu anlar.

Allah Zêwar'ın ve Batı Kürdistan'lı Faqir Allah'ın rüyasını (tüm Kürtlerin rüyası!) gerçek kılsın. Amin.

Detaylar kitabımın Beşinci Bölümü'ndedir.

5 Haziran 2003 – Dr. Jemal Nebez ile birlikte, alim Şeyh Ömer Gharib'in "Kürtler ve İran" kitabının önsözünü yazdık. Bu eserde, İran'ın "Kürtlerin dili ve tarihi İran'a aittir" iddialarını çürüttük.

28 Haziran 2003 – Kürdistan Ulusal Kongresi adına, Saddam'ın devrilmesinden sonra Irak'taki ilk ABD yöneticisi Paul Bremer'e bir mektup göndererek Güney Kürdistan'da işbirliği talep ettim.
Detaylar kitabımın Beşinci Bölümü'ndedir.

13 Temmuz 2003 – Hewlêr'deki (Erbil) Kürdistan Ulusal Demokratik Birliği'nin yayın organı Media gazetesi (Sayı 144), ABD Başkanı George W. Bush'a hitaben tüm Kürt bölgelerinde referandum çağrısı yaptığım mektubumu yayınladı.
Detaylar kitabımın Beşinci Bölümü'ndedir.

26 Temmuz 2003 – Şam'da (25 Haziran) ve Halep'te (30 Haziran) UNICEF önünde beyaz çiçeklerle protesto yapan Kürt çocuklarının Suriye istihbaratı tarafından dövülmesi ve tutuklanması nedeniyle, Londra'daki Suriye Büyükelçiliği önünde bir eylem düzenledim.
Detaylar kitabımın Beşinci Bölümü'ndedir.

9 Ağustos 2003 – Londra'daki Kürdistan Ulusal Kongresi ofisinde, Güney Kürdistan Bağımsızlık Referandum Komitesi için toplantı yaptık. Seçilen üyeler:

Dr. Raouf Aziz Rashid

Mühendis Ghayath Ahmed

Mühendis Aryan Ghafoor

Peşmerge Saber Koki (Güney Kürdistan)

Peşmerge Azad Mohammed (Doğu Kürdistan)

Dr. Ribawar Fatah

Gazeteci Lajan Dilan

Dr. Jawad Mella (Kürdistan Ulusal Kongresi Başkanı).

Detaylar kitabımın Beşinci Bölümü'ndedir.

20 Ağustos 2003 – Batı dünyasında bir Kürt lobisi oluşturmak için "Kürdistan'ın Bağımsızlığı Dostları Protokolü"nü başlattım. İlk destekçi Lord Jeffrey Archer oldu.

Detaylar kitabımın Beşinci Bölümü'ndedir.

8 Ekim 2003 – İngiltere Dışişleri Bakanlığı'ndan William Boyle, Tony Blair'e gönderdiğim Kürdistan'ın bağımsızlığı mektubuna yanıt verdi. İngiliz hükümeti, "bağımsız Kürdistan'ı desteklemediğini" resmen açıkladı. Bu yanıt, Kürt davasına kimin gerçekten destek verdiğini görmem içindi.

Detaylar kitabımın Beşinci Bölümü'ndedir.

19 Kasım 2003 – Şam'daki Kürt çocuklarına yönelik saldırı protestoma UNICEF'ten yanıt geldi: Saldırganların UNICEF personeli değil, Suriye güvenlik güçleri olduğu teyit edildi. Detaylar kitabımın Beşinci Bölümü'ndedir.

5 Ocak 2004 – Güney Kürdistan'daki Kürtlere açık bir mektup ve "bir milyon kişilik bağımsızlık yürüyüşü" çağrısı yaptım. Detaylar kitabımın Beşinci Bölümü'ndedir.

23 Ocak 2004 – Suriye ve Batı Kürdistan'daki uluslararası siyasi gelişmeleri tartışmak için Batı Kürdistan örgütleriyle bir toplantı yaptım. Büyük güçler Suriye'yi "Şer Ekseni" ilan etmişti; bu, bir ayaklanmanın yakın olduğunun işaretiydi. Detaylar kitabımın Beşinci Bölümü'ndedir.

6 Şubat 2004 – eKurd websitesi, Kürt sorunu hakkındaki açıklamalarımı, kitaplarımı ve faaliyetlerimi yayınladı. Davamıza destek veren tüm medya kuruluşlarına minnettarım. Detaylar kitabımın Beşinci Bölümü'ndedir.

Londra'daki Bir Protestoda "Kürdistan'ın Bağımsızlığı" Sloganı İçin Verdiğim Mücadele

"Kürdistan'ın Bağımsızlığı" Sloganı İçin Londra'da Verdiğim Mücadele

7 Şubat 2004'te, Kürdistan Ulusal Kongresi (KNC) yoldaşlarımla birlikte, 1 Şubat 2004'te Hewlêr (Erbil)'de Kürtlere yönelik terör saldırılarını protesto etmek için Londra'da bir gösteri düzenledik.

Britanya'daki Kürt diasporasından yaklaşık 700 kişi eyleme katıldı. Gösteride "Kürdistan'ın bağımsızlığı" talebini yükselten sloganlar atıldı ve KNK gençliği, üzerinde "Kürdistan" yazılı ve Büyük Kürdistan haritası bulunan birleşik kıyafetler giydi. Ön saflarda, aşağıdaki fotoğraflarda da görüldüğü gibi, değerli yoldaşlarımız Amanj Pir, Halid Nabo ve diğerleri yer alıyordu.

Yürüyüş, Lincoln's Inn Fields'tan başlayarak Londra'nın merkezindeki İngiltere Başbakanı'nın ikametgâhı olan 10 Downing Street'e kadar ilerledi. İngilizce büyük bir pankartta şu yazıyordu: "Bağımsız Kürdistan!"

Göstericiler, başlama saatini beklerken, yoldaşıma "Kürdistan'ın Bağımsızlığı" pankartının yürüyüşün önünde olması talimatını verdim. Emri yerine getirerek pankartla ön saflara geçtiler. Ancak Kürt siyasi partileri, tüm

güçleriyle pankartı indirmeye çalıştı, fakat yoldaşlarımızın kararlılığı sayesinde başarısız oldular.

Aniden, Kürt partileri yürüyüş güzergâhının değiştirildiği ve sıralamanın tersine çevrildiği söylentisini yaydı—yani artık yürüyüşün arkası ön, önü (Kürdistan bağımsızlık pankartının olduğu kısım) ise arka olacaktı. Hemen pankartı taşıyan yoldaşlara koşarak öne geçmelerini söyledim, geri kalanımız da hızla onları takip etti. Ancak öne vardığımda, pankartı taşıyan yoldaşların onu katladığını gördüm. Sebebini sorduğumda, Kürt partilerinin temsilcilerini işaret ettiler. Kürdistan bağımsızlık pankartını katlarken yüzlerindeki sevinci görebiliyordum.

Yoldaşlarıma, "Pankartı yüksekte tutun, bakalım hangisi indirmeye cesaret edecek!" diye seslendim. Bunu yüksek sesle söyler söylemez, protestocular kalabalığı Kürt partilerinin temsilcilerine dönerek her türlü hakareti yağdırdı. Chinor Hanım'ın o cesur ve kahramanca duruşunu hatırlıyorum; onlara, "Utanmıyor musunuz? Kürdistan'ın zaten bir sürü düşmanı var, şimdi bir de Kürdistan'ın bağımsızlık pankartına mı karşı çıkacaksınız?" diye çıkışmıştı.

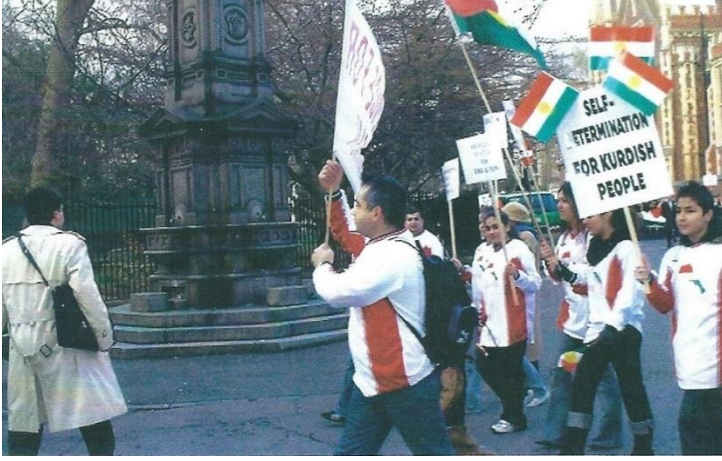
O anda, yoldaşımız Saber Kokiye elbiselerini çıkarmaya başlayarak Kürt partilerinin temsilcilerine, "Gelin de görün!" diye haykırdı. Parti üyeleri, Saber'in onlarla kavga

etmek için soyunduğunu sanmıştı ve o anda kaçıp protestocuların arasına saklandılar. Ondan sonra hiçbirini görmedim.

Saber'e, "Giysilerini giy, hava çok soğuk! Neden yaptın bunu?" diye sordum. Cevabı şuydu:

"Bu korkak paralı askerlere, 25 yıllık Peşmerge mücadelesinde Kürdistan ve Kürtler için vücudumda biriken kurşun ve yara izlerimi göstermek istedim!"

Evet, Kürt partileri, tıpkı 1991'de Londra'daki ABD Büyükelçiliği nnde Kürdistan bayrağını indiremedikleri gibi, bu kez de "Kürdistan'ın Bağımsızlığı" pankartını indirme girişimlerinde başarısız oldular. Ama görünen o ki, ihanetlerinden, arsızlıklarından ve uşaklıklarından ders almaya hâlâ yaşamıyorlar.

Londra'daki Kürdistan Ulusal Kongresi gençliğinin yan görüntüsü: Birleşik kıyafetleriyle "Kürdistan Bağımsızlığı" pankartını ve Kürt devleti talebini savunan diğer dövizleri taşıyorlar.

Londra'daki protestonun ön görüntüsü: "Kürdistan Bağımsızlığı" pankartıyla süslenmiş.

14 Şubat 2004: Bir milyon kişilik yürüyüş çağrımın ardından, Kürdistan Ulusal Kongresi Süleymaniye'de tarihi bir miting düzenledi. Etkinlik, El-Hayat dahil birçok medya organında yer buldu.

Detaylar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Beşinci Bölümü'nde mevcuttur.

12 Mart 2004: Batı Kürdistan'daki (Rojava) Kamışlı Ayaklanması'yla dayanışma kampanyası başlattım. Bu kapsamda protestolar, seminerler ve dünya liderlerine mektuplar gönderildi.

Detaylar, kitabımın Beşinci Bölümü'nde yer almaktadır.

25 Nisan 2004: Batı Kürdistan'daki (Rojava) Kutlu Ayaklanma'nın ardından, Almanya'nın Herne kentinde Kürt diasporası için bir konferans düzenledim. Bu, 12 Mart 2004'te Suriye bayrağını yakıp Hafız Esad'ın heykelini yıkarak Kürt bayrağını dalgalandıran Kutlu Ayaklanma kitlelerine bir yanıtı. Herne Konferansı, ardından sürgünde Batı Kürdistan Hükümeti'nin kuruluşunu ilan ederek halkımızı savunma ve Kürdistan'ın bağımsızlığı mücadelesini sürdürme kararı aldı.

29 Nisan 2004: Uluslararası El-Hayat gazetesi, "Cevad Mella'nın Sürgündeki Batı Kürdistan Hükümeti'ni Kurması"nı haber yaptı.

Detaylar, kitabımın Beşinci Bölümü'nde mevcuttur.

3 Mayıs 2004: Kuveyt gazetesi El-Siyassa, Batı Kürdistan'daki Kutlu Ayaklanma sonrası aldığımız sürgün hükümeti kararıyla ilgili benimle bir röportaj yaptı.

5 Mayıs 2004: Kürdistan Ulusal Demokratik Birliği'nin (KNDU) yayın organı Media gazetesi, Herne Konferansı'nın kararına dayanarak Sürgündeki Batı Kürdistan Hükümeti'nin ilanını duyurdu.

10 Mayıs 2004: Kürdistan Ulusal Kongresi (KNC), Sürgündeki Batı Kürdistan Hükümeti'nin ve anayasası dahil kurumlarının oluşumunu onayladı.

Detaylar, kitabımın Beşinci Bölümü'nde mevcuttur.

7 Kasım 2004: Avrupa'daki Kürt öğrenci ve gençleri için olağanüstü bir konferans düzenledim. Toplantıda, Avrupa Kürt Öğrenci ve Gençlik Ulusal Birliği'nin kurulması kararlaştırıldı. Birçok Kürt ve İngiliz figür katıldı.

Detaylar, kitabımın Beşinci Bölümü'nde yer almaktadır.

25 Kasım 2004: Kuveyt gazetesi El-Siyassa, Marvan Ali'nin, Batı Kürdistan'ın bağımsızlığı için Amerikalı yetkililerle yaptığım görüşmeyi anlatan haberini yayınladı.

5 Aralık 2004: Londra'da çeşitli örgütlerle birlikte "Kürdistan'ın Bağımsızlığı Referandumu Konferansı"na katıldım. "Kürdistan'ın bağımsızlığı, gerçek bir Varoluş Mücadelesidir" başlıklı bir konuşma yaptım.

7 Ocak 2005: Berlin'de, hocam Prof. Cemal Nebez'i evinde ziyaret ettim. Berlin Kürt Halk Evi'ndeki seminerimiz ve Apo Osman Sabri'nin 100. doğum yıldönümü konferansı hakkında uzun bir sohbet ettik.

Solda: Cevad Mella; Sağda: Kürt düşünür Cemal Nebez

Berlin'de Kürt Halk Evi Semineri ve Dr. Cemal Nebez ile Katılım

1 Ağustos 2005

Berlin'deki Kürt Halk Evi'nin daveti üzerine, Dr. Jemal Nebez ile birlikte bir seminere katıldım. Ayrıntılar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Beşinci Bölümü'nde bulunabilir.

Osman Sabri'nin 100. Doğum Yıldönümü Konferansı

1 Eylül 2005

Berlin'de, Kürt halkının özgürlüğü ve Kürdistan'ın bağımsızlığı mücadelesinde yer alan Osman Sabri'nin

doğumunun 100. yılı anısına düzenlenen bir konferansa katıldım. Ayrıntılar, kitabımın Beşinci Bölümü'nde mevcuttur.

İngiltere Başbakanı Tony Blair ile Görüşmem

29 Nisan 2005, İngiltere Başbakanı Tony Blair ile bir araya gelerek, Kürt davası ve Kürt bayrağı hakkında bir muhtıra sundum. Kürt bayrağı, dünya güçlerine Kürdistan'ın bağımsızlık meselesini hatırlatan önemli bir semboldür. Benzer muhtıraları görüştüğüm tüm siyasi liderlere ilettim. Detaylar: Kitabımın Beşinci Bölümü.

Sağda: Jawad Mella ve İngiltere Başbakanı Tony Blair

Suriye İstihbaratının Şeyh Mashouq al-Khaznawi'yi Kaçırmasını Kınadım

10 Mayıs 2005

Suriye istihbaratının, 2004'te Batı Kürdistan (Rojava) ayaklanmasındaki onurlu milliyetçi duruşu ve faaliyetleri nedeniyle Şeyh Mashouq al-Khaznawi'yi Şam'da kaçırmasını kınayan bir açıklama yayınladım.

Detaylar: Kitabımın Beşinci Bölümü.

Şansölye Charlie Trelogan: "Vatanınız Çalındı"

30 Temmuz 2005

Londra'da 5. Kürdistan Ulusal Kongresi'ni düzenledim. Kongrede, Hammersmith ve Fulham Belediye Başkanı Charlie Trelogan şu sözleri söyledi:

"...Bir kez daha, çalınan vatanınıza tek bir millet olarak döneceksiniz, onu sizden çalan diğer milletlere değil."

Bu sözler üzerine, Kürt mücadelesinin değerli isimleri Dr. Jemal Nebez ve Avukat Kamil Zhir'e dönerek:

"Şimdiye kadar Kürdistan'ın işgal edildiğini söylüyorduk... Ancak gerçek, Trelogan'ın dediği gibi: Vatanımız çalındı. Yazdıklarımızı yeniden gözden geçirmeliyiz." dedim.

Kongre görüntüleri: YouTube Linki:

<https://www.youtube.com/watch?v=mHX1izJO1E4>

Detaylar: Kitabımın Beşinci Bölümü.

Fotoğraf: 5. Kürdistan Ulusal Kongresi'nden bir kare

Lübnan'da TV Tartışması: "Yasak Bölgede"

13 Aralık 2007

Lübnan'ın New TV kanalında Dr. Ghassan al-Atiyyah (Londra), Dr. Mahmoud Othman (Bağdat) ve Kürt aktivist İbrahim Youssef (Qamishli) ile Kürt meselesini tartıştığım bir programa katıldım.

Detaylar: Kitabımın Beşinci Bölümü.

Tony Blair'in Konutunda Kürt Bağımsızlık Gösterisi

24 Ağustos 2005

Londra'da İngiltere Başbakanı Tony Blair'in konutu önünde bir protesto düzenlendi. Kendisine, Kürt halkının bağımsızlık hakkı ve bir Kürt devletinin kurulması talebini içeren bir muhtıra sunuldu. Resmi bir Kürt delegasyonu, Kürdistan'ın bağımsızlığı için referandum talep eden 10 bin imzalı bir dilekçe iletti.

Detaylar: Kitabımın Beşinci Bölümü.

ABD Kongresi'nde Batı Kürdistan Konferansı

12-13 Mart 2006

Washington DC'deki ABD Kongresi'nde düzenlenen Batı Kürdistan Konferansı'na geleneksel Kürt kıyafetleriyle katıldım. Bu, Kürtler için tarihi bir andı—tıpkı Kürdistan Başkanı Mesud Barzani'nin Kürt kıyafetiyle ABD Başkanı George Bush ile görüşmesi gibi.

Jawad Mella, ABD Kongresi'nde konuşma yaparken

Detaylar: Kitabımın Beşinci Bölümü.

ABD Başkanı George Bush'a Mektup

29 Nisan 2006

ABD Başkanı George W. Bush'a, Büyük Kürdistan ve Kürt halkının bağımsız devlet hakkı konusunda bir mektup gönderdim.

Avrupa Parlamentosu'nda Kürt Kıyafetiyle Tarihi Katılım

27-29 Mayıs 2006

Brüksel'deki Avrupa Parlamentosu'nda düzenlenen Batı Kürdistan Konferansı'na geleneksel Kürt kıyafetleriyle katıldım.

Detaylar: Kitabımın Beşinci Bölümü.

Konferans: "Küresel Bir Medeniyet mi, Yoksa Çatışma mı?"

20 Ocak 2007'de, Londra'da Britanya Parlamentosu'nun karşısındaki Kraliçe Elizabeth II Salonu'nda "Küresel Bir Uygarlık mı Yoksa Medeniyetler Çatışması mı?" konferansına katıldım. Konferans, Londra Belediye Başkanı Ken Livingstone tarafından desteklenmişti ve Birleşik Krallık'taki tüm etnik azınlık gruplarının temsilcileri de dahil olmak üzere binin üzerinde Britanyalı şahsiyet katıldı. Tartışılan konular şunlardı:

Britanya'nın çok kültürlü bir topluma dönüşümü

"İlerici sömürgecilik" kavramı

Küreselleşmede medyanın rolü

Dini kıyafet giyme hakkı

Aydınlanma değerleri ve çağdaş toplum
Düşünce, vicdan ve inanç özgürlüğünün savunulması
Bir "İslami tehdit" olup olmadığı
Tüm ırkçılık biçimlerine örnek olarak antisemitizm
Terörle mücadelede sivil özgürlükler ve işkence kullanımı
Orta Doğu'da demokratik çözümler
Londra'nın çok kültürlü yapısında bu tür tartışmaların etkisi

Onlarca yıldır, Kürt halkının sesini uluslararası platformlara taşımak için durmaksızın çalıştım... Bu bağlamda, gurur duyduğum tarihi bir anda bu konferansta söylediklerimi aktarmak isterim. İşte, 1.000 Britanyalı devlet adamı ve Birleşik Krallık'taki etnik/dini toplulukların temsilcileri önünde yaptığım üç önemli müdahale:

1. Churchill'in Sarhoş Çizdiği Sınırlar

"Eğer medeniyetler çatışmasını önlemek istiyorsak, meselenin tarihsel köklerine, 20. yüzyılın başındaki sömürge anlaşmalarına dönmeliyiz. Neden o günden bu yana Kürt halkına bağımsız bir devlet hakkı tanınmadı? Bu konuda, Margaret Thatcher'dan John Major ve Tony Blair'a kadar pek çok Britanya Başbakanı'na mektuplar yazdım. Bugün size (ana sahnede Belediye Başkanı Ken Livingstone'u işaret ederek) soruyorum: Neden Britanya, Kürtlere bir devleti reddetti? Kürtlerin kaderinin, I. Dünya Savaşı'nda Britanya'nın Sömürgeler Bakanı olan Winston Churchill gibi bir ayyaşın elinde belirlenmesi adaletsizliktir.

Söylenir ki, Orta Doğu'nun sınırlarını çizerken sarhoştı— işte bu yüzden haritada mantıksızca sağa sola kırılan düz çizgiler görürsünüz. Churchill'in sarhoşluktan gelen hıçkırıkları, kaleminin kontrolsüzce hareket etmesine neden oldu. Böylece Kürdistan, Churchill'in hıçkırıklarıyla parçalandı. Bugün (Livingstone'a doğru parmağımı kaldırarak), sizden, Churchill'in sarhoş hıçkırıklarının vatanım Kürdistan'a verdiği zararı düzeltmenizi talep ediyorum."

(Alkışlar)

Birkaç dakika sonra, Belediye Başkanı Ken Livingstone söz alarak, "Winston Churchill korkunç şeyler yaptı..." itirafında bulundu. Yanımdaki kişi fısıldadı: "Sözleriniz onu gerçekten etkiledi."

2. Kürdistan'ın Haritadan Silinmesi

"İran Cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinejad, 'İsrail'i haritadan sileceğim' dediğinde tüm dünya onu kınadı— ben de kınıyorum. Ancak İsrail'den on kat büyük olan Kürdistan, 90 yıl önce haritadan silindi ve ne büyük ne de küçük bir güç bu suçu kınadı. Aynı zamanda, keşke Kürdistan'daki Kürtlere, İsrail'in Araplara davrandığı gibi— hatta Britanya'nın kedilere ve köpeklere davrandığı gibi davranılsaydı. Britanya'da ev hayvanlarının boynunda 'Bu bir kedidir' veya 'Bu bir köpektir' yazan metal künyeler var. Ama Kürt halkı, 'Bu bir Kürt'tür' diyen bir kimliğe bile sahip değil."

(Alkışlar)

3. Bağımsızlık Hareketlerindeki Çifte Standart

"Araplar ve Müslümanlar, Çeçenya, Filipinli Müslümanlar ve Filistin için bağımsızlık talep ediyor—ama bağımsız bir Kürdistan'a 'Hayır' diyor. Yıllar önce Doğu Timor, Endonezya'dan bağımsız oldu. Altı ay önce de Karadağ, referandumla Yugoslavya'dan ayrıldı. Biz de Kürdistan için bunu talep ediyoruz."

(Alkışlar)

Konferansın sonunda, pek çok katılımcı güçlü konuşmalarım için teşekkür etti. Bir Britanyalı kadın hakları lideri, gözyaşları içinde söylediği "Bir ayaşın, bir halkın hayatını trajediye dönüştürmesi çok acı" sözleriyle beni derinden etkiledi.

Bugün bile, konferansa katılan Britanyalı etnik/dini azınlık liderleri bana ulaşarak, "Churchill'in hıçkırıklarının vatanınız Kürdistan'a verdiği zararı düzeltmede size başarılar diliyoruz" diyorlar.

Aşağıda, katılımcılardan bazılarının fotoğrafları bulunuyor. Ön sırada otuyordum ve İngilizce yaptığım konuşmalar, bin kişi önünde mikrofonla iletildi. Her konuşmamda, seviriciden gelen alkışlar adeta bir deprem gibiydi.

Soldan: Ön sırada oturan Jawad Mella

Soldan: Konferansta konuşma yapan Jawad Mella

21-22 Nisan 2007'de, Sayın Sami Faraj Ali, ANN TV'de Suriye ve Batı Kürdistan'daki (Rojava) Kürtlerin özgürlük ve bağımsızlık hakları üzerine benimle bir dizi röportaj yaptı.

Sağdan: Jawad Mella, Kürdistan bayrağı ve Sami Faraj Ali.

25 Mayıs 2007 tarihinde, Süleymaniye'de saygın gazeteci Nizar Muhammed, Stefan Şmzinani, Salahuddin Beyzidi, Ömer Faris ve Mervan Salah Hilmi gibi bir grup Kürt gazeteci tarafından kurulan Kürdistan Yezidilerini Savunma Komitesi'ne katıldım.

24 Haziran 2007 tarihinde, Dr. Jemal Nebez'in talebi üzerine -önsözün başta Kürtçe, sonda İngilizce olması koşuluyla- Toplu Eserlerinin 7. Cildi için önsöz yazdım. Onun ricasını yerine getirdim ve bana olan güveni için

kendisine teşekkür ettim. Kitabın tam bağlantısı aşağıdadır:

<https://www.knc.org.uk/wp-content/uploads/2017/04/M.-JN-Collected-7-Internet.pdf>

6 Temmuz 2007 tarihinde, ünlü gazeteci Ali El-Hac Hüseyin, çeşitli Kürt ve Orta Doğu meseleleri hakkında benimle "Anlaşmayalım... Diyalog Kuralım... Belki Anlaşırız... Cavad Mella ile!" başlıklı bir basın röportajı yaptı.

Detaylar, "Kürdistan'ın Bağımsızlığı İçin Otobiyografim ve Mücadelem" adlı kitabımın Beşinci Bölümü'nde bulunabilir.

18 Temmuz 2007 tarihinde, Dr. Rizvan Badini, Londra'daki Batı Kürdistan Derneği'nde yeni kitabı hakkında bir konferans verdi. Toplantıya, aralarında Dr. Kemal Mazhar Ahmed ve eşi, Şaho Amin ve eşi, Hani Hacer Mokriyani, Dr. Tarık Paşa El-Amadi, Mühendis Gayas Ahmed, Şirko Habib, Kemal Amedi, Bavi Şorş ve diğerlerinin bulunduğu birkaç Kürt ve Arap şahsiyet katıldı.

Konferanstan sonra, yerimden soru-cevap oturumunu yönettim. Dr. Kemal Mazhar Ahmed şu gözlemde bulundu:

"Jestlerinize bana, politikacıları ve liderleri perde arkasından yönlendiren Zerdüşt din adamları olan Moug'ları hatırlatıyorsunuz."

Kendisine teşekkür ederek yanıt verdim:

"O kadar değil, sevgili doktor!"

Detaylar, "Kürdistan'ın Bağımsızlığı İçin Otobiyografim ve M¼cadelem" adlı kitabımın Beşinci Bölümü'nde bulunabilir.

17 Ekim 2007 tarihinde, dünya liderlerine ve uluslararası kuruluşlara yüzlerce mektup göndererek Türk ordusunun Güney Kürdistan'a (Irak Kürdistanı) yönelik saldırısını kınadım. Uluslararası toplumu, Kürt halkının bağımsız bir devlet kurma hakkını desteklemeye ve onları koruyacak egemen bir Kürt devletinden yoksun olan halkımıza saldırmaktan Türk ordusunu (ve Kürdistan'daki diğer işgalci güçleri) vazgeçirmeye çağırdım.

Bu bağlamda, aşağıdaki TV kanalları benimle röportaj yaptı:

Abu Dabi TV'de Dr. Cavad Mella ile Röportaj (23 Ekim 2007)

El-Őarkıye TV'de Dr. Cavad Mella ile Röportaj (24 Ekim 2007)

BBC TV'de Dr. Cavad Mella ile Röportaj (25 Ekim 2007)

Ayrıca, Kürdistan Ulusal Kongresi'ni (KNC) temsilen Bayan Fereshta Rabar, Al Jazeera International'da (18 Ekim 2007) röportaj verdi.

23 Ekim 2007 tarihinde, Türk Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan'ın İngiltere Başbakanı Gordon Brown'a yaptığı sürpriz ziyaret sırasında, Londra'da İngiliz Başbakanlık ofisinin önünde bir Kürt protestosu düzenledim. Protesto

sabah 9'dan öğlen 12'ye kadar sürdü ve bu sırada Abu Dabi TV benimle röportaj yaptı. Protestoya, röportaj sırasında yanımda duran İbrahim Halil ve Alan Mürşit de katıldı.

Erdoğan'ın konvoyu ayrılırken, Alan Mürşit, Kürdistan bayrağını sallayarak ve "Yaşasın Kürdistan! Yaşasın özgürlük!" diye bağırarak arabasına doğru koştu.

Detaylar, "Kürdistan'ın Bağımsızlığı İçin Otobiyografim ve Mücadelem" adlı kitabımın Beşinci Bölümü'nde bulunabilir.

27 Kasım 2007 tarihinde, eski Sovyetler Birliği'nden Kürt akademisyen Profesör Nadir Nadirov beni ziyaret etti. Kurmuş olduğum Kürt Müzesi'ni beğendi ve Kürt halkının trajedilerini tartıştık. Bu trajedilerin kök nedeninin, Kürt siyasi liderlerin gündemlerinde ve mücadelelerinde bağımsızlık davasını terk etmeleri olduğu konusunda hemfikir olduk.

Detaylar, "Kürdistan'ın Bağımsızlığı İçin Otobiyografim ve Mücadelem" adlı kitabımın Beşinci Bölümü'nde bulunabilir.

Sağdan: Cavad Mella ve Profesör Nadir Nadirov

28 Kasım 2007 tarihinde, Suriye İşgali Altındaki Batı Kürdistan'da Kürt Sorunu başlıklı, İngilizce bir kitap yayınladım. Bu kitap, I. Dünya Savaşı sonrasında sömürgeci Lozan Antlaşması (1923) ile Büyük Kürdistan'dan ayrıldığından beri Kürdistan'ın bu parçasında halkımızın çektiği acıları detaylandırmaktadır. Kitap şu bağlantıda mevcuttur:

<https://www.knc.org.uk/wp-content/uploads/2013/01/Western-Kurdistan-Book.pdf>

Detaylar, "Kürdistan'ın Bağımsızlığı İçin Otobiyografim ve Mücadelem" adlı kitabımın Beşinci Bölümü'nde bulunabilir.

13 Mart 2008 tarihinde, Londra Belediye Başkanı Bay Ken Livingstone'un, görkemli Newroz festivalini kutlamak üzere düzenlediği bir resepsiyona katılmak üzere davetini kabul ettim. Etkinlik sırasında, Kürt özgürlüğü ve Kürdistan'ın bağımsızlığı meselesini en üst düzeyde gündeme getirmesi konusunda kendisiyle konuştum.

Detaylar, "Kürdistan'ın Bağımsızlığı İçin Otobiyografim ve Mücadelem" adlı kitabımın Beşinci Bölümü'nde bulunabilir.

İlk Uluslararası Soykırım Konferansı

16 Mart 2008 tarihinde, Londra'daki Kensington Belediye Sarayı'nda düzenlenen, Kürt halkına yönelik Enfal ve Halepçe Soykırımı hakkındaki İlk Uluslararası Konferans'a katılmak üzere bir davet aldım.

Halepçe ve Enfal meseleleri, tıpkı Kürtlere yönelik diğer soykırım vakaları gibi, herhangi bir kişi veya grup tarafından sahiplenilemez veya tekelinde tutulamaz. Bunlar, Kürt halkının bir bütün olarak varlığıyla ilgilidir ve her Kürt'e aittir. Her Kürt bireyin, bu vahşeti kınamak için konferanslar düzenleme, toplantılar yapma, protestolar gerçekleştirme veya bildirimler yayınlama hakkı vardır.

Benim bakış açım göre, herhangi bir şehirde bir grup bu sorumluluğu üstlendiğinde, diğerleri Kürt eylemlerinin parçalanmasını önlemek için onlara katılmalıdır. Bu düşünceyle, Halepçe ve Enfal'i Londra'da anmayı planlamıştım. Ancak, başka bir grubun 16 Mart 2008

tarihinde zaten bir konferans düzenlemeye başladığını gördüm ve özellikle de bazılarının arkadaşım olması ve beni şahsen davet etmesi nedeniyle katılmaya karar verdim.

Konferansın Gidişatı

Yaklaşık 150 Kürt ve destekçisi, bu olayların 20. yıldönümünde Halepçe ve Enfal trajedilerini değerlendirmesi gereken konferansa katıldı. Ancak konferans beklenen standardı karşılamadı.

Yüzeysel Düzeyde: Salonda hiç Kürt bayrağı yoktu. Bir tane istediğimde, organizatörler Kensington Belediye Sarayı'nın poster veya bayrak asmayı yasakladığını iddia ederek reddetti.

"Kürt bayrağının yasak olduğu bir etkinliğe katılmaya istekli değilim" diyerek yürüyüp dışarı çıktım. Birkaç organizatör peşimden geldi ve geri dönmem için yalvardı. Onlara, "Bu yalvarma meselesi değil - bayrak konusunda taviz vermeyeceğim" dedim.

Tam onlarla yüksek sesle tartışırken, sevgili arkadaşım İbrahim Malla Zada ve ailesi geldi. Kızı bana yaklaştı, çantasından bir Kürt bayrağı çıkardı ve ben de ona bayrağı ana sahneye asmasını söyledim. O da öyle yaptı (aşağıdaki fotoğrafta görüldüğü gibi) ve ancak o zaman konferansa geri döndüm.

Birçok katılımcı beni zafer işaretleriyle selamladı, ancak organizatörlerin yüzlerindeki hoşnutsuzluk açıldı.

Katılmayı kabul etmeme rağmen, bayrağın konumu ideal değildi - ön ve merkezde, organizatörlerin kafalarının üstünde olmalıydı. Onun yerine, onlar bayrağın uzak bir yere konmasını dayattılar, bu da Kürt bayrağına olan nefretlerini ortaya koydu.

Öz Düzeyinde: Katılımcılar arasında Kürt ve Kürt olmayan akademisyenler vardı, ancak organizatörler konuşmacı olarak sözde "uzmanlar" ve "aydınlar" seçtiler.

Birçoğu 20 ila 30 dakika konuştu, ancak kimse söylediklerini anlamadı - ya kendileri net değildi ya da kasıtlı olarak izleyiciyi şaşırtmak için dolambaçlı konuştular.

Bu bana, Halepçe ve Enfal trajedilerinden sonra 1989'da Berlin'de düzenlenen Avrupa Kürt Öğrenci Derneği konferansını hatırlattı. Katliamları tartışmak yerine, katılımcılar organizasyonun adını "Avrupa'daki Kürt Öğrenciler"den "Kürdistan Öğrencileri Avrupa" olarak değiştirip değiştirmemeyi tartışarak zaman kaybettiler. Saatler süren tartışmalardan sonra teklifi geri çektiler ve konferans gerçek meseleleri ele almadan sona erdi.

Benzer şekilde, bu konferansta da kimse soykırımı uygun şekilde tanımlamadı - bu konuda Dr. Gregory (Genocide Watch temsilcisi) hariç, soykırımı sekiz aşamada tarif etti. Müdahale ederek, soykırımın üç aşamada özetlenebileceğini söyledim:

Kurbanları tanımlamak,
Onları kamplarda toplamak,

Onları ölümlerine göndermek (Yahudiler için Holokost; Kürtler için güney Irak'taki toplu mezarlar).

Dr. Gregory, bu üç aşamanın kendi sekiz aşamasıyla eşleştğini kabul etti.

Daha sonra, Kürdistan Bölgesel Yönetimi Enfal İşleri Bakanı Bayan Çnar Saad detaylı bir rapor sundu. Ardından ona ve dinleyicilere hitaben:

"Daha önce 8.000 kaçırılan Barzani Kürt'ünün davasını uluslararası kuruluşlara ilettim, ancak bir isim listesi talep ettiler. Ricam üzerine, merhum Şeyh Mohammed Halid Barzani ve Şeyh Cihad Barzani bana 8.000 kişiden 2.280'inin isminin olduğu bir liste verdiler, bunu çevirip BM'ye sundum. Kısa süre sonra, konuyu BM merkezinde New York'ta görüşmek üzere resmi bir davet aldım."

Ardından Bayan Saad'a sordum: "Benzer bir eylemde bulunabilmemiz için 182.000 Enfal kurbanının bir listesi var mı?"

Maalesef böyle bir liste olmadığını söyledi.

Son Düşünceler: Konferans organizatörlerinin cahil olduğuna inanmıyorum - ancak zaman, para ve çaba, onların rotasını düzeltmek için boşa harcanmamalı. Yıkılan, eğri bir duvarın üzerine ev inşa edemeyiz.

Konferans yönetimi, Kürdistan bayrağına olan nefretleri nedeniyle, resimde görüldüğü gibi, bayrağın kendilerinden uzak bir yere konulmasını emretti.

26 Mart 2008 tarihinde, Mısır Devlet Başkanı Hüsnü Mübarek'e, Suriye'nin Şam kentinde yapılması planlanan Arap Zirvesi'ne katılmayı reddettiği için bir tebrik mektubu gönderdim.

Detayları, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Beşinci Bölümü'nde bulabilirsiniz.

18 Nisan 2009 tarihinde, Londra'da Altıncı Kürdistan Ulusal Konferansı'nı düzenledim.

Detayları, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Altıncı Bölümü'nde bulabilirsiniz.

5 Ekim 2010 tarihinde, İngiltere Dışişleri Bakanlığı önünde bir protesto düzenledim ve Kürt sorunuyla ilgili olarak Kürdistan Ulusal Konferansı adına bir muhtıra sundum. Bu, 1984 sonlarında, Margaret Thatcher'ın Başbakan olduğu dönemde Londra'ya geldiğimden beri İngiliz hükümetine sunduğum onlarca muhtıradan biriydi. Bunun gibi muhtıralarımın çoğu üç temel nokta içeriyordu:

1. İngiltere ve Fransa neden Kürdistan'ı bölüp parçalarını yabancı devletlere verdiler?
2. Kürt halkı, bu bölünmeyi haklı çıkaracak size karşı herhangi bir suç işledi mi? Eğer öyleyse, lütfen bu suç u veya hatayı bana bildirin ki tekrarlamayalım.
3. Böldüğünüz vatan olan özgür ve birleşik bir Kürdistan'ı restore etmek için herhangi bir planınız var mı? Gönderdiğim her muhtıra için şunu belirten yanıtlar aldım:

"Mektubunuzu aldık ve içeriğini dikkate aldık." Ancak böyle bir yanıt, mümkün olduğu her ortamda yinelediğim sorularıma cevap vermiyor. Detayları, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Altıncı Bölümü'nde bulabilirsiniz.

BM Kararının 50. Yılı Anma Toplantısı

16 Kasım 2010 tarihinde, 1960 BM Dekolonizasyon (Sömürgecilikten Kurtulma) Kararı No. 1514'ün 50. yıldönümü dolayısıyla İngiliz Parlamentosu'nda

düzenlenen bir toplantıya katıldım. Toplantıyı Williams Eileen ve bir İngiliz Milletvekili olan Angus Brendan MacNeil düzenlemişti.

1960'da BM, dünyanın geri kalan sömürge altındaki halklarını ele alan 1514 numaralı Dekolonizasyon Kararı'nı yayınladı.

Belirtmek gerekir ki, Kürdistan'ın ilk bölünmesi 1514'te İran Safavi İmparatorluğu ile Osmanlı İmparatorluğu arasında gerçekleşti - tesadüfen BM kararıyla aynı numarayı (1514) taşıyor. Bu numaranın bir tesadüf mü yoksa Kürdler için bilinçli olarak mı seçildiğini bilmiyorum. Devletsiz Milletler Birliğine Doğru: Vurgulananlar:

- Burma Birliği'ndeki Karen halkı ve diğer etnik gruplar (Boa Boa Fan)
- Irak'taki azınlıklar (Mandeanlar ve Hıristiyanlar üzerine odaklandı - Mandean İnsan Hakları Derneği)
- Kürdistan da işgal altında bir topraktır
- Belucistan da işgal altında bir topraktır
- Batı Ermenistan da işgal altında bir topraktır
Dr. Cevad Mella ve Dr. Farhan Ahmed, I. Dünya Savaşı'ndan beri Suriye tarafından işgal edilen Batı Kürdistan'ı temsil ettiler.

Toplantıdaki Konuşmam:

"Hanımefendiler, beyefendiler, Kürdistan uzun zamandır haritadan silinmiştir ve hiç kimse - hiçbir kuruluş veya devlet - bu suçu kınamamıştır. Birleşmiş Milletler'den iki liste aldım:

1. Yaklaşık 200 bağımsız üye devletin listesi.
2. Henüz özgür olmayan, hala işgal altındaki 16 halkın listesi.

Ancak Kürdistan'ı iki listede de bulamadım - ne özgür bir ülke olarak, ne de işgal altında bir ülke olarak. Bu, Kürdistan'ın haritadan silindiği anlamına geliyor. Başka bir deyişle, vatanımız çalınmış, gasp edilmiş ve yok sayılmıştır.

Kürt halkının meselesi, tıpkı Beluci halkı gibi kendi devletlerine sahip olmaktır. (Burada Milletvekili Angus Brendan MacNeil ellerini kaldırıp, "İskoçya'yı unutmayın!" dedi - ben de onaylayarak başımı salladım.) Ancak, Irak'taki Mandeanelerin ve Hıristiyanların tamamen farklı bir mücadelesi var - demokratik ve insan hakları için bir mücadele. Biz Kürt halkı bir azınlık değiliz. Bağımsız bir Kürt varlığı talep ediyoruz ki bu, bizi çevreleyen acımasız rejimler arasında imkansızdır. Onların 1400 yılı aşkın bir öldürme geçmişi vardır. Peygamber Muhammed'in torunu Hüseyin'i Irak'ta vahşice öldürdüler - vücudu Şam'da, başı Kahire'de bulundu. Onlar kutsal addedilen birini bu kadar vahşice öldürebilirlerse, sıradan insanlara neler yapmazlar? Bu kadar vahşi komşularla, halkımız onları koruyacak bir Kürt devleti olmadan güvende yaşayamaz. Bugün, Kürdistan'ın çoğu yerinde - özellikle Batı Kürdistan'da (Suriye tarafından işgal edilen) - soykırım ve etnik temizlikle karşı karşıyayız. Suriye rejimi

1960'ta 380 Kürt çocuğunu diri diri yaktı, 2005'te Şeyh Meşhuq el-Haznevi gibi liderlerimizi suikastle öldürdü ve 2004 Kürt ayaklanması sırasında yüzlerce Kürt gencini sokaklarda ve işkence altında katletti. Diğerleri Suriye ordusunda zorunlu askerlik hizmeti sırasında öldürüldü... Buna ek olarak, Suriye devleti Kürtlerin mülklerine el koyuyor, vatandaşlıklarını iptal ediyor ve Kürt dili ve kültürüne karşı kültürel soykırım uyguluyor. Dinlediğiniz için teşekkürler."

Kürt Halkı BM'nin 1960 Dekolonizasyon Yasası'ndan Haberdar mı?

Kürt halkı, BM'nin 1960'ta dünyanın sömürgecilikten kurtarılması ve hâlâ sömürge altındaki halklara özgürlük tanınması için uluslararası bir yasa çıkardığını biliyor mu? Herhangi bir Kürt lideri bu yasadan bir açıklamada, broşürde veya kitapta hiç bahsetti mi? Neden bunun hakkında konuşmuyorlar? Neden gerçeği Kürt halkından saklıyorlar?

Bu yasa hakkındaki mesajım: Özgürlük istiyorsanız belki ondan faydalanabilirsiniz.

Ne yazık ki, Kürt siyasi liderleri bu BM kararını - veya diğerlerini - kullanmadılar çünkü Kürdistan'da hiçbir parti Kürdistan'ın sömürge altında olduğunu kabul etmiyor. Hepsi, bize karşı işlenen tüm suçlara rağmen, Kürdistan'ı işgal edenlerin Kürtlerin 'kardeşleri' olduğunu iddia

ediyor.

Böylece BM, Kürtlere şunu söylüyor:

"'Aile anlaşmazlıklarına' ve 'kardeşler' arasındaki iç meselelere müdahale etmek yetkimiz dâhilinde değildir!"

Öturanlar (Soldan Sağa): Farhan Ahmad, Cevad Mella ve Angus Brendan MacNeil, (Diğerleri Ermeni, Beluci, Mandeian, Mapuche ve diğer halkların temsilcileriydi.)

20 Temmuz 2011 tarihinde, "Kürt Halkı Neden Henüz Özgürlüğe Kavuşmadı?" başlıklı bir makaleyi Kürtçe yazdım.

Detayları, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Altıncı Bölümü'nde bulabilirsiniz.

Londra'daki Kürt ve Suriye Muhalefeti Konferansı

30 Temmuz 2011 tarihinde, Londra banliyölerinde düzenlenen bir Suriye muhalefeti konferansına katıldım. Bu, yakında Washington'da yapılması planlanan daha geniş bir konferans öncesi bir ön toplantıydı. Toplantı, görüş alışverişi için bir platform görevi gördü ve katılımcılar çeşitli fraksiyonları temsil ediyordu - Müslüman Kardeşler'den delegeler, solcular, Kürt siyasi partileri, Kürt Gençlik Koordinasyon Birliği, Batı Kürdistan'daki (Rojava) halkımızın gösterilerinin saha liderleri ve ayrıca Avrupalı ve Amerikalı siyasi figürler, Londra'daki Alman Büyükelçiliği'nden bir temsilci, İngiliz Kilisesi'nden bir delege ve diğerleri.

Batı Kürdistan Sürgün Hükümeti Başkanı adına katılımcılara yedi sayfalık bir açıklama sundum. Ayrıca, ABD Dışişleri Bakanlığı'nda kıdemli danışman ve birkaç ülkede eski büyükelçi olan Bay Mark Hambley'e "Kürdistan ve Kürtler" kitabımı hediye ettim. Bay Hambley kitap için teşekkür etti ama şaka yollu olarak, "Lütfen imzalar mısınız, çünkü yakında cumhurbaşkanı olacaksınız ve sizinle görüşmek imkansız hale gelecek!" dedi. Ben de, "Kürt Sultanı Selahaddin Eyyubi sadece Suriye'nin hükümdarı değil, tüm Arapların ve Müslümanların lideriydi. Ancak onun liderliğinde Kürdistan kurtarılmadı. Ben bunu tekrarlamayı hedeflemiyorum - benim tek amacım Kürdistan'ın bağımsızlığıdır" diye yanıt verdim.

Konferans sırasında Şunlar da dahil olmak üzere birkaç m¼dahalede bulundum:

1. Suriye devrimi, t¼m devrimlerin en g¼çl¼s¼d¼r ¼nk¼ Suriye rejimi hem Doğu'dan hem Batı'dan (Rusya ve ABD), hem İslam'dan hem Yahudilik'ten (İran ve İsrail) ve hatta Arap Ligi'nden destek aldı. Her biri rejimi farklı nedenlerle destekliyor, ancak devrim devam ediyor. Rejim, i ve dış desteğine rağmen başarısız olacaktır ¼nk¼ halkın g¼c¼ sınırsızdır.
2. Her etnik veya dini grubu ilgilendiren konularda referandum yapılmalıdır. K¼rtler kendi kaderlerini kendileri belirlemeli, Hıristiyanlar kendi haklarını kendileri tayin etmelidir. Bir Arap, bir K¼rd¼n kaderine karar vermemeli, bir M¼sl¼man bir Hıristiyan'ın haklarını dikte etmemelidir. Eğer bu olursa, bu yeni bir Baas benzeri baskının doęuŐunun işareti olacaktır.
3. Suriye rejimi yarım y¼zyıldır bir g¼venlik devleti politikası izliyor ve entelekt¼el, siyasi, sosyal, idari ve mali yozlaŐmaya dayanıyor. T¼m toplumsal katmanlara sistematik olarak yozlaşma yayarak, hiç kimsenin sesini yükseltmeye cesaret edememesi için her bireyin suç ortağı haline gelmesini sağlıyor. Rejim, bu alçak y¼ntemle ¼lke'deki yaşamın t¼m y¼nleri üzerinde kontrol¼ garanti altına alıyor.

Sağdan: Jawad Mella, ABD Dışışleri Bakanlığı danışmanı Mark Hambley ve William Morris.

Sürgündeki Suriye Kürt Topluluğu için Erbil Konferansı

28 Ocak 2012 tarihinde, Güney Kürdistan'da (Hawler) Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nin (KBY) himayesinde düzenlenen Suriye Kürt Topluluğu Erbil Konferansı'na katıldım.

Basına, Suriye'de bir Kürt hükümetinin kurulması gerekliliğini vurguladım; bunun Suriye rejimine karşı yabancı askeri müdahale gerektireceğini söyledim. AFP'ye (Agence France-Presse) şunları söyledim: "Uluslararası müdahale tek çözümdür. Bir emsalimiz var—Saddam

Hüseyin rejimi yabancı müdahale olmadan düşmeyecekti."

Detayları, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Altıncı Bölümünde bulabilirsiniz.

Lord Jeffrey Archer ile Görüşmem

2 Temmuz 2012'de, KBY'nin Londra Büyükelçiliği'nden İngiliz Parlamentosu'ndaki bir resepsiyona katılmak üzere bir davet kabul ettim. Orada:

Bayan Bayan Sami Abdul Rahman, KBY'nin Londra Temsilcisi,

Bay Falah Mustafa Bakir, KBY'nin Dışişleri Bakanı, Ve onlarca yıldır bir Kürt devleti savunuculuğu yapan Lord Jeffrey Archer da dahil olmak üzere uzun zamandır İngiliz dostlarımla görüştüm.

Detayları, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Altıncı Bölümünde bulabilirsiniz.

Sağdan: Jawad Mella ve Saygıdeğer Lord Jeffrey Archer

Ortadoğu Üzerine Yuvarlak Masa Sempozyumu

12 Temmuz 2012'de, Orta Doğu Halkları üzerine düzenlenen Yuvarlak Masa Sempozyumu'na katıldım ve Orta Doğu'nun ve halklarının gerçek doğası hakkında bir bildiri dağıttım.

İngiltere merkezli Uluslararası Forum, Mısır'da Müslüman Kardeşler'in seçim zaferi, Suriye'deki kan dökümü, Yemen devlet başkanının ve Kaddafi rejiminin devrilmesi ve Tunus'ta İslamcılarının yükseliş i ışığında "Arap Baharı mı yoksa İslami Kış mı?" başlıklı bir yuvarlak masa tartışması düzenledi. Bu olaylar, Orta Doğu'yu kaynama noktasına getirerek, iki yıldan kısa bir sürede demokrasi yanlısı ayaklanmaları başlatan laik gençliğin kazanımlarını tehdit ediyordu.

Diyaloğa, Kürdistan, Mısır, Suriye, Libya, Bahreyn, Hindistan, Burma, İsrail, Filistin ve Irak'tan aktivistlerin yanı sıra, Orta Doğu'nun meseleleri, mücadeleleri, acıları ve umutlarıyla ilgilenen İngiliz, Avrupalı ve Amerikalı figürlerden oluşan geniş bir dinleyici kitlesi katıldı. (Şiddetli yağmura rağmen katılım yüksekti, ki bu daha çok kış ortasında görülen bir durumdu—belki de bunun "kışlık bir bahar" olduğunun bir işaretiydi.)

Uluslararası Forum, Orta Doğu halkları meseleleri üzerine uzman bir grup seçerek önce görüşlerini sunmalarını, ardından soruları yanıtlamalarını ve açık bir tartışmaya katılmalarını sağladı. Sempozyum, yaklaşık üç saat sürdü

ve farklı görüşlere rağmen yapıcı ve saygılı tartışma düzeyi yüksekti.

Katılan Uzmanlar Listesi:

Dr. Shaul Zadka – Sempozyum Moderatörü
Dr. Jawad Mella – Kürdistan Ulusal Kongresi (KNC) Başkanı
Bay Mustafa Kanfani – Suriye Muhalefeti Aktivisti
Bay Adel Darwish – Mısırlı Yazar, Gazeteci ve Yorumcu
Bay Ahmed Al-Shaibani – Libya'da Demokratik Parti'nin Kurucusu.

Seminerin Açılışı

Dr. Shaul Zadka, semineri katılımcıları ve misafirleri selamlayarak açtı ve Orta Doğu'da olup bitenleri anlamak için bu tür tartışmaların acil ihtiyacını vurguladı. Ardından, uzun süredir devam eden Kürt mücadelesi nedeniyle övgüde bulunduğu Dr. Jawad Mella ile başlayarak uzmanları tanıttı.

Benim konuşmam şu şekildeydi:

Dr. Zadka'ya ve katılımcılara teşekkür ettim, Orta Doğu meselesi hakkında bir bildiri yazdığımdan ve seminer sonunda kopyalarını sağlayacağımdan bahsettim. Çok zaman almamak için bildiriyi özetledim:

"Bu yuvarlak masa toplantısındaki tüm kardeşlere selam olsun. Yüz yıldan fazla bir süre önce, büyük güçler 1923 Lozan Antlaşması'nda komplo kurarak, Orta Doğu'daki onlarca yerli halkın varlığını inkar etti—Amazigh, Darfuri, Nubian, Kürt, Yahudi, Ermeni, Arami, Süryani, Fenike, Kipti, Laz, Azerbaycanlı, Beluç ve diğerleri gibi. Görevimiz, bu ezilen halkları, çalınan vatanlarını geri almak ve hak

ettikleri isimler altında bağımsızlık ilan etmek için bir kurtuluş ittifakında birleştirmektedir."

Dikkatiniz için teşekkürler. (Seyirci alkışları.)

Daha sonra, Mustafa Kanafani Suriye devrimi, Suriye muhalefeti ve Suriye rejimi tarafından işlenen suçlar hakkında konuştu... Adel Darwish de, Mısır halkının bir bütün olarak Kıpti halkına ait olduğuna dair benim açıklamamı destekleyerek konuştu... Ahmed Al-Shaibani, Arap Baharı ve Libya deneyimini tartıştı, ayrıca Libya'daki Amazigh halkından ve diğerlerinden bahsetti. Aşağıda, seminerin moderatörü ve katılımcılarından gelen çeşitli konulardaki sorulara verdiğim yanıtlardan bazıları bulunmaktadır:

1. Büyük güçler, Orta Doğu halklarına karşı bu komployu düzenlediler çünkü yirmi hükümet ve muhalefet partisi yerine tek bir diktatörle uğraşmayı tercih ediyorlar. Geçen yüzyıl boyunca diktatörlük rejimlerini desteklerken yaptıkları buydu. Benzer şekilde, yirmi farklı halkla uğraşmak istemiyorlar ve onları Orta Doğu'da "Arap", "Türk" ve "Fars" halklarına indirgediler.
2. Suriye'de beş milyondan fazla nüfusu olan Kürt halkı bağımsızlığını kazanmalı ve devletini ilan etmelidir... Dr. Shaul'un bahsettiği özerkliğe gelince, bunu reddediyorum çünkü devlet olmak Kürt halkının meşru hakkıdır. Kürt devletinin gerekliliğine olan inancımı pekiştiren, geçen hafta Kahire konferansında Suriye muhalefeti liderliğinin yaptığı açıklamalardı—

Kürt halkına yönelik açık düşmanlıkları nedeniyle onları Beşar Esad'dan daha kötü görüyorum. Biz Kürtlerin böyle düşmanlarla bir arada yaşayamayacağını ilan ediyorum.

3. Sözde "Arap vatani" uydurma ve gayri mesrudur çünkü Araplarla yakın veya uzak hiçbir bağlantısı olmayan yirmiden fazla halkı zorla Araplaştırmıştır. Gerçek kimliklerini temsil eden bir vatanda yaşamayan halklar, üretken bir şekilde katkıda bulunamaz veya anlamlı bir şekilde katılamazlar. Böylece, bu yapay "Arap vatanını" görüyoruz, 250 milyondan fazla insanıyla Avrupa, Asya ve Afrika arasında geniş stratejik bir alanı işgal ediyor—dünyanın en zengin petrol rezervlerine ve daha fazlasına ev sahipliği yapıyor... Eğer bu kaynaklar gerçek, uydurma olmayan bir halka ("Arap halkı"nın aksine) ait olsaydı, dünyaya liderlik ederlerdi. Bunun yerine, küresel kalkınma endekslerinde en düşük sıralarda yer alıyorlar.
4. İran, Amerika ve Rusya'nın tutumu konusunda... Tamamen anlaşma içinde olduklarını ancak rollerini kendi aralarında dağıttıklarını söyledim: biri sert, diğeri ılımlı, üçüncüsü ise işbirlikçi rolünü oynuyor. Gerçekte, Suriye ve Kürt meselesinde tek bir politikaları var... İran ve Amerika arasında gerçek bir çatışma olmadığını teyit ediyorum. Tıpkı Amerika'nın Suriye'ye devrimi ezmesi için süre üstüne süre vermesi gibi, dünyayı İran'ın nükleer reaktörü meselesiyle yanıltıyor. Asıl sorun, devrilmesi gereken İran

rejimidir. Ama Amerika, İnan'ı nükleer programını durdurmaya zorlamak için sahte bir savaş uyduruyor—rejimin başka bir yerde başka bir reaktör inşa etmeyeceğinin garantisi yok. Mesele reaktör değil, rejimdir. Amerika dünyayı aldatıyor, İnan ve Suriye rejimlerine, tıpkı Rusya'nın rolü gibi—sadece farklı bir biçimde—tekrar tekrar süre veriyor.

5. Bir kadın, Kürdistan'ın bağımsızlığının zorluğunu, Kürtlerin birden fazla devlete yayılmış olması (Irak, Türkiye, Suriye, İnan) nedeniyle dile getirdi. Yanıtım: Evet, Kürdistan ve Kürt halkı birkaç ülke arasında bölünmüştür, ancak Irak Kürtlerini Türkiye, İnan veya Suriye'deki Kürtlerden ayıran başka bir halk yoktur. Onları ayıran, yapay devletlerin yapay sınırlarıdır. Kürtlerin, Kürdistan'ı birleştirmek ve özgürleştirmek için büyük güçlerin anlayışına ihtiyaçı var... Bu anlayış eksik çünkü Lozan Konferansı'nın sömürgeci politikası bugüne kadar devam ediyor, özetle şu: Kürdistan 20. yüzyılın başlarında bölündüğünden beri, Amerika uluslararası politikaya girdi ve dünya iki kampa bölündü—biri Amerika ile müttefik, diğeri muhalif. O zamandan beri, Kürdistan'ı işgal eden devletlerden biri veya daha fazlası Amerika yanlısıyken, diğerleri Amerika karştıdır. Böylece, Amerika'nın müttefikleri Türkiye'deki Kürtleri "terörizm" ile suçlarken, Amerika'nın düşmanları Irak'taki Kürtlere "Amerikan casusu" diyor. Sonuç olarak, Kürtler her iki taraftan da destek kaybediyor. Gerçek şu ki, Kürtlerin terörizm

veya casuslukla bağlantısı yok—onlar kötü niyetli bir köşeye sıkıştırıldılar. Uluslararası toplum, Kürtlerin küresel çatışmaların bir tarafı olmadığını, sadece vatanları Kürdistan'ın özgürlüğünü ve bağımsızlığını aradığını kabul etmelidir.

6. Son olarak, İsrail'in Arap Baharı devrimlerine karşı tutumu soruldu. 50 yılı aşkın Kürt hareketi deneyimime—siyasi bir lider, yazar, siyasi mahkum ve Kürdistan'ın özgürlüğü için bir savaşçı olarak—dayanarak yanıt verdim: Yahudi tarihini, Babil sürgününden Nazi Soykırımı'na kadar trajedilerle dolu olarak inceledim. Onları ezilen ve zulüm gören bir halk olarak biliyordum. Devletlerini kurduklarında, onurlu bir şekilde ezilenlerin yanında duracaklarına inandım. Yine de bugüne kadar, bir zamanlar yaptıkları gibi, soykırımla yüzleşen halklara karşı güçlü devletlerin yanında yer alıyorlar. İsrail, Şah dönemindeki İran'ı en büyük müttefik olarak görüyordu, ancak İran işgali altındaki Kürtlere karşı çıktı. Humeyni döneminde, bir gecede İran İsrail'in en büyük düşmanı oldu—yine de Kürtlere kayıtsız kaldı. Bugün, İsrail, Türkiye'nin her yıl düzinelerce İsrail karşıtı film ve dizi üretmesine rağmen, Türk işgali altındaki Kürtlerin çıkarlarına karşı Türkiye'yi destekliyor. İsrail'in sadece ezilen halklara karşı çıkmakla kalmayıp, aynı zamanda onların baskıcılarını desteklemesi beni hayrete düşürüyor—belki de uzun süreli zulmün psikolojik bir etkisi, onları "hoş geldin" diyen herkese minnettar yapıyor.

Ardından bir katılımcı, neden İsrail'in Barzani devrimine yardımından bahsetmediğimi sordu. Yanıtım: İsrail'in yardımı (yaralı Kürt savaşçıları için mobil bir sahra hastanesi) takdir ediliyor, ancak bir hastane ile Kürt devleti inşa edilemez.

7. Bir diğer soru şuydu: Irak'ın kuzeyinde bir Kürt devleti var mı? Yanıtım: İki yıl önce Güney Kürdistan'a (Irak'ın kuzeyi) gittim ve Kürdistan Parlamentosu Başkanı Dr. Kamal Kirkuki ile görüştüm. Onu kutladım: Artık yönetiminiz altında Kürt halkınız var, Kürt toprağında, bir hükümet, parlamento ve ordu ile—hepsi bir devletin özellikleri. Neden bağımsızlık ilan etmiyorsunuz? Yanıtı: Haklısınız, ancak bölgesel devletler bir Kürt devletine karşı çıkıyor ve Amerikalılar böyle bir devlet kurmamıza yardım etmedi. Katılımcı ısrar etti: Egemenlik uyguluyorlar mı? Dedim ki: Evet, resmi bir ilan olmaksızın tam teşekküllü bir devletler.

Seminerin sonunda, coşkulu bir alkış vardı. Çoğu katılımcı elimi sıktı, iletişim bilgilerini değiştirdi ve değerli tartışma için bana teşekkür etti. Ben de onlara teşekkür ettim ve onlara aşağıdaki iki dilli (Arapça/İngilizce) bildiri verdi:

Haritadan Silinen 20 Orta Doğulu Halka İlişkin Gerçekler

Bu yuvarlak masa toplantısındaki herkese selamlar.

Bugünkü toplantımızda tartışılacak konu, tüm dünyayı rahatsız eden en kritik meselelerden biri olup, derinlemesine incelenmesi ve çözülmesi gerekmektedir. Bu konudaki bakış açımı sunmak ve bunun onayınızı ve anlayışınızı kazanmasını umuyorum.

Sayın katılımcılar,

Bir yüzyılı aşkın süredir, büyük güçler kendi çıkarları için ve Orta Doğu halklarının aleyhine olacak şekilde kötü niyetli bir komplo düzenlediler. Bu komplonun zirvesi, 1923'teki Lozan Antlaşması oldu. Bu antlaşma, Orta Doğu'nun yerli halklarının varlığını inkar etti ve onları bölerek, yapay olarak oluşturulmuş Arap, Türk, Fars ve Pakistan devletlerine bağladı. Bu, sadece bir sömürgeleştirme değil, aynı zamanda topraklarını hediye ederek ve halklarını sonsuza dek bu uyduruk uluslara köle etmektir. Uluslararası destekle, bu güçler Orta Doğu'nun özgün halklarını dini ve etnik azınlıklara dönüştürmeyi, onları dünyaya sadece sömürge yerleşimleri olarak göstermeyi ve emperyalizm istediğinde bölgesel devletlere karşı kullanılacak piyonlar haline getirmeyi amaçladı.

Gerçek şu ki; Amazigler, Darfuriler, Nubiyalılar, Kürtler, Yahudiler, Ermeniler, Aramiler, Süryaniler, Fenikeliler, Kıptiler, Lazlar, Azeriler, Beluçlar ve Sindhiler, Orta Doğu'nun özgün sakinleri arasındadır. Onlar sömürgeciliğin kurbanlarıdır, onun ürünü değillerdir;

Arap, Türk, Fars ve Pakistan şovenizminin iddia ettiğinin aksine.

Gerçek ve tarih adına, sömürgeciliğın gerçek ürünlerinin, Arap, Türk, Fars ve Pakistan devletleri gibi diğelerini olduğunu ilan ediyorum. Bu devletler, Orta Doğu'nun yerli halklarını acımasızca dışladı, marjinalleştirdi ve haritadan sildi; bağımsızlık talep edememelerini veya maruz kaldıkları katliamları, yerinden edilmeleri, Araplaştırmayı, Türkleştirmeyi ve Farslaştırmayı ifşa edememelerini sağladı.

Evet, onların halk olarak varlıklarını inkar ettiler, onları "azınlık" statüsüne indirgediler, hatta tarihlerini bile tahrif ettiler. Örneğın:

Mısır'ın Kıptileri: Binlerce yıllık bir dili olan bir halk, Arap şovenizmi tarafından bir "Hıristiyan azınlık" haline getirildi. Gerçek şu ki, Mısır halkı aslen Kıptiydi ve Hıristiyanlıktan çok önce vardı. Araplar İslam'ı getirdiğinde, Kıptilerin çoğu Kuran yoluyla Araplaştırıldı, sadece küçük bir kısmı Hıristiyan olarak kaldı. Mısır halkının tamamı, ister Müslüman ister Hıristiyan olsun, Firavunlara kadar uzanan Kıpti milletine aittir.

Suriye'nin Aramileri: Kadim Suriye'nin gerçek sahipleri, yanlış bir şekilde "Hıristiyan azınlık" olarak etiketlendiler. Suriye halkı aslen Aramiydi ve Hıristiyanlıktan önce vardı. İslam yoluyla Araplaştırma, çoğunu Arap yaptı, geriye

küçük bir Hıristiyan kalıntı kaldı. Gerçek şu ki, Suriyeliler ister Müslüman ister Hıristiyan olsun, binlerce yıllık geçmişe sahip Aramilerdir.

Lozan Antlaşması birçok etnisiteyi ve dini sildi, onları tek bir ırkçı kalıpta eritti. Ancak, Güney Sudan, Kürdistan ve diğerlerinin devrimleri, bu sömürgeci, ırkçı anlaşmaya bir kama sürdü.

1923'te Lozan'ı imzalayan sömürgeci güçler, 1945'te BM Şartı'nı imzalamak için acele ettiler - bu, veto silahıyla donanmış yeni bir komploydu. Gerçekte bu, "Birleşmiş Milletler" değil, "Birleşmiş Devletler"dir. BM'nin Orta Doğu meselelerindeki olumsuz rolünü ve yapay devletleri, özellikle de Suriye'yi desteklemesini gördük. Rusya'nın vetosu bu komploda yalnız değildir, ancak Lozan'ın ve sahte BM Şartı'nın kalıntılarını savunmada en cesur olandır.

Suçlu Suriye rejimini destekleyen bugünkü kötü niyetli, ırkçı küresel fikir birliği, Golan'ı (Batı'nın çıkarları) veya Rusya'nın son Orta Doğu'daki askeri üssünü (Doğu'nun çıkarları) korumakla ilgili değildir. Bu, Orta Doğu'nun yerli halklarının meşru seslerini susturmakla ilgilidir. Bu nedenle, Suriye rejiminin düşüşünün, onun destekçilerine - özellikle de Kürt halkı olmak üzere, bir asırdır Orta Doğu'nun kurtuluşuna karşı çıkan aynı güçlere - güçlü bir darbe olacağına inanıyorum.

Lozan Antlaşması'nın, BM Şartı'nın ve halkların kendi kaderini tayin hakkı, insan hakları, demokrasi ve diğer yüce söylemleri savunan sloganlarının artık halkları kandıramayacağı veya uyduruk büyük ve Orta Doğulu güçleri koruyamayacağı açıktır... Böylece, komploları ortaya çıkan büyük güçler, Lozan Antlaşması ve BM Şartı'nın kalıntılarını korumak için yeni bir örtü olarak Orta Doğu'da İslami rejimlerin kurulmasını teşvik etmek üzere yeni bir sloganı benimsediler. Bu, veto ve Soğuk Savaş üzerine kurulu olan ve komünist bloğun 1990'da çöküşüyle etkinliği fiilen sona eren bir yapıdır.

Lozan Antlaşması, BM Şartı ve Soğuk Savaş ittifakının devletleri İslam'a inanmazlar, ancak onu, sömürgeci Lozan Antlaşması'nın dayattığı sınırları korumak ve Orta Doğu halklarının meşru seslerini susturmaya devam etmek için sömürmeye çalışırlar.

Yanlış üzerine inşa edilen her şey yanlıştır... Ve yanlış bir şekilde 'Arap vatani' dedikleri şey - eğer gerçekten Arapların vatani olsaydı, okyanustan körfeze kadar uzanan, 250 milyonu aşan nüfusuyla, Avrupa, Asya ve Afrika arasında geniş bir alanı kaplayan, dünyanın en stratejik bölgelerinden biri ve petrol açısından en zenginlerinden biri olan bu topraklar - eğer Araplar gerçek ve uydurma olmayan bir halk olsalardı, sayıları, zenginlikleri ve stratejik konumları sayesinde dünyayı

yönetmezler miydi? Ama gerçek şu ki, bu 'vatan' gerçek sahiplerinden çalındı ve halkı, yerli nüfuslarının zorla asimilasyonu yoluyla Araplaştırıldı.

Bu karanlık çağa bir son verilmesi çağrısında bulunuyorum. Bu çağ, uzak diyarlardan veya Mau Mau gibi kabilelerden gelen her fırsatçının, birkaç Arapça kelime öğrenip Arap kimliği iddia etmesine, Hz. Muhammed'e uzanan bir soy uydurmasına ve yerli halkların varlığını inkar etmesine teşvik etmiştir.

Ayrıca, bu yuvarlak masa toplantısını, Amazigler, Darfuriler, Güney Sudanlılar, Azavadiler, Nubiyalılar, Kürtler, Yahudiler, Ermeniler, Aramiler, Süryaniler, Fenikeliler, Kıptiler, Lazlar, Azeriler, Beluçlar, Sindhiler ve Orta Doğu'nun diğer yerli halkları arasında, çalınan vatanlarını geri almak ve bağımsızlıklarını ilan etmek için bir ittifak kurmaya çağırıyorum. Aynı şekilde, tüm dinler, mezhepler ve inançların - örneğin Ezidiler, Zerdüştler, Bahailer, Nusayriler, Dürziler, Sünniler, Şiiler, İsmaililer, Hıristiyanlar, Kakailer, Mandailer, Aramiler, Kıptiler, Yahudiler ve diğerlerinin - birinin diğerine tahakkümü, baskısı veya üstünlüğü olmadan, tam ve lekesiz haklarına kavuşmaları için çağrıda bulunuyorum. Teşekkür ederim.

Soldan sağa: Dr. Shaul Zadka (seminer moderatörü, ayakta), Dr. Jawad Mella (konuşmacı), Mustafa Kanfani, Adel Darwish ve Ahmed Al-Shaibani

Fransız Parlamentosu'ndaki Kürt Güçlerinin Ulusal Danışma Konferansı

13-10-2012 tarihinde, Batı Kürdistan (Rojava) meselesini görüşmek üzere Fransa Parlamentosu'nda düzenlenen Kürt ve Kürdistanlı Güçler ve Partiler Ulusal Danışma Konferansı'na katıldım. Fransa Parlamentosu binasında yaklaşık 200 Kürt ve yabancı şahsiyet bir araya geldi. Konferans, Kürdistan şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşu ile başladı.

Sabah saatlerinden itibaren konferans organizatörleri, konuşma yapmak isteyen siyasi örgüt temsilcilerinden isimlerini ve örgütlerinin isimlerini yazılı olarak iletmelerini istedi. Ben de Kürdistan Ulusal Kongresi (KNC) Başkanı olarak konuşma talebimi ilettim. Öğleden sonraya kadar

örgütsel bildirilerin okunması devam etti ve 28 Kürt ve Kürt olmayan siyasi örgüt konuşmalarını yaptı.

Ardından program moderatörü, "Şimdi, örgütsel konuşmalar sona erdi ve bağımsız konuşmacılara başlayacağız" diye duyurdu. Ben ayağa kalkarak, "Görünen o ki benim konuşmamı unuttunuz. Kürdistan Ulusal Kongresi Başkanı olarak talebimi iletmiştim" dedim. Moderatör, "teknik bir hata" olduğunu belirterek özür diledi ve beni 29. örgüt olarak konuşmamı yapmaya davet etti.

Hazırladığım konuşmayı yapmak için mikrofonun başına geçtim. Hazır konuşmamda, PYD'ye, Batı Kürdistan'ı diğer Kürt güçleriyle çatışmadan yönettiği ve Kürt şehirlerini, Suriye şehirlerinin başına gelen yıkımdan koruduğu için özel olarak teşekkür ediyordum. Ancak onların unutkanlığı/ihmali, beni partizanlıktan ve dar bölgencilikten uzak durması gereken bu tür konferanslara dikkat çeken ve yeni bir konuşma yapmaya zorladı. Eğer birbirimize saygı duymaz ve adaleti sağlamazsak, dışarıdakiler de bize saygı duymaz ve halkımızın ve vatanımızın haklarını tanımazlar.

Kürtçe Yaptığım Doğaçlama Konuşmam:

"Hepinize selamlar, bu konferansı düzenleyen KNK'ya teşekkürler.

Beni bir siyasi örgüt olarak konuşma yapmaya çağırmayı unuttunuz. Oysa 1985'te Dr. Jemal Nebez, General Aziz Akrawi ve Dr. Mohammed Saleh Gabouri ile birlikte

kurduğum Kürdistan Ulusal Kongresi, uzun yıllardır sürgündeki Kürdistan Parlamentosu da dahil olmak üzere Kürt çıkarlarını temsil etmiştir...

Özele geçmeden genelden başlayayım:

Zerdüşt veya Ezidi olmadan önce bir Kürd'üm.

Müslüman, Hıristiyan veya Yahudi olmadan önce bir Kürd'üm.

Sünni veya Şii olmadan önce bir Kürd'üm.

Sorani veya Kurmanci olmadan önce bir Kürd'üm.

Suriyeli, Türk, İranlı veya Iraklı olmadan önce bir Kürd'üm.

PUK'çu, Yekiti'ci veya PKK'lı olmadan önce bir Kürd'üm.

Ne yazık ki Kürt örgütleri, Ezidi kimliğine, İslam'a, bölgencilik, Kurmanci, Sorani'ye veya Suriye, Türkiye, İran veya Irak'a -veya PUK, Yekiti veya PKK gibi partilere-bağıllılığa odaklanırken, asıl meselemiz olan Kürt özgürlüğünü ve Kürdistan'ın bağımsızlığını unutuyor.

Her gün konferanslar, konseyler, birlikler, yüksek komiteler duyuyorum ama neyi tartıştıklarını veya ne üzerinde anlaştıklarını bilmiyorum. Hala politikanın temel esaslarında dahi anlaşıyorlar.

Eğer uluslararası toplum bize 'Lideriniz kim?' diye sorarsa, Kürtlerin ondan fazla lideri var diyeceğiz. 'Kürdistan'ın bayrağı nedir?' diye sorarlarsa, Kürtlerin birden fazla bayrağı var diyeceğiz. 'Ulusal marşınız nedir?' diye sorarlarsa, Kürtlerin birkaç marşı var diyeceğiz. 'Elinizde bir Kürdistan haritası var mı?' diye sorarlarsa, Kürtlerin binlerce haritası var -bazıları Kürdistan'ı küçültüyor, bazıları genişletiyor- diyeceğiz. 'Nüfusunuz nedir?' diye

sorarlarsa, 20 ila 80 milyon veya daha fazla olduğunu söyleyeceğiz. 'Hedefiniz nedir?' diye sorarlarsa, demokratik haklardan özerkliğe, federalizme veya bağımsızlığa kadar birden fazla hedefi olduğunu söyleyeceğiz.

Uluslararası toplum bizi görmezden geliyor çünkü evimizin büyüklüğünü, nüfusumuzu, hedefimizi veya neden isyan ettiğimizi dahi bilmiyoruz.

Muhtemelen bugün bu salonda bulunan Fransız gazeteci Chris Kutschera'nın sözlerini hatırlamalıyız. Kitabında şöyle yazmıştı: 'Kürtlerin bağımsızlık ve kendi devletlerini kurma hakkı vardır. Özerklikle yetindiklerinde, savaş daha başlamadan %50'sini kaybederler.'

Bugün Batı Kürdistan'da silahlı Kürt güçleri halkı yönetiyor. Bu yönetim özerk, federal veya başka bir şekilde olsun, Batı Kürdistan için bir hükümet ilan etmeliyiz. İlan edildikten sonra, hepimiz onu savunmak için birer asker gibi durmalıyız, çünkü Suriye'deki savaş yıllarca sürecek. Esad kalırsa da giderse de, hiç kimse kurulmuş bir Kürt hükümetini görmezden gelemez -bu oldubitti olacaktır.

Kürt halkı özgürlük talep ederek kararlılığını korudu. Başka herhangi bir millet Kürtlerin çektiğini çekseydi, çoktan yok olurdu. Ana vatanları Kürdistan'da özgür Kürt halkına selam olsun! Sizi temin ederim ki, özgürlük günü yaklaşıyor -yakında, inşallah, düşmanlar istese de istemese de. Selam olsun size."

Jawad Mella, Fransa Parlamentosu'nda Konuşmasını Yapıyor

Konferans organizatörleri, konuşmalardaki talepleri derledi ve sonunda nihai bildiriye taslak haline getirmek için beş üye seçildi ve bildiri katılımcılara okundu. Konferansın kararlarını uygulamak üzere 15 üyeli bir izleme komitesi oluşturuldu.

Konferansta, üç kahraman Kürt şehidi de dahil olmak üzere birçok eski yoldaşla görüştüm: Sakina Cansız ve arkadaşları, 9 Ocak 2013'te (buluşmamızdan üç ay sonra) Paris'te Türk devleti tarafından suikasta uğradılar. Sakina mükemmel, bilgili ve son derece mütevazı biriydi. İlk günkü oturumun ardından, diğerleri araba beklerken, o binanın basamaklarına oturmuş, kıyafetlerini kirletme

endişesi taşııyordu - bu, alimlerin en büyük erdemi olan gerçek bir tevazu işaretiydi. Ona, yoldaşlarına ve Kürt özgürlüğünün tüm şehitlerine binlerce rahmet olsun.

Sağdan: Jawad Mella, Hikmet İbrahim, Sakina Cansız ve Asia Abdullah, Fransa Parlamentosu'nda

Kürdistan'daki Üçüncü Saha Turum (6-27 Kasım 2012)

Güney ve Batı Kürdistan İçin Bir Devlet İlan Etme Önerimin Detayları

Bu önerimi, Kürt parti liderlerine bizzat sundum. Detayları, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Altıncı Bölümü'nde bulabilirsiniz.

26 Kasım 2012 tarihinde, Zagros TV'nin "Zilal" programında sunucu Behzad Miran, Batı Kürdistan'daki (Rojava) son gelişmeler hakkında benimle bir röportaj yaptı.

Link: <https://www.youtube.com/watch?v=qctivs0Jc6Y>

31 Aralık 2012 tarihinde, Sky News Arabia'da Batı Kürdistan ve Kürt halkının kendi devletini kurma hakkı üzerine bir Kürt-Türk diyaloguna Arapça olarak katıldım.

Linkler:

[1 حوار الليلة... الكورد وبداية حلم الدولة خريطة ج 1 \(skynewsarabia.com\)](http://skynewsarabia.com)

[2 حوار الليلة... الكورد وبداية حلم الدولة خريطة ج 2 \(skynewsarabia.com\)](http://skynewsarabia.com)

24 Şubat 2013 tarihinde, Londra'da, Belucistan Emiri Yüksek Hazretleri Prens Süleyman Han'ın çağrısıyla, bir ABD Kongre heyetinin (Kongre üyeleri ve Ulusal Güvenlik Komitesi temsilcilerinden oluşan, başlarında Kongre üyesi Dana Rohrabacher'in bulunduğu) ziyareti vesilesiyle düzenlenen bir toplantıya katıldım. Toplantıda yaklaşık 80 Amerikalı ve İngiliz önemli ismin yanı sıra, Beluc diasporasından (bu önemli toplantı için özellikle çeşitli Avrupa ülkelerinden gelen) çok sayıda politik ve sosyal kişilik hazır bulundu.

Konuşmacılar arasındaydım ve ABD Kongre üyelerine hitap ettim; onlara, Amerikan yönetiminin dikkatine sunulmak üzere, silinmiş milletleri vurgulayan bir Ortadoğu haritası ve bir muhtıra ilettim.

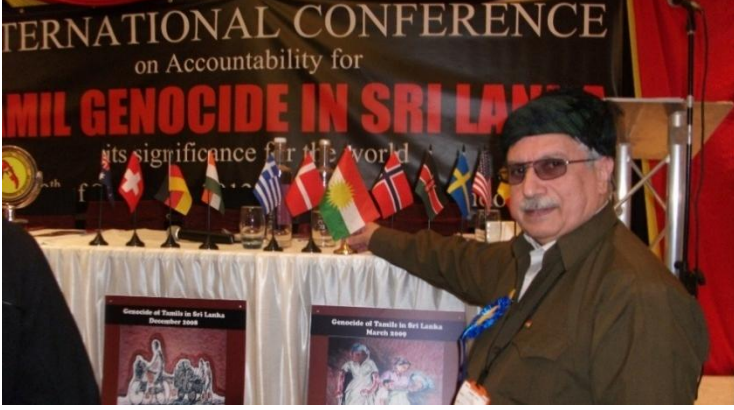
Detayları, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Altıncı Bölümü'nde bulabilirsiniz.

23 Eylül 2013 tarihinde, Brüksel'deki Avrupa Parlamentosu'nda düzenlenen (geleneksel Kürt kıyafetleri giyerek) "Demokrasi, Kendi Kaderini Tayin Hakkı ve Halkların Kurtuluşu" başlıklı Devletsiz Milletler Konferansı'na katıldım.

Detayları, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Altıncı Bölümü'nde bulabilirsiniz.

28 Eylül 2013 tarihinde, Tamil Halkına Yönelik Uluslararası Soykırım Konferansı'na (Sri Lanka devleti tarafından 2009'da işlenen) katıldım. Dünya milletlerinin bayrakları arasına Kürdistan bayrağını yerleştirdim ve büyük beğeni toplayan bir konuşma yaptım.

Detayları, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Altıncı Bölümü'nde bulabilirsiniz.

Jawad Mella, Kürdistan bayrağını katılımcı milletlerin bayraklarının yanına yerleştiriyor.

16 Kasım 2013 tarihinde, Al-Ghad TV sunucusu Musa Al-Omar ile Suriye rejimi, Suriye muhalefeti ve Kürtlerin Batı Kürdistan'da geçiş dönemi özerk yönetimi ilan etmesi hakkında bir röportaj yaptım.

Kısa klip (derin anlam içeren):

<http://www.youtube.com/watch?v=vCe6ldVt8qA>

https://www.youtube.com/watch?v=vCe6ldVt8qA&feature=youtuve_gdata_player

Detayları, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Altıncı Bölümü'nde bulabilirsiniz.

1 Nisan 2014 tarihinde, Media gazetesi, gazetenin genel yayın yönetmeni Dr. Shakhwan Khalid ile Kürt halkının temel meseleleri, Kürdistan Ulusal Kongresi'nin bağımsızlık mücadelesi ve Kürtlere yalnızca trajediler ve yenilgiler getiren bölgesel parti politikalarının başarısızlıklarını kapsayan bir röportajımı yayınladı.

Dr. İsmail Beşikçi ile Görüşmem

7 Nisan 2014 tarihinde, Dr. İsmail Beşikçi'nin bir seminerine katıldım. Bu, İngiliz Parlamentosu'nda tarihi bir buluşmaydı. Prof. Dr. İsmail Beşikçi, 17 yılını Türk işgal hapishanelerinde geçirdiği "Kürdistan: Bir Uluslararası Koloni" adlı kitabını bana hediye etti. Karşılığında, ben de ona Kürdistan bayrağını ve "Kürdistan ve Kürtler" adlı kitabımı hediye ettim.

150'yi aşkın İngiliz önemli isim (Milletvekili Jeremy Corbyn de dahil) önünde yaptığı konuşmada, Dr. Beşikçi, Kürdistan'ın bağımsızlığını vurgulayarak, Kürdistan'ın hâlâ işgal altında bir koloni olduğunu belirtti. Ben de bir konuşma yaparak, tüm Kürt halkının Dr. Beşikçi'nin sözlerine inandığını ve onu, Kürt siyasi liderlerini bu gerçeğe ikna etmeye çağırdığımı vurguladım.

Parlamento oturumunun ardından birlikte yemek yedik ve Kürdistan'ın bağımsızlığını tartıştık. Ona, "Ben ve tüm Kürt halkı sizinle gurur duyuyor. Gururum sadece 'Kürdistan: Bir Uluslararası Koloni' kitabınızdan dolayı değil, bir zamanlar Kürtlerin neden Türkler için Kemalizm veya

Araplar için Nasırcılık gibi belirgin bir milliyetçi ideolojiden yoksun olduğunu sorgulayan çalışmanızı okumuştum. Size katılıyorum, ancak Kürt liderlerin bu gerçeği, pişmanlığın fayda etmeyeceği bir günde, çok geç ikna olmalarından korkuyorum" dedim.

Kitabın İthaf Yazısı

Aşağıda, kendisinin Türkçe olarak şu ithaf yazısını yazdığı kitabın kapağı bulunmaktadır:

"Sevgili Dr. Jawad Mella'ya, sevgi ve dostlukla. İngiliz Parlamentosu, Lordlar Kamarası. Prof. Dr. İsmail Beşikçi, 7 Nisan 2014."

Bunun yanında, "Kürdistan: Bir Uluslararası Koloni" kitabının Arapça çevirmeni, saygıdeğer Dr. Zuhair Abdul Malik de 1998 yılında kitabı şu ithaf yazısıyla imzalamıştı: "Bu kitabı Arapçaya çevirirken sizi sık sık hatırladım, çünkü görüşlerimizde bir uyum var. Sevgili Jawad Mella'ya hediyemdir. Zuhair, Aralık 1998."

Dr. Zuhair, Brüksel, Londra ve diğer Avrupa şehirlerindeki birçok buluşmamızda Kürt meselesini sıkça tartışmamız nedeniyle, benim görüşlerimle Dr. Beşikçi'nin görüşleri arasındaki uyuma atıfta bulunuyordu. O zamanlar ona kendi kitaplarımdan birkaçını hediye etmiştim, bu yüzden duruşumun farkındaydı. Dr. Zuhair Abdul Malik de karşılığında, özellikle Feyli Kürtler üzerine olmak üzere, Kürtler ve Kürdistan hakkında kendi düzinelerce kitabını ve çalışmasını bana hediye etti.

Kayda Değer Bir An

Dr. Beşikçi'ye Kürdistan bayrağını takdim ettiğimde, uzun uzun gülmeye başladı. Çevirmenimiz İshak Tepe'ye (İstanbul'daki İsmail Beşikçi Vakfı Müdürü) neden güldüğünü sordum. İshak, Dr. Beşikçi'nin yanıtını ilettili:

"Türk istihbaratı şimdi diyecek ki: 'Çeyrek asırlık hapis ve yurtdışı yasağından sonra İsmail, ilk iş olarak Britanya'ya koşup Kürdistan bayrağını İngiliz Parlamentosu'nda dalgalandırdı!'"

Bunu söylerken, gülmeye devam ediyordu. Ben de, "Bırakın ne diyorlarsa desinler. Bir gün bu bayrağı Diyarbakır'da da dalgalandıracamız" diye yanıt verdim.

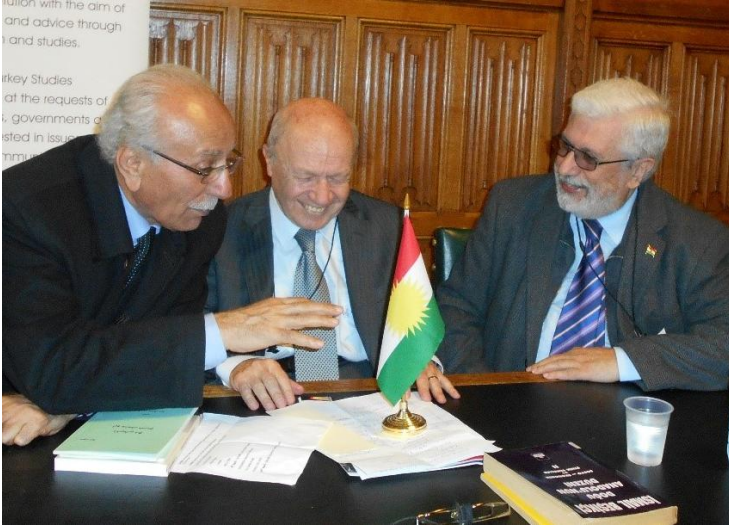

Solda: Dr. Beşikçi, Jawad Mella'nın kitabını tutuyor; Sağda: Jawad Mella, Beşikçi'nin kitabını tutuyor.

Değerli Dr.
Fawad Mella'ya
Sevgiyle, dostlukla,
Parlamento,
PEEL
Palace.
7 Nisan 2014
هذا كتابك، أنا انتقل
هذا الكتاب الى العربية
نقطة توافق في اوراق
صديق الفيزيولوجيا
د. بيşikچی
ديسمبر 1998

كرستان مستعمرة دولية

Sağda: Beşikçi'nin Türkçe ithafı; Solda: Çevirmen Dr. Zuhair Abdulmalik'in Arapça ithafı (1998).

Sağdan: Jawad Mella, İsmail Beşikçi ve İshak Tepe

Sağdan: Jawad Mella, Jeremy Corbyn, Haval Dijla, İsmail Beşikçi ve İshak Tepe.

14 Nisan 2014'te çevrimiçi olarak şunu yazdım:
"Kürdistan'ın bağımsızlığı ve bir Kürt devletinin kurulması için mücadelemiz devam ediyor."
Bu gün üç yıldönümünü işaret etmektedir:
KAJYK Partisi'nin kuruluşunun 55. yıldönümü (14 Nisan 1959).
Kürdistan Ulusal Kongresi'nin 29. yıldönümü (14 Nisan 1985).
Batı Kürdistan Hükümeti'nin 10. yıldönümü (25 Nisan 2004).
Bu üç örgütün de tek bir hedefi vardır: Bağımsız bir Kürdistan.

15 Nisan 2014'te, Hewlêr'deki (Erbil) Kürdistan Ulusal Demokratik Birliği'nin yayın organı olan Media gazetesi, benimle "Ancak Bir Kürt Devletinin Kurulması Kürt Ulusal Güvenliğini Koruyabilir" başlıklı bir röportaj yayınladı.

15 Haziran 2014'te, ARK TV, İslam Devleti (İŞİD) ve onların Güney ve Batı Kürdistan'daki faaliyetleri hakkında benimle bir röportaj gerçekleştirdi.
Fotoğraf evimde çekildi; kütüphanemi, kutsal Kürt bayrağını ve geleneksel Kürt kıyafetleri, içinde Hooramani başlığı (Jamana) da olmak üzere giymiş halimi gösteriyor. Sevgili arkadaşım Sabah Mirani, röportajı sadece Skype bağlantısı zayıf olduğu için Skype ve telefon aracılığıyla Kürdistan'ın başkenti Hewlêr'den ayarladı.
Röportaj bağlantısı:

<http://www.youtube.com/watch?v=xT2hxD0dZUc&feature=youtu.be>

16 Haziran 2014'te, Arise TV (İngiliz televizyonu) Kürt davası, IŞİD ve Kürt bağımsızlığı hakkında benimle İngilizce bir röportaj gerçekleştirdi. Röportajdan önce, büyük bir Kürt bayrağı göstermelerini talep ettim.

Bağlantılar:

<https://vimeo.com/99159663>

<https://www.youtube.com/watch?v=5rSWx6rr5Nk&feature=youtu.be>

16 Haziran 2014'te, çevrimiçi olarak şunu yazdım:

"Kürdistan İslami Hareketi'nin Genel Rehberi Şeyh Muhammed Barzani'nin ailesine ve yoldaşlarına başsağlığı diliyorum. Şeyh Muhammed Barzani (Allah rahmet eylesin) birinci sınıf bir Kürt vatanseveri ve Büyük Kürdistan'a inanan, doğuda (İran Kürdistanı) batıda Akdeniz'e (Suriye Kürdistanı) kadar bir Kürt devletinin kurulmasının gerekliliğini savunan biriydi. Bunu onu birçok kez söylerken duydum ve 1998'de Londra'da beni ziyaret ettiğinde bana daha da fazlasını söyledi. Allah rahmet eylesin ve ona cennet nasip etsin. Kuvvet ve kudret sadece Allah'tandır."

Fotoğraf, 1998'de Londra'da, Şeyh Muhammed Barzani (Allah rahmet eylesin) ile Kürdistan Ulusal Kongresi'nin kurucu ortaklarından biri olan Şeyh Latif Marivani (Allah ömrünü uzun etsin) arasında otururken çekildi.

Sağdan: Şeyh Muhammed Barzanji, Cavad Mella ve Şeyh Latif Mariwani.

26 Haziran 2014'te, Arise TV, Kerkük ve Kürt bağımsızlığı hakkında benimle bir kez daha İngilizce röportaj yaptı.

Bağlantılar:

<https://vimeo.com/99460612>

<http://youtu.be/iZq-Nmhut0k>

7 Temmuz 2014'te, Kürdistan Ulusal Kongresi adına, Mühendis Bruska İbrahim (Dış İlişkiler Başkanı) ve Avukat Kamil Zhir (Güney Kürdistan Bölgesi Başkanı) ile birlikte bir açıklama yayınladım. Açıklama, Kürdistan Bölgesi Başkanı Mesud Barzani'nin Kürdistan Parlamentosu'na bir referandum yapma çağrısına ilişkin - o zamanlar bu sadece bir sözdü. Referandum, IŞİD 2017'de yenilgiye

uğratıldıktan sonra ve artık kimsenin onlara ihtiyaçı kalmadığı için Kürtlere ihanet edildiğinde geręekleřti. Detayları, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı İçin Mücadelem" adlı kitabımın Yedinci Bölümünde bulabilirsiniz.

16 Temmuz 2014'te, ęevrimięi olarak şunu yazdım:
"Yarım yüzyılı aşkın bir süredir, Kürt parti liderleri, Kürdistan'ı işgal eden devletlerden birine güvenip onun silahlarını bir başka işgalci devletle savaşmak için kullandılar. Her on yılda bir, halkımız bu aptalca politika yüzünden yenilgiye, ękře ve soykırımı uğruyor - liderler ya geri ęekiliyor, ya suikaste uğruyor ya da hapsediliyor. Soruyorum: Kürt parti liderleri geğmişin derslerini ne zaman oğrenecek ve halkımızın başına gelen trajedileri durduracak? Yol açıktır: Bir Kürt devleti ilan etmek."

26 Ağustos 2014'te, ęevrimięi olarak şunu yazdım:
"Ey Kürdistan'ın cesur kızları ve oğulları,
Kürt partileri en iđrenę eylemleri işliyor, ancak biri onların vahşetlerinden bahsettiğinde oğke duyuyorlar.
Abdullah Oğalan'ı Kenya'ya kendi yoldaşları gönderdi - ben değil.
Dr. Abdulrahman Kasımlu'yu Viyana'ya kendi yoldaşları gönderdi - ben değil.
40 yıldır Kürt partileri kendi aralarında savaştı - ben değil.
Yine de ben onların suçlarından bahsettiğimde, Kürt halkını oğdrenlerden veya liderlerini hapseden ve

suikaste uğratanlardan daha şiddetli bir şekilde bana saldırıyorlar.

İçlerinden birçoğunun Kürtleri öldüren ve İranlıların ve Türklerin Kasımlı'yu suikastle öldürmesine ve Öcalan'ı ele geçirmesine yardım edenler olduğundan şüphelenmeye başlıyorum.

Öfkeleninler - ben gerçeği saklamayacağım. Gerçeği saklayanlar, işgalci devletlerin ajanları ve Kürt halkının hainleridir, ben değilim.

Öfkeleri veya nefretleri ne olursa olsun, Kürdistan'ın cesur kızlarına ve oğullarına müjde veriyorum: bir Kürt devletinin ilanı ve Kürdistan'ın bağımsızlığı yakındır."

Ezidilerin Yok Edilmesini Durdurmak İçin Bir Mitinge Katıldım

13 Eylül 2014 öğleden sonra, Kürdistan'daki Ezidilere yönelik soykırıma son verilmesini talep etmek için İngiliz Başbakanlık ofisi önünde düzenlenen bir gösteriye katıldım. Protestoya, Londra'daki Kürdistan'ın her yerinden Kürt diasporasının yanı sıra Amazigh, Beluç, Tamil ve diğerleri dahil diğer ezilen ulusların liderleri de katıldı.

Kalabalığa son derece net konuştum:

"Kürt halkı bağımsızlık için sesini yükseltmelidir. Kürt kaniyla ticaret yapanlar, özerklik, federalizm, insan hakları hatta hayvan hakları talep etmeyi bırakmalıdır. Kürt halkı ağır bir bedel kanla ödüyor. Bağımsızlık talep etmezsek,

Halepçe, Enfal, Amûdê'de (Batı Kürdistan) Kürt çocuklarının yakılması ve Zilan Vadisi'ndeki (Kuzey Kürdistan) köylerin yok edilmesi gibi daha fazla trajediye Kıyamet Günü'ne kadar sürecek şekilde tanık olacağız. Bir Kürt devleti ve bağımsızlık tek çözümdür. Kürt halkının kendi ulus-devleti olmadan korunabileceğini iddia edenler yanılıyor."

Bazı partizan Kürtler, yüksek sesli müzikle konuşmamı bastırmaya çalıştı. Onlara döndüm ve "Müziği kapatın!" diye bağırdım. Beni görmezden geldiklerinde, mikrofonla "Müziği kapatın, sizi itler!" diye bağırdım. (Onlardan özür dilemiyorum, ama onları partizanlara benzettiğim için köpeklerden özür diliyorum.) Ancak o zaman müziği kestiler ve konuşmama devam ettim.

Ve yoldaşlarım, partizanlardan rahatsız olduğumu duyduklarında, bazıları beni savunmak için arkamda durmaya koştı. Aralarında, partizan paralı askerlerine karşı bir dayanışma işareti olarak, doğrudan başımın üstünde Kürdistan bayrağını tutan Yoldaş Berzenci de vardı. Diğer yoldaşlar ise, partizanların kayıt cihazını bir daha çalıştırmalarını engellemek için onun yanına gittiler.

Ayrıca Kürt, Arap ve İngiliz televizyon ağlarıyla çeşitli röportajlar gerçekleştirdim.

Cavad Mella protestodaki konuşmasını yaparken, Rafik Barzanji sevgili Kürdistan bayrağını tutarken.

13 Eylül 2014 akşamı, IŞİD'in Şengal saldırısı mağdurları için bağış toplamak amacıyla Londra'daki Kürdistan Bölgesel Yönetimi (KBY) temsilciliği tarafından düzenlenen bir toplantıya katıldım. Toplantıda, Kürt siyasetçilerin eylemleri karşısında öfkeden neredeyse patlayacaktım— anavatanımız Kürdistan haritadan silinmiş ve halkımız düzenli olarak katliamlara maruz kalırken, onlar kan karşılığında para istiyorlardı...

Toplantıda şunları söyledim:

"Kürdistan'daki siyasetçiler dünyadaki siyasi yozlaşmanın zirvesini temsil ediyor. İşgalci güçlerin Kürt halkının iradesini ezip onları boyun eğmeye zorlamasına defalarca yardım ediyorsunuz. 1991'de, Kürtlerin Kürdistan'dan kitlesel olarak göç ettiği sırada BBC'nin televizyonda yaptığı bir röportajı hatırlıyorum. Tüm dünya öfkelenmiş, bu göçün neden yaşandığını sorguluyordu. Peki Kürt siyasetçi küresel televizyonda ne dedi? Ağladı ve battaniye istedi. Sözleri aptallığın—ya da ihanetin—zirvesiydi çünkü dünyayı Kürt meselesinin yoksullukla ilgili olduğuna, en üst düzeyde ulusal ve siyasi bir mücadele olmadığına inandırdı."

Şunu da ekledim: "Bugün, her Kürt hanesinin düzinelerce battaniyesi olmasına rağmen siz yine battaniye göndermek istiyorsunuz. Halkımızın karşı karşıya olduğu şey, siyasi bir çözüm gerektiren siyasi bir meseledir."

KBY temsilcisi daha sonra mülteci kamplarındaki yerinden edilmişlerin çoğunun Arap olduğunu iddia etti. Katliamların ve yerinden edilmenin kök nedenleri yerine

hâlâ battaniyelere odaklanmalarını görünce, "Arapları unutmayın—onlara da battaniye dağıtın" dedim, ancak çoğunun Kürdistan'ı Araplaştırmak için geldiğini ve IŞİD, Şii veya Sünni gruplar için casusluk yaptıklarını biliyordum.

"Kardeşlerim, kız kardeşlerim, Kürt partilerinin politikaları halkımızın Enfal'de, Halepçe'de ve bugün Şengal'de öldürülmesine yol açtı. Cenaze törenlerinde yürüyorlar ve ardından Kürt şehitlerinin kanıyla ziyafet çekiyorlar, tıpkı onları ihbar ettiklerinde hatta öldürülmelerine katıldıklarında yaptıkları gibi."

1 Ekim 2014'te, Mısır Cumhurbaşkanı Abdülfettah es-Sisi'ye Mısır-Kürt ilişkileri konusunda bir muhtıra gönderdim.

Detaylar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Yedinci Bölümü'nde bulunabilir.

7 Ekim 2014'te, örgütümüz Kürdistan Ulusal Kongresi (KNC) adına, Hewlêr'de (Erbil) toplanan 35 Kürt partisi ve örgütü ile Kobani (Batı Kürdistan) halkımızın kahramanca mücadelesiyle dayanışma içeren ortak bir bildiriye imzaladım.

Detaylar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Yedinci Bölümü'nde bulunabilir.

8 Ekim 2014'te, Al-Ghad TV Kobani ve Kürt bağımsızlığının gerekliliği hakkında benimle bir röportaj yaptı.

Link:

<https://www.youtube.com/watch?v=KWAgKx5Yxic&list=PLkCwgViXtL4jA6esJTGTTWPKLV0qTt8Yo&index=9>

12 Kasım 2014'te, internet üzerinden yazdım:

Kürt halkı, derhal bir Kürt devletinin ilanı için savaşmalı ve vahşi işgalci devletlerden ve onların milislerinden kurtulmalıdır.

Kürt halkı, bu barbarlarla bir arada yaşamayı savunan partizan Kürt liderlerin başarısız politikalarını kökünden sökmelidir. Birlikte yaşamının neden imkansız olduğunu anlamak için şu linke bakın:

<https://www.facebook.com/video.php?v=563480943751902>

18 Kasım 2014'te yazdım: Sözlerim herhangi bir kişiye özel değil, toplumsal yolumuzu iyileştirmek için genel bir tavsiyedir. Toplumsal bilince sahip bir halk, siyasette, ekonomide ve bilimde yolunu bulacaktır. Sağlıklı bir toplumdaki medeniyet, ilerleme ve refah inşa edilebilir:

Birinin fahişe olmak için bedenini satması gerekmez—entelektüel fahişelik daha kötü ve daha aşağılıktır.

Bir kişi zekasını kötü niyetli davranışlar için kullandığında, gerçekten iğrençtir.

İnsanların en alçağı, güveni kötüye kullanan ya da başkalarının acısından zevk alanlardır.

Kürtlerin ve Kürdistan'ın düşmanları, kayıtsız kesimleri desteklemek için bu üç tipi Kürt toplumuna yayar.

24 Kasım 2014'te, İngiliz ITV kanalı, Londra Hackney'den kayıp bir İngiliz kızının iddiaya göre Kobani'deki Kürt güçlerine katılmasıyla ilgili bir röportaj için benimle iletişime geçti. Röportajın beş dakika sürmesi gerekiyordu. Sorularından, İngiliz kızlarının kaybolmasının arkasında Kürtlerin olduğuna dair propaganda yaymak istediklerini anladım.

Program yetkilisine dedim ki: "Neden IŞİD için savaşan binlerce İngiliz vatandaşı hakkında konuşmuyorsunuz? Eğer IŞİD kazanırsa, alevleri Avrupa'ya ulaşacak. Kürdistan'daki politikalarınız Kürt halkına milyonlarca kurban—erkek ve kadın—yaşattı. Geçen yüzyılın başında Kürdistan'ı bölüp Kürt halkını bugüne kadar devletsiz bıraktığınızdan beri kaybettiğimiz bu milyonlar hakkında konuşmak istiyorum. Bir İngiliz kızının—hatta bir İngiliz kedisinin—kaybolmasını tartışmaya hazır değilim—İngiliz kızlarına ve kedilerine lafım yok. Savunduğum bir dava var, ondan sapmam: devletten mahrum bırakılan 60 milyon Kürt'ün davası ve siz bunun nedenisiniz."

Detaylar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Yedinci Bölümü'nde bulunabilir.

2014 yılında, birkaç yıl dönümü geride geçti, en önemlileri:

Kürdistan'ın 1514'teki Çaldıran Savaşı sonrasında Osmanlılar ve İranlılar arasında ilk kez bölünmesinin üzerinden 500 yıl.

I. Dünya Savaşı'ndan (1914) sonra Osmanlı Kürdistanı'nın Türkiye, Irak, Suriye ve Rusya arasında bölünmesinin üzerinden 100 yıl.

Ne yazık ki, 2014, Kürt trajedilerinin ve katliamlarının kök nedeni olan bu dönüm noktaları fark edilmeden sona erdi. Bu ihmal, Kürdistan'ın bölünmesini destekleyen büyük kesimi sembolize ediyor—Kürt iç çatışmalarını körükleyen, Kürt liderlerini öldürenlerin yargılanmasını engelleyen ve Kürt katillerinin ellerini open aynı kesim.

Irak'ta 500 bin Kürt'ü öldüren Saddam Hüseyin bile, Duceyl'de 148 Şii'yi öldürmekten yargılandı ve idam edildi. Onun, II. Dünya Savaşı'ndan sonra Nazileri Yahudileri öldürmekten yargılayan Nürnberg Davaları gibi uluslararası bir mahkemeye gönderilmesi gerekirdi—ki bu şimdi tabu bir konu.

Almanya'da Yahudiler vergi ödemiyor, antisemitizm düşünülemez ve Alman yardımları Yahudilere adanmış durumda. Hatta sigara paketlerinde 20 yerine 19 sigara bulunuyor—her Alman'dan bir sigaranın bedeli, diğer ayrıcalıkların yanı sıra Yahudi desteğine gidiyor.

Kürt halkı, gelecekteki soykırımları önlemek için sadece Irak ve Güney Kürdistan'da değil, aynı zamanda Suriye, Türkiye ve İran'da da bu tür bir uluslararası korumaya umutsuzca ihtiyaç duyuyor.

Bu ihmal aynı zamanda, hem yerel hem de uluslararası düzeyde pek çok kişinin Kürdistan'ın bölünmesini desteklediğini gösteriyor—Kürdistan Parlamentosu'nda Kürt kimliğini silmek, Kürt bayrağında değişiklik talep etmek, Kürt ulusal marşına ("Ey Reqîb") saygı duruşunda bulunmayı reddetmek ve hatta Newroz'un kaldırılması çağrısında bulunmak için çalışan aynı kesim.

Kürdistan'da eski terliklerle ne yapıldığını merak ediyorum. Bilmiyorlarsa, eski ABD Başkanı George Bush ve Nuri el-Maliki'ye sorsunlar, onlar terlik muamelesiyle karşılaştılar.

5 Aralık 2014'te, gazeteci Faiz Mahmoud Baloch benimle Kürt bağımsızlık mücadelesi hakkında bir röportaj yaptı. Röportaj İngilizce olarak Balochwarna News tarafından yayınlandı.

Link: <http://balochwarna.com/2014/12/05/exile-kurdish-leader-dissatisfied-with-wests-actions-against-isi/>

Detaylar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Yedinci Bölümü'nde bulunabilir.

14 Aralık 2014'te, İngiliz Başbakanlık ofisi önünde Sindli kuzenlerimizin, bağımsızlık hareketlerini bastırmak için Pakistan'ın Sindli liderleri öldürmesini kınayan protestosuna katıldım.

Detaylar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Yedinci Bölümü'nde bulunabilir.

24 Aralık 2014'te, internet üzerinden yazdım:

Hayırseverlik ve bağışlar dinlerde farklı yorumlanır, ancak benim için ulusal bir anlamı var. Noel zamanında, zenginlerin fakirlere yardım ettiği hikayeler bolca anlatılır. Yahudilik, İslam ve Zerdüştlük'te de benzer hikayeler vardır. Prensip olarak katılsam da, yöntem olarak katılmıyorum.

Kötülere, fırsatçılara veya yalakalara, açlıktan ölseler bile yardım edemem. Ama hayatlarını, kanlarını ve zamanlarını daha büyük bir iyilik için adayanlara—zengin olsalar bile—yardım edeceğim. İstemeseler bile onlara yardım etmek için borç para almaya hazırım.

21 Mart 2015'te, Al-Ghad TV sunucusu Mousa al-Omar benimle Türkiye, Kürt halkı ve bağımsızlık hakkında bir röportaj yaptı.

Linkler:

<http://youtu.be/zEhO7PH2Mio>

<https://youtu.be/İrT16OKzims>

Detaylar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Yedinci Bölümü'nde bulunabilir.

25 Mart 2015'te, internet üzerinden yazdım:

Birçok Arap, Kürtlerin dostu olduğunu iddia ediyor ama Kürtler bağımsızlık talep ettiğinde dışlerini gösteriyor. Ancak, Arap entelektüeller gerçek demokrasiyi anlamaya başlıyor—onların özgürlüğü başkalarının özgürlüğünün başladığı yerde biter.

Bu uyanış, Al-Hayat'ın genel yayın yönetmeni Jihad al-Khazen'in "Ben Bu Ulusa Ait Değilim" başlıklı mükemmel bir makalesine yansdı.

Detaylar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Yedinci Bölümü'nde bulunabilir.

20 Kasım 2015'te, internet üzerinden yazdım:

Kısacası, ben Suriyeli, Iraklı, İranlı veya Türk değilim—ben Kürd'üm, Kürdistanlıyım ve Kürdistan'ın bağımsızlığını ve bir Kürt devletinin kurulmasını savunuyorum. Kürt devleti geliyor, ne pahasına olursa olsun veya ne kadar zaman alırsa alsın.

Batı ve Güney Kürdistan'da bir Kürt devleti için koşullar zor, ancak Irak veya Suriye'nin bu bölgeleri işgal altında tutma koşulları daha da zor. Irak ve Suriye'nin parçalanması ve Kürdistan'ın ayrılması kaçınılmaz—ister Kürtler talep etsin ister etmesin.

Çevrimiçi gazete "Maf Roj", Al-Ghad TV sunucusu Mousa al-Omar ile yaptığım röportajı yayınladı, başlık: "Kürt Siyasetçi Sunucuyu Utandırdı, Dedi ki: Projemiz Kürt Bağımsızlığı—Siz Topraklarımızı İşgal Ediyorsunuz."

Linkler:

<https://www.facebook.com/hedimedia1/videos/538984276263583/>

https://www.facebook.com/rojmaf11/videos/538984276263583/?hc_ref=PAGES_TIMELINE

<https://www.youtube.com/watch?v=vCe6ldVt8qA>.

Jawad Mella'nın ilanı: "Suriye'den ayrıldığımı ve bir Kürt devleti ilan ettiğimi duyuruyorum."

14 Temmuz 2017'de internet üzerinden yazdım:

Amerikalı şair Robert Frost'un Kürt halkına hitap ediyor gibi görünen, GlobalSecurity.org'da yayınlanan "Duvarlar, Sınırlar ve Sınır Tahkimatları" başlıklı bir makalesi var.

Makale iki kelimeyle özetlenebilir: "İyi çitler, iyi komşular yapar."

Burada, Kürt halkının komşularının neden bu kadar acımasız olduğunu açıklamak istiyorum—çünkü Kürtler henüz kendi devletlerini kurma ve Kürdistan'ın sınırlarını

tanımlama, giriş için pasaport gerektirme kararını vermediler.

16 Temmuz 2017'de internet üzerinden yazdım:
Kürdistan'ın kurtuluşu sadece konuşma değildir— düşünce, ideoloji, strateji, eylem ve fedakarlık gerektirir. Kürt bağımsızlığı, ticareti yapılacak veya pazarlık konusu edilecek bir meta değildir.
Martin Luther King Jr.'ın dediği gibi: "Nihai trajedi, kötü insanların baskısı ve zulmü değil, iyi insanların bu konudaki sessizliğidir."

17 Temmuz 2017'de şu başlıklı bir makale yazdım:
"Kürdistan'ın Bağımsızlığını Nasıl İlan Edebiliriz?"
Detaylar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Yedinci Bölümü'nde bulunabilir.

25 Eylül 2017'de, Kürt milli kıyafetleriyle, Güney Kürdistan referandumu ve Batı Kürdistan'daki tepki hakkında Al-Ghad TV'ye röportaj verdim. Kürt bağımsızlığının savaşları sona erdirmek ve bölgeyi stabilize etmek için gerekli olduğunu vurguladım.

Link: <https://www.youtube.com/watch?v=OiSzhSL1pII>

Detaylar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Yedinci Bölümü'nde bulunabilir.

16 Ekim 2017'de internet üzerinden yazdım:
Kürdistan Ulusal Kongresi'nden (KNC) 16 Ekim 2017'de Irak'ın Güney Kürdistan'daki halkımıza yönelik askeri saldırganlığını kınayan bir açıklama.
Kerkük'ü kimlerin ihanet ettiğine dair detaylar ve bir liste, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Yedinci Bölümü'nde bulunabilir.

17 Ekim 2017'de, yenilgiden bir gün sonra, şu başlıklı bir makale yazdım: "Yapılması Gereken Nedir? 16 Ekim Yenilgisini Nasıl Ele Alırız?"
Detaylar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Yedinci Bölümü'nde bulunabilir.

26 Ocak 2018'de, Almanya'da Kerkük için düzenlenen bir Kürt protestosundan, cesur bir Kürt kadınının "Yeter! Yeter! Yeter parti kavgası ve iç çatışma!" diyerek birliği çağırıldığı bir video paylaştım.

Link:

<https://www.facebook.com/Rudaw.net/videos/1576878609074603>

4 Şubat 2018'de internet üzerinden yazdım:
Efrîn'in Türk işgaline karşı kahramanca direnişi, dünyayı, halkların gelişmiş ordularla savaşamayacağı yönündeki uykusundan ve propagandasından uyandırdı. Artık dünya, onun cesaretine şahit olduktan sonra Efrîn'i savunmak için

seferber oluyor. Dün, Bask Parlamentosu Efrîn'in mücadelesini destekleme kararı aldı ve onu kurtarmaları için AB ve BM'ye güçlü notalar gönderdi.

Sağlığım elvermiş olsaydı, bugün Efrîn'de onun kahramanlarının yanında olurdum. Toprağımızı Türk işgalcilerine karşı savunurken şehit düşmekten daha büyük bir onur yoktur.

Yaşasın Efrîn kahramanları!

Yaşasın özgür ve bağımsız bir Kürdistan.

18 Mart 2018'de, Efrîn'in işgali hakkında bir açıklama yayınladım:

Küresel Türkiye Boykot Hareketi'nden açıklama.

Detaylar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Yedinci Bölümü'nde bulunabilir.

21 Mart 2018'de, tekrar Kerkük ve Efrîn hakkında internet üzerinden yazdım.

Detaylar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Yedinci Bölümü'nde bulunabilir.

31 Mart 2018'de, BM Genel Sekreteri'ne Efrîn ve Türk işgali hakkında bir mektup gönderdim (İngilizce olarak).

Detaylar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Yedinci Bölümü'nde bulunabilir.

1 Nisan 2018'de, KNC temsilcisi, Efrîn'e yönelik Türk saldırısını görüşmek üzere Hewlêr'de (Erbil) 42 Kürt siyasi partisinin katıldığı bir toplantıya katıldı.

Detaylar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Yedinci Bölümü'nde bulunabilir.

22 Aralık 2018'de, Profesör Jemal Nebez'in vefatı üzerine Mesud Barzani'ye bir taziye mektubu gönderdim.

Detaylar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Yedinci Bölümü'nde bulunabilir.

19 Şubat 2020'de, şu başlıklı bir makale yazdım: "Kürt Halkı Zor Yolu (Kürt Devleti) veya İmkansız Yolu (İşgal Altında Haklar) Seçmeli—Üçüncü Bir Seçenek Yok."

Detaylar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Yedinci Bölümü'nde bulunabilir.

25 Mayıs 2020'de internet üzerinden yazdım:

Milyonlar George Floyd'un öldürülmesini protesto etti, "Siyahların Hayatı Önemlidir" sloganı attı. Ama dünya, George Floyd için yaptığı gibi milyonlarca Kürt'ün öldürülmesini hiç protesto etmedi.

Detaylar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem" adlı kitabımın Yedinci Bölümü'nde bulunabilir.

9 Aralık 2021'de, bir akrabam halimi hatırlamı sordu. Şöyle cevap verdim:

- "Başıma gelenler uzun, çok uzun bir hikaye, ama kısaca özetleyeceğim:
- 40 yıldır görmediğim annemi kaybettim—bir annenin sevgisini bilirsiniz, özellikle de onlarca yıl sürgünden sonra.
- Çocukluğumdan beri beni çok etkileyen kardeşlerim Ziyad ve Muzdad'ı kaybettim.
- Çocukluk hocam, sevgili kuzenim Azzeddin'i kaybettim.
- Diyarbakır'da imamlık yapan ve benimle Arapça yazışan kuzenim Mala Salahaddin'i kaybettim.
- 50 yıldan fazla süredir arkadaşım olan, Berlin Üniversitesi'nde profesör olan en yakın arkadaşım Profesör Jemal Nebez'i kaybettim (Ondan 400 el yazması mektubum var).
- Hewlêr Üniversitesi'nde tarihçi Profesör Jamal Rashid Ahmad'ı kaybettim, onunla unutulmaz anılarım vardı.
- Daha birçok kişi vefat etti.
- Çoğuyla ölümlerinden saatler veya günler önce iletişim halindeydim, yine de hiçbiri veda etmedi—bu, hayatın ne kadar aniden sonlanabileceğini gösteriyor.
- Artık biliyorsunuz, sevgili amca, başıma gelenleri."

17 Eylöl 2022'de internet üzerinden yazdım:
Kürt kadınının büyüklüğü önünde saygıyla eğiliyorum.
Detaylar, "Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı
Mücadelem" adlı kitabımın Yedinci Bölümü'nde
bulunabilir.

Bazı İrkçı ve Vahşı Suçların Listesi

1. Türkiye, 1914-1918 yılları arasında gerçekleşen etnik temizlik ve zorunlu göç (Seferberlik) operasyonları sırasında soğuk ve açlıktan ölen yarım milyondan fazla Kürdü öldürdü.
2. Türkiye, 1914 yılında Şeyh Abdul Selam Barzani ve yoldaşlarını Musul hapisanesinde idam etti.
3. İrak ve İngiliz güçleri, Güney Kürdistan Kralı Şeyh Mahmut Hafid'i tutukladı ve 1919-1924 yılları arasında Hindistan'a sürgün etti.
4. Türkiye, 1925 yılında Kürt lideri Şeyh Said Piran'ı ve Kürt halkının 46 liderini idam etti.
5. Türkiye, 1926 yılında Kürt lideri Osman Sabri Amca'yı hapsetti ve Mirdesian aşiretinin liderleri olan amcaları Şükrü Ağa ve Nuri Ağa'yı idam etti.
6. İnan, 1930 yılında Kürt lideri İsmail Ağa Şıak'ı, kardeşlerini ve annesini suikastle öldürdü.
7. Türkiye, 1930 yılında Kuzey Kürdistan'daki Zilan Vadisi'ni kimyasal ve yangın bombalarıyla bombaladı.
8. Türkiye, 1937-1939 yıllarında Dersim bölgesindeki Kürtlere karşı soykırım ve etnik temizlik operasyonları gerçekleştirdi.
9. Türkiye, 1939 yılında Kürt lideri Seyid Rıza'yı idam etti.
10. İnan, 1946 yılında Kürdistan Cumhuriyeti'nin Başkanı Kadı Muhammed'i idam etti.

11. Suriye, 1951 yılında Kürt lideri Prens Celadet Bedirhan'ı, bir kuyuda hazırlanmış bir istihbarat olayıyla suikast sonucu öldürdü.
12. Türkiye, 1957'de Kürt lideri Faik Bucak'ı, 1992'de Kürt yazar Musa Anter'i, 2013'te Paris'te aktivist Sakine Cansız ve yoldaşlarını ve daha birçok kişiyi suikastle öldürdü.
13. Suriye, 1960 yılında Amude kentinde Cezayir Devrimi'ni anlatan bir film izlerken 380 Kürt çocuğu yanarak öldürdü.
14. Suriye, 1962 yılında yarım milyon Kürdün Suriye vatandaşlığını elinden aldı.
15. Suriye, 1967 yılında Kürt tarım arazilerine el koydu ve yerlerine "el-Gamr" grubundan Arapları yerleştirmek için ırkçı "Arap Kemerı" projesini başlattı.
16. Irak, 1961-1975 yılları arasında Kürdistan'ı fosfor ve napalm bombalarıyla yaktı.
17. İran ve Irak, 1975 yılında General Mustafa Barzani önderliğindeki Eylül Devrimi'ni bastırmak için Cezayir Anlaşması'nda gizlice anlaştı.
18. İran, 1980 yılında Doğu Kürdistan'da on binlerce Peşmerge ve Kürt sivilini öldürdü ve halen hapishanelerinde işkence altında veya idam sehparlarında Kürtleri öldürmeye devam etmektedir.
19. Irak, 1980 yılında 5.000 Feyli Kürt'ü kaçırdı, ardından onları öldürdü ve ailelerini yerinden etti.
20. Irak, 1983 yılında 8.000 Barzani Kürt'ü kaçırdı ve ardından öldürdü.

21. Irak, 1987 yılında Kürt lideri İdris Barzani'yi şüpheli koşullarda suikast sonucu öldürdü.
22. Irak, 16 Mart 1988'de Halepçe kentinde 5.000 Kürdü kimyasal silahlarla öldürdü.
23. Irak, 1988 sonlarında Enfal operasyonları sırasında 182.000 Kürdü Güney Irak çöllerinde canlı canlı gömdü.
24. İran, 1989 yılında Kürt lideri Dr. Abdul Rahman Kasımlı ve yoldaşlarını Viyana'da suikastle öldürdü.
25. Irak, 1991 kitlesel göçü sırasında yüzlerce Kürt çocuğunun şiddetli soğuktan ölümüne neden oldu.
26. İran, 1993 yılında Kürt lideri Dr. Sadık Şerafkendi'yi Berlin'de suikastle öldürdü.
27. Türkiye, 1995 yılında Kürt lideri Leyla Zana ve yoldaşlarını Türkiye Parlamentosu'nda Kürtçe konuştuğu için 15 yıl hapse mahkum etti.
28. Türkiye, 1999 yılında Kürt lideri Abdullah Öcalan'ı kaçırdı ve halen hapisanede tutmaktadır.
29. Suriye, 2004 yılında Batı Kürdistan'da gerçekleşen şanlı halk ayaklanması sırasında sokaklarda onlarca Kürdü canlı mermiyle öldürdü.
30. Suriye, daha sonra 2004 ayaklanmasının liderlerinden onlarcasını, Suriye askerlik hizmetlerini yaparken hazırlanmış istihbarat kazalarıyla öldürdü.
31. Suriye, 2005 yılında Kürt lideri Şeyh Dr. Muhammed Maşuk el-Haznevi'yi suikastle öldürdü.
32. Suriye, 2011 yılında Kürt lideri Mişel Tamo'yu suikastle öldürdü.

33. Kürdistan'ı işgal eden güçler, her zaman ve Kürdistan'ın her yerinde Kürt halkının en iyi evlatlarını işkence altında öldürdüler.
34. Kürdistan'ı işgal eden güçler, her zaman ve Kürdistan'ın her yerinde Kürt halkının en iyi evlatlarını öldürdüler, yerlerinden ettiler ve mülklerine el koydular.
35. Kürdistan'ı işgal eden güçler, Kuzey ve Güney Kürdistan'da sekiz bin Kürt köyünü yok ettiler.
36. Kürdistan'ı işgal eden güçler, namusa el uzattılar, kadınları esir aldılar ve onları köle pazarlarında sattılar.
37. Kürdistan'ı işgal eden güçler, Kürt tarihini, mirasını ve medeniyetini tahrip ettiler ve Kürt dili ve kültürüne karşı soykırım politikası uyguladılar, ayrıca her zaman ve Kürdistan'ın her yerinde Kürdistan'ın çevresine ve doğasına karşı savaştılar.
38. Kürdistan'ı işgal eden güçler, 2014 yılında Kobani kentini yıkmak ve halkını yerinden etmek için gizlice anlaştılar.
39. 2014 yılında, Kürdistan'ı işgal eden güçler, vekil örgütleri IŞİD aracılığıyla binlerce genci öldürdü, çocukları kaçırdı ve onları beyinlerini yıkamak ve Ezidilikten aşırı DAEŞ İslamı'na döndürmek için özel kamplara yerleştirdi. Ezidi kadınlara gelince, onlar dünyanın dört bir yanındaki genelevlerde satıldı ve bugüne kadar üç binden fazla Kürt Ezidi kadınının akıbeti bilinmemektedir.

40. 2017 yılında, Kürt halkı Kürdistan'ın bağımsızlığı için bir referandum düzenledi, ancak dünya ülkeleri Kürt halkının özgürlüğünü elde etmesini engellemek için Kürdistan'a karşı savaştı.
41. Irak, 2017 yılında Amerikan tankları ve İran ile Türkiye'nin desteğiyle Güney Kürdistan'ın Kerkük kentini işgal etti.
42. Türkiye, 2018 yılında Batı Kürdistan'ın Afrin kentini işgal etti ve en iyi evlatlarını öldürdü.
43. Türkiye, 2019 yılında Batı Kürdistan'ın Serekaniye ve Gire Spi (Tel Abyad) kentlerini işgal etti, beyaz fosfor bombalarıyla bombaladı ve en iyi evlatlarını öldürdü.
44. Kürdistan'ı işgal eden güçler, 2018-2020 yılları arasında Kürdistan'ın birçok yerinde Kürt buğday tarlalarını yaktılar.
45. Kürt halkının bahsedilen trajedileri, bugüne kadar Kürdistan'ın tüm bölgelerinde tekrarlanmaya devam etmektedir.
46. 2003'ten beri demokratik ve federal olduğunu iddia eden Irak, Kuveyt'e milyarlarca dolar tazminat ödedi, ancak bugüne kadar Kürtlere tek bir kuruş tazminat ödemedi, hatta Irak'ın onlara karşı işlediği ve Kuveyt'e karşı işlenen suçları çok aşan suçlar için Kürt halkından özür bile dilemedi... Bu, demokratik Irak'ın yöneticilerinin zihinlerinin hala önceki Irak rejimleri gibi Kürt halkına karşı ırkçı ve çürümüş olduğu ve Kürdistan'ın demografisini değiştirmek, böylece Kürdistan'ın kendilerinin ve meşru sahipleri olan Kürt

halkından boş kalması için ırkçı hedefleri doğrultusunda Kürt halkını yok etmek ve yerlerinden etmek için yeni operasyonlar planladıkları anlamına gelmektedir.

Mücadelem ve Kürt Devleti Kitabım

“Kürt Devleti: Hayatta Kalma Mücadelesi” adlı kitabımı, dünyanın dört bir yanındaki özgür yurtseverlere ve Kürt halkının dostlarına mütevazı bir armağan olarak sunmaktan onur duyuyorum. Kadim Kürt halkına ve kutsal vatanım Kürdistan’a bağlılığımı ilan ediyorum ve bir Kürt devleti için mücadele ediyorum, çünkü bu, Kürtlerin gerçek varoluş mücadelesidir.

Benim halkım ancak Kürt halkı olabilir, vatanım olarak da bağımsız bir Kürdistan’dan başka bir şeyi asla 492’de etmem. Bu hedef uğruna, Kürdistan’ı işgal eden güçlerin hedefi haline geldim—hem doğrudan hem de parti programlarında Suriye, Irak, Türkiye ve İran’ı vatanları olarak ilan eden Kürt partizan liderleri aracılığıyla. Bu liderler, Kürdistan’ı işgal eden devletlerin parlamentolarında üye olma “şerefi” için yarışıyor ve işgalci güçlere iyi niyet belgeleri vermek için çabalyorlar. Partizan Kürt liderleri, işgalci Suriye, Irak, Türkiye ve İran rejimlerinin parlamentolarındaki ilk oturumlarında, I. Dünya Savaşı’nın ardından sömürgeci Sykes-Picot Anlaşması ve Lozan Antlaşması ile Kürdistan’ın

egemenliğini ihlal eden devletlerin egemenliğini koruyacaklarına dair 493erdi ediyorlar.

Uluslararası ve bölgesel komplolar Kürt halkını yıpratmış olsa da, Kürdistan'ın işgalinin bu kadar uzun sürmesinde en büyük rolü Kürt partizan liderlerinin ihaneti oynamıştır. “Kürt Devleti: Hayatta Kalma Mücadelesi” adlı kitabımda, aşağıdaki konuları titizlikle ele aldım:

1. Kürdistan'ı özgürleştirmek ve Kürt halkını 1916 Sykes-Picot Anlaşması, 1923 Lozan Antlaşması, 1943 Tahran Konferansı kararları ve sonrasında büyük güçler ile Sykes-Picot, Lozan ve Tahran'ın mirasçısı olan işgalci devletler tarafından düzenlenen açık ve gizli anlaşmalar labirentinden kurtarmak için verdiğim mücadele.
2. Konferanslara, toplantılara, gösterilere, TV ve 493erdi röportajlarına katılarak ve makaleler, araştırmalar ve kitaplar yazarak sergilediğim mücadele ve milliyetçi duruşum. Tüm soruları yanıtladım ve aktivizmimin düşüncelerimin sonuçlarını özenle seçilmiş sözcüklerle özetledim.
3. Hayatımın, düşüncelerimin ve duygularımın önemli bir bölümünü kaplayan benzersiz deneyimlerim ve konumlarım: 1960'larda Suriye istihbarat hapishanelerinde siyasi bir mahkum, 1982-1984 arasında Güney Kürdistan dağlarında bir Peşmerge savaşçısı ve Kürdistan'ı işgal eden güçlerin çoğu tarafından “sağ veya ölü” emriyle hedef alınan bir siyasi mülteci.

4. Kürdistan'ın tüm parçalarında altmış yılı aşkın süredir verdiğim mücadele, bu süreçte Kürt halkının muazzam fedakarlıklarına ve kahramanca direnişine bizzat tanık oldum. Ayrıca Kürt özgürlük hareketindeki zayıflıkları tespit ettim, bunları mutlak bir 494erdi494l ve şeffaflıkla ifade ettim ve Kürdistan'ın kurtuluşu için bir yol haritası—alternatif bir plan dahil—ortaya koydum.
5. Kişisel çabalarımla, 1943 Tahran Konferansı komposunu keşfettim. Bu kompo, Kürt halkı için 1916 Sykes-Picot Anlaşması ve 1923 Lozan Antlaşması kadar tehlikeliydi.
6. Ailemin tarihinin ve Kürt liderlerinin—babam, General Mustafa Barzani, Apo Osman Sabri, Profesör Jemal Nebez, Avukat Kamil Zhir, Dr. Jamal Rashid Ahmed, General Aziz Aqrawi, Şeyh Mohammed Saleh Gabouri ve şahsen tanıdığım diğerleri—beni nasıl etkilediğini yazdım. Onların özgür iradelerinden ilham aldım ve onlarla birlikte mücadele ettim.
7. Mücadelem, Kürdistan'ı işgal eden güçlerin ve onların Kürt ve Kürt olmayan ajanlarının komplolarına karşı oldu. Bana defalarca suikast düzenleme ve karakterimi karalama girişimleri başarısız oldu.
8. Kitabımda, tarih boyunca 494erdi494l494 Kürt halkımın, onları köklerinden koparmayı amaçlayan etnik temizlik ve ırkçı ayrımcılık karşısındaki direnişiyile gurur duyduğumu defalarca vurguladım. Tüm bu girişimler, tıpkı Kürdistan'ın bağımsızlığına olan

sarsılmaz inancımı sarsamadıkları gibi, acı bir şekilde başarısız oldu.

9. Sık sık, Kürdistan'ın bağımsızlığı için savaşan Kürt liderlerle gurur duyduğumu ifade ettim: başta Kürdistan Kralı Şeyh Mahmud Hafid (1919-1924), Ağrı Dağları'ndaki Kürdistan hükümetinin başı General İhsan Nuri Paşa (1927-1930) ve Mahabad'daki Kürdistan Cumhuriyeti'nin başkanı Qazi Muhammed (1946).
10. Ayrıca, Kürdistan'ın bağımsızlığı için mücadele eden Kürt ulusal elitlerine duyduğum gururu defalarca ifade ettim. Bunlar arasında Dr. Cemal Nebez, Avukat Kamil Zhir, Dr. Camal Reşid Ahmed, Mühendis Bruska İbrahim, Şeyh Muhammed Salih Gaburi, Şeyh Ömer Garib ve diğerleri vardır. Onlarla yürüttüğüm mücadele, Kürt milliyetçi düşüncesini yaymak, işgale direnmek, kişisel çıkarlara, aşiretçiliğe, partizanlığa ve bölgeselciliğe karşı durmak içindi.
11. "Kürt Devleti: Bir Hayatta Kalma Mücadelesi" adlı kitabımda, başarılarımı 495erdi495 bir yola olan bağlılığımı vurguladım: Kürdistan'ın bağımsızlığı mücadelesi. Bu, özellikle Uzak Doğu'dan Uzak Batı'ya uzanan uluslararası ilişkilerimde net bir şekilde görülüyordu. Bu ilişkiler çelişkili gibi görünebilir, ancak benim için bir çelişki yoktu çünkü tüm taraflarla olan bağlantılarımı tek bir temel üzerine kurmuştum: bağımsız bir Kürt devleti mücadelesi. Ne Doğu ne de Batı bloklarının, ne bir diktatörlüğün ne de

demokrasinin takipçisiydim. Bu yüzden, devletlerin ve örgütlerin kapılarını—çatışan ya da müttefik olan, hiçbir ayırım yapmadan—çaldım. Tek bir sorunun cevabını arıyordum: “Neden Kürdistan hâlâ bir devlete sahip değil?” İlişkilerimde çelişki yoktu çünkü tek davam Kürdistan’ın bağımsızlığıydı ve hiçbir şey onun yerini alamazdı.

Hiçbir akıma sırf beni 496erdi etti diye katılmadım. Görüştüğüm dünya liderleri arasında 1997’de Libya lideri Albay Muammer Kaddafi ve 2005’te İngiltere Başbakanı Tony Blair vardı. Onlara açıkça belirttim ki Kürt davası yalnızca Kürdistan’ın bağımsızlığıdır—başka bir şey değil.

12. “Kürt Devleti: Bir Hayatta Kalma Mücadelesi” kitabımda, onlarca kitaba, yüzlerce makaleye, TV ve 496erdi röportajlarına ve İsviçre, Avusturya, İtalya, Rusya, Danimarka, Norveç, Almanya, Amerika, Libya, Katar gibi ülkelerde katıldığım uluslararası konferans, seminer ve toplantılara değindim.
13. Ayrıca, 1988’de Birleşmiş Milletler’in resmi davetiyle New York’taki BM merkezinde, 1983’te Irak tarafından kaçırlan 8.000 Barzani Kürd’ünün kaderiyle ilgili bir araştırma konseyine katılan ilk—ve muhtemelen son—Kürt’tüm. Diğer Kürtler BM’ye katılmış olabilir, ancak onlar Iraklı ya da başka bir kimlikle katıldılar.
14. Bazıları beni özerklik veya 496erdi496l496st gibi diğer Kürt partilerinin hedeflerini benimsemem

için kandırmaya, baskı yapmaya hatta tehdit etmeye çalıştı. Hiçbir Kürt ya da yabancı kuruluşun para 497erdi etmedim. Biri bana para teklif ettiğinde reddettim ve şunu söyledim: “Milyarder olduğumu biliyor musunuz?” Şaşırdı ve bilmediğini söyledi. Cevabım şuydu: “Gerçek zenginlik geçici paradan değil, ilkeli duruştan gelir. Ben davamı dünyanın en zenginlerinin servetine bile satmam.”

15. Kürt Devleti Bir Hayatta Kalma Mücadelesi, kitabımda olayları adalet ve tarafsızlıkla kaydettim. Bunda, başta babam İbrahim Mella, Apo Osman Sabri, General Mustafa Barzani, İdris Barzani, Dr. Cemal Nebez ve Albay Muammer Kaddafi olmak üzere tüm şehitlerin ruhundan aldığım azim ve irade bana yardımcı oldu. Allah onlara rahmet eylesin ve cennette ağırlasın. Hayatımda büyük rol oynadılar ve yürüttüğüm mücadelede derin bir etki bıraktılar.
16. Kitabımda olayları kronolojik sırayla—497erdi çağlardan modern zamana kadar— kaydettim ki, bilgi arayanlar istedikleri tarihi gün, ay ve yıl takip ederek bulabilsin. Bu kitap, bir roman, yüzlerce bölümlük bir dizi ya da Kürdistan’ın bağımsızlık mücadelesini anlatan bir sinema filmi haline gelebilir... Bunun bir Kürt devleti kurulduktan sonra gerçekleşmesini içtenlikle umuyorum. Bu çağda herhangi bir edebi veya sinematik çalışma yapılmasını kesinlikle reddediyorum çünkü özerklik ve 497erdi4971497st

yanlıları, gerçekleri çarpıtarak Kürdistan'ın bağımsızlığı için verdiği mücadeleyi karalayacaklardır.

Örneğin, özerklik savunan bazı Kürt parti liderleri, 1946'da şehit Qazi Muhammed tarafından kurulan Mahabad Cumhuriyeti'nin bağımsızlık için değil, özerklik için olduğunu iddia ediyorlar! Benim mücadelem de Kürdistan'ın bağımsızlığı için olmadığını söylemeleri onlar için zor olmazdı.

Bu yüzden, Apo Osman Sabri, Dr. İsmet Şerif Vanlı, Dr. Nurettin Zaza gibi isimlerin anılarını ölümlerinden sonra basan ve hatta kendi adamlarını bu büyük mirasın bekçisi yapanların yaptığı gibi, özerklik ve 498erdi498l498st yanlılarının benim mücadelemi de çarpıtmasını istemiyorum. İşte bu yüzden kendi mücadelemi yazıyor, yayınlıyor ve yaygınlaştırıyorum— öyle ki öldükten sonra kimse onu tahrif edemesin.

Kürt devleti meselesi, en zor ve karmaşık görevlerden biridir. Bu nedenle, Kürdistan'ın kaçınılmaz sona çarpan “uçacağının” kara kutusunu açarak, onun uçuruma düşüşünün ardındaki gerçeği—sürekli yenilgileri ve bitmeyen trajedileri—ortaya çıkarmak zorunda kaldım. Hiçbir şüpheye yer bırakmadan, bu uçağın yolcularını—Kürt halkını—bağımsızlık sahillerine güvenle ulaştıramayacağını kanıtladım. Başka bir deyişle, tüm gizli ve karmaşık meseleleri tereddütsüzce masaya yatırdım.

İnsanlığın en büyük icadı olan yazıyı kullanmaya karar verdim. Yazı olmasaydı, gelecek nesiller kendilerinden öncekilerin elde ettiği bilgi ve keşiflerden habersiz kalırdı. Yazdım ki, gelecek kuşaklar faydalansın; benim gibi sıfırdan başlamak zorunda kalmasınlar ve aynı sonuçlara ulaşmak için bir asır daha harcaııp hayatlarını denemeyanılma yöntemiyle tüketmesinler. Tecrübelerimi sunuyorum ki başkaları üzerine inşa etsin, çünkü şimdi vardığım sonuçları daha önce bilseydim, mücadeleme çok farklı bir şekilde başlardım. Kendimi, zamanımı, sağlıgımı, sevdiklerimi ve servetimi—özellikle de partizan Kürt liderlerini bağımsız bir Kürdistan'ın gerekliliğine ikna etmek için harcadığım boş çabaları—Kürdistan'ın bağımsızlığıyla ilgisi olmayan meselelere tüketmezdim. Onlar bu gerçeğı benden daha iyi biliyor, ancak yalnızca Kürdistan'ı işgal eden devletlerle normalleşme için savaşıyorlar ve bağımsızlığa asla inanmıyorlar.

Sonucu bilseydim, farklı başlardım. Ancak zamanı geri çevirmek imkansız. Yeni Kürt gençliğı için ise, benim vardığım sonuçlar üzerinden mücadeleyi doğru yolda sürdürmek çok daha kolay—hakikat ve adalet için, Kürt halkının özgürlüğü ve Kürdistan'ın bağımsızlığı için. Ölüm geldiğinde, kimseye hatalarını düzeltmek için ikinci bir şans vermez. Hayat, okullar ve üniversitelerdeki gibi bütünleme sınavları olan bir yer değildir.

Yaşadığım ve katlandığım deneyimler, Kürt toplumunun tüm kesimlerini ve aidiyetlerini kapsıyordu—bazıları son derece olumsuzdu.

Yazdıklarım spekülasyon veya varsayım değil, Kürdistan'ın tüm bölgelerinden çeşitli gruplar, sınıflar ve fraksiyonlarla yaşadığım gerçek, 500erdi500 deneyimlerdir. Ne yazık ki, siyasi, sosyal, kültürel ve hatta akademik partiler ve hareketler de diğerlerinden farklı değildi.

Tecrübelerimi sizinle paylaşıyorum çünkü aynı şeyleri tekrar etmenizi istemiyorum. Eğer edersek, halkımızı tahammül edilemez bir yükü baş başa bırakırız. Kahraman Kürt halkının Enfal operasyonlarında, Halepçe'de, Barzanilerde, Feylilerde, Kerkük, Şengal, Afrin, Kobani ve Serêkaniy'deki katliamlarda ve göçlerde verdiği milyonlarca şehit, ihanet içindeki partizan politikaların sonucudur. Artık “Yeter!” deme zamanı geldi. Bu muazzam fedakarlıklar, Kürdistan'ı on kez kurtarmaya yeterdi.

Bu nedenle, gurur ve tevazuyla, “Kürt Devleti: Bir Varoluş Mücadelesi” adlı kitabımı yeni Kürt nesline bir armağan olarak sunuyorum—karşılık beklemeden, çünkü yaptıklarım büyük Kürt halkına ve kutsal vatanım Kürdistan'a karşı vicdanımın emrettiği bir görevdi. Mücadelem hiçbir zaman birini memnun etmek veya bir

partiye yaranmak için olmadı—saf ve samimiydi, bir Kürt devleti kurulması içindi.

Çok yönlü çalışmalarım sayesinde, Kürt davasının adaletini kavradım—öyle adil 501erdi501İ501 ki, Kürt olmayanlar bile bu büyük halkın zaferi için savaşıabilir. Kürt halkı, uluslararası ve bölgesel düzeyde haksızlığa uğramış ve ihanet edilmiştir.

Ben zulme nefret duyar, özgürlüğü, hakikati ve adaleti severim. Kürt halkına yapılan haksızlık onların zayıf olmasından değil—aksine, o kadar güçlü olmalarındandır ki, bölgesel ve küresel güçler, bağımsızlık kazanmaları halinde tarihteki muazzam konumlarını ve medeniyetlerini geri almalarından korkuyor.

Yazdıklarımı okuyup anlayan herkes görecektir ki, en başından beri Kürt halkının özgürlüğü ve Kürdistan'ın bağımsızlığı için devrime, değişime ve ilerlemeye inandım. Kürt devleti mücadelesinden daha asil 501erdi501İ501 bulamadım.

Ayrıca, Kürt mücadelesi için siyasi bir denklem geliştirdim. Bu mücadele, özerklik, 501erdi501İ501st, demokrasi gibi kavramlarla çarpıtılarak Kürdistan'ı işgal eden güçlerle acımasız savaşlara yol açtı—Kürt halkının katledilmesine, göçe zorlanmasına ve topraklarının tahrip edilmesine neden oldu. İşgalciler zayıf düştüklerinde, maaş ve

pozisyon teklif ederek Kürtlerin devrim ve direniş ruhunu yok ettiler. Reddedenler ise ya kenara itildi ya da istihbarat servisleri tarafından suikastlarla susturuldu. İşgalciler güç toplayınca, sözlerini bozup yeni savaşlar başlattılar—1970 ve 1974'te olduğu gibi. Bu kıyamet kopana kadar böyle devam edecek.

Bu nedenle, komşu halklarla çatışma ve savaşı sonsuza dek bitirecek bir Kürt devletinin kurulmasından yanayım.

9 Aralık 2013'te ağır bir hastalığa yakalandım—halen çektiğim bu rahatsızlık ve diğer sağlık sorunları nedeniyle evime hapsedim, hareketsiz kaldım. Belki de hastalığım, Kürt halkının %99'unun çektiği gibi, Kürt parti liderlerinin hayal kırıklığı yaratan ve özgürlük hareketine yakışmayan politikalarının bir sonucudur. 60 milyonu aşan bir halkın hedefi bağımsızlık olmalıyken, onlar vatanı aileler, aşiretler ve partilerle; ulusal bayrağı bir liderle; milli marşı, düşünceyi, güvenliği ve gerçeği kişisel çıkarlarla değiştirdiler—trajik bir şekilde.

Bu kitabımda, saygıdeğer okurdan sık sık, daha fazla detay için “Otobiyografim ve Kürdistan’ın Bağımsızlığı Mücadelem” adlı eserime başvurmasını rica ettim. Aşağıda, “Otobiyografim ve Kürdistan’ın Bağımsızlığı Mücadelem” birinci cildinin yedi bölümünün başlıkları yer almaktadır:

1. Kürdistan'ın Bağımsızlığının Karşısındakiler: Sykes-Picot Anlaşması (1916), Lozan Antlaşması (1923) ve Tahran Konferansı (1943).
2. Aldatılanlar ve Yazılarımla Onların Yazılarında Kürt Özgürlük Savaşçıları.
3. Tanıdığım Kürt Ulusunun Büyük Şahsiyetleri (1946–1988).
4. Kürdistan'ın Bağımsızlık Mücadelesi, İşbirlikçileri Ortaya Çıkıyor (1989–2000).
5. Kürdistan'da Adaletin Ölmemesi İçin Mücadelem (2001–2008).
6. Güney ve Batı Kürdistan'ın Bağımsızlığı Projesi (2009–2013).
7. Kürtlerin Katli ve Kürdistan'ın Toplu Tecavüzü Ne Zaman Sona Erecek? (2014–2023).

Şunu da belirtmek isterim ki, “Otobiyografim ve Kürdistan'ın Bağımsızlığı Mücadelem” adlı eserimin her bölümüne bir giriş yazdım. Ayrıca, Kürdistan'ın bağımsızlığı mücadelesinde yanımda yer alan bazı yoldaşlarımdan, kitabımın belirli bölümlerine giriş yazmalarını istedim. Bunun yanı sıra, diğer uluslardan bazı özgürlük savaşçıları ve seçkin şahsiyetlerden önsöz yazmalarını, görüşlerini paylaşmalarını ve Kürt davasıyla – özellikle de kitabımın merkezi meselesi olan Kürdistan'ın bağımsızlığı konusunda – dayanışma içinde olmalarını talep ettim.

Dayanışmayı her kesimden – 503erdi503I503, sağcılar, İslamcılar, Ezidiler, sanatçılar, akademisyenler ve işçiler –

memnuniyetle karşıladım, çünkü bugün politik veya ideolojik bir rekabet içinde değiliz. Aksine, tüm hareketlerin desteğine ihtiyaç duyan Kürdistan'ın ulusal kurtuluşu için çabalıyoruz. Önsöz yazarlar arasında şu isimler yer aldı:

1. Bölüm 1 için Prof. Cemal Nebez ve Ferhad Abdul Kadir önsöz yazdı.
2. Bölüm 2 için Mir Akrawi ve Ali Muhammed Salih Gaburi önsöz yazdı.
3. Bölüm 3 için Hawre Bakhawan, Azad Miran ve Yusuf Nasro önsöz yazdı.
4. Bölüm 4 için Bruska İbrahim, eşi Armgard İbrahim ve Halit Reşid önsöz yazdı.
5. Bölüm 5 için Goran Nozad Ali ve Fethi Benhalife önsöz yazdı.
6. Bölüm 6 için Goran Candan ve Dr. Halil Cundi önsöz yazdı.
7. Bölüm 7 için Prof. Dr. İsmail Beşikçi önsöz yazdı.

Suya düşen bir taş gibi iz bırakmadan ölmek için yazdım. Yazdım, çünkü ben yalnızca Kürdistan'daki değil, dünyadaki haksızlıklara karşı da savaşan bir mücadelecim.

Yazıyorum çünkü suya düşen bir taş gibi iz bırakmadan ölmek istemiyorum. Yazıyorum çünkü sadece Kürdistan'daki değil, dünyadaki tüm zulme karşı bir savaşçıyım. İşgal her yerde son bulmadıkça, insanlık asla barış ve adalet içinde yaşayamaz.

Bir Kürt olarak, tarihsel görevim halkımın üzerindeki zulmü kaldırmak ve onlara şunu söylemekti: “Artık kendinizi savunmayı bırakın ve işgalcilerden kibarca demokrasi ve insan hakları istemeyin! Kürt halkı artık taarruza geçmeli—en iyi savunma hücumdur—ve 505erdi adaleti (‘göze göz, dişe diş’) uygulamalıdır.” Bunu “Yol Haritası ve Alternatif Plan” çalışmamda detaylandırdım. Bu çalışma, işgalci güçlere (Suriye, Irak, Türkiye, İran 505erdi505I Sovyetler—Ermenistan ve Azerbaycan) ordularını derhal Kürdistan’dan çekmeleri için son uyarıdır. Kürt halkına karşı işledikleri suçlar cezasız kalmayacak.

Bilsinler ki, Kürdistan’ın asıl sahipleri olan Kürt ulusunun aslanları onları sürükleyip atmadan önce, gönüllü olarak topraklarımızı terk edip onurlarını korumalıdır.

Son olarak, umarım bu kitap bağımsız Kürt aydınları ve araştırmacıları için bir kaynak olur ve Kürdistan’ı özgürleştirmek için savaşıyan tüm Kürt halkının—özellikle de inanıp mücadele ettiğim bu asil davaya gönül verenlerin—yararına olur. Ne yazık ki ben bunu başaramadım, ama Tanrı’dan dileğim, Kürdistan’ın bağımsızlığını ve bir Kürt devletinin kuruluşunu görece kadar zaman bahşetmesidir. Âmin, Âlemlerin Rabbi.

Sonuç ve Var Olma Çağrım

işgalci devletlerin yasaları, Kürtlere temel insan haklarını—ulusal haklardan bahsetmiyorum bile—vermekte başarısız olduğunda ve Kürtler, Kürdistan'ın sömürgeci parçalanmasından bu yana öldürülme, yerinden edilme ve onur, mülk ve kutsal mekanlarının ihlal edilmesi tehdidi altında kalmaya devam ettiğinde.

1. İlahi yasalar (İran'da Şii İslam, Türkiye ve Suriye'de Sünni İslam ve onların IŞİD, Haşdi Şabi ve Hizbullah gibi vekilleri tarafından temsil edilen) Kürtlere haklarını vermekte başarısız olduğunda.
2. Uluslararası yasalar (BM, AB, NATO vb. tarafından temsil edilen) Kürtleri—haklarından bahsetmiyorum bile—tanımakta başarısız olduğunda.
3. Kürt parti liderleri halklarını korumakta başarısız olduğunda—Irak için İran'la, İran için Irak'la, Suriye için Türkiye'yle, Türkiye için Suriye'yle, Amerika için IŞİD'le veya Sovyetler için Amerika'yla savaşarak—hepsi birbirleriyle işgalcilerin yararına savaşırken, Kürt yaşamlarını ve kaynaklarını boşa harcıyıp Kürdistan için hiçbir garanti sağlamadığında.
4. İnsanlık ve onun ilkeleri—kasıtlı olarak veya olmayarak—başarısız olduğunda, Kürt halkının

ayaklanmaktan, haklarını elde etmek için gerekli her türlü araca başvurarak kendilerine güvenmekten başka seçeneği yoktur; işgalcilerin uygun görmediği bir zamanda ve yerde.

İşte tam da burada Kürdistan Ulusal Kongresi'nin (KNC) ve Sürgündeki Kürdistan Hükümeti'nin görevi yatmaktadır—güçlü, birleşik bir ulusal cephe inşa ederek mücadeleye öncülük etmek. Sürgündeki hükümet, Kürt toplumunun dayanıklılığını, uyumunu ve kurtuluşa ve devlet olmaya yürüyüşünü güçlendiren politikalar ve kararlar hazırlamalıdır.

Kürt halkını ancak bir Kürt devleti koruyabilir.

Kamışlo şehidi Dr. Muhammad Mashouq al-Khaznawi'nin dediği gibi:

"Bir trajedi, hayalleriniz ve gerçekliğiniz arasında sıkışıp kalmaktır, gerçekliğiniz dayanılmazdır ve hayalleriniz gerçekleşmemiştir. Öyleyse ayağa kalkmalısınız, atalarınız 29 devrimde ayaklandı—sizinkisi 30. olsun:

Kürdistan'ın bağımsızlığı devrimi,
Kürt varlığını koruma devrimi."

Hayatta kalmak için mücadele etmek isteyen herkese çağrıdır:

Özet Tablo: Kürdistan'da Olan Biten ve Geç Olmadan Yapılması Gerekenler

Kürdistan'ı işgal eden devletlerin ve Kürt partileri ile örgütlerinin yolunu düzeltmeye yönelik herhangi bir girişim, hiç şüphesiz, hem zamanın hem de Kürt kaynaklarının heba edilmesidir.

Çünkü Kürdistan'ı işgal eden devletler ve Kürt partileri ile örgütleri, bilgiye veya aydınlatılmaya ihtiyacı olan cahiller ya da aptallar değildir; bilakis, 1943 Tahran Konferansı'nın kararlarının planladığı gibi, görevlerini mükemmel bir şekilde ve olağanüstü bir zekayla yerine getirmektedirler.

Herkes şunu bilmelidir ki; siyasi, demokratik haklar, işgalciyle birlikte yaşama ve kardeşlik, halkların kardeşliğinin sağlanması, özerklik, federasyon, konfederasyon hatta Kürdistan'ı işgal eden devletlerin siyasi sınırları içinde bir Kürt imparatorluğu gibi herhangi bir Kürt hakkı için yapılan, partili veya partisiz, her türlü bölgesel Kürt mücadelesi, tam olarak Sykes-Picot Anlaşması'nın ve Lozan Antlaşması'nın uygulanmasıdır ve Kürt zamanının ve kaynaklarının heba edilmesidir. Direniş ve dayanıklılık sloganları altında olsalar da, ne yazık ki bunlar, Kürdistan'ın işgalinin üçüncü binyıla taşınması için düşmana (Kürdistan'ı işgal eden devletlere) bedava hizmettir. Öyle ki, üçüncü binyılda değil, belki de bu binyılın üçüncü on yılında dahi direniş ve dayanıklılık kalmayacaktır ve Kürdistan'ı işgal eden devletlerin tam olarak hedeflediği de budur.

Gerçek Kürt mücadelesi, Kürt devletinin kurulması için ve sadece Kürt devleti için olmalıdır. Ta ki, Kürt zamanı ve kaynakları, yukarıda bahsedilen önemsiz şeylerin elde edilmesi için sahte bir mücadelede, Kürt direnişî ve dayanıklılığı heba olmasın.

Her şeyden önce, hayatta kalmak için mücadele etmek isteyen herkes, gücünü tam olarak nereye koyacağını bilmek ve geç olmadan, bu kitabı iyice okumalıdır. Çünkü zaman acımaz ve saniyenin yarısı kadar bile geriye dönmez.

Özet tabloyu anlamayanlar var, çünkü batıl/haksız mal yiyen biri, hakkı savunamaz veya illüzyonlarından vazgeçmeye hazır değildir.

Hayatta kalma mücadelesi meşru bir Kürt hakkıdır, çünkü Kürtlerin varlığı hala yok olma tehdidi altındadır.

Kürt devleti için mücadele, aynı zamanda hayatta kalma için gerçek mücadeledir, çünkü sadece Kürt devleti, Kürt'ün kanını, malını ve onurunu koruyabilir.

Kürt devleti dışında herhangi bir şey için, Kürtler ve Kürdistan'ı çevreleyen olumsuz çevreye karşı mücadele eden ve direnen herkes, gücünü ve kaynaklarını, Kürt halkının özgürlüğüne ve Kürdistan'ın bağımsızlığına hiçbir

şekilde katkıda bulunmayan bir direnişte heba etmektedir.

Direniş konusuna gelince, kurbağa, olumsuz olsa da, çevresine direnme ve uyum sağlama konusunda en yetenekli yaratıklardan biri olarak kabul edilir. Bu bağlamda bilim insanları kurbağa üzerinde şu deneyi yapmıştır:

Bir kurbağayı sıcak suya koydular ve suyun sıcaklığını yavaş yavaş, kademeli olarak artırdılar. Ancak kurbağa, yüksek sıcaklığa direnerek ve uyum sağlayarak suda kaldı. Fakat suyun sıcaklığı çok yükseldiğinde ve kurbağa artık dayanamadığında, kaynar sudan atlamaya çalıştı, ancak atlayamadı. Çünkü çevresindeki olumsuz değişikliklere karşı olumlu tepkileri yok olmuştu, çünkü o sadece direnme, uyum sağlama, normalleşme ve çevreyle yetinmekle meşguldü. Sonuç olarak, atlama yeteneğini kaybetti, çünkü sahip olduğu gücü, olumsuz çevresine direnerek, uyum sağlayarak, normalleşerek ve onunla yaşayarak kaybetmişti.

Kurbağa, yüksek düzeyde bir pasiflikle, çevresindeki olumsuz koşullara direnerek ölünceye kadar kaldı. Peki, bu bilimsel deneyden ders alacak Kürtler var mı? Özellikle de Kürt devleti için mücadele etmeyen ve sadece, önceden Kürtleri yok etmeye karar vermiş olan olumsuz çevreye

direnme, uyum sağlama, normalleşme ve onunla yetinmeyi tercih edenler.

**Yine de Kürt devleti geliyor, kaçınılmaz olarak,
ister karşıtları sevsin ister sevmesin.**